DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GOODREADS
YILIN EN İYİ AŞK ROMANI

"Hoang'ın bu eğlenceli çıkış romanı her şeyi nasıl toplarsanız toplayın, duyguların sayılardan daha önemli olduğunu kanıtlıyor." –*People*

Aşkın Formülü

HELEN HOANG

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Helen Hoang'dan Aşkın Formülü aşkın, matematiğe üstün geldiğini kanıtlayan bir roman…

Stella'nın evlenip bir aile kurma zamanı çoktan geldi ama koca demek, erkek arkadaş demekti. Erkek arkadaş demek, randevuya çıkmak demekti. Randevu demek ise seks demekti. Ve tüm bunlar Asperger olan Stella için tam bir kaostan ibaretti. Matematikte ne kadar uzmansa bu konularda tam bir felaketti. Stella'ya göre tüm bunların çözümü pratik yapmaktan geçiyordu ve her şeyi kendisine öğretebilecek bir eskort tutmak tüm derdini çözecekti. Ve yolları büyüleyici eskort Micheal'le kesişti…

Artan faturalarla karşı karşıya kalan Michael, ek para kazanmak için yakışıklılığını ve çekiciliğini kullanmaya karar vermişti. Ancak eskortluk yaparken katı bir prensibi vardı: Aynı müşteri ile bir daha görüşmemek. Stella ile karşılaştığında ise bu prensibi gözden geçirmesi gerekir.

Stella aşkın formülünü keşfedebilecek midir?
Yoksa bu dünyada kalbinizin ne için çarptığını belirlemek için yeterli veri yok mudur?

"Kahramanla tanıştığım anda Aşkın Formülü beni tam anlamıyla büyüledi. Heyecanlandım, âşık oldum ve her an bu kitaba geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Eşsiz ve sürükleyici bir aşk hikâyesi."

– Penelope Douglas

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 142901
KDV'den muaftır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aşkın Formülü

HELEN HOANG

Çeviri:
Tuba Özkat

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aileme adanmıştır.

Teşekkürler, Ngoại Mẹ,

Chị 2, Chị 3, Chị 4, Anh 5 ve 7,
Güvenli bölgem olduğunuz için.

Teşekkürler tatlım,
Bütün etiketlere, tuhaflıklara, takıntılara ve her şeye
rağmen beni sevdiğin için.

Teşekkürler B-B ve I-I,
Annenizin yazmasına izin verdiğiniz için.
Siz sahip olduğum en iyi şeysiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teşekkür

Yazmanın insanı yalnızlaştıran bir iş olduğunu söylerler. Bu doğru da. Oturuyor ve yalnız başınıza yazıyorsunuz. Fakat *birçok* insanın yardımı ve desteği olmasa bu kitap asla bu noktaya gelmezdi.

Brenda Drake'in Pitch Wars yarışmasına katılma fırsatım olmasaydı bu kitap bu formda olmazdı. Teşekkür ederim Brenda ve Pitch Wars ekibi. Harika bir iş yürütüyorsunuz. (Eğer kitabı yayımlanmamış bir kurgu yazarıysanız pitchwars.org'u gerçekten kontrol etmelisiniz.) Yarışma sayesinde harika akıl hocam Brighton Walsh'la tanıştım, kendisinin hayatımda ölçülemeyecek bir etkisi vardır. Sadece yazım tarzımı geliştirmeme yardım etmekle kalmadı, kitabımın yayımlanmasına giden bu çılgın yolculuk boyunca bana rehberlik etti ve gerçek bir dost oldu. Sana yüreğimin derinliklerinden teşekkürlerimi sunuyorum Brighton.

Çalışmamı okumak için vakitlerini ayıran eleştiri ekibimin hepsine teşekkür ediyorum. Ava Blackstone, sen benim ilk yazı arkadaşım oldun. Bana cesaret ve özgüven aşıladın, seni tanıdığım için çok şanslıyım. Kristin Rockaway, bu kitabın ilk berbat taslağını sen okudun ve yorumun Pitch Wars'a katılmama yardım etti. Michael ve Stella'nın ilk öpüşmesi senin sayende daha iyi (daha garip haha)! Gwynne Jackson, sen muhteşem bir insan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sın, yanımda olduğun için teşekkürler. Dürüst, sabırlı ve kibarsın, seni sonsuza kadar yanımda tutacağım. Suzanne Park, seni anlatmaya nereden başlayacağımı bilmiyorum. Gerçekten cömert bir insansın, acayip komiksin ve beni anlıyorsun. Jen DeLuca, Pitch Wars öğrencilerinden bir kardeşim olduğu için minnettarım ve onun da sen olmana çok memnunum. İnanılmaz yazılarına gıptayla bakıyorum ve seninle aynı seviyeye gelmeye çalışıyorum. ReLynn Vaughn, dürüstlüğün, cesaretlendirmen ve Ash Alexander ve Randi Perrin ile tanışabileyim diye beni Viva La Colin'e dahil ettiğin için teşekkür ederim. Hanımlar, çok eğlencelisiniz. A. R. Lucas, Stella'yı yazarken onu senin kopyan yapmaktan inanılmaz keyif aldım. Shannon Caldwell, bir gecede kitabı bitirdiğini söylediğin için teşekkürler, saatlerce sırıtarak gezdim. Jenny Howe, planladığım gibi ilerlemek için sana güncellemeler göndermeme izin verdiğin için teşekkür ederim. C. P. Rider, tekrar Denny's'e gitmeliyiz!

2016 Pitch Wars sınıfına teşekkürler. İnanılmaz bir grupsunuz. Tam şu anda, ben bu teşekkür kısmını yazarken birkaçınız Am Writing Grubu'yla ilgili bana yazıyorsunuz. Ian Barnes, Meghan Molin, Rosiee Thor, Laura Lashley, Tricia Lynn, Maxym Martineau, Alexa Martin, Rosalyn Baker, Julie Clark, Tracy Gold, Tamara Anne, Rachel Griffin (Hâlâ bir kitabın adını *Calculust* yapmak istiyorum!), Nic Eliz, Annette Christi ve yanımda olup reddedildiğimde sanal masaları deviren, başarımla da coşan herkese teşekkür ederim. Sizler bu yazma işini daha iyi hâle getiriyorsunuz. Pitch Wars akıl hocası Laura Brown'a teşekkür ederim. Öğrencin değildim ama nezaketin daima benimle olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amerikan Romans Yazarları'nın San Diego kuruluşuna teşekkür ederim. Demi Hungerford, Lisa Kessler ve Marie Andreas, yazmamın ve düzenlemelerimin birçoğu sizinle oldu. Tameri Etherton, Laura Connors, Rachel Davish, Tami Vahalik, Tessa McFionn ve Janet Tait, sizler muhteşem kadınlarsınız ve her zaman hoş karşılandığımı hissettirdiniz. Derneğimizin Nisan Ayı Yazma Görevi'ni yöneten Helen Kay Dimon'a ekstra teşekkür ediyorum, bu kitabın ilk taslağının çoğunu o sırada yazdım.

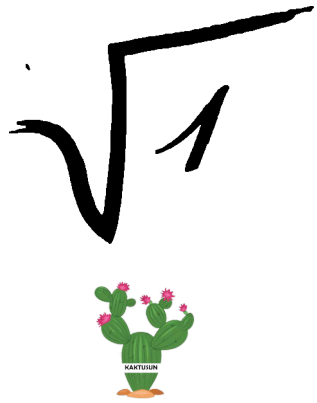
Benim gibi başka otistik kadınlarla tanışmama yardım eden Otistik Kadınlar Derneği'ne teşekkür ederim. Facebook grubumuz aracılığıyla iletişime geçtiğim insanlar çok tatlıydı, bugüne kadar tanıştığım en düşünceli insanlardı ve yalnız olmadığımı, benimle aynı zorlukları ve tuhaflıkları paylaşan kişiler olduğunu bilmek inanılmaz bir deneyimdi. Harriet, Heather, Elizabeth ve Tad; siz hanımlar kendimle ve otizimle ilgili çok fazla şey öğrenmemde, en sonunda da bir tanıya varılmasında büyük destek oldunuz.

İnanılmaz temsilcim Kim Lionetti'ye bana karşı sabırlı olduğu, benim için savaştığı ve *Aşkın Formülü*'ne bir yuva bularak rüyalarımı gerçekleştirdiği için özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kitapta potansiyel gördüğün ve her şeyinle muhteşem olduğun için teşekkür ederim Cindy Hwang. Kristine Swartz, Jessica Brock, Tawanna Sullivan, Colleen Reinhart ve diğerleri, sizlerle çalışmak bir keyifti. Okurlarla başka bir bakış açısını paylaşmama ve nefretle savaşırken sevgiyi kullanmama yardım ettiği için Berkley'e de teşekkür ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sürprizlerden nefret ettiğini biliyorum Stella. Beklentilerimizi dile getirmek ve sana mantık çerçevesinde zaman vermek adına, torun sahibi olmaya hazır olduğumuzu bilmeni isterim."

Stella Lane'in kahvaltısına diktiği gözleri, annesinin zarif bir şekilde yaş alan yüzüne çevrildi. Ustaca yapılmış bir makyaj, dikkatleri annesinin savaşa hazır, kahverengi gözlerine çekiyordu. Bu Stella için kötüye işaretti. Annesi bir şeyi aklına koyduğunda kan kokusu alan bir bal porsuğu gibi olurdu... hırçın ve ısrarcı olsa da hırlamazdı ve tüyleri de yoktu.

"Bunu aklımda bulunduracağım," dedi Stella.

Yaşadığı şok, birbiri ardına gelen, panikle darmadumman olmuş düşüncelere sebep oldu. Torun demek, bebek demekti. Ve bez. Dağ gibi bez yığınları. Dolup taşan bezler. Ağlayan bebekler, en iyi ses geçirmeyen kulaklıkların bile bastıramadığı, ruhu tırmalayan çığlıklarla ağlamalar. O kadar minik oldukları hâlde nasıl o kadar uzun ve güçlü şekilde ağlıyorlardı? Ayrıca bebek demek, koca demekti. Koca demek, erkek arkadaş demekti. Erkek arkadaş demek, randevuya çıkmak demekti. Randevu demek ise *seks* demekti. Ürperdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Otuz yaşındasın Stellacığım. Hâlâ bekâr olman bizi endişelendiriyor. Tinder'ı denedin mi?"

Stella su bardağını kavrayıp bir ağız dolusu içerken yanlışlıkla bir buz küpü yuttu. Boğazını temizledikten sonra, "Hayır, denemedim," dedi.

Tinder'ın –ve başarmayı hedeflediği randevunun– düşüncesi bir anda terlemesine sebep oldu. Randevuya çıkmakla ilgili her şeyden nefret ediyordu: rahat ettiği rutininden çıkıyordu, sohbet anlamsız ve kafa karıştırıcı bir şeye dönüşüyordu ve tabii yine *seks* vardı...

Annesinin dikkatini dağıtmayı umarak, "Terfi teklifi aldım," dedi.

"Bir tane daha mı?" diye sordu babası. Okuduğu *Wall Street Journal*'ı indirince tel çerçeveli gözlüğü ortaya çıktı. "Daha iki çeyrek dönem* önce terfi aldın. Bu olağanüstü."

Stella ayağa kalkıp sandalyesinin ucuna doğru kaydı. "Yeni müşterimiz –ismi anılmaması gereken büyük bir çevrimiçi alışveriş firması– çok şaşırtıcı datasetler** sağladı ve bütün gün onlarla oynayabildim. Bazı satın alma önerilerine yardım etmek için bir algoritma tasarladım. Görünüşe göre beklenenden daha iyi çalışıyor."

"Yeni terfin ne zamandan itibaren geçerli olacak?" diye sordu babası.

"Şey..." Benedict'inin yengeç kekindeki hollandez sosu ile yumurta sarısı birbirine karışmıştı, çatalının ucuyla sarı sıvıyı ayırmayı denedi. "Terfiyi kabul etmedim. Bana rapor verecek beş astım olacaktı ve daha fazla müşteri iletişimi gerektiren baş ekonometrist pozisyonuydu. Ben sadece veriler üzerinde çalışmak istiyorum."

Annesi umursamaz bir tavırla elini sallayarak bu açık-

* Bir şirketin mali yılındaki üç aylık ikinci döneme denir. (ç.n.)

** Herhangi bir veri kaynağını kendisi ile ilişkilendirmemizi sağlayan, veri kümelerini 3 boyutlu matrix sistemi altında temsil eden yapılardır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lamasını savsakladı. "Kanaatkâr davranıyorsun Stella. Eğer kendine meydan okumayı bırakırsan sosyal becerilerin konusunda gelişme gösteremezsin. Bak aklıma ne geldi, şirketinizde çıkmak isteyeceğin iş arkadaşların var mı?"

Babası gazetesini indirip ellerini yuvarlak karnının üzerinde kavuşturdu. "Evet, şu Philip James denilen delikanlıya ne dersin? Son şirket partinizde onunla tanıştığımızda epey iyi birine benziyordu."

Annesi ellerini, ekmek kırıntılarına üşüşen güvercinler gibi önünde salladı. "Ah, neden onu düşünmedim ki? Çok kibardı. Ayrıca hoş da görünüyor."

"Sanırım fena biri değil." Stella parmak uçlarını su bardağının üzerindeki buğuda gezdirdi. Dürüst olması gerekirse Philip'i aklından geçirmişti. Kibirli ve insanı sinirlendiren biriydi ama karşısındakiyle dosdoğru konuşuyordu. Stella insanların bunu yapmasından gerçekten hoşlanıyordu. "Sanırım onun birkaç kişilik bozukluğu var."

Annesi, Stella'nın eline yavaşça vurdu. Bunu bitirdiğinde elini kendi kucağına koymak yerine Stella'nın parmaklarının üzerinde bıraktı. "O zaman belki de senin için uygun bir seçimdir hayatım. Kendi aşması gereken sorunları varsa senin Asperger'in* konusunda daha anlayışlı olabilir."

Annesi bunu sıradan bir tonla dile getirmiş olsa da Stella'nın kulaklarında doğal olmayan ve gürültülü bir tını bıraktı. Restoranın saçaklı girişi altındaki diğer masalara hızla göz atarak kimsenin bir şey duymadığından

* Asperger sendromu, otizm spektrum bozuklukları grubunun bir alt türüdür. Temel olarak insanlarla iletişim kurmada güçlük oluşmasıyla karakterizedir. Takıntılı davranış ve düşünceler de olabilir. Entelektüel yetenekleri ve dil becerileriyle diğer otizm spektrum bozukluklarından ayrılmakla birlikte genellikle bireyler normal veya üstün zekâlıdır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

emin oldu, ardından ellerinin üzerinde duran ele gözlerini dikip elini çekmemek için direndi. Davetsiz dokunuşlar onu rahatsız ediyordu ve annesi bunu biliyordu. Stella'yı "alıştırmak" için yapıyordu. Genelde habersiz dokunuşlar Stella'yı çılgına çevirirdi. Philip'in bunu anlayabilmesi mümkün müydü?

"Onu göz önünde bulunduracağım," dedi Stella ve bunda ciddiydi de. Yalan söylemekten ve kaçamak cevaplar vermekten, seksten nefret ettiğinden bile daha çok nefret ederdi. Sonuçta annesini gururlandırmak ve mutlu etmek istiyordu. Stella ne yapmış olursa olsun annesinin gözünde başarılı olmaktan hep birkaç adım uzaktaydı, dolayısıyla kendi gözünde de öyleydi. Bir erkek arkadaşın bunu sağlayacağını biliyordu. Sorun şu ki bir erkeği hayatında tutabilmesi mümkün değildi.

Annesi resmen ışık saçtı. "Harika. Düzenleyeceğim bir sonraki bağış yemeği birkaç ay içinde olacak ve bu defa çıktığın birini getirmeni istiyorum. Bay James'in seninle birlikte katıldığını görmeyi çok isterim ama eğer o işe yaramazsa ben başkasını bulacağım."

Stella'nın dudakları inceldi. Son cinsel deneyimi annesinin ayarladığı görücü usulü randevulardan biriyle olmuştu. Hakkını vermek gerekiyorsa yakışıklı bir adamdı ama mizah anlayışı Stella'nın kafasını karıştırmıştı. Aslında adamın risk sermayedarı ve kendisinin de bir ekonomist olduğu düşünüldüğünde bir sürü ortak noktaları olmalıydı ama adam işiyle ilgili konuşmak istememişti. Bunun yerine ofis politikalarını ve manipülasyon taktiklerini tartışmayı tercih etmiş, kafasını öyle bir karıştırmıştı ki Stella randevularının bir fiyasko olarak sonuçlanacağından emin olmuştu.

Adam seks yapmak isteyip istemediğini açık bir şekilde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sorunca Stella tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Hayır demekten nefret ettiği için de evet demişti. Stella'nın hoşlanmadığı öpüşmeler olmuştu. Adamın ağzında akşam yemeğinde yediği kuzu etinin tadı vardı. Stella kuzu etinden hoşlanmazdı. Adamın parfümü midesini bulandırmıştı ve adam her santimine dokunmuştu. Her zamanki gibi cinsel ilişkide vücudu kilitlenip kalmıştı. Daha ne olup bittiğini anlamadan adam bitirmişti bile. Kullandığı prezervatifi çıkarıp otel odasındaki masanın yanında duran çöp kutusuna atmıştı, bu da Stella'yı rahatsız etmişti; adamı öyle şeylerin banyoya atılması gerektiğini biliyor olmalıydı, değil mi? Ardından Stella'ya biraz gevşemesi gerektiğini söyleyerek gitmişti. Kızının erkekler konusunda tam bir felaket olduğunu bilse annesinin ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını sadece hayal edebilirdi.

Annesi şimdi bir de kalkmış bebek istiyordu.

Stella ayağa kalkıp kol çantasını aldı. "Şimdi işe gitmem gerekiyor." Bütün teslim tarihlerinin önünde gidiyor olsa da *gerekiyor* kelimesi yine de doğru kelimeydi. İş onu büyülüyordu, beynindeki şiddetli tutkuyu aktarıyordu. Ayrıca terapi gibiydi.

"İşte benim kızım," dedi babası. Ayağa kalkıp Hawaii desenli ipek gömleğini silkeledikten sonra ona sarıldı. "Çok geçmeden o yeri ele geçireceksin."

Babasına hızla sarılırken –eğer kendisi başlattıysa veya kendini mental olarak hazırlayacak zamanı olduysa dokunmaya aldırmıyordu– aşina olduğu tıraş losyonunun kokusunu içine çekti. Neden bütün adamlar babası gibi olamıyordu ki? Babası onun güzel ve zeki olduğunu düşünüyordu ve babasının kokusu midesini bulandırmıyordu.

Annesi, "Stella'nın işinin sağlıksız bir takıntı olduğunu biliyorsun, Edward. Onu cesaretlendirme," dedikten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra dikkatini Stella'ya çevirip içini çekti. "Hafta sonu insanlarla dışarı çıkmalısın. Eğer daha fazla erkekle tanışırsan doğru olanı bulacağını biliyorum."

Babası şakağına bir öpücük kondurup, "Keşke ben de çalışsaydım," diye fısıldadı.

Annesi onu kucaklarken Stella başını iki yana salladı. Annesinin sürekli taktığı inciler Stella'nın göğüs kafesine battı ve Chanel No.5 parfümünün kokusu etrafını sardı. Boğucu kokuya üç uzun saniye boyunca katlandıktan sonra geriye çekildi.

"Önümüzdeki hafta sonu görüşürüz. Sizi seviyorum. Hoşça kalın."

Annesiyle babasına el salladıktan sonra, Palo Alto'nun merkezindeki fiyakalı restorandan çıkıp ağaçlarla ve lüks mağazalarla kaplı kaldırımlardan yürüdü. Güneşli üç sokağı geçtikten sonra dünya üzerindeki en sevdiği yere ev sahipliği yapan ve çok katlı olmayan binaya ulaştı, yani ofisine. Üçüncü katın sol köşesindeki pencere ona aitti.

Çantasını kaldırıp sensöre tuttuğunda ön kapının kilidi açıldı ve uzun adımlarla boş binaya girdi. Kimsenin olmadığı resepsiyon masasını geçerken topuklu ayakkabılarının mermer yüzeydeki ıssız yankısından keyif alarak asansöre adım attı.

Ofisine girince en sevdiği rutinini yapmaya başladı. İlk olarak bilgisayarını çalıştırdı ve açılan ekrana şifresini girdi. Bütün yazılım sistemleri başlatılırken çantasını masasının çekmecesine koydu ve bardağına su doldurmak için mutfağa gitti. Ayakkabılarını çıkarıp masasının altındaki her zamanki yerlerine yerleştirdi. Oturdu.

Başlat, şifre gir, çantayı koy, su al, ayakkabıları çıkar, otur. Her zaman bu sırayla.

İstatiksel Analiz Sistemi, diğer adıyla İAS, otomatik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olarak yüklendikten sonra masasındaki üç ekran verilerle doldu. Satın alımlar, tıklanmalar, sisteme giriş zamanları, ödeme türleri... Aslında basit şeylerdi. Fakat bunlar Stella'ya insanların kendileri hakkında anlattığından daha fazla şey söylüyordu. Parmaklarını esnettikten sonra siyah, ergonomik klavyesine yerleştirdi, kendini işinde kaybetmek için hevesliydi.

"Ah, selam Stella. Sen olabileceğini düşündüm."

Omzunun üzerinden baktığında kapısından içeri bakan Philip James'in görüntüsüyle morali bozuldu. Açık kahverengi saçının sade kesimi, kare çenesini vurguluyordu ve polo tişörtü göğsüne yapışmıştı. Zinde, sofistike ve akıllı görünüyordu; tam da ailesinin onun için seçeceği türden bir adamdı. Ayrıca Stella'yı hafta sonu zevk için çalışırken yakalamıştı.

Yüzünü ateş basarken gözlüğünü burnunda yukarı doğru itti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dün unuttuğum bir şeyi almaya gelmiştim." Alışveriş torbasının içinden bir kutu çıkarıp ona doğru salladı. Üzerinde kocaman harflerle *TROJAN** yazıyordu. "İyi bir hafta sonu geçir. Ben geçireceğimi biliyorum."

Ailesiyle yaptığı kahvaltı hızla zihninden geçti. Torunlar, Philip, daha fazla görücü usulü randevuya çıkma ihtimali, başarılı olmak. Dudaklarını yalayıp bir şey söylemek için acele etti, *herhangi bir şey*. "Gerçekten en büyük boy kutuya mı ihtiyacın vardı?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz irkildi.

Philip en puşt gülümsemesiyle gülümsedi ama inci gibi beyaz dişleri bunun sinir bozuculuğunu yumuşattı. "Patronun yeni stajyeri bana çıkma teklifi ettiği için bu akşam bunların yarısına ihtiyacım olacağına eminim."

* Bir prezervatif markası. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella istemeden de olsa etkilendi. Yeni kız çok utangaç görünüyordu. Bu kadar atılgan olduğu kimin aklına gelirdi? "Akşam yemeği için mi?"

Philip ela gözlerinde bir pırıltıyla, "Sanırım fazlası için," dedi.

"Neden onun sana teklif etmesini bekledin? Neden önce sen ona teklif etmedin?" Erkeklerin bu tür durumlarda başlatan kişi olmaktan hoşlandıkları hissine kapılmıştı. Yanılıyor muydu?

Philip sabırsız hareketlerle koca bir orduya yetecek kadar prezervatifin olduğu kutuyu torbanın içine tıkıştırdı. "Daha üniversiteyi yeni bitirmiş. Çoluk çocuk peşinde koşmakla suçlanmak istemedim. Ayrıca ne istediğini bilen ve elde eden kızları severim. Özellikle de yatakta." Stella'nın ayaklarından yüzüne kadar değer biçer gibi bakarken kıyafetlerinin içini görebiliyormuş gibi gülümsüyordu, Stella özgüvensizlikle kasıldı. "Söylesene, hâlâ bakire misin Stella?"

Stella bilgisayar ekranına geri döndü ama veriler bir anlam ifade etmeyi reddetti. Programlama ekranındaki imleç göz kırptı. "Seni hiç alakadar etmez ama hayır, bakire değilim."

Philip onun ofisine girip kalçasını masasına dayadıktan sonra şüpheci bir tavırla onu inceledi. Stella gerek duymasa da gözlüğünü düzeltti. "Yani yıldız ekonometristimiz daha önce 'yaptı'. Kaç defa? Üç mü?"

Doğru tahmin ettiğini ona söyleyecek değildi. "Seni hiç ilgilendirmez Philip."

"Bahse varım ki öylece uzanıp adam işini görürken aklından özyineleme* soruları yapıyorsundur. Haklı mıyım Bayan Lane?"

* Özyineleme; bir problemi benzer şekilde olan daha basit alt problemlere bölünerek çözülmesini sağlayan bir tekniktir. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella o kadar çok veriyi beynine nasıl sokacağını öğrenebilseydi bunu kesinlikle yapardı ama bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Tecrübe sahibi bir erkekten sana tavsiye olsun: Biraz pratik yap. İyi olursan daha çok hoşuna gider ve daha çok hoşuna gidince erkekler de *senden* daha çok hoşlanır." Masasından uzaklaşıp kapıya doğru ilerledi, prezervatif torbası yanında fütursuzca sallanıyordu. "Bitmek bilmeyen hafta içinin tadını çıkar."

O gider gitmez ayağa kalkıp gerekenden fazla güç kullanarak ofisinin kapısını kapattı. Kapı sert, titreten bir zangırtıyla çarpınca kalbi tekledi. Nemli ellerle kalem eteğini düzeltirken nefes alıp verişini kontrol altına aldı. Masasına oturduğunda yanıp sönen imlece bakmaktan fazlasını yapamayacak kadar sinirliydi.

Philip haklı mıydı? Kötü olduğu için mi seksten hoşlanmıyordu? Pratik yapmak gerçekten mükemmelleştirir miydi? Ne aldatıcı bir kavramdı. Belki de seks fazladan çabalaması gereken başka bir kişilerarası durumdu; havadan sudan konuşmak, göz teması kurmak ve görgü kuralları gibi.

Fakat seks pratiği tam olarak nasıl yapılırdı ki? Erkekler, kadınların kendilerini Philip'in kollarına attığı gibi, Stella'nın kollarına atmıyorlardı. Adamın biriyle yatmayı başardığında, adam Stella'nın deneyim eksiliğinden öyle hoşlanmamıştı ki bir kez ikisine de yetmişti.

Ayrıca burası Silikon Vadisi'ydi, teknoloji dâhilerinin ve bilim insanlarının krallığıydı. Muhtemelen yatakta onun kadar umutsuz olan bekâr erkekler de vardı. Stella bu şansla, herhalde istatiksel olarak onların arasından biriyle yatacaktı, sonucunda da kasığında yanma ve cinsel yolla bulaşan hastalık dışında bir şeyi olmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

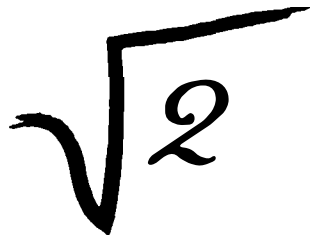
Hayır, Stella'nın bir profesyonele ihtiyacı vardı.

Hastalık taşımadıklarını belgelerle kanıtlanmakla kalmıyor, aynı zamanda geçmiş performanslarıyla da kendilerini kanıtlıyorlardı. En azından öyle varsayıyordu. Eğer o işte olsaydı kendisi o şekilde yapardı. Sıradan erkekler kişilik, mizah ve ateşli seks gibi şeyleri teşvik ediyordu. Yani Stella'nın sahip olmadığı şeyleri. Profesyoneller sadece paraya bakıyordu. Stella'nın da fazlasıyla parası vardı.

Yeni, pırıl pırıl veri kümeleri üzerinde çalışmak yerine, arama sayfasını açtıktan sonra Google'a, "California Körfezi Bölgesi erkek eskort servisi" yazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önce hangi zarfı açmalıydı? Laboratuvar sonuçlarını mı, faturaları mı? Michael korunma konusunda paranoyaktı, o yüzden laboratuvar sonuçları iyi olmalıydı. Öyle olmasını umdu yani. Deneyimlerine göre boktan şeylerin gerçekleşmesi için bir sebebe ihtiyacı yoktu. Öte yandan faturaların ne olduğu belliydi. Her zaman felaketlerdi. Buradaki tek soru, faturalar tarafından taşaklarına indirilecek yumruğun ne kadar sert olacağıydı.

Darbe için kaslarını gererek faturayı açtı. Bu ayınki ne kadardı? Ayrıntılı faturanın alt kısmını inceleyip son miktarı buldu. Soluğu ciğerlerini gıdıkladıktan sonra hızla dışarı çıktı. Korkunç değildi. Aldığı darbeyi, sızlatanla toza dönüştüren arasında değerlendirmesi gerekirse buna sadece morartan derdi.

O zaman bu muhtemelen klamidya* kaptığı anlamına geliyordu.

Faturayı, mutfak masasının arkasına soktuğu metal dosya dolabının üzerine bıraktıktan sonra laboratuvardan gelen, son yaptırdığı CYBH** testinin sonuçlarını açtı. Hepsi negatifti. Şükürler olsun. Yine bir cuma akşamıydı, yani bu akşam çalışması gerekiyordu.

* Cinsel yolla bulaşan bir enfeksiyon. (ç.n.)

** Cinsel yolla bulaşan hastalıklar. (e.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düzüşmek için kendini o kafaya sokması lazımdı. CYHB ve fatura belası hakkında düşündükten sonra havaya girmesi kolay değildi. Bir an, eğer faturalar olmasaydı her şeyin nasıl olacağını düşünmek için kendine izin verdi. En sonunda özgür olurdu. Eski hayatına geri dönebilirdi ve utançla doldu. Hayır, faturaların bitmesini istemiyordu. Bunun olmasını asla istemiyordu. Asla.

Michael, ucuz dairesinde dolanıp banyoya doğru giderken ve kıyafetlerini çıkarırken bu iş için hissettiği eski coşkusunu yeniden kazanmaya çalıştı. Başta durumun tabu olması yetiyor da artıyordu ama üç yıl boyunca eskortluk yaptıktan sonra artık suyu çıkmaya başlamıştı. Gerçi intikam hissi onu hâlâ tatmin ediyordu.

Şimdi dön de tek oğluna bak, baba.

Eğer Michael'in para için seks yaptığını öğrenecek olursa babası işkence çekerdi. Bu kendisine her yanıyla keyif veren bir düşünceydi. Öte yandan tahrik edici değildi. Fanteziler bunun içindi. En sevdiği fantezileri aklından birer birer geçirdi. Bu akşam hangi ruh hâlindeydi? *Ateşli öğretmen? İhmal edilmiş ev hanımı? Gizli âşık?*

Musluğu çevirip banyo buhardan bir bulutla kaplanana kadar bekledikten sonra sıcak suyun altına girdi. Nefes aldı, nefes verdi ve zihnini hazırladı. Bu akşamki müşterisinin adı neydi? Shanna? Estelle? Hayır, Stella. Gerçek adı olmadığına yirmi dolarına bahse girerdi ama neyse. Kadın ödemeyi öncesinde yapmıştı. Onun için ekstra bir güzellik yapmaya çalışacaktı. O zaman öğretmen fantezisi olacaktı.

Üniversite birinci sınıftaydı. Bütün derslerini kaçırıyordu ama bu dersi asla kaçırmazdı çünkü Bayan Stella silgiyi onun sırasının yanında düşürmekten hoşlanıyordu. Silgiyi almak için eğilirken eteğinin yukarı doğru sıyrıldı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğını hayal ederken duşta aletini kavrayıp sert hareketlerle sıvazladı. Ders bittiğinde onu masasına yüzünün üstüne yatırıp eteğini beline kadar sıyırarak altına külot giymediğini görecekti. İçine sert ve hızlı bir şekilde dalacaktı. Eğer birisi sınıfa girecek olursa...

İnledi ve kendini kaybetmeden önce elini aletinden çekti. Bayan Stella'yı sınıfın dışında görmek için tamamen hazırdı.

Duşunu bitirip kurulanırken aklını fantezisinde tuttu ve banyodan çıkıp kot pantolon, tişört ve siyah bir spor ceket giydi. Yarısı buğulanmış aynadan kendine bakıp parmaklarını ıslak saçlarının arasından iki defa geçirdikten sonra gayet düzgün olduğuna karar verdi.

Prezervatifler, anahtarlar, cüzdan. Alışkanlıktan bu akşamki müşterisinin özel istek bölümünü telefonundan tekrar okudu.

Lütfen parfüm sıkmayın.

Bu kolaydı. Zaten o tür şeylerden hiç hoşlanmıyordu. Telefonunu da diğer her şeyle birlikte cebine attıktan sonra dairesinden çıktı.

Çok geçmeden Clement Hotel'in yeraltı otoparkına park etti. Şık, ultra modern lobide ilerlerken ceketinin yakasının inik olduğundan emin oldu, ardından da yeni müşterisinin nasıl biri olduğunu hayal ettiği tanışma öncesi oyununu oynadı.

Bu akşamki müşterisinin yaşı, normal müşterilerinin yaşından gençti. Otuz olduğunu söylemişti. İç geçirerek onu elli diye düzeltti. Kırk yaşından daha genç olduğunu söyleyenler hep yalan çıkardı, tabii grup olayı değilse; Michael grup seks olayını yapmıyordu. Aslında bekârlığa veda partileri çok iyi para kazandırıyordu ama gençlerin aşkını mahvetme fikri onu depresyona sokuyordu. Belki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu acınasıydı ama gelinlerin sadece damatlarla ve damatların da sadece gelinlerle seks yaptığı bir dünyada yaşamak istiyordu. Ayrıca azgın kadınlardan oluşan büyük bir grup korkutucuydu. Onlara karşı kendinizi savunamazdınız ve tırnakları da keskin olurdu.

"Stella" tatlılara, spalara ve süslü kanişlere meraklı, şımartılmış, elli yaşında bir kadın olabilirdi, bu sebeple hafiften yuvarlak hatlıydı ve yatakta kendisine tapınılmasını tercih ediyordu. Michael'in bununla hiçbir sorunu yoktu. Belki yogadan, detoks sularından ve Michael'in karın kaslarını eğimli mekik aletlerinden daha iyi çalıştıracak maraton sekslerden hoşlanan fit bir ellilik de olabilirdi. Ya da belki en az hoşuna giden türden, tuttuğunu koparan bir Asyalıydı ve onu sırf Vietnam ve İsveç kökenleri sayesinde K-drama yıldızı Daniel Henney'ye çok benzediği için seçmiş olabilirdi. En son bahsettiği kadın tipi kaçınılmaz olarak ona annesini hatırlatıyordu ve onlarla yattıktan sonra kum torbasıyla bir terapi seansı düzenlemesi gerekiyordu.

Otelin restoranına girince loş bir şekilde aydınlanan masalarda kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve gözlüklü bir kadını aramaya başladı. Fatura ve test sonucunda büyük bir aksilik yaşamadığı için şimdi kendisini en kötüsüne hazırlıyordu. Masaların çoğunda oturan iş adamlarını geçtikten sonra tek başına oturan ve garsona salatasını nasıl istediğini detaylarıyla anlatan orta yaşlı, Asyalı bir kadına denk geldi. Manikürlü tırnaklarını açık kahverengi saçlarının arasından geçirdiğinde Michael'in midesi burulduu ve ona doğru yürümeye başladı. Uzun bir gece olacaktı.

Hayır, içinde bütün sömestr boyunca biriken cinsel gerilimin toplamı vardı. İkisi de bunu istiyordu. Michael bunu istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakat Michael kadının yanına varamadan, çubuk gibi zayıf bir adam kadının karşına oturarak elini tuttu. Michael'in kafası karışsa da rahatlayarak geri çekildi ve tekrar restorana bakındı. Yalnız oturan kimse yoktu... uzak köşedeki bir kız dışında.

Koyu renk saçlarını sımsıkı bir topuz yapmıştı ve sevimli, minik burnunun üzerinde seksi kütüphaneci gözlüklerinden vardı. Aslına bakılırsa, Michael'in görebildiği kadarıyla kızla ilgili her şey seksi kütüphaneci kostümü için seçilmiş gibi görünüyordu. Sade, sivri uçlu topuklu ayakkabılar, gri kalem etek ve boğazına kadar düğmelediği, üstüne oturan, beyaz bir gömlek giyiyordu. Otuzunda olması mümkündü ama Michael ona yirmi beşinde falan derdi. Kızı genç ve erdemli gösteren bir şeyler vardı, gerçi menüyü incelerken yüzünde beliren ifade son derece azılıydı.

Michael etrafına bakınıp gizli kamera ekibini veya bitkilerin arkasında gülen arkadaşlarını aradı. Bunlardan ikisini de bulamadı.

Kızın karşısındaki sandalyenin arkasını kavradı. "Pardon, Stella siz misiniz?"

Kızın gözleri ona doğru kalkınca Michael ne düşündüğünü unuttu. O seksi kütüphaneci gözlüğü bugüne kadar gördüğü en nefes kesici kahverengi gözleri çevreliyordu. Ve dudakları... kızın tatlı havasını hiç bozmadan baştan çıkaracak kadar dolgundu.

Michael gülümseyerek, "Üzgünüm. Yanlış kişiye gelmiş olmalıyım," derken utanmıştan çok özür diler gibi göründüğünü umdu. Böyle bir kızın eskort tutmuş olmasına imkân yoktu.

Kız gözlerini kırpıştırıp masayı sarsarak ayağa fırladı. "Hayır, benim. Sen Michael'sin. Fotoğrafından tanıdım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini uzattı. "Ben Stella Lane. Tanıştığıma memnun oldum."

Michael onun her şeyiyle açık ifadesine baktı ve birkaç saniyelik sersemliğin ardından elini uzattı. Müşterileri onu böyle karşılamazdı. Genelde dudaklarında kurnaz bir gülümseme ve gözlerinde bir parıltıyla oturdukları yerden el sallarlardı. Kendilerinin ondan daha iyi olduklarını düşündüklerini ama yine de Michael'in vereceği şeyleri sabırsızlıkla beklediklerini söyleyen bir parıltıydı. Stella onu sanki... dengiymiş gibi karşılaşmıştı.

Michael şaşkınlığını çabucak üzerinden atıp kızın ince elini tutarak sıktı. "Michael Phan. Ben de tanıştığıma memnun oldum."

Michael elini bırakınca kız tuhaf bir şekilde sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, otursana."

Michael otururken kızın tahta gibi dimdik bir sırtla sandalyesinin ucuna oturuşunu izledi. Kız yüzünü inceledi ama Michael tek kaşını kaldırınca dikkatini menüye çevirdi. Burnunu buruşturup gözlüğünü düzeltti.

"Aç mısın? Ben açım." Kızın menüyü tutan parmakları bembeyazdı. "Burada somon ve biftek iyidir. Babam kuzuyu sever..." Bakışlarını Michael'in yüzüne çevirdi, Michael kızın yanaklarının kıpkırmızı olduğunu loş ışıkta bile görebildi. Kız boğazını temizledi. "Şey, belki de kuzu olmaz."

Michael direnemediği için, "Niye kuzu olmaz?" diye sordu.

"Bence tadı yünümsü ve eğer sen... biz şey..." Gözlerini tavana dikip derin bir nefes aldı. "Tüm o süre boyunca koyunları, kuzuları ve yünü düşünürüm."

Michael sırıtarak, "Anlaşıldı," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella sanki ne diyeceğini hatırlayamıyormuş gibi dudaklarına baktığında Michael'in sırıtışı büyüdü. Kadınlar onu görünüşünü beğendikleri için seçiyordu. Ancak birkaç tanesi ona bu şekilde tepki veriyordu. Komik olsa da gurur okşayan bir tepkiydi.

"*Benim* yememi ya da içmemi istemeyeceğin şeyler var mı?" diye sordu Stella.

"Hayır, ben gayet basit biriyim." Michael sesini neşeli tutup göğsünün sıkışmasını görmezden gelmeye çalıştı. Mide ekşimesi falandı herhalde. Düşünceli, basit bir hareket ona bunu yapmazdı.

Garson siparişlerini alıp gittikten sonra Stella suyundan içti ve narin parmak uçlarıyla bardağın üzerindeki buğuya geometrik desenler çizdi. Michael'in onu izlediğini fark ettiğinde elini çekip üstüne oturdu, yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi kızarıyordu.

Bunda sevimli bir yan vardı. Eğer parayı çoktan ödemiş olmasaydı kızın bunu gerçekten istediğine inanmazdı. Neden bunu istiyordu ki? Bir sevgilisi... veya bir kocası olmalıydı. Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen –bilmemesi her zaman en iyisiydi– masanın üzerindeki sol eline göz attı. Yüzük yoktu. Yüzüğün beyaz izi de yoktu.

Kız aniden, "Sana bir teklifim var," derken şaşırtıcı şekilde doğrudan ona baktı. "Bir çeşit sorumluluk gerektirecek bir şey; önümüzdeki birkaç ay için sanırım. O süre içinde sana doğrudan ulaşabilmek isterim. Eğer müsaitsen."

"Aklında ne var?"

"Lütfen önce bana müsait olup olmadığını söyle."

"Sadece cuma geceleri çalışıyorum." Bu tartışmaya açık değildi. Haftada bir gün eskortluk yapmak yeterince kötüydü. Eğer bundan daha fazla yaparsa aklını kaybe-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

derdi ve bunun olmasına izin veremezdi. Ona bel bağlayan çok kişi vardı.

Asla aynı müşteriyle tekrar randevu da ayarlamazdı. Bağlanmaya meyilli oldukları için buna dayanamazdı. Fakat reddetmeden önce kızın ne teklif edeceğini duymak istiyordu.

"Önümüzdeki birkaç ay için boşluğun var o zaman?" diye sordu.

"Teklif edeceğin şeye bağlı."

Kız gözlüğünü yukarı doğru ittikten sonra omuzlarını dikleştirdi. "Senin yaptığın şeyde... ben berbatım. Fakat daha iyi olmak istiyorum. Eğer birisi bana öğretirse daha iyi olabileceğimi düşünüyorum. Bana öğretecek kişi sen ol istiyorum."

Anladığı şey, gerçeküstü dalgalar hâlinde Michael'i sardı. Kız kötü olduğunu düşünüyordu. Seksten. Geliştirmek için ders almak istiyordu. Michael'in ona öğretmenlik yapmasını istiyordu.

Birine seksi nasıl öğretirdiniz ki?

"Sanırım herhangi bir şeye karar vermeden önce deneme sürüşü yapmalıyız," dedi Michael. Kız sekste gerçekten kötü olamazdı ve çoktan parasını ödemişti. En azından ona bu akşamı vermesi gerekiyordu.

Kız kaşlarını çatarak onayladı. "Kesinlikle haklısın. Önce bir referans hattı oluşturmalıyız."

Michael'in dudaklarında yine bir gülümseme belirdi. "Bilim insanı mısın, Stella?"

"Ah hayır. Ben ekonomistim. Daha doğrusu ekonometristim."

Michael'in kitabında bu onu aşırı zekiler kategorisine koyuyordu, ensesinden yukarı tuhaf bir his tırmanmaya başladı. Akıllı kızlara fena hâlde zaafı vardı. En sevdiği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fantezisinin seksi öğretmen olmasının sebebi de buydu. "Onun ne olduğunu bilmiyorum."

"Ekonomik sistemleri modellemek için istatistiği ve kalkülüsü kullanıyorum. İnternetten bir şey satın aldığında genelde daha sonrası için öneri e-postaları atıyorlar ya? İşte o önerileri formüle etmelerine yardım ediyorum. Şu anda çok değişken ve büyüleyici bir alan." Stella konuşurken ona doğru eğildi, heyecandan gözleri parlıyordu. Dudakları ona bir sır veriyormuş gibi kıvrıldı. Matematik konusunda. "Bugünün materyali, yüksek lisanstayken bana öğrettiklerinden çok daha farklı."

Michael'in omurgasındaki o tuhaf his yoğunlaşarak arttı. Konuşmaları sırasında nasıl oluyorsa kız daha da güzelleşmişti. Kahverengi gözler ve gür kirpikler, sarkık dudaklar, narin çene, narin bir boyun. Kızın gömleğinin düğmelerini açışının canlı görüntüleri aklında beliriverdi.

Fakat genelde olanın aksine bu sefer hızlı bir şekilde yapmak istemedi. Doğruca düzüşmeye geçmek istemedi; gir, çık ve eve git olmayacaktı. Bu kız farklıydı. Gözlerinde bir parıltı vardı. Michael oyalana oyalana yapmak, gözlerini farklı türden bir heyecanla parlatabilir mi görmek istedi. Penisi pantolonunun fermuarına dayanıp Michael'i buraya ve şu ana geri getirdi.

Teni sıcak ve duyarlı bir hâl almıştı, nabzı hevesle çarpıyordu. Hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Ayrıca kafasında kızın başka birisi olduğunu da kurmuyordu. Kendine bunun iş olduğunu hatırlattı. Kişisel isteklerinin ve ihtiyaçlarının bunda hiçbir payı yoktu. Bu işinin diğerlerinden bir farkı yoktu ve bittiğinde sonrakine geçecekti.

Derin bir nefes alıp aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Lisedeyken matematik kulübünde miydin?"

Kız suyunu içerken güldü. "Hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilim kulübü? Belki satranç kulübü?"

"Hayır ve hayır." Kızın yüzündeki hüzünlü gülümseme, lisenin onun için nasıl olduğunu merak etmesine sebep oldu. Stella ona bakıp, "Dur tahmin edeyim, futbolda oyun kurucuydun?" diye sordu.

"Hayır. Babam sporun aptalca olduğunun sıkı bir savunucusuydu."

Stella'nın alnında küçük bir kırışıklık belirdi. "Buna inanmakta zorlanıyorum. Sen çok... atletik görünüyorsun."

"Sadece kullanışlı şeyler için cesaretlendirdi. Mesela savunma sanatı gibi." Herhangi bir konuda babasıyla hemfikir olmaktan nefret etse de aile işleri ve kendisinin de o işlere yardım ettiği düşünüldüğünde, boktan çocuklar onunla alay edince bu becerileri işe yaramıştı.

Kız, keşfettiği şeyle gülümsediğinde yüzü aydınlandı. "Ne yapıyorsun? Karma dövüş? Kung fu? Jeet Kune Do*?"

"Her şeyden biraz yaptım. Niçin bana neden bahsettiğini biliyormuşsun gibi geliyor?"

Kız bakışlarını tekrar suyuna çevirdi. "Dövüş sanatları filmleri ve o türden şeyleri seviyorum."

Jetonu düşerken inledi. "Sakın bana... Kore dizisi hayranı olduğunu söyleme?"

Stella'nın dudaklarında bir gülümseme belirirken başını yana eğdi. "Öyleyim."

"Daniel Henney'ye *benzemiyorum*."

"Hayır, sen daha iyi görünüyorsun."

Yüzünü ateş basarken Michael masanın kenarını kavradı. Siktir, Michael kızarıyordu. Ne türden sikik bir es-

* Bruce Lee tarafından geliştirilen bir dövüş felsefesi. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kort kızarırdı? Kız kardeşleri Henney'nin posterlerini yatak odalarının duvarlarına asmışlardı, hatta bir erkeğin güzelliğini bir ile Henney arasında puanlıyorlardı. Michael'in tam sekiz puan olduğuna karar vermişlerdi. Onların sıralamasında nerede olduğu umurumda bile değildi ama bu zeki kızın ona on bir puan verdiği anlamına geliyordu.

Yemekleri gelince kızın iltifatına cevap vermekten kurtuldu. Stella somon söylemişti, o yüzden kendisi de ondan söyledi. Kuzu yemesine imkân yoktu. Kendi kendine güldü. *Yünümsü.*

Balığı iyiydi, o yüzden hepsini yedi. İçinden bir ses buradaki her şeyin iyi olduğunu söylüyordu. The Clement, Palo Alto'nun en seçkin otellerinden biriydi ve odalarının gecelik ücreti bin dolardan fazlaydı. Görünüşe göre ekonometristler tonla para kazanıyordu.

Stella'nın yemek yiyişini izlerken bu kızla ilgili her şeyin abartısız olduğunu fark etti. Yüzünde makyaj yoktu, tırnakları kısa ve ojesizdi, kıyafetleri de sadeydi ancak üzerine kusursuzca oturuyordu. Özel dikim olmalıydı.

Stella çatalını bırakıp ağzını sildiğinde somonunun daha yarısı yenmişti. Eğer birbirlerini daha iyi tanıyor olsalardı Michael onun kalan balığını yerdi. Büyükannesi ona her zaman son pirinç tanesine kadar yediriyordu.

"O kadar mı yiyeceksin?"

"Gerginim," diye itiraf etti kız.

"Olmana gerek yok." Michael acayip iyi bir eskorttu ve onunla ilgilenecekti. Çoğu işlerinin aksine bu defa sabırsızlıkla bekliyordu.

"Biliyorum. Elimde değil. Şunu hemen halledebilir miyiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

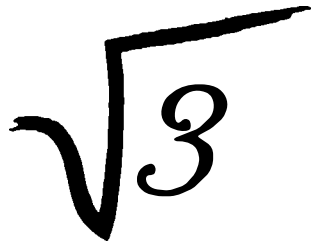
Michael'in kaşları oynadı. Birisinin onunla geçirilecek bir geceden bahsederken böyle bir şey dediğini hiç duymamıştı. Bu tavrını değiştirmek eğlenceli olacaktı.

"Pekâlâ." Michael peçetesini boş tabağına bırakıp ayağa kalktı. "Hadi odana gidelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella kapının kilidini açtıktan sonra samimi şekilde aydınlatılan süite girdi, çantasını kapının yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp duvara dayadı. Çıplak ayaklarıyla halıya basınca âdeta iç geçirdi.

Michael ona eğlenir gibi bakınca Stella gözlerini ayak parmaklarına dikti. Otomatik pilotta gibi ayakkabılarını çıkarmıştı. Bu, yaptığı rutinlerden biriydi. Yanında birisi varken yapmak kabalık mıydı ki? Belki de ayakkabılarını geri giymeliydi. Midesi düğümlenirken kalbi hıphızlı atmaya başladı.

Michael siyah, deri ayakkabılarını basarak çıkardı ve onunkilerin yanına hizalayarak bu kararı elinden alıverdi. Adam işini bitirince ceketini çıkarıp Stella'nın çantasının yanına attı, altındaki basit, beyaz tişörtü gözler önüne serdi. Tişörtü göğsünü ve kollarının üst kısmını sarıyor, kot pantolonu dar kalçasında düşük bir şekilde duruyordu. Stella kendine engel olamadan gözlerini dikip baktı.

Adamın vücudu taş gibi kaslardan ve esnek uzuvlardan oluşuyordu. Stella'nın bu zamana kadar gördüğü en güzel erkek modeliydi.

Ve bu akşam seks yapacaklardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella sarsıcı bir nefes alıp banyoya gitti, ellerini soğuk granite dayayarak aynadaki yansımasına baktı. Gözleri biraz fazla genişti ve yüzü kâğıt kadar beyazdı, dudakları kupkuruydu. Bunun üstesinden gelebileceğini sanmıyordu. Bu kadar yakışıklı bir eskort seçmemeliydi. Ne düşünüyordu ki?

Dudaklarını büzerek yüzünü buruşturdu. Düşünmüyordu ki. Saatlerce eskort dosyalarına bakmaktan, sayısız yüzü ve tasvirleri inceledikten sonra her şey bulanıklığa dönüşmüştü, Michael'e tek bir bakış attığında aradığının o olduğunu anlamıştı. Mesele adamın gözlerindeydi. Muhteşem kaşların altındaki koyu kahverengi gözler çok yoğun... ama nazik görünüyordu. Beş yıldızlı bütün yorumlar da kararını pekiştirmişti. Tabii gelmiş geçmiş en ateşli K-drama yıldızına benziyor olmasından da zarar gelmezdi. Şey, şu ana kadar öyleydi. Yediği akşam yemeğini lavaboya çıkarması yüksek ihtimaldi.

Adamın gelip kapının pervazına yaslandığını aynadan gördü. Sadece o hareket bile öyle seksiydi ki kalbi tekledi, tökezledi ve atmaya devam etmek için çabaladı. Michael banyoya girip arkasında durdu, gözleri aynadan onunkilere kilitlendi. Ayağında topuklu ayakkabıları yokken aralarında on beş santimden fazla vardı. Stella kendini bu kadar ufak hissetmekten hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamadı.

"Saçını açabilir miyim?" diye sordu adam.

Stella başını bir defa salladı. Saniyeler içinde kafatasındaki gerginlik hafifledi ve saçları özgür kaldı. Siyah saç tokası banyo tezgâhının üzerinde belirdikten sonra Michael parmaklarını saçlarının arasından geçirip tutamları ayırdı, saçları omuzlarına ve sırtına döküldü. Adamın mahrem şeyleri başlatmasını beklerken gerginlikle titreyen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vücudu endişeli bir şekilde kilitleniverdi. Birazdan olan olacaktı ve sonra Michael neyle uğraşacağını görecekti.

Adamın kol kasındaki siyah bir kusur gözüne ilişince daha yakından incelemek için arkasını döndü. Dokunmak için elini kaldırdı ama temas kurmadan önce durdu. İnsanlara izinsiz asla dokunmazdı. "Bu ne?"

Adamın dudakları yavaş, çarpık bir gülümsemeyle kıvrılarak kusursuz, beyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Dövmem."

Stella istemsizce yutkunurken üstünden bir sıcaklık dalgası geçiverdi. Dövmelerin mantığını hiç anlamıyordu. Şu ana kadar. Michael'in dövmesinin olması, Stella'nın hayal edebileceği en ateşli şeydi.

Tişörtünün kolunu daha yukarı sıvamak için parmakları karıncalandı, elini adamın koluna değdirmeden orada tutarken Michael elini yakalayıp derisine bastırdı. Elektrik şoku Stella'nın parmak uçlarından doğruca kalbine gitti. Adam taştan oyulmuş gibi kusursuz görünüyordu; teni pürüzsüz ve sıcaktı, sert ama *canlıydı*.

"Bana dokunabilirsin," dedi Michael "Her yerime."

Bu davet kendisini heyecanlandırsa bile duraksamasına sebep oldu. Dokunmak öyle mahrem bir şeydi ki. Michael'in bunu tanımadığı insanlarla nasıl bu kadar iyi yapabildiğini anlamıyordu.

"Bunun sorun olmadığına emin misin?" diye sordu Stella.

O çarpık gülüşü tüm gücüyle geri döndü. "Bana dokunulması hoşuma gidiyor."

Stella tereddüt etmeye devam edince Michael kolunu kendisi sıvayıp kolunun üst kısmından ilerledi, omzunu kaplayan ve tişörtünün altında kaybolan siyah mürekkebi ortaya çıkardı. Dövme epey büyük olmalıydı çünkü orta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya çıkandan şekli çıkaramamıştı bile. Ne kadar kısmını kaplıyordu acaba?

Michael'in kaslarının şişkinliği dikkatini dağıtarak onu daha fazla araştırmaktan alıkoydu. Daha önce hiç böyle sert ve yuvarlak ete dokunmamıştı. Adamın her yerine dokunmak istedi. Ve kokusu. Nasıl oluyordu da daha şimdi fark ediyordu?

"Üzerinde parfüm mü var?" diye sorarken ciğerlerini kokuyla doldurdu.

Michael kasıldı. "Hayır, neden?"

Stella o baş döndürücü kokuyu daha çok almak için yüzünü adamın boynuna gömmeden yaklaşabileceği kadar yaklaştı. "Gerçekten ama gerçekten iyi kokuyorsun. Ne bu?"

Bu koku nereden geliyordu? Adamın her yerinde gibiydi ama çok hafifti. Stella daha yoğun hâlini istiyordu.

"Michael?"

Adamın yüzünden eğlenceli bir ifade geçti. "Sadece benim, Stella."

"Bu kadar iyi kokan *sen* misin?"

"Görünüşe göre öyle. Bu konuda yorumda bulunan ilk kişisin."

"Bu kokunun her yerime bulaşmasını istiyorum." Sözler ağzından çıktığı anda yanlış bir şey söylediğinden endişelendi. Bu biraz fazla kişisel, biraz tuhaf gelmişti kulağa. Michael, Stella'nın aslında ne kadar tuhaf olduğunu fark etmiş miydi?

Michael, Stella'nın kulağıyla arasında nefes kadar boşluk kalacak kadar eğildikten sonra fısıldadı, "Sekste kötü olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu ana kadar gayet iyisin demek istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adamın kolunu kavrayan parmakları kasıldı, direğe tutunan bir striptizci gibi kendini ona yapıştırma dürtüsüyle savaştı. Bu onu şaşkınlığa uğrattı. Stella öyle striptizci türünde biri değildi ve Michael'in aksine, kendisi dokunmaktan hiç hoşlanmıyordu. Fakat temas etmeyi öyle çok istiyordu ki acı çekiyordu. "Daha hiçbir şey yapmadık ki."

"Konuşma kısmında oldukça iyi gidiyorsun."

"Ben seks yaptım. Konuşma kısmı yok ki."

Adamın gözlerinde bir kıvılcım belirdi. "*Kesinlikle* konuşma kısmı var."

Lütfen, konuşma kısmı olmasına izin verme. Eğer konuşma kısmı varsa kendisi için hiç umut yoktu. "Şu ana kadar..."

Michael, Stella'nın saçlarını bir tarafa doğru atıp kulağının arkasına tüy gibi bir öpücük kondurdu. Öyle hızlı gerçekleşti ki vücudu kasıldığında Michael çoktan geri çekilmişti bile. Okşama kısmını tekrarlamak için harekete geçmeyince kasları bir kez daha rahatladı. Michael'in öptüğü yer farkındalıkla yandı.

Adam tenine dokunmadan parmaklarını saçlarında gezdirdi. Yavaş, ölçülü hareketlerle tam tepesinden başlayıp boynundan geçirdi ve sırtından aşağı indirdi. Hareketleri Stella'yı diken üstünde tutsa da rahatlattı.

Michael boğuk bir sesle, "Bence beni öpmelisin," dedi.

Kalbi sıkışırken panikten tüyleri diken diken oldu. Stella öpüşmekte berbattı. Tuhaf teşebbüslerinin ikisini de utandıracağından emindi. "Ağızdan mı?"

Adamın ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Sen nereden istersen. Ağız genelde başlamak için iyi bir yerdir."

"Belki de dişlerimi fırçalamalıyım. Bunu doğru şekilde yapa..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Michael başparmağını dudağına bastırarak onu susturdu ama gözleri nazikti. O dokunuşu da Stella'nın beyni tam olarak algılayamadan geldiğini gibi gidiverdi. "Hadi bunu başka şekilde deneyelim. Dövmemi görmek ister misin?"

Stella'nın zihni hızla yön değiştirip doğruca korkudan heyecana geçiş yaptı. "Evet."

Michael keyifli ve fazlasıyla alçakgönüllü ufak bir gülümsemeyle beyaz tişörtünü başından çekip çıkardıktan sonra banyo tezgâhına attı.

Gözlerini adamın görüntüsüyle doldururken ağzı gevşedi. Michael'in geniş, şekilli göğsünün sol tarafında bir ejderha kafası vardı, ağzı tam kükremenin ortasındaymış gibi açıktı. Omzundaki ve kolundaki kısım canavarın pençelerinden biriydi. Canavarın bedenindeki karmaşık pullar çapraz bir şekilde ilerleyerek karın kaslarının üzerinden geçiyor ve kot pantolonunun içinde kayboluyordu.

"Her yerinde," yorumunda bulundu Stella.

"Öyle. İşte..." Stella'nın sağ elini yakalayıp kalbinin üzerindeki mürekkebe bastırdı. "Hissetsene."

"Senin için sorun olmaz mı?" Adam başını iki yana sallayınca dudağını ısırıp sol elini de temkinli bir şekilde göğsüne yerleştirdi.

Başta Stella'nın dokunuşları ürkekti fakat Michael'den bir itiraz gelmeyince daha da cüretkârlaştı. Ellerini sert göğsünde ilerletip belirgin kasların çıkıntılarının ve kılsız teninin pürüzsüzlüğünün keyfini sürdü. Dokunarak mürekkepli teni ile dövmesiz teni arasında bir fark tespit edemedi. *Büyüleyici.*

Stella'nın parmak uçları adamın karın kaslarına değdi ve fısıldayarak saydı. "... beş. Altı. Yedi. Sekiz." Parmakları adamın pantolonunun beliyle buluşunca Michael'in karın kasları gerildi ve nefes aldığında da dalgalandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Normal altılı karın kası yapamadın mı? Sekiz yapmak zorunda mıydın?"

Michael gözlerini devirse de dudakları da kıvrıldı. "Şikâyet mi ediyorsun Stella?"

"Şikâyet edilecek hiçbir şey yok. Şu ana kadar dövmelerden hoşlandığımı da bilmiyordum."

"Yani hoşuna gitti mi?"

Stella bunun bariz olduğunu düşündüğü için cevap vermedi. Ayrıca odaklanması gittikçe zorlaşıyordu. Kusursuz sporcu vücudunun ve çok büyük dövmesinin görüntüsü, sıcak teninin hissi ve nefis kokusu duyularını şaşkına çeviriyordu.

"Gözlüğünü çıkarabilir miyim? Gözlüğün olmadan da görebilecek misin?"

Stella yutkunarak onayladı. "Ben miyobum, yani uzaktaki şeyleri göremem ama sorun değil çünkü..."

Michael onun gözlüğünü çıkardı. Stella'nın arkasındaki tezgâha bıraktığında yumuşak bir tıkırtı sesi geldi. Otel odası ve çevresindeki her şey yumuşak bir pusla kaplandı. Keskin hatlarıyla odağında kalan tek şey Michael oldu. Avuçlarının altındaki hissi Stella'yı olduğu yerde tuttu.

"Kollarını boynuma dolarsan beni öpmen daha kolay olabilir," diye önerdi Michael.

Adamın geniş karnında ve sert göğsünde gezdirdiği parmakları seğirdi. Kollarını kaskatı bir şekilde adamın boynuna doladıktan sonra, "Tamam," dedi.

"Biraz daha yaklaş."

Stella biraz daha yaklaştı.

"Daha fazla."

Stella yine minicik ilerledikten sonra bedenleri birbirine yapışmadan durdu.

"Stella, *yaklaş*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anladığında kendini adama yasladı. Neredeyse her yerleri birbirine değiyordu. Yalnızca Stella'nın kıyafetlerinin ince kumaşları onları ayırıyordu. Sinirleri altüst oldu ve paniğe kapıldı ama Michael acele ettirmedi. Hareketsizce durarak sabırlı, *nazik* gözleriyle Stella'yı izliyordu. Her şeye rağmen Stella rahatladı.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu Michael.

Stella parmak uçlarına kalkıp birbirlerine... doğru şekilde uyana kadar vücutlarını hizaladı. Kalbi delice bir ritimle göğüs kafesine çarpsa da kontrolünü kaybetmedi çünkü Michael akıllı bir insan olduğu için o kontrolü Stella'ya vermişti. "İyiyim."

Michael kollarını dikkatli bir şekilde ona dolayınca adamın vücut ısısı Stella'nın gömleğinden içeri sızıp tenini ısıttı. Adamın zahmetsiz kucaklayışının baskısı içinde bir yerlere ulaşıp onu sakinleştirdi ve olduğunu bile bilmediği düğümleri gevşetti. Belki de iyiden de öteydi.

Sadece ona bu şekilde sarılsın diye bile eskort ücretini memnuniyetle öderdi. Bu aşırı güzeldi. Yüzünü adamın boynuna gömüp kokusunu içine çekti. Ellerini adamın çıplak teninde kaydırıp ona biraz daha sokulmaya çalıştı. Eğer Stella'ya biraz daha sıkı sarılabilseydi...

Sert bir şey karnını dürtükleyince başını geriye çekti.

Michael, "Onu görmezden gelebilirsin," dedi.

"Daha öpüşmedik ki. Sen nasıl...?"

Michael ağırlaşmış gözlerle onun gözlerine bakarken elini Stella'nın kürek kemiklerinin arasından beline indirdi. Avucunun sıcaklığı kıyafetlerinin üzerinden işledi, vücudundaki bütün tüyler havaya dikildi. "Bu karşılıklı oluyor Stella. Sen beni hissetmekten hoşlanıyorsun. Ben de seni hissetmekten hoşlanıyorum."

Bu Stella için yeni bir konseptti. Samimiyet kurmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun için neredeyse her zaman tek taraflı olmuştu. Erkekler hemen hemen her zaman keyif alırdı. O almazdı.

Ancak bundan keyif alıyordu. Kendisini cesur ve pervasız hissetmesini sağlıyordu.

Bakışları yeniden adamın dudaklarına kilitlendiğinde kanı yepyeni bir şeyle hareketlendi: Beklentiyle. "Bana nasıl iyi öpüşüldüğünü gösterecek misin?"

"Zaten iyi öpüşemediğinden emin değilim."

"Gerçekten öpüşemiyorum."

Michael'in ağzıyla arasında santimetreler vardı ama her ne kadar istiyor olsa da öpmek için kendine gereken gazı veremedi. Daha önce birini ilk öpen hiç o olmamıştı. Geçmişte erkekler bir nevi... üstüne düşüvermişti.

"Beni nereden öpeceğini söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı.

Michael'in dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Evet."

"Şa-şakağımdan."

Adamın nefesini kulağında hissettikten sonra boynundan aşağıdaki tüyler havaya kalktı, ardından adam sol şakağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi neresi?" Kelimeleri tenine doğru yumuşak bir havada söyledi, her biriyle onu okşar gibiydi.

"Yanağım."

Michael aşağı doğru inerken burnunun ucu tenine değdi. Elmacık kemiğinin altındaki boşluğu öptü. "Şimdi?" diye sordu dudaklarını kaldırmadan.

Çok yakındı. Stella zorlukla nefes alabiliyordu. "A-ağzımın kenarı."

"Emin misin? O gerçek öpücüğe çok yakın olacak."

İçgüdüsel bir sabırsızlıkla yanarak parmaklarını adamın saçlarına geçirip onu tuttu ve dudaklarını kapalı tuta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rak adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Hissettiği şey doğruca göğsünde şimşek gibi çaktı. Şaşkınca tereddüt ettikten sonra bir kez daha yaptı ve Michael kontrolü ele alıp ona nasıl yapılacağını göstererek öpüşmeyi uzattı.

Öpüşme buydu. Öpüşmek muhteşemdi.

Adam dilini onun dudaklarının arasından kaydırdığı anda Stella hareketsizleşti. Artık muhteşem değildi. Dili. İçerideydi. *Ağzındaydı.* Kendine engel olamayıp geri çekildi. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Adam hızla soluk aldı, alnı kafa karışıklığıyla kırıştı. "Fransız öpücüğü sevmez misin?"

"Pilot balıkları tarafından dişleri temizlenen bir köpekbalığı gibi hissetmeme sebep oluyor." Garip ve fazlasıyla kişiseldi.

Adamın gözlerinde bir şeyler oynaştı ve dudağını ısırsa da ağzının kenarında belirmeye çalışan sırıtışı görebiliyordu.

"Bana mı gülüyorsun?" Utançtan yüzü kıpkırmızı oldu. Stella başını eğip geri çekilmeye çalıştı ama banyo lavabosu sırtına battı.

Michael'in parmak uçlarının çenesine baskısı tekrar ona bakmasını sağladı, Stella onun göz teması kurmak istediğine inandı. Bunun için Stella'nın öğrenmesi gereken kurallar vardı. Kafandan üçe kadar yavaşça say. Daha az bakarsan insanlar bir şey sakladığını düşünür. Daha fazla bakarsan insanları rahatsız edersin. Bunda kabul edilebilir ölçüde iyiydi. Ancak şimdi kendine bunu yaptıramadı. Adamın onun hakkında ne düşündüğünü görmek istemedi. Gözlerini yumdu.

"Benzetmene gülüyordum. Çok komiksin."

"Ah." Adamın yüzüne bir bakış attığında orada samimiyet gördü. İnsanlar ona bazen bunu söylerdi ve Stella

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiç anlamazdı. Nasıl komik olunacağını bilmiyordu. Sadece kazara oluyordu.

"Diş hekimine giden köpekbalıklarını düşünmek yerine ağzını okşadığımı düşünsen. Nasıl *hissettirdiğine* odaklan. Sana göstermeme izin verecek misin?"

Stella başını bir kez salladı. Sonuçta burada olma sebepleri buydu.

Michael tekrar ağzına doğru eğilince Stella adamın göğsünde yumruklarını sıkıp kendini hazırladı. Michael dilini dudaklarının arasından itmek yerine onu önceki gibi öptü; dudakları kapalı olarak öpücüklerini sürdürdü. İşte Stella *bunu* yapabilirdi. *Bundan* hoşlanırdı. Öpücükler acelesiz bir şekilde dudaklarına yağmur gibi indi. Stresinin birazı giderken parmakları da açıldı.

Alt dudağına ıslak bir sıcaklık değdi. Adamın diliydi. Dili olduğunu biliyordu ama sadece dudaklarıyla kondurduğu öpücükler ona unutturdu. Bir kez daha diliyle sıvazladı ve ürperten hislerle dolup taştı. Daha fazla öpücük kondurdu. Dudaklarının sızlatan baskılarının arasında dili onu okşuyor, tenini karıncalandırıyordu.

Çok sürmeden Michael onun ağzını baştan çıkarıyor, alt dudağını, üst dudağı okşuyor ve arasına sataşıyordu. Belki de Stella dudaklarını aralardı. Belki adamın daha ileri gitmesini *istiyordu*. Fakat Michael bunu yapmadı. Stella'nın en başında çok hoşlandığı o kapalı öpücükler artık yeterli değildi. Adamın dilini yakalayıp ağzına almaya çalıştı ama Michael ondan kaçtı. Çıldırtan darbelerle dudaklarını okşuyor, sadece bir saniyeliğine içeri daldırıp geri çekiyordu. Stella hüsranla onun omuzlarını ovaladı.

Michael tuzun ve sıcaklığın tadını ona kısacık tattırdıktan sonra tekrar tekrar geri çekti. Stella bilinçsiz bir kararla dudaklarını adamınkilere mühürleyip diliyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onunkine dokundu. Adamın tadı bütün duyularını sarmaladı. Karnında kelebekler uçuşup damarlarına hücum etti. Bacakları gücünü yitirdi ama Michael kollarını sıkarak onu düşmekten kurtardı.

Adam alt dudağını ağzına alıp emerek duyarlı teni yıkadıktan sonra onu yeniden ağzına aldı. Oda dönmeye başladı. Stella nefes almayı unuttuğunu fark etti.

Stella içini havayla doldurmak için geri çekildiğinde, "Aman Tanrım, tadın çok güzel," dedi.

Michael, bir an için onun ağzına geri almak istediği bir şey elinden alınmış gibi baktı. Gözlerini kırpıştırıp bu ifadeyi yüzünden sildi, Stella'nın dokunmak istediği, öpüşmekten kızarmış dudaklarından boğuk sesli bir gülüş kaçtı. "Her zaman düşündüğün şeyi mi söylersin?"

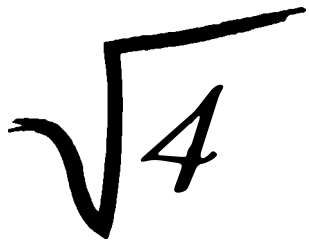
"Ya öyle yapıyorum ya da konuşmam." Ne kadar çok denerse denesin bunu aşamıyordu. Basitçe söylemek gerekirse beyni sosyal karmaşıklığa uygun değildi.

"Ne düşündüğünü duymak hoşuma gidiyor. Özellikle de seni öperken." Fakat Michael onu yeniden öpmek yerine gerileyip onu da elinden çekiştirdi. "Gel. Seni bu tezgâha dayayarak bir yerini morartmak istemiyorum."

Stella sırtına baskı yapan sert graniti o sırada fark etti. Michael'in onu banyodan çıkarmasına izin verirken aynadaki puslu yansımasına göz attı. Yanakları kızarmış ve saçları dağılmış kızı tanımadı bile, bir erkeği öpüp bundan keyif aldığına inanamadı. Acaba devamındaki şeyin de üstesinden gelebilir miydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella yatağın en ucuna oturup ellerini kucağında birleştirince Michael sırıtışını saklamak için dudaklarını sıvazladı. Eğer şu anda onu öpecek olursa Stella yere düşerdi. Ateş basınca bacaklarında güç kalmayan türden kızlardandı. Michael buna hastaydı. Kızın gardını aşmak için harcadığı her çabaya değmişti.

Stella öncesinde güzeldi ama bu şekildeyken neredeyse çok fazlaydı. Sımsıkı topuzu gevşeyince saçları geniş bukleler hâlinde yüzünü çevrelemişti. Tahrik olunca çikolata rengi gözleri parlamış ve öpüşmeleri yüzünden dudakları şişmişti. Muhteşemdi. Michael neredeyse bu akşamdan sonra tekrar buluşmayı dileyecekti.

Kızın yanına oturmak yerine büyük yatağın tam ortasına uzanıp tek dirseğinin üzerinde durdu ve yanındaki boş yere hafifçe vurdu. Bir anlık tereddüdün ardından Stella yatakta emekleyip yanına uzandı, vücudu ceset gibi hareketsizdi ve doğruca karşıya bakıyordu. Nabzı resmen çenesinin altında atıyordu, kendisini bir saldırıya hazırlıyormuş gibi kaskatıydı.

Bu iş böyle olmazdı.

"Seni bir kez daha öpeceğim." Çünkü önceden uyarılması gerektiğini hissetmişti. "Fransız öpücüğü," diye ekledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam."

Kızın üzerine eğilip onu öptü, dudaklarını yeniden ele geçirmeden önce masumane buseler kondurarak ve hafifçe yalayarak en başından başladı. Nasıl öpüşüleceği konusunda kızın gerçekten hiçbir fikri yoktu ama onun öğrenmesi Michael'e keyif veren bir histi. Yeteneksizliğini, saf coşkusuyla telafi ediyordu.

Stella onu, dilinin acemi darbeleriyle öptü, Michael ışıkları biraz daha kısabilmek için geri çekilmeye çalıştığında ağzını takip etti. Eğer ışıklar kısık olursa kızın seks yaparken çok daha rahat olacağını deneyimlerinden biliyordu.

Michael dudaklarından ayrılmadan ışığa ulaşmaya çalıştı ama Stella parmaklarını onun saçlarına daldırdı. Eğer Michael'i çıldırtan bir şey varsa –sakso dışında– o da bir kadının onun saçlarıyla oynamasıydı. Tırnaklarını öyle doğru bir baskıyla kafatasına sürtüyordu ki omurgasından aşağı zevk dalgaları gönderdi ve ışığı unuttu.

Elini kızın vücudunda gezdirdikten sonra ufak göğsünün kıvrımını avuçladı. Aradaki gömlek ve sutyen katmanlarına rağmen sert meme ucunu hissedebiliyordu. Çimdiklemek, sevgisini göstermek istedi ama yolunda çok fazla kumaş vardı. Kızı daha sertçe öptü ve Stella ona doğru yükseldi. Eğer kalem etek giymiyor olsaydı Michael onun bacaklarını ayırırdı. Onun kendisi için ıslandığına her şeyini bahse koyardı.

Michael geriye doğru çekilip ciğerlerini serin havayla doldururken çıkardığı işi değerlendirdi. Stella parıl parıl, kırmızı dudaklarının arasından nefes alıyordu ve gözlerinde katıksız seks vardı. Daha fazlasına hazırdı.

Michael kızın yakasındaki düğmeyi açtı.

Sanki bir tuşa basmış gibiydi; değişim işte o kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dramatikti. Bir saniye öncesinde kızın vücudu gevşek ve hâlsizdi. Bir saniye sonrasındaysa bir paket lastiği gibi gergindi. Yüzündeki bütün renk uçup gidiverdi. Ellerini yanlarına indirip yumruklarını sıktı.

"Stella?"

Kız hırıltılı bir soluk aldıktan sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Üzgünüm. Çıkarmama izin ver." Stella doğru düzgün çalışmayan parmaklarıyla düğmelerini teker teker açtı.

Michael bunu durdurmak için kızın ellerini tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Soyunuyorum."

"Sen bu durumdayken seninle seks yapmayacağım." Bu yanlıştı. Yüzde yüz kendini vermeyen bir kadınla asla seks yapmamıştı ve buna şimdi başlayacak değildi.

Stella ona bakmamak için yan tarafına dönerken göğsü titredi. Kahretsin, ağlıyordu. Michael tam ona uzanıyordu ki tereddüt etti. Dokunuşu ona yardım eder miydi, yoksa daha da kötüleştirir miydi? Siktir. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Böyle ağlamasına izin veremezdi. Hiçbir şey Michael'i gözyaşları kadar yaralamazdı. Kendini kızın etrafına sardı. Stella büzüşüp uzaklaşmaya çalıştığında daha sıkı kucakladı. Ne halt oluyordu böyle? Sadece *tek bir düğmeydi.*

"Üzgünüm. Öyle demek istemedim. Ne oldu? Birisi sana... zarar mı verdi? O yüzden mi gerildin?" Birisinin ona saldırmış olabileceğini düşünmek Michael'in beynine şiddetle dolu bir öfke dalgası gönderdi ve adrenalini tavan yaparak onu muhteşem bir kavgaya hazırladı.

Stella avuçlarını gözlerine bastırdı. "Kimse bana zarar vermedi. Ben böyleyim işte. Lütfen devam edip temel şeyleri yapabilir misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Stella, titriyorsun ve ağlıyorsun." Michael gözyaşlarıyla ıslanmış saç tutamlarını kızın yüzünden çekti.

Stella ıslaklığı silip zorlukla bir nefes aldı. "Artık ağlamıyorum."

"Diğer adamlar sen bu hâldeyken seninle seks mi yaptı?" Michael sesini nazik çıkarmak için çaba harcasa da sözleri sert çıktı. Stella rengi atmış ve dehşete düşmüş bir hâldeyken piçin tekinin onun tepesinde terlediğini düşünmek yumruklarını karıncalandırdı.

"Üç erkek."

"Kahrolası orospu çocu..."

Stella ona dönüp yüzünde yaralı bir ifadeyle bakınca sözleri kuruyup kaldı.

"Hayır, senden bahsetmiyorum. Sorun sen değilsin. O adamlar. Benim." Kızın kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi, parmağının ucuyla onu düzeltti. "Seninleyken yavaş olacak birine ihtiyacın var."

"Sen benimle yavaştın. Diğerleri şimdiye kadar bitirmişti bile."

"Diğerleri hakkında bir şey duymak istemiyorum," dedi Michael.

Stella bakışlarını kaçırırken gömleğinin önünü birleştirdi. "Şimdi ne yapacağız?"

Michael'in hiçbir fikri yoktu. O şey her neyse *acayip* yavaş olması gerekecekti. İlham almak için otel odasında etrafına bakındı ve yatağın tam karşısına asılmış büyük bir televizyon dikkatini çekti. "Film izleyip sarılacağız. Sonrasında ana hatları deneyebiliriz."

Stella'nın yüzünde acı çeker gibi bir ifade belirdi. "Sarılmaktan pek hoşlanmam."

"Ciddi olamazsın." Bütün kadınlar sarılmaya ölüp biterdi. Hatta Michael bile sarılmaktan hoşlanıyordu. En

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

azından eskortluk yapmaya başlamadan önce seviyordu. Müşterileriyle kucaklaşmak en hafif tabirle tahammül ettiği bir şeydi ama içgüdüleri ona kızın ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu söylüyordu.

"Sanırım seninle kucaklaşmak hoşuma gidebilir. Kokun yüzünden diye düşünüyorum. Vücudun resmen üzerimde biyolojik savaşa yol açıyor."

"Yani zayıf noktan olduğumu mu söylüyorsun?" Michael bunun kulağa geliş şeklinden hoşlandı. Bu akşamdan sonra birbirlerini bir daha hiç görmeyeceklerdi ama belki de Stella onu hatırlayacaktı. Michael onu hatırlayacağını biliyordu.

Stella, Michael'in umduğu gibi gülümsemek yerine onun yüzünü araştırdı. Birkaç saniye boyunca gözlerine baktıktan sonra yataktan çıkıp banyoya gitti. İçeride geçirdiği birkaç dakikanın ardından gözünde gözlüğü, elinde de Michael'in düzgün bir şekilde katlanmış tişörtüyle geri döndü. Tişörtü komodinin üzerine yerleştirdikten sonra kumandayı aldı ve yatağın en uzak ucuna oturup televizyonu açtı. Rehbere bakarken konsantre olduğu yüzünden belliydi. Profesyonel iş kıyafetiyle bir yönetim kurulu toplantısında bile olabilirdi; tabii birbirine karışmış, arasından parmaklarını geçirdiği saçının durumu dışında. "Ne izlemek istersin?"

Kızın aniden mesafeli oluşu Michael'in canını sıkmamalıydı. Fakat sıktı. Stella'nın önceki hâline geri dönmesini istedi. "Kore dizisi olmasın lütfen. Ablalarım ben ağlarken onlar gülebilsinler diye onlarla birlikte Kore dizisi izlemem için beni zorlarlardı."

Stella'nın dudakları kıvrılınca çekingenliği yok oldu ve her şey yine doğru hissettirdi. "Gerçekten ağlıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kim ağlamaz? Her yanda insanlar ölüyor. Çok büyük yanlış anlaşılmalar oluyor. Şu aşırı tatlı hamile kadına araba bile çarptı."

Stella'nın gülümsemesi genişlese de bir nevi utangaç görünüyordu. "O benim favorim. Peki aksiyonu bol, dramı az bir şeye ne dersin?" *Ip Man*'in film sayfası ekranı kapladı, gelmiş geçmiş en iyi dövüş sanatları filmlerinden biriydi.

"Sırf benim için bunu izlemene gerek yok."

Stella gözlerini devirip satın alma tuşuna bastı.

"Bekle," dedi Michael. Kumandayı kızın elinden alıp filmi durdurdu. "Bir şey daha var."

"Ne?"

"Kıyafetlerini çıkarman lazım."

Stella gömleğinin açık önünü resmen parçalar gibi kavrarken duvarlar üstüne üstüne geliyormuş gibi hissetti.

"Neden?" diye sordu.

"Neden olmasın?"

Çünkü giyinik olmayı tercih ediyordu, güvende olduğunu hissetmek için kumaşın kısıtlamasına ihtiyacı vardı. Çünkü vücudunu beğenmiyordu. Çünkü ne zaman bir erkekle çıplak kalsa adam onu kullanıp bir kenara atıyordu.

Stella kuruyan dudaklarını yalayıp ona temel gerçeği söyledi: "Buna alışkın değilim."

Ayrıca tükenmişti. Bu akşam o kadar fazla yeni şey yaşamıştı ki resmen afalladığını hissediyordu. Fena hâlde eve gitmek istiyordu ama bunu yapması tam bir korkaklık olurdu. Şu an görevdeydi. Bir şeye karar verdiğinde tıpkı annesi –ve maskotu, kavgacı bal porsuğu– gibi azimli oluyordu.

Adamın tek yanıtı kaşlarından birini havaya kaldırmak olunca Stella, "Yardım edeceğini cidden düşünüyor musun?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet." Adam yastıkları dizdi, örtüleri yere atıp rahatına baktı. Michael arkasındaki yastıklara dayanarak uzanırken öyle güzel görünüyordu ki Stella bir an için bir dergi kapağının içine girdiğini hissetti. Gölgeler ve ışık, adamın yüzünün çarpıcı çizgilerini, vücudunun keskin hatlarını ve ejderha dövmesini seviyordu. Adamın saçını böyle seksi bir kusursuzluğa kavuşturan kişinin *kendisi* olduğuna inanması zordu, yanında ayırdığı yerin *onun* için olduğuna inanmak daha da zordu.

Stella omuzlarını geriye doğru çekip doğrulurken soğuk parmaklarını gömleğinin düğmelerine yönlendirdi. Fermuarını açarken kalbinin ritmi hızlandı. Sessizlik, kulaklarında kalkışa hazırlanan bir jetin motorları gibi kükrüyordu. Hafif bir ter tabakası gömleğinin tenine yapışmasına sebep oldu. Eteğinin içinden çıkarıp sıyırdığında ürperdi.

Çıplak teninde gezinen bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu, Stella eteğinin yanındaki fermuarla boğuştu. Parmakları kaskatı olduğu için ufak, metal kopçayı üç denemeden sonra açtı. Etek ayaklarının etrafında toplanınca birbiriyle uyumlu, ten rengi sutyen ve külot takımıyla kaldı.

Stella gözlerini duvara dikerek, "Belki de daha güzel iç çamaşırı giymeliydim. Benimkilerin hepsi böyle," dedi.

Michael boğazını temizledikten sonra, "Hepsi aynı renk mi?" diye sordu.

"Bu en işlevsel renk."

Kulağa ne kadar sıkıcı geldiğini fark edince irkildi ve adama doğru bir bakış attı ama Michael onun iç çamaşırı seçimiyle keyfi kaçmışa benzemiyordu. Belki de müşterilerinden bazıları büyükanne külotları tercih ediyordu. O çamaşırların kesinlikle bir yeri ve zamanı vardı. En azından şu anda onlardan giymiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer istiyorsan onlar üzerinde kalabilir. Ben senin için buradayım Stella. Yaptığımız her şeyde son söz senin, bunu unutma."

Midesindeki düğüm birazcık gevşerken gözlüğünü düzelterek başını salladı. Kıyafetlerini komodinin üstüne, onun katlanmış tişörtünün -banyodayken burnunu yapıştırıp gizlice koklayarak rahat bir dakika geçirdiği tişörtün- yanına koyduktan sonra yatağa çıkıp adamın yanına oturdu.

Michael tek kolunu onun arkasından geçirdikten sonra yan tarafları birbirine yapışana kadar onu kendine çekti. "Başını omzuma yasla."

Stella onun dediğini yaptıktan sonra Michael filmi oynattı. Açılış yazıları geçti ve dramatik bir müzik çaldı. Ekrandaki kişi Donnie Yen olsa bile Stella odaklanamadı ve Stella'ya göre Donnie Yen; Jackie Chan'in, Chow Yun Fat'in ve Jet Li'nin toplamından bile daha iyiydi. Hiperventilasyonun* eşiğindeydi ve kasları öyle gergindi ki her an büyük bir kramp girecek gibiydi.

Michael elini onun terle nemlenmiş kolunda gezdirip endişeli gözlerle ona baktı. "Çok mu sıcak? Klimayı açmamı ister misin?"

Stella'nın göğsü kasıldı. "Özür dilerim. Duş alabilirim."

Stella kalkmak için ileri atıldı ama Michael kollarını ona sıkıca dolayıp onu kucağına çekerek durdurdu. Tenleri her noktadan birbirine değiyordu -yanağı adamın göğsündeydi, adamın kolları onun omuzlarındaydı, Stella'nın yan tarafı adamın önüne değiyordu- ve Stella terlediği için oluşan nemin acı verecek şekilde farkındaydı. Michael onun iğrenç olduğunu düşünüyor olmalıydı.

* Normalden daha hızlı ve derin nefes alma durumu. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stella kucaklaşmaya tahammül ederken gözlerini sımsıkı kapattı. Daha ne kadarını kaldırabileceğini bilmiyordu.

"Rahatla Stella," diye fısıldadı. "Tere aldırmıyorum ve sana sarılmak hoşuma gidiyor. Filmi izle. İlk dövüşünü yapmak üzere."

Stella'nın ellerinden birini tutup parmaklarını birbirine geçirdi ve sert bir baskıyla tuttu.

Michael filmi izliyormuş gibi davranırken –Stella adamın bütün dikkatinin onun üzerinde olduğunu sezmişti– Stella da ellerine baktı, adamın bronz teni ile kendi teni arasındaki tezatlığı fark etti. Adamın geri kalanı gibi, uzun parmakları ve güçlü damarlarıyla elleri de güzel birer sanat eseriydi. Avucu nasırlara değince kaşlarını çattı.

Stella onun boştaki elini bulup yukarı doğru açtı. Michael'in avucunda genişçe bir nasır vardı, orta, yüzük ve küçük parmaklarının dibini de daha ufakça üç nasır süslüyordu. Stella parmak uçlarıyla sert derileri takip etti.

"Bunlar nereden?" Stella eskortluk yapmanın böyle nasırlara sebep olacağını hayal dahi edemedi.

"Kılıç nasırları."

"Şaka yapıyorsun."

Michael'in dudakları çarpık sırıtışıyla genişledi. "Kendo.* Gerçi gerçek kılıç dövüşlerinin filmdekilerle hiç alakası yok. Fazla heyecan yapma."

"Peki onda i-iyi misin?"

"İyiyim. Sadece eğlencesine yapıyorum."

Stella, onun böyle güzel bir yüzle kıç tekmelediğini gözünde tam olarak canlandıramadı ama düşünmenin bile kendisini heyecanlandırdığını itiraf etmek zorundaydı. "Spagat** açabiliyor musun?"

* Japonların bambu kılıçlarıyla yaptığı dövüş sanatı. (ç.n.)

** Bacakların birini sağ, diğerini sol tarafa açmak suretiyle tam olarak yere oturma hareketidir. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gizli yeteneğim."

"Gizli yeteneğinin kılıç dövüşü yapabilmen olduğunu sanmıştım."

"Bir sürü gizli yeteneğim var," derken parmak ucunu Stella'nın burnunun üzerinde gezdirdi, ardından da çenesini hafifçe çimdikledi.

"Başka ne var?"

Michael hafifçe gülümsedikten sonra gözlerini televizyona dikti. "İzle. Dövüş sahnesi gelmek üzere."

Sorusu bir kez daha dilinin ucuna kadar geldi ama bunun kabalık olduğunu biliyordu. Michael kasten cevap vermekten kaçınmıştı. Stella o sırada adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. İlk geldiğinde sadece cuma geceleri çalıştığını söylemişti. Bu başka bir hayat için epey zaman bırakıyordu. Eskortluk yapmadığında ne yapıyordu? Dövüş sporları dışında tabii. Yoksa yedi yirmi dört antrenman yapıp vücut mu çalışıyordu?

Belki de tam olarak bunu yapıyordu. Hiçbir şey yapmadan öyle bir vücuda sahip olamazdınız. Şafakla birlikte uyanıp beş çiğ yumurta içen ve stadyumlarda koşuya çıkan adamlardan biri olmalıydı. Eğer yapıyorsa buna kesinlikle değiyordu; tabii salmonella* kapmadığı sürece.

Michael'in donmuş etleri yumruklarkenki görüntüsü aklına sızıverdi, Stella neredeyse çıplak hâlde olduğunu unuttu. Nefes alıp verişi düzenli bir hâl aldı ve vücudu gevşedi. Michael'in kollarının baskısı aynı şekilde sertti, sıkıştırıyor ve rahatlatıyordu. Günün olağanüstü olayları Stella'yı içine doğru sürükledi. Adamın kokusu, kalbinin düzenli ritmi ve *Ip Man*'in rakiplerini pataklayışının kısık sesi onu uykunun kollarına çekti.

* Gıda yoluyla, özellikle de kümes hayvanları ve çiğ yumurtayla bulaşan, gıda zehirlenmesi ve tifoya yol açan bir hastalık. (ç.n.)

$\sqrt{5}$

Stella hızla gözlerini açıp parlak otel odasını süzdü. Elini komodinin yüzeyinde gezdirdikten sonra gözlüğünü buldu. Dijital saat 09.24'ü gösteriyordu. Kalbi tekledi.

Uyuyakalmıştı. O *asla* uyuyakalmazdı.

Kalkıp yatakta oturunca üzerindeki örtü beline düştü ve serin hava çıplak tenine temas etti. Dünkü iç çamaşırlarını giyiyordu. Gece rutinini tamamen atladığını fark ettiğinde kafasında alarmlar çaldı. Diş ipini kullanmamış, dişlerini fırçalamamış, duş almamış ve pijamasını giymemişti. Bu temiz örtülerin arasına kirli bir vücut sokmuştu... şey, artık kesinlikle kirli örtülerdi. Tekrar burada yatmak zorunda olmaması iyi bir şeydi.

Michael yeni duş almış bir hâlde, ince kalçasına doladığı beyaz bir havluyla banyodan çıktı. Gün ışığında dövmesi daha da seksi görünüyordu. Ağzında diş fırçasıyla sırıttı. "Günaydın."

Stella tek eliyle ağzını kapattı. Nefesi *leş gibi* olmalıydı.

Michael rahat bir tavırla yürüyüp ufak bir çantayı karıştırdı, arabasından getirmiş olmalıydı. Dün gece yanında değildi. Michael çantasından temiz kıyafetleri çıkarırken Stella onun kaslarının pürüzsüz kabarıklığını ve sırtındaki karmaşık kasların oynayışını izledi, omurgasının dibinde-

ki iki oyuğa hayranlıkla baktı. Parmak uçlarını o boşluklara değdirmek istedi. Sonra da havluyu çıkarmak ve...

Michael omzunun üzerinden ona bakarak, "Sağ baldırımda bitiyor," dedi.

Ne? Ne bitiyordu?

Stella aklını temizlemek için gözlerini hızlı hızlı kırpıştırırken dövmesinin kalçasının etrafından dolandığını, havlunun altında kaybolduğunu ve dizinin arkasından hafifçe göründüğünü fark etti. Ejderha adamın gövdesine ve bacaklarından birine dolanmıştı. Stella anlaşmaları boyunca kendisinin de aynı şeyi yapacağını hayal etti. Gerçi bunu hâlâ tartışmaları gerekiyordu.

Konuşmak için dudaklarını araladı ama ağzındaki kireç gibi tat onu boğuyordu. Yataktan fırladığı anda kısmen çıplak olduğunu hatırladı, gördüğü ilk kıyafeti kaptı -adamın dünkü beyaz tişörtüydü- ve hızla başından geçirirken banyoya doğru koşturdu.

İçeri girdiği anda diş ipine saldırıp bütün dişlerinin arasından geçirdi. İki kere. İğrenç bir şeyler çıkmayınca rahatlayarak soluğunu verdi ve daha sakin bir hızla dişlerini fırçaladı.

Michael banyoya girdi, o lavaboya tükürebilsin diye Stella yana kaydı. Ağzında köpüren diş macunuyla kendini çok özgüvensiz hissediyordu. Neden dişlerini fırçalarken bu adam kadar seksi görünemiyordu ki? Michael ağzını çalkalayıp otelin el havlusuyla kuruladıktan sonra eğilip Stella'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Otel sabunu, naneli diş macunu ve... kendisi gibi kokuyordu. O tarifi zor koku hâlâ adamın her yanındaydı. Kokunun, gözeneklerinden yayıldığını varsaydı. Şanslı adamdı. *Kendisi* de şanslıydı.

Stella dişlerini fırçalamaya devam ederken gözlerini tuhaf bir şekilde lavabodaki baloncuklardan ayırmadı, Michael banyodan çıktı. Dişlerini fırçalarken duraksadığı sırada onu duydu: kıyafetlerin çıkardığı hışırtı sesini. Michael giyiniyordu. Yani şu anda *çıplaktı*. Hiçbir tereddüt hissetmeden kapıya doğru koşturup dışarı göz attı.

Adamın baksırının üzerine temiz kot pantolonunu giydiğini görünce Stella'nın ciğerleri çöktü. Dar, siyah bir tişört giydikten sonra siyah çoraplarını giymek için oturdu. Az sonra gitmesi gerekecekti.

Stella dişlerini fırçalamayı bitirmek için koşturdu ve tam adam ayakkabısının bağcıklarını bağlamayı bitirdiğinde onu yakaladı.

"Konuşmamız lazım," dedi Stella.

Michael'in sandalyeden kalkarken ona attığı bakış, Stella'nın güvenini sarstı. Michael anlaşmayı bozacaktı. Dün gece panik ataklarla ve korkudan terlemeyle dolu bir fiyaskodan ibaretti ve şimdi adam onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Dudakları titreyecek gibi olunca onları birbirine bastırdı. Kötü geçmişti ama iyi kısımları da vardı. Yok muydu?

Bir şansı olduğunu düşünmüştü.

"Saat onda kaçırmamam gereken bir şey var." Michael doğrulup çantasının kulpunu omzuna taktı ve rahat adımlarla ona doğru yürüdü. Stella'ya bakarken gözleri yürek burkacak kadar nazikti.

Yoksa acıma mıydı? Stella acınmaktan nefret ederdi.

"Derslere devam edip etmeyeceğimizi bana söylemeni istiyorum."

Michael hüzünlü bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Korkarım hayır. Üzgünüm."

Yüreği yere çakılıverdi ama dün geceden pişman olma-

ya gönlü el vermedi. Stella'nın onu öpmesini sağlamıştı. Stella onu *gerçekten* öpmüştü, öylece uzanıp adam dilini ağzına sokarken irkilmemişti. "Sana beş yıldızlı bir yorum daha bırakacağım."

"Onu hak etmiyorum. Sonuçta işi bitirmedik. Ajans geri ödeme yapmıyor ama kendi komisyonumu geri ödemekten mutlu olurum. Eğer hesap numaranı verirsen-"

"Hayır, geri ödeme falan yok," dedi kesin bir şekilde. "Teşekkürler ama hayır. Benimleyken çoğu müşterinle yaptığından daha fazla çalışmak zorunda kaldığına eminim."

"Hayır, aslında pek sayılmaz."

Stella parmaklarını birbirine geçirip gözlerini yere dikti. Bunu sormak istemiyordu ama mecburdu. "Gitmen gerektiğini biliyorum ama gitmeden önce... acaba... benimle iyi çalışabilecek bir meslektaşını önerebilir misin?"

"Dün geceden sonra bu çılgınca derslere devam etmek mi istiyorsun?"

"Çılgınca değiller ama evet, ilerlemeyi planlıyorum." Başını yukarı kaldırmaya zorlayıp adamın taş gibi yüzüne baktı ve kararlı bir soluk aldı. "Belki de biraz düşünürsen senin gibi... sabırlı birisi aklına gelir v-ve terlemeye aldırmayan veya..."

Michael ona doğru yarım adım attı ve konuşmadan önce çenesi hafifçe hareket etti. "Senin gibi kızların eskorta ihtiyacı olmaz. Senin gibi kızların sevgilisi olur. Bu fikri kafandan çıkarmalısın."

Kaynayan bir öfke bedenine yayılarak hareket etmesini engelledi. Bu adam onun gibi kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Bu hiç de doğru değil. Benim gibi kızlar erkek arkadaşların gözünü korkutur. Benim gibi kızlara tek bir erkek bile çıkma teklifi etmez. Benim gibi kızların

kendi yollarını bulması, kendi şanslarını *yaratması* gerekir. Hayatımdaki her başarı için savaşmak zorunda kaldım ve bunun için de savaşacağım. Sekste iyi olacağım ve sonra da doğru insanı benim olması için baştan çıkarabileceğim."

"Stella, o şekilde olmuyor. O derslere ihtiyacın yok."

"Sana katılmıyorum. Lütfen, bir düşünsen? Senin kararına güveniyorum." Çantasına doğru koşturup bir kartvizit çıkardı ve arkasına cep telefonunu yazdı. Adamın eline tutuştururken, "Gerçekten minnettar olurum. Teşekkürler," dedi.

Michael sert bir hareketle kartı arka cebine soktu. "Sana bir isim vermezsem ne yapacaksın?"

Stella omzunu silkti. "İlk seferinde seçimim gayet iyi gitti. Yeniden eskort listesini tarayacağım."

"Orada ne kadar kafadan kontak var biliyor musun? *Güvenli* değil." Adam ona dokunmak istermiş gibi elini kaldırdı ama yumruk yapıp geri çekti.

"Ajansının güvenlik garantisinin anlamsız olduğunu mu söylüyorsun?"

Michael hüsranla hırlayarak elini ıslak saçlarının arasından geçirip havaya dikti. "Psikolojik değerlendirme ve sabıka sorgulaması yapılıyor ama insanlar aralardan kaçabiliyor. Zarar görmeni istemem."

Stella çenesini havaya dikti. "Aptal değilim. Şok tabancam var."

"Neyin var, *neyin* var?"

Stella çantasından pembe, C2 model şok tabancasını çıkarıp ona uzattı.

"Hassiktir, nasıl kullanacağını biliyor musun ki?" Michael yusyuvarlak olmuş gözlerle şok tabancasına

baktığında farklı şartlar altında olsa Stella kahkaha atardı.

"Emniyeti kapatıyorsun, nişan alıyorsun ve tuşa basıyorsun. Çok basit."

"*Benim* üzerimde kullanır mıydın?"

"Kullanmadım, yani cevabın hayır olduğu çok bariz."

Michael aleti çevirip dehşete düşmüş bir büyülenmeyle bakarken Stella elinden kaptı. "*Asla kendine nişan alma.*" Şok tabancasını çantasına attıktan sonra kollarını göğsünde bağlayarak konuştu, "Görebildiğin üzere, durum kontrolüm altında ama endişene minnettarım."

Tekrar eskort reklamlarına bakma düşüncesi dişlerini sıkmasına sebep oldu. O erkeklerin hiçbiri artık ilgisini çekmiyordu. Bir şey bir kere aklına yattıysa *yatıyordu* işte. İstediği tek kişi Michael'di ama işleri öyle fena batırmıştı ki adam onu bir kez daha görmeye katlanamazdı. Eğer kendisine yardım edebilecek insanları uzaklaştırıp durursa sorununu nasıl düzeltecekti?

Karamsarlığı dışarı yansımıştı herhalde çünkü adamın yüz ifadesi yumuşadı. "Stella, ben aynı kişiyle tekrar görüşmem. Yoksa teklifini kabul ederdim."

Stella bezgince nefesini vererek, "Niçin?" diye sordu.

"Geçmişte yapardım. Müşterilerimden biri fazla bağlandı ve işler kontrolden çıktı. Tek seferlik olması beni ve müşterilerimi birçok dertten kurtarıyor."

"Yani kabul etmeyeceğini en başından biliyordun?" İçi, zifiri karanlıkla dolup taşarak lekelenecek gibi oldu. Stella sorunlarının potansiyel çözümünün o olduğunu düşünmüştü. Şimdiyse en başından beri tek gecelik ilişki dışında bir şey değilmiş gibi görünüyordu.

Michael başını sertçe sallayarak onayladı.

"O zaman dün gece neden kaldın? İstediğim şey konu-

sunda sana karşı açık davrandım. Bütün o ö-öpüşmeler ve dokunmalar, kıyafetlerim, hepsini bir *hiç* için yaptım." Cümlesinin sonuna doğru boğazı o kadar şişti ki kelimeleri zorlukla söyleyebildi.

Avuçlarını alnına bastırdı, ihanet hissiyle başa çıkmaya çalıştı. Hissettiği acı ve utanç öyle beklenmedikti ki nefes almakta zorlandı. Stella'ya niçin o şeyleri yaptırmıştı? Hepsi bir oyun muydu? Komik olduğunu mu düşünmüştü?

Stella neden insanları hiç anlamıyordu?

"Sana gerçekten inanmadım," dedi Michael. "Birlikte olduktan sonra geçip gidecek bir özgüven sorunun vardır diye düşündüm. Paranın karşılığını almanı istedim."

"Vaktimi iyi geçirmemi istedin."

"Şey... evet. İnsanlar beni o yüzden tutuyor."

"Fakat *ben* seni o sebeple tutmadım." Stella burnunun kemerini sıvazlayıp gözlüğünü düzeltti, aniden içi bomboş kaldı ve bitkin düştü. "Önemi yok. Gitmelisin, yoksa geç kalacaksın."

Stella, ayaklarının onu otel odasının kapısına doğru götürüşünü ve avucunun kapı kulpunu tutup açışını sanki uzaktan izliyordu.

Michael konuşmak üzereymiş gibi nefes aldı ama bir şey söyleyemeden ağzını geri kapattı. Stella'nın yanından geçtikten sonra kapının diğer tarafında durup onu inceledi. "Bu şekilde bırakıp gittiğim için üzgünüm. Dikkatli ol, tamam mı?"

Stella bakışlarını kaçırıp başını salladı.

"Hoşça kal Stella."

Michael koridorda ilerlerken Stella kapıyı kapattı. Kilitler son bir takırtı sesiyle yerine oturdu.

Stella duş almalıydı. Resmen dünkü teriyle kaplıyken uyumuştu. Fakat kıyafetlerine dokunduğunda üzerinde Michael'in tişörtünün olduğunu fark etti. Yanağını omzuna dayayarak kokusunu içine çekti. Kendi kollarını ve saçını kokladıktan sonra kokunun her yerini kapladığını keşfetti.

Şimdi ne yapacaktı?

Vücudu yıkanma ihtiyacıyla kaşınıyordu ama eğer duş alırsa bu kıymetli koku gitmiş olurdu. Hem artık daha fazlası da olmayacaktı. Bu kadarcıktı.

Yere çöküp yalnızlık hissini uzakta tutmak için dizlerini göğsüne çekerek sarıldı. Kucaklanmak için öyle fena sancı çekiyordu ki kasları ve kemikleri bir hastalıkla istila edilmiş gibi hissediyordu. Her zamanki gibi kendi kolları o rahatlığı sağladı. Kendine beş dakika verecek ve sonrasında işe gitmek için hazırlanacaktı. Cumartesi sabahıydı ve zaten üstesinden gelebileceğinden daha çok tatil yapmıştı. Eğer zihnini meşgul etmenin bir yolunu bulmazsa karanlık ve kasvetli bir girdaba düşecekti, zihni dönmeye başlamıştı bile.

Kapı üç defa tıklatılınca mekanik hareketlerle ayağa kalktı. Muhtemelen kat görevlileriydi, çıkıp çıkmadığını kontrol ediyorlardı.

Kapıyı açtığında diğer tarafta yüzünde yoğun bir ifadeyle ona bakan Michael'i buldu. Sanki arabasından buraya kadar tüm yolu geri koşmuş gibi göğsü şişip iniyordu.

"Üç seans. En fazla bu kadarını yapabilirim," dedi.

Stella'nın Michael'in seans diyerek dersleri kastettiğini anlaması birkaç saniyesini aldı ama anladığında kalbi öyle hızlı attı ki parmakları uyuştu. Michael ona yardım mı edecekti? Üç ders, seksi kusursuzlaştırmasına yeter

miydi ki? Öğrenmek zorunda olduğu, kötü olduğu çok fazla şey vardı ama başka seçim şansı bulunuyor muydu? Belki her şeyi çok dikkatli bir şekilde planlarlarsa...

Uzuvları şokla donakalmışken sadece, "Tamam," demeyi başarabildi.

Michael çenesindeki kaslar gerilmiş bir şekilde onu inceledi. "Eğer bunu yaparsak sona erdiğinde kafayı yemeyeceğine söz vermek zorundasın."

Kulaklarındaki uğultuya rağmen, "Buna söz verebilirim," dedi.

"Ciddiyim. Takip etmek yok, aramak yok, acayip hediyeler yok. Hiçbiri olmayacak." Stella'nın cevabını beklerken çantasının sapını gergin bir şekilde tuttu ve yüzündeki ifade son derece ciddiydi.

"Tamam."

Omuzlarındaki çantasını çıkarıp yere bıraktıktan sonra üzerine doğru yürüdü, Stella'nın sırtı açık kapıya dayanana kadar da durmadı. Michael elini Stella'nın yüzünün yanından kapıya dayayıp öne doğru eğildi. Bakışları gözlerinden dudaklarına kaydı. "Şimdi seni öpeceğim."

"Tamam." Bu adam beynini sarsıp işe yaramaz hâle getirmişti ve belli ki artık tek söyleyebildiği buydu.

Adamın dudakları onunkilere değdiği anda hissettiği zevk kalbini sarsıp kollarıyla bacaklarından aşağı indi. Michael başını eğip onu daha derinden öptü. Bir defa. İki defa. Tekrar. Ta ki Stella iç geçirerek ona doğru sokulup parmaklarını soğumuş, ıslak saçlarının arasından geçirene kadar. Michael diliyle Stella'nın ağzını aynı anda hem yeni hem de aşina olduğu bir şekilde istila etti. Stella da onu sahip olduğu her şeyle karşılık vererek öpüyor, kelimelerle dile getiremediği her şeyi söylemeye çalışıyordu.

Michael dudaklarına doğru nefes nefese, "Tanrım, Stella," dedi. Kara gözleri şaşkındı ve gözkapakları ağırlaşmıştı. "Bunu hızlı öğrendin."

Stella bir cevap veremeden Michael onun ağzını tekrar ele geçirdi. Stella zamanı unuttu, işini unuttu, hatta endişesini bile unuttu. Adamın vücudu onunkine sürtünürken yay gibi gerilerek onun yakınlığının keyfini çıkardı.

Stella'nın telefonu, annesinin zil sesiyle çalmaya başladı.

Michael kızarmış ve zorlukla solur hâlde ondan ayrıldı. Alt dudağını ağzına alıp emerken gözlerine yoğun bir şekilde baktı, sanki Stella'yı tekrar öpmesine iki saniye varmış gibi görünüyordu.

"Bunu açmalıyım." Stella içeri girip yatağın kenarına oturduktan sonra titrek parmağıyla telefonunu açtı. "Efendim?"

"Stella canım, babanın... ah, bekle bir saniye." Diğer taraftan babasının tok sesi geldi ve annesiyle babası golf ve öğle yemeği planları hakkında konuşurken telefonu kulağından uzaklaştırdı.

Michael kayar gibi yürüyerek ona yaklaştı. "Gitmem lazım ama haftaya cuma günü görüşeceğiz."

Stella başını sallayıp, "Haftaya cuma," diye onayladı.

Stella onun gitmesini beklerken Michael eğilip dudaklarına tüy gibi bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal Stella."

Sersemlemiş bir hâlde adamın gidişini izledi. Tekrar görüşeceklerdi. Bir hafta içinde.

"O kimdi?" Telefon kulağından birkaç santim uzakta olsa da annesinin şaşkınlığını duyabildi.

"O...Michael'di." Soluğunu kesen türden bir gerginlik içini doldurdu. Erkek misafirinin annesi tarafından keşfedilmiş olması hoşuna gidebilirdi.

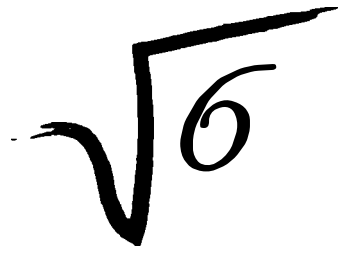
Kısa bir sessizliğin ardından, "Stella canım, geceyi bir erkekle mi geçirdin?" diye sordu.

"Düşündüğün gibi değil. Bir şey yapmadık. Öpüşmek dışında yani." Stella'nın hayatındaki en iyi öpüşmeydi.

"Pekâlâ ama ne demeye yapmadınız?"

Stella bir türlü ağzından kelimeleri çıkaramadı.

"Sen yetişkin bir insansın ve iyi seçimler yapıyorsun. Şimdi, bana şu Michael'le ilgili her şeyi anlat."

Mahvet. Mağlup et. Kandır.

Michael rakibinin simsiyah bedeninde kendi çıkarına kullanabileceği bir zayıflık aradı. Şu an, yani karşılaşmanın en kızışmış anı, her gün savaştığı temel, bencilce içgüdülerinin dizginlerini serbest bıraktığı tek zamandı. Acayip iyi hissettiriyordu.

Ne kadar fazla mücadele ederse etsin, içinde tıpkı babası gibiydi. Adamın kötülüğü, kan bağıyla ona da geçmişti.

Rakibini itip doğrudan kafasına saldırdı. Rakibinin kılıcı darbeyi engellemek için kalkarken Michael daha hızlı olmak için kendini zorladı ve kılıcını aşağı indirdi. Kılıcın ucu, rakibinin yan tarafına çarptı.

Temiz sayı. Maç biter.

Herkes eğilerek selam verdi ve kılıçlarını mavi keçeden zemine bıraktıktan sonra diz çöktüler. Michael dersin bu kısmından nefret ediyordu, antrenmanın bittiği anlamına geldiği için değil, zırhını çıkarıp normal hâline geri dönmesi gerektiği için.

Kıyafetin güzelliği buydu. Takım elbise bir insanı belli türden birine dönüştürürdü. Tişört, farklı türden birine. Yüzünü korku veren, metal bir kafesin arkasına gizleyen,

siyah, kâbus zırhıysa kişiyi bambaşka türden birine dönüştürüyordu. Koruyucu zırh seti nereden baksan on beş kiloydu ama Michael onu giyerken hep kendini daha hafiflemiş hissederdi.

Michael üzerindeki katmanları sıyırırken serin hava tenine değdi ve gerçeklik sürünerek aklına girdi. Birbirinin üzerine tuğla gibi binen ağır düşünceler, her zaman omuzlarında hissettiği yükü geri yükledi. Sorumluluklar ve yükümlülükler. Faturalar. Aile. Tam zamanlı işi. Gece işi.

Ders resmen sona erdikten sonra ekipmanlarını arka duvar rafındaki yerine koydu. Sıkışık soyunma odası, içerideki beş adam için fazlasıyla ufaktı ve hiç bekleyesi de yoktu, o yüzden üzerindeki üniformayı koridorun ortasında çıkardı. Zaten California'daki kadınların yarısı çoktan göreceğini görmüştü.

İki liseli kız kıkırdayıp koşturarak kadın soyunma odasına girdi ve Michael baksırının üstüne kot pantolonunu giyerken gözlerini devirdi. Michael Larsen: Artık California'daki kadınların yarısı, artı ikisine hizmet sunuyordu.

Bir ses, "Muhtemelen önümüzdeki hafta bir sürü yeni kız üyemiz olacak," dediğinde, Michael konuşanın kuzeni ve egzersiz partneri Quan olduğunu fark etti.

Michael, "Vuruşlarını öğretmene izin vereceğim," derken spor çantasından kırışmış bir tişört çıkardı ve doğruldu.

"Hayal kırıklığına uğrayabilirler."

"Her neyse." Tişörtünü giyerken duvardaki boy aynasından gördüğü yansımalarının zıtlığını görmezden gelmeye çalışıp başarısız oldu.

Birçok kız Quan'a yönelirdi. Üç numara saçı, kolları ve boynunu kaplayan karışık dövmeleriyle kuzeninde tam bir Asyalı uyuşturucu baronu imajı vardı. Ailesinin res-

toranında onlara yardım ederken bir yandan da işletme fakültesinin parasını ödediğini kimse tahmin bile etmezdi. Öte yandan Michael güzel çocuk denilen cinstendi.

Bu bir sorun değildi –sonuçta faturaları ödemesine yardım ediyordu– ama insanların tepkileri gittikçe sıkıcı oluyordu. Tabii malum bir ekonomistin tepkisi dışında. Stella'nın ona olan ilgisi barizdi ama Michael'e pahalı bir et parçasıymış gibi bakmamıştı. Michael'e âdeta başka kimseyi görmüyormuş gibi bakmıştı. Michael onun güvenini kazandıktan sonra kadının onu öpüş şeklini unutamıyordu, eriyip bitişini ve...

Michael düşüncelerinin gittiği yönü fark edince aletine hayali bir yumruk indirdi. Stella onun müşterisiydi ve sorunları vardı. Seanslarını bu şekilde düşünmesi berbattı.

Quan'ın erkek kardeşi Khai, "Eğer yeni öğrencilerimiz olursa ben onlara öğretirim. Benim için fark etmez," diye teklif etti. Üzerinde hâlâ üniforması vardı ve aynanın karşısında koşarak hamleleri üzerinde çalışıyordu. Süratli ama dengeliydi, âdeta bir makine gibiydi.

Quan gözlerini devirdi. "Khai asla aldırmaz. Hatta kızlar kendilerini onun üstüne attığında bile. Sonuncusunu görmeliydin. Kız bunu akşam yemeğine davet etti ve bizimki, 'Sağ ol, ben yemeğimi yedim bile,' dedi. 'O zaman tatlı?' dediğinde de, 'Hayır, dersten sonra tatlı yemem,' dedi. 'Kahve?' dediğinde de, 'O beni uyutmaz, yarın işim var,' dedi."

Michael kendine engel olamayarak gülümsedi. Khai, ona biraz Stella'yı hatırlatıyordu.

Quan ikisinin silahını da yakındaki bir kutuya sokarken, "İyi maçtı. Kötü bir gün mü?" diye sordu.

Michael omzunu silkti. "Aynı işte." Minnettar olmalıydı. Minnettardı da. Vazgeçtiği şeyleri istemeyi bırakabil-

seydi her şey daha iyi olacaktı. Eski hayatını bu hayatıyla takas ettiği için pişman değildi, yine olsa yine yapardı ama aynı zamanda bu istek hiç bitmiyordu. Hatta aksine daha da kötüleşiyordu. Çünkü bencil piçin tekiydi. Tıpkı babası gibiydi.

"Annen nasıl?"

Michael tek elini saçlarının arasından geçirdi. "İyi sanırım. Yeni ilaçlarını sevdiğini söylüyor."

"Bu iyi haber adamım." Quan onun omzunu sıktı. "Kutlamalısın. Bu cuma dışarı çıkalım. SF'da 212 Fahrenheit diye yeni bir kulüp açıldı."

Bu aslında kulağa güzel geliyordu ve içi bir heyecan dalgasıyla doldu. Çok uzun zamandır sadece müşterileriyle dışarı çıkıyordu.

Müşterilerini hatırlayınca ağır bir soluk verdi. "Yapamam. İşim var."

"Ne?" Quan onu değerlendirir gibi baktı. "Daha doğrusu kim? Cumaları hep meşgulsün. Bizle tanıştırmaya korktuğun gizli bir sevgilin mi var?"

Bir müşterisini ailesiyle tanıştırmaya götürdüğünü düşününce içinden güldü. Öyle bir şey asla olmayacaktı. "Yok ya, sevgilim falan yok. Senin?"

Quan kahkaha attı. "Annemi tanıyorsun. Sence bir kızı buna kurban eder miyim?"

Michael sırıtarak çantasını aldı, stüdyonun dış kapısına doğru yönelirken Khai'nin yanından geçti, tüm bu sürede antrenmanı bırakmamış veya yavaşlamamıştı bile. "İyi yanından bak. Eğer bir kız annenle tanışıp da kaçmazsa doğru kızı bulduğunu anlarsın."

Quan peşinden gelirken konuşmaya devam etti, "Hayır, sonra hayatımda bir yerine iki korkutucu kadın olur."

İkisi kapıda durup Khai'ye el salladı ama her zamanki gibi Khai onlara el sallayamayacak kadar odaklanmıştı.

Otoparka çıkınca Quan siyah Ducati'sine bindi, motosiklet ceketini giydi ve kaskını dizine koyduktan sonra ona bir bakış attı. "Eğer erkeklerden hoşlanıyorsan sıkımde bile değil, biliyorsun değil mi? Yani benim için hiçbir sıkıntı olmaz. Bil diye söylüyorum. O tür şeyleri benden saklamak zorunda değilsin."

Michael öksürürken omzuna attığı çantasının kolunu düzeltti, rahatsız edici bir sıcaklık dalgası boynuna doğru yükselip kulaklarını tutuşturdu. "Teşekkürler."

İşte sır sakladığınızda böyle olurdu. İnsanlar kendi kanılarına varıyordu. Buna öylece katılsa mı diye merak etti. Ailesinin, eşcinsel olmasını asıl yaptığı şeyden daha iyi karşılayacağından hiç şüphesi yoktu. Michael'in eskortluk yaptığını veya faturaların onu eskortluk yapmaya mecbur bıraktığını bilmiyorlardı. Michael da durumu o şekilde tutmayı planlıyordu.

Egzoz dumanı ve asfalt kokan havayı içine çekerek bir nefes aldı, Quan'ın kabullenmesi onu duygulandırmış olsa da iliklerine kadar yormuştu. "Bunu söylemen benim için çok kıymetli ama değilim, tamam mı? Ben sadece... bir sürü insanla... görüşüyorum. Ancak eve kimseyi getirmeyeceğim." Tanrı aşkına, hayır. "Özel birisi yok."

Fakat o son yorum ağzından çıktığı anda geri almak istedi. Nedenini bilmiyordu ama son müşterisini o kategoriye sokmak doğru hissettirmiyordu.

"O zaman bana bir iyilik yapıp annene ve ablalarına da bunu söyle. Annemle ve kız kardeşimle bu konuda dedikodu yapıp duruyorlar ve içeriden bilgi vermem için bana da baskı yapıyorlar. Dürüst olacağım, onlara ortadan kaybolduğunda ne yaptığına dair hiçbir fikrim olmadığını söylerken biraz utandığımı belirteyim." Quan yerdeki bir çakıl taşına tekme attı, yüzünde dalgın bir ifade vardı

ve onun birbirlerinin her şeyini bildikleri eski zamanları düşündüğünü biliyordu. Şey, erkeklerin birbirine anlattığı kadarını işte. Anneleri birbirinden iki sokak ötede ev alan, birbirine çok yakın iki kardeşti ve oğullarını aynı yıl içinde doğurmuşlardı. Sonuç olarak da Michael ve Quan kardeşten daha yakındı. En azından eskiden öyleydi.

Michael ensesini sıvazladı. "Boktan bir arkadaş oldum. Üzgünüm."

"Bir sürü saçmalıkla uğraşıyorsun." Quan ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Önce pust baban ve davalar, sonra da annenin sağlık durumu. Anlıyorum. Fakat şimdi işler daha iyi, değil mi? Bir şeyler yapmalıyız. Cuma geceleri benim için en iyi zaman çünkü işe gitmem gerekmiyor ve cumartesi sabahları da dersim olmuyor. Senin 'var olmayan özel hişin' benimkiyle takılabilir. Sadece haber ver." Quan bunu söyledikten sonra motorunu çalıştırıp kaskını kafasına geçirdi.

Kuzeni köşeden yok olduktan sonra Michael arabasının kapısını açtı ve çantasını yolcu koltuğuna fırlattı. İşler şu anda çok daha iyiydi ama yakın zamanda Quan'la çifte randevuya çıkacak değildi, özellikle de her cuma gecesi farklı bir kadını becerdiği için. Şey, sonraki üç cuma gecesi haricinde tabii. O cuma geceleri Stella ve seks dersleri için ayrılmıştı. *Şehvet duyduğu öğretmen* fantezisinde tam tersi rolde olmayı hiç beklemiyordu ama bunun kendisini hiç düşünmediği kadar heyecanlandırdığını kabul ediyordu.

Durumun karmakarışık olduğunu biliyordu ama cuma gecesini resmen iple çekiyordu.

$\sqrt{7}$

Cuma gecesi geldiğinde Stella gergin bir karmaşadan ibaretti. Michael'in gelmesini beklerken restoranın masasına parmaklarıyla vurmadan duramıyordu. Randevuyu ajansın mobil uygulamasından ayarlamıştı. Modern teknoloji sayesinde uçak bileti almak kadar kolaydı ama sık uçanlar için verilen uçuş milleri yoktu. Bir onay e-postası göndermişlerdi ama randevunun hâlâ geçerli olduğuna dair tek belirti buydu. Michael fikrini değiştirmiş olabilir diye endişe etmeden duramıyordu.

Numarasını almış olmayı diledi ama müşterilerine asla telefon numarasını vermediğini tahmin etti. Fazla kişisel bir şeydi. Özellikle de müşterileri takıntı yapmaya meyilliyken.

Aslında Stella'nın en büyük zayıflıklarından biri ve hastalığının tanımlayıcı karakteristik özelliği buydu. Bir şeye karşı nasıl yarı ilgili olunur bilmiyordu. Ya ilgisiz oluyordu... ya da takıntılıydı. Takıntıları öyle geçip giden şeyler de değildi. Onu tüketiyor ve bir parçası hâline geliyordu. Onları yakınında tutarak hayatına işliyordu. Tıpkı işinde olduğu gibi.

Michael'le ilerlerken çok dikkatli olmak zorundaydı. Adamla ilgili her şey onu memnun ediyordu. Sadece dış görünüşü değil, sabrı ve nezaketi de. O *iyiydi*.

Her an gerçekleşecek bir takıntıydı.

Yaklaşan haftalarda serinkanlılığını koruyabilmeyi umuyordu. Belki de sadece üç seans yapacak olmaları en iyisiydi. Bitirdiklerinde gerçekten sahip olabileceği birine odaklanacaktı. Mesela Philip James gibi birine.

Michael'i daha otel restoranına girdiği anda fark etti. Bu akşam beyaz gömleğin üstüne, üzerine kusursuz bir şekilde oturan siyah bir takım elbise giymişti. Kravat yoktu. Yakası açıktı, dikkati âdemelmasına ve boğazının sekси kısmına çekiyordu. Michael gözlerini restoranda gezdirdikten sonra ona çevirdi.

Stella başını eğip doğru dürgün görmeden menüye baktı, yavaşça ona doğru yaklaşan adamın dehşet verecek kadar farkındaydı. *Serinkanlı ol.*

"Merhaba Stella." Michael karşısına oturup ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

Stella yavaş bir nefesle ciğerlerini doldururken adamın hafif kokusunu da aldı. İçindeki her şey takla atarken iç geçirdi. Bir yenilgi hissiyle dolarak gözlerini adamınkilere doğru çevirdi, üçe kadar sayıp bakışlarını kaçırdı.

"Merhaba Michael."

"Daha şimdiden gergin misin?"

Stella hafifçe güldü. "Cumartesi gününden beri gerginim."

"O konuda... ben giderken telefonda konuştuğun kişi kimdi?"

Stella gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudakları dümdüz oldu. "Annemdi. Adı Ann. Bu arada, senin sevgilim olduğunu düşünüyor."

Michael parmak boğumlarından birini sırıtan dudaklarına bastırdı. "Anlıyorum. Bu sorun olacak mı?"

"Aslında iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Artık bir

sevgilim olduğunu düşünürse benim için görücü usulü randevular ayarlamaya bir son verebilir."

"Ah, annelerin ayarladığı görücü usulü randevular. Ben de onlara çok aşinayım."

"Yani bu, bir kız arkadaşın olmadığı anlamına mı geliyor?" Sorusu ağzından çıkar çıkmaz irkildi. "Üzgünüm. Sorduğumu unut."

Adamın özel hayatına burnunu sokmaya hakkı yoktu ama yoğun bir merak içini yakıyordu. Adamla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Eğer bir kız arkadaşı varsa, o şanslı kız her kimse, Stella ondan her şeyiyle nefret etti.

"Hayır, sevgilim yok." Sanki bunun bariz olması gerekiyormuş gibi söyledi.

Tanrı'ya şükür.

"Annen seni ne türden kızlarla tanıştırmaya çalışıyor?"

Michael gözlerini devirdi. "Doktorlarla, kimle olacak? Ve hemşirelerle. Sanırım şimdiye kadar annem Palo Alto Tıp Merkezi'nin ikinci katındaki çalışanların hepsini bana ayarlamaya çalıştı."

Stella etkilenmeden edemedi. "Gerçekten kararlı."

"Bu ne ki? Annemi tanımıyorsun."

Stella zorlukla gülümseyerek menüye odaklandı. Bu adamın annesini tanımak *istemesi* onun hakkında ne söylüyordu? Hayır, bekle, bunun cevabını biliyordu. Kafayı yediğini söylüyordu. Anneler, oğulları söz konusu olduğunda korkutucu dişi ayılara dönüşüyorlardı, özellikle de Michael gibi oğlu olanlar.

Ayrıca Stella doktor değildi.

Bu kadarı yeterdi. Kendisi Michael'le çıkmıyordu. Adamın annesinin onun hakkında ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Stella kadınla hiç tanışmayacaktı. Asıl konuya geri dönmesi gerekiyordu.

"Hadi derslerimi konuşalım," dedi kısaca.

"İyi fikir." Michael sandalyesinde arkasına yaslanırken rahat görünüyordu.

Stella çantasından üç tane katlanmış kâğıdı çıkarırken onun rahat havasını taklit etmeye çalıştı. "Vaktimiz kısıtlı olduğu için ders planları çıkarma cüretinde bulundum. Değişime açık. Aslında, lütfen uygun gördüğün değişiklikleri önermekten çekinme. Yazdığım şeylerin makul olup olmadığını bilmiyorum ama her şeyi bir temele oturtmama yardım ediyor. Sürprizlerle pek iyi baş edemiyorum."

Michael'in yüz ifadesi anlaşılmaz bir hâl aldı. "Ders planları."

"Aynen." Stella tuzluğu, biberliği ve mumu kenara itti. Kâğıtlarını masanın ortasına yerleştirip parmak uçlarıyla üzerindeki kırışıklıkları düzeltti ve üzerinde *Ders Bir* yazan ilk kâğıdı gösterdi. "Her maddenin başına kareler koydum, böylece ilerledikçe işaret koyabiliriz."

Michael gözlerini kâğıttan ayırmadan konuşmak için ağzını açtı, nefesini tuttu ve parmağını dudaklarına vurdu. "Bana bir saniye ver."

DERS BİR

- Elle Muamele Dersi ve Gösterimi
- Elle Muamele Pratiği
- Performans Değerlendirmesi
- Misyoner Pozisyonunda Cinsel İlişki Dersi ve Gösterimi
- Misyoner Pozisyonunda Cinsel İlişki Pratiği
- Performans Değerlendirmesi

Michael, Stella'nın soğuk ders planını tekrar tekrar okudu ve şaşkınlığı eğlenceye dönüştü, ardından hayal kırıklığı hissi sırtından yukarı tırmanıp ensesine doğru ilerledi. Parmaklarını kıvırdı, aniden gelen Stella'nın kâğıtlarını çirkin toplara dönüştürme dürtüsüne direndi. Rahatsızdı. Rahatsız olmuştu. Nedenini biliyorsa onu siksinler.

Ders ve *gösterim* gibi kelimelerin kullanılması kendisini tahrik etmeliydi. Şehvet duyduğu öğretmen fantezisindeki öğretmen rolünde olmak gibiydi; tabii "şehvet duyduğu" kısmı eksik kalıyordu.

"Kutucukları kim işaretleyecek? Sen mi, ben mi?"

Stella teşvik edici bir gülümsemeyle, "Eğer istemiyorsan ben yapabilirim," diye teklif etti.

Stella'nın seksin ortasında durup gözlüğünü takması ve not defterine bir şeyler karalaması Michael'in zihninde belirdi. Sanki Michael bir seks robotu veya sikik bir deneymiş gibi.

"Hiç öpüşme olmadığını fark ettim," dedi Michael.

"O kısmı aştığımız izlenimine kapılmıştım."

Michael'in kaşları seğirdi. "O nasıl oluyor?"

"Öpüşmeyi kaptığımı söyledin, o yüzden onun için vakit harcamamak en iyisi. Seninle öpüşmek benim için düşünmeyi zorlaştırıyor ve bunu doğru şekilde yapmayı çok istiyorum. Onun da ötesinde insanların çıkarken yaptığı bir şey gibi geliyor, biz çıkmıyoruz. Aramızdaki her şeyin net ve profesyonel kalmasını istiyorum." Suyundan bir yudum aldıktan sonra bardağını bıraktı, pembe dudaklarında hafif bir ıslaklık kaldı. Michael'in öpmeye izninin olmadığı dudaklar.

Öpüşmeleri artık Michael'in değildi. Michael'in onu becermesi ve kızın ona otuz bir çekmesine izin vermesi

gerekiyordu ama Stella o yumuşak dudakları başka birine saklıyordu. Bu düşünce Michael'i neredeyse şiddete sevk edecekti, hislerini iyice derinlere itti.

"*Pretty Woman* filmini çok fazla izlemişsin. Öpüşmenin hiçbir anlamı yok ve yatakta fazla düşünmemen her zaman için en iyisi. Bana güven," dedi Michael.

Stella'nın ağzı incecik bir çizgi hâline geldi. "Bu çok önemli, düşünmemem mümkün değil. Eğer senin için sorun olmayacaksa artık öpüşmemeyi tercih ederim."

Michael'in rahatsızlığı ikiye katlandı ve bütün damarlarını patlatmadan önce ellerini rahatlamaları için zorladı. Kendini bu işe nasıl bulaştırmıştı? Ah evet, eskort meslektaşlarının bu kızdan istifade etmesinden endişelenmişti. Ne aptaldı ama. Hayatı, müşterileri için endişelenmeden de yeterince karmaşıktı. İşte tam da bu sebeple tek seans politikası vardı.

Aslında cayacaktı –düşüncesi baştan çıkarıcıydı– ama söz vermişti. Sözlerini daima tutardı. Kendince evreni dengeleme yöntemiydi. Babası ikisinin yerine de yeterince sözünü bozmuştu.

"Pekâlâ," dedi zorla. "Öpüşmek yok."

"Diğer planlarda herhangi bir sorun var mı?" diye sordu Stella.

Michael onları okumak için kendini zorladı ve epey benzer olduklarını fark etti, sadece otuz birin yerine sakso yazmış ve seks pozisyonlarını değiştirmişti.

Ruh hâline rağmen eğlenen Michael, "*Köpek ve kovboy pozisyonları* terimlerini kullanmana şaşırdım."

Yanakları pancar gibi kızaran Stella gözlüğünü düzeltti. "Deneyimsizim, bilgisiz değilim."

"Planlarında önemli bir şeyi atlıyorsun." Michael elini uzatınca Stella tedbirli hareketlerle avucuna kalemi bıraktı.

Kız başını yana eğerek Michael'in, planların üzerine büyük harflerle *ÖN SEVİŞME* yazışını izledi. Sonradan aklına gelmiş gibi kalemi sertçe hareket ettirerek başına kare çizdi.

"Fakat neden? Erkeklerin buna ihtiyacı olmadığı izlenimini edinmiştim."

"Senin ihtiyacın var," dedi düz bir şekilde.

Stella burnunu kırıştırıp başını iki yana salladı. "Benim için zahmete girmene hiç gerek yok."

Gözlerini kıstı. "Zahmet falan değil. Çoğu erkek ön sevişmeden hoşlanır. Ben hoşlanıyorum. Bir kadını tahrik etmek acayip tatmin edici." Ayrıca Michael o hazır olmadan onunla seks falan *yapmayacaktı*. Sikseler olmazdı.

Stella yutkunarak gözlerini menüye dikti. "Yani gelişme şansım olmadığını söylüyorsun."

"Ne? Hayır." Stella'nın niçin böyle bir şey söylemiş olabileceğini bulmak için aklı karman çorman oldu ve hiçbir şey bulamadı.

"Nasıl tepki verdiğimi gördün. *Tek bir düğmeyle.*"

"Yine de bütün gece benimle uyudun. Resmen çıplaktın ve bana sımsıkı sarıldın."

Yanlarına gelen garson, "Siparişinizi vermeye hazır mısınız?" diyerek araya girdi. Kızın gözlerindeki eğlenceli parıltıya bakılırsa konuşmalarının son kısmını yakalamıştı.

Stella yemek seçeneklerini değerlendirdi, tırnaklarını menünün kumaş kenarına sürtüyordu.

"Spesiyalinizi alacağız," dedi Michael.

"Akıllıca bir seçim. Sizleri baş başa bırakayım." Garson göz kırpıp menüleri topladıktan sonra ortadan kayboldu.

Stella, "Spesiyal ne?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Umalım da yünümsü bir şey olmasın."

Stella'nın ağzının kenarında somurtmasının izleri belirdi ve tereddütle öne doğru eğilip birkaç saniyeliğine onunla göz göze geldi. "'Sıkıca sarılmaktan' kastın tam olarak ne?"

Michael sırıttı. "Uyurken sarılmaktan hoşlanıyorsun demek oluyor."

"Ah."

Stella öyle dehşete düşmüş göründü ki Michael kendine mani olamayarak güldü. "İtiraf etmeliyim ki benim de hoşuma gitti." Bu hem gerçekti hem de hiç Michael'e göre değildi. Sarılmak müşterileri için mecburen yaptığı bir şeydi çünkü buna ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Genelde odadan ayrılıp duş almak için eve gidene kadar yanlarında saniyeleri sayarak zamanını geçiriyordu. Stella'yı kucaklamak hiç o türden bir şey olmamıştı. Seks yapmadıkları için üstünden arındırmak istediği bir şey olmamış ve Stella'nın ona güvenircesine sokulması Michael'e düşünmek istemediği şeyleri hissettirmişti. Özellikle de Stella sarılmayı o kadar nahoş bulduktan sonra. Michael'in rahatsızlığı daha da arttı.

"Peki bu bizi dersler bakımından hangi noktaya getiriyor? Benim yetersizliklerim bu kadar büyük bariyerler oluştururken nasıl devam edeceğiz? Sana odaklanarak sorunlarımın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulurum diye düşündüm."

"Sorunlarının *etrafından* dolanmayacağız. Onların doğruca *içinden* geçeceğiz."

Stella kollarını göğsünde kavuşturdu ve parmaklarını alışılmadık bir ritimle dirseğine vurdu. "Nasıl?"

"Senin... kilidini açacağız." Bu kulağa küstah bir pislikmiş gibi gelmesine sebep olsa da o beş yıldızları sadece şansla almamıştı. Bekâretini on sekizinin baharındayken

kaybettiğinde sikişmek için doğal bir yeteneği olduğunu fark etmişti. Profesyonelliğe geçiş yapması kabiliyetlerini bambaşka bir seviyeye çıkarmıştı.

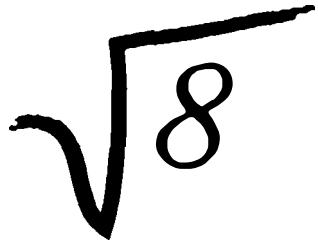
"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Stella, ikinci el araba satan bir satıcıyı dinliyormuş gibi dudaklarını büktü.

"Öpüşmek hoşuna gitti mi sence?" Şu pilot balığı olayını atlattıktan sonra hoşuna gitmişti. Bu kız için umut vardı. Sekse meyilli olmayan kızların dizlerinin bağı gevşemez, bayılacak gibi olmazlardı. Sadece kızın bunu fark etmesini sağlaması gerekiyordu.

Stella ön sevişme kutularından birine yavaşça vurdu. "Ya her şeyi denersen ve hoşuma gitmezse? Epey sıkı bir zaman kısıtlamamız var."

"İşin oraya geleceğini sanmıyorum." Fakat eğer konu oraya gelirse üstesinden o zaman geleceklerdi.

Uzun süren sessizliğin ardından Stella, "O zaman senin yolunla deneyelim," dedi.

Otel odasının kapısı arkalarından kapanır kapanmaz Michael ayakkabılarını arkalarına basarak çıkardı ve pencerelerin kenarına bıraktı. Perdeleri açınca tam yanlarındaki Palo Alto Tıp Merkezi'nin güzel bir manzarasıyla karşılaştı. Ona annesini, faturaları, sorumlulukları ve eskortluk komisyonunu hatırlattı. Bu, şu anda düşünmek istediği bir şey değildi.

Perdeyi çekip kapattıktan sonra arkasını döndü, Stella'yı yatağın ayakucunda dururken buldu. Stella bakışlarını kaçırıp gözlerini elinde oynadığı kâğıtlara çevirdi. Ders planlarına.

Michael onları parça pinçik edip konfetiye dönüştürdüğünü hayal etti. Tam olarak açıklayamıyordu ama o listelerden tiksiniyordu. Gözünde bir fantezi canlandırarak hareket etmek yerine kıza yaklaşıp kâğıtları elinden aldı ve dikkatli bir şekilde komodinin üzerine yerleştirdi. Komodinin çekmecesinde gümüş rengi bir kalem bulup Ders Bir'in üzerine bıraktı. Eğer Stella bu akşam o kutucuklara işaret koyacak kadar aklı başında kalırsa Michael'in tekniklerini gözden geçirmesi gerekecekti. Başucu lambalarını kıstı.

"Ben nasıl... ne yapmalıyım... belki ben..." Gömleğinin yakasını kavradı. "Soyunmalı mıyım?"

"Bilmiyorum. Ders programında yok." Sözler ağzından çıkar çıkmaz onları geri almak istedi. Yaptığı listeler sinirini tepesine çıkarmıştı ama onu küçük görmesine gerek yoktu. "Üzgü..."

"Haklısın. Onu eklemek aklıma gelmedi." Stella aceleyle yanından geçip komodine doğru gitti. Birkaç saniye listeyi değerlendirdikten sonra eğilip kalemi aldı ve bunu yaparken de bir kadının kalem etek giymesi için gereken tek sebebi sergiledi: güzel kıçının mükemmel, yuvarlak kıvrımlarını göstermek.

Michael'in onun bilgisizliğini fark etmesi bu yüzden o kadar uzun sürmüş olmalıydı. Stella, Michael'in kabalığını veya alaycılığını anlamamıştı. Belki de nasıl sosyalleşeceğini bilmeyen aşırı zeki insanlardan biriydi ve Michael ona karşı çok sert davranıyordu. "Eğer sana ders planlarının kırıcı olduğunu söyleseydim ne yapardın?" diye sordu sessizce.

Stella omzunun üzerinden ona endişeli gözlerle baktı. "Başka şekilde ifade etmem gereken kısımlar mı var? Değiştirmekten mutluluk duyarım." Ders planına geri dönüp düşünceli bir hâlde parmaklarını cümlelerin üzerinde gezdirdi.

Michael'in göğsündeki rahatsızlık yumağı gevşedi. Stella farkında bile değilken ona kızgın olamazdı.

Stella dudağının içini ısırıp parmaklarını masaya gittikçe artan bir hızla vurduktan sonra ona endişeli bir bakış attı. "*Performans Değerlendirmesi* yerine başka bir şey mi yazmalıyım? Onu yazarken kendi performansımı kastettiğimi anlamışsındır diye umuyorum. Senin performansınla ilgili hiçbir sorun yok. Eğer olsaydı bile ben anlamazdım. Ben seni herhangi bir şekilde yargılayacak yeterliliğe sahip..."

Stella kendini başka bir panik atağın kollarına atmadan önce Michael, "Bu sadece varsayımsal bir soruydu. Unut gitsin," dedi.

Stella bir an için kafası karışmış gibi göründü ama gözlerini kırpıştırıp o bakışı yok etti ve rahatlayarak soluğunu bıraktı. "Ah, tamam." Gözlüğünü düzelttikten sonra kâğıtlarına dönüp her *Performans Değerlendirmesi* maddesinin önüne düzgün bir şekilde *Stella'nın* kelimesini ekledi.

Bu iyi bir anımsatıcıydı. Tüm bunlar Stella'nın performansına yardım etmekle ilgiliydi. O kadar. Yani Stella bunu diğer müşterileri gibi gizli fantezilerini gerçekleştirmek olarak görmüyorsa ne olmuştu ki? Michael'in kendi tavsiyesine kulak verip düşünmeye bir son vermesi gerekiyordu.

Stella ikinci sayfasını çevirince Michael ceketini çıkarıp koltuğun koluna koydu ve gömleğinin düğmelerini açtı. Gömleği pantolonunun içinden çıkarırken yatakta Stella'nın yanına oturdu. Stella ona hızla bir bakış attıktan sonra, gözleri açık gömleğinden görünen tenine çevrildi. Kalemi duraksayıp masanın üzerine düştü.

Michael tatminle gülümsedi. Şimdi o kadar da soğukkanlı değildi.

Stella omuzlarını dikleştirdikten sonra ellerini yakasına kaldırdı. Düğmeleri acı veren bir hızla açıldı ve beyaz kumaş yere düştü, peşinden gri eteği de onu takip etti. Michael'in ona bakmasına izin verirken çenesini kararlılıkla havaya dikti. Ah, hem de nasıl baktı...

Genelde daha büyük göğüslü, dolgun kalçalı ve yuvarlak baldırlı kadınları tercih ederdi. Onların yumuşaklığını, ellerini dolduruş biçimini severdi. Stella öyle değildi. Onunla ilgili her şey mütevazıydı. Üzerinde sadece ten

rengi sutyeni ve külotu varken minyon vücudu; narin omuzlar ve kollardan, hafifçe genişleyen kalçalarına doğru inen incecik bir belden ve narin bilekleri olan düzgün bacaklardan oluşuyordu. Michael'in her zaman istediğini düşündüğü şey değildi ama mükemmeldi.

"Sutyenini çıkar." Sesi niyetlendiğinden daha sert çıktı ama elinde değildi. Kalanını görmek için ölüyordu. O birlikte geçirecekleri zamanın fantezisini kurmamış olabilirdi ama Michael kurmuştu.

Stella ellerini yanlarına indirip yumruk yaptı. "Bu gerekli mi? En iyi özelliğim değil. Ufaklar."

"Evet. Gerekli. Ufak olsalar da erkekler onları görmekten hoşlanır." Dokunmaktan da. Tanrı aşkına, onlara dokunmayı nasıl da istiyordu.

Stella yüzünü ekşitirken onunla tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu. Arkasına uzanıp sutyenini sıyırdığında Michael nefesini tuttu.

Sonra sırıtırken dudağını ısırdı. Stella farkında değil gibiydi ama erkeklerin ve bebeklerin hayalini kurduğu türden meme uçlarına sahipti. Gül rengi areolalar* yedi gün yirmi dört saat, sıcakta veya soğukta, yağmurda veya güneşte dimdik kalacak -hiç şüphesi yoktu- aşırı çıkık meme uçlarına dönüşüyordu. Stella Lane, tutucu ekonomist, porno yıldızı meme uçlarına sahipti. Michael onları ağzına almak istiyordu.

Stella âdeta fısıldayarak, "Peki şimdi?" diye sordu.

Michael gömleğini çıkarıp yatağın diğer tarafından fırlattı. "Sanırım kutucuklarından birini işaretlemelisin."

Stella gözlerini onun göğsünden ayırıp ona sanki başka bir dilde konuşuyormuş gibi baktı. Gözlerini birkaç defa zorlukla kırpıştırdıktan sonra başını iki yana sallayıp, "Doğru ya," dedi.

* Meme başı çevresi. (ç.n.)

Komodine doğru uzanıp listenin en üstündeki bir kutucuğu işaretledi. Gözlüğünü düzeltip duraksadı. Gözlüğünü çıkardı ve saçındaki tokayı çektikten sonra başını iki yana sallayınca saçları yüzünü çevreledi. Savunmasız kahverengi gözleri onunkileri araştırdıktan sonra yandaki duvara odaklandı.

Michael, bütün iç organları erirken ve geri kalan her yeri sertleşirken ciğerlerindeki havayı boşalttı. *Fazla muhteşem.*

Ayrıca korkuyordu da. Michael onun korkusunu nasıl dindirecekti?

"Sana sarılmama izin ver."

Stella ona gerçekten değmeden yaklaşabileceği kadar yaklaştı.

Michael gülümsemesini bastırdı. "Kucağıma oturmanın yardımı olabilir."

Stella dudağını ısırarak ona doğru emekledi ve kucağına çıktı. Siktir, çok yakındı. Malum kısmı genişçe açılmıştı. Michael saniyesinde sertleşti ama her şeyi ağırdan almak için kendini zorladı. Bu Stella'yla ilgiliydi. Michael onun bir tahta gibi kaskatı oturmasını, rahatlamasını sağlamak için bir çeşit sihir düşünmesi gerekeceğini beklemişti ama Stella anında ona sokulup yanağını omzuna dayadı. Michael kollarını ona dolayınca Stella boğuk bir sesle nefes verdi ve gevşedi.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve Michael kendine bu anın tadını çıkarmak için izin verdi. Konuşmak yok, düzüşmek yok, hiçbir şey yapmak yoktu; sadece kendisi oluyordu. Oda öyle sessizdi ki dışarıdan geçen arabaların sesini duydu. Odalarının yanından geçenlerin konuşmasını duydu.

En sonunda, "Yine uyuyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Güzel." Parmak uçlarını Stella'nın kolu boyunca gezdirip geçtiği yerlerin diken diken olmasına gülümsedi. Kızın boynunu koklayarak o yumuşak kokusunu içine çekti ve çenesinin altındaki tatlı noktayı öptü. Stella'nın dudakları onu çağırıyordu ama izinsizce öpmek yerine kulak memesini emip ısırdı ve Stella'nın sersemleyerek titrek bir nefes almasına sebep oldu.

"Ön sevişme bu mu?" Kızın sesinin soluk soluğa çıkması içini tatmin hissiyle doldurdu.

"Evet." Michael cevabı biliyor olsa da kulağına doğru sordu, "Hoşuna gidiyor mu?"

Stella titreyip ona daha çok sokulurken kollarındaki tüyler daha da havaya kalktı. "Evet ama beklediğim gibi değil."

"Sen ne bekliyordun?"

Stella başını iki yana salladı.

"Eğer durmamı istersen veya arzu ettiğin başka bir şey olursa bana söyle." Michael konuşurken parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirip başını geriye doğru yatırdı. Çenesi boyunca öpücükler kondurup ısırdı ve ağzının köşesini öptü.

Dudaklarının cazibesine fazla yakındı. Derin bir öpüşle Stella'nın ağzına hâkim olma düşüncesiyle vücudu sızladı, her şeye rağmen neredeyse yapacaktı. Bütün hafta o ağzın hayallerini kurmuştu. Dudaklarını zorlukla boynuna doğru indirirken akıntıya karşı yüzüyormuş gibi hissetti.

"Dokun bana." Kızın ellerini kendi göğsüne koydu.

Stella avuçlarını adamın üzerinde kaydırıp meme uçlarına denk gelince durdu. Dokusuyla büyülenmiş gibi başparmaklarını sertleşen uçlarında gezdirdi. Michael'in kasları gerildi, zevkle ürperdi.

"Bu doğru bir şey mi?" diye sordu Stella.

"Hoşuma gidiyor. Bu da öyle." Michael onun sivri göğüslerini avuçlayıp meme uçlarını çimdikledi.

Stella'nın nefesi kesilirken göğsüne doğru baktı. Solgun teni üzerindeki bronz elleri ve parmaklarının arasına sıkışmış çıkık meme uçları kesinlikle erotik bir manzaraydı. Michael onu yeniden çimdikleme isteğine direnemedi ve hızla aldığı solukla keyiflendi.

"Onu yaptığında neden bu kadar iyi hissettiriyor?" Kızın sesindeki hayret Michael'in sırıtmasına sebep oldu.

"Daha iyi bir şey denemek ister misin?" Stella'nın çekingen şekilde başını sallamasıyla, "Benim için dizlerinin üzerinde dur," dedi.

Michael'in kucağından kalkarken baldırları kasıldı. Kaskatı bir vücut ve yüzeysel soluklarla ellerini Michael'in omuzlarına dayadı. Tam da planladığı gibi bu yeni pozisyonla meme uçları tam da yüzüyle aynı seviyedeydi. Gerçi, Stella eğer dikkatli olmazsa o şeylerle birinin gözünü çıkarabilirdi. Sadece onun iş kolundaki birisi meme ucuyla kör edilme riskiyle karşı karşıya kalırdı zaten. Ancak dürüst olması gerekirse gerçekten de çalışıyormuş gibi hissetmiyordu. Kafasında dönen bir fantezi yoktu ve on beş saniyede bir kendisine başka bir yalan söylemiyordu. Bu an, bu kadın ve ona karşı hissettiği inkâr edilemez çekimin hepsi gerçekti.

Avuçlarının altındaki kaslar rahatlayana kadar ellerini kızın sırtında gezdirdi. Rahatladığında kendini bırakıp göğüslerinden birinin altını öptü. Stella parmaklarını kıvırınca tırnakları tenine battı.

Michael geri çekilerek, "İyi misin Stella?" diye sordu.

Stella iki kez boğazını temizledi. "Bana ne yapmayı planladığını söyle. Lütfen."

"Güzel meme uçlarını emeceğim ve her birini yalayacağım."

Omuzlarını daha sıkı kavradı. "Bu beklediğimden biraz daha açık seçik oldu."

"Sen nasıl söylerdin?" Ağzını göğsünün altında gezdirip solgun tenin koyu areolaya dönüştüğü kısmına doğru çıktı.

"Neden bahsettiğini..."

Meme başını ağzına alıp sertçe emdi.

"Michael."

Adının dudaklarından dökülüş şekli beklenmedik şekilde ateşliydi. Michael onunla ziyafet çekebilmek için kadını biraz daha kendine doğru çekti. Yüzünde, ağzında böyle memeler varken ve dilinde onu hissederken hiçbir erkek aklı başında kalamazdı. Bunlarla günlerce oynayabilirdi. Birini serbest bırakıp yalaya yalaya ötekine geçti.

Stella'nın parmakları kör bir şekilde saçlarının arasında geziyor, çekiyor ve bilmeden talepte bulunarak sırtını geriyordu. Stella buna bayılıyordu, Michael'in okşamasıyla o dâhi aklını kaybediyordu.

Michael ne yaptığını fark etmeden dudaklarını kadının boynundan yukarı doğru çıkardı, çenesi boyunca gezdirip ağzına doğru gitti. Son saniyede durdu ve kendini zihnen sarsarken onunla yanak yanağa bekledi. Ciddi anlamda sıçmıştı. Stella istemediğini söylemişti ve kendisi de bunu...

Dudakları birbirine değdi. Verdiği elektrik şokuyla Michael kaskatı oldu. Stella dilini onun alt dudağında gezdirince Michael'in içgüdüsü dümeni devraldı. Kadının ağzını açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ele geçirdi.

Tadı, yumuşaklığı, kafatasında hissettiği tırnakları, tükenmek bilmeyen öpüşleri.

"Üzgünüm. Öpüşmek yok dediğimi biliyorum." Stella onu bir kez daha öptü. "Ama karşı koyamadım. Bütün hafta seni öpmeyi düşündüm." Sözleri Michael'in içine yer etti. Yani düşünen sadece kendisi değildi. "Şimdi de duramıyor gibiyim." Boğazından gelen mırıltılı bir sesle Michael'i tekrar öptü.

"O zaman durma."

Michael dilini onunkiyle buluşturdu ve kollarının arasındaki vücut yumuşacık oldu. Stella kalçasını kıvırarak fermuarının altındaki sızlayan çıkıntıya sürtündü ve meme uçlarını göğsüne dayadı. Michael bir iniltiyi bastırdı. Bir kadını bu şekilde istemeyeli... Bir kadını hiç bu şekilde istemiş miydi ki?

Michael geri çekilince kadının dudakları arzunun sessiz soluklarıyla aralandı. Stella'nın gözlerinin ona odaklanacak kadar netleşmesi biraz zaman aldı, Michael onun arkasını dönüp listesindeki maddelerden birini daha işaretlemesini bekledi. Onun yerine Stella kollarını onun boynuna dolayıp iyice sokularak ona sarıldı. Dudaklarını Michael'in şakağına dayadı.

Kendisine değer verildiğine dair şok edici bir his bedenine yayıldı. Stella, aralarındaki şey ödemenin karşılığında alınan servismiş gibi davranmıyordu. Sanki bir anlamı varmış, umursuyormuş, hatta belki de Michael ile denkmiş gibi davranıyordu.

Başka bir otel odası, başka bir yatak ve kollarında başka bir müşteri vardı. Sıradan bir cuma gecesiydi. Öte yandan kendini hiç bu kadar ifşa olmuş, bu kadar açık hissetmemişti; hem de üzerinde hâlâ lanet pantolonu varken.

Bunun dümdüz bir sikişme olması gerekiyordu. Önemseme falan olmamalıydı. Eğer önem verirse bunu yapmayı sürdüremezdi. Önem vermek, eskortluğu aldatmaya dö-

nüştürürdü ve aldatmayı reddediyordu. Kendini sarsıp bu saçmalığı kafasından atmalı ve kendini işine vermeliydi.

Michael'in ağırlığı Stella'nın bacaklarının arasına yerleşti. Stella'nın karnına buz gibi bir soğukluk çöreklenerek onu alıp gerçek dünyaya getirdi. Metal. Kemerinin tokası.

Raydan çıkmışlardı. Ne yapmaları gerekiyordu? Stella listeyi aklından geçirdi. Elle muamele. Elle muamelede bulunmayı öğrenme zamanıydı.

Michael boynuna öpücükler kondurup konuşması için ağzını boşta bıraktı ama o anda Stella ne söylemek üzere olduğunu hatırlayamadı bile. Michael dişlerini tenine sürtünce vücudu ürpertilerle sarsıldı. Meme uçları gerginlikten acıyacak hâle geldi ama sıcak eller onları yatıştırdı. Bir ucuna diliyle fiske attıktan sonra yine onu tetiklemeye, ayak parmaklarının kıvrılmasını sağlamaya geri döndü.

Sert bir el karnından aşağı inip külotunun altına kaydı. Akıllı parmaklar cüretkâr hareketlerle onu okşadı. *Orasına* dokunuyordu. Farkında olmasa da tam da ona ihtiyaç duyduğu yere. Daha önce erkekler ona dokunmuştu ama hiç böyle hissettirmemişti. Sadece yalnızken bu şekilde tepki vermişti ve onda da asla böyle bir yoğunluk olmamıştı.

"Stella, sırılsıklamsın." Her hecesiyle dudaklarını sımsıkı meme başına sürttü. Gözü dönmüş memesinin üzerinde sıcak bir nefes oynaştıktan sonra Michael dişlerini sürtüp onu özenle ısırdı.

Stella'nın vücudu sertçe kasıldı, Michael parmak ucunu derine bastırıp onu doldururken daha da kasıldı. Adam başparmağının tembel hareketleriyle ona masaj yaparken Stella titremeye başladı. Michael, onun işkence görmüş meme ucunu ağzının sıcaklığına aldı ve tek gereken bu oldu. Stella rahatlamaya doğru hızlı ve keskin bir şekilde tırmandı.

Ve bu olanlar ödünü patlattı.

Michael'in bileğine yapıştı. "*Dur, dur, hazır değilim.*"

Michael geriye çekilirken Stella topuklarını yatağa geçirip kendini yatağın uzak ucuna doğru itti. Çıplaklığını gizlemek için yastıklardan birine sarılıp göğsüne dayadı. Yastığın serinliği, tahrik olduğu için terleyen tenine yardım etti ve derin nefesler alıp verdi. Yaklaşan orgazm geri çekildi.

Onu izleyen Michael'in yüzünde tam olarak kavrayamamış olmanın verdiği şaşkınlık vardı. Stella'nın yanakları yandı ve hissettiği utanç göğsüne çöreklendi. Michael'in sahip olduğu en kötü müşteri olmalıydı. Adam tek elini kaldırınca Stella panikle doldu ve daha da geriye çekildi.

Michael elini indirdi. "Stella, sakinleş, sana... dokunmayacağım. Sen istemediğin sürece."

Stella yastığı sımsıkı kavradı. "Biliyorum. Üzgünüm. Ben sadece..."

"Neyi yanlış yaptım?"

"Hiçbir şeyi?"

Ona inanmayan Michael'in kaşları havaya kalktı.

"Başka birisiyle hiç orgazm olmadım," diye itiraf etti.

Michael'in dudakları aralandı, başını iki yana salladı ve konuşmaya yeltendi, sonra yine başını salladı. "Yani bunun anlamı... sen hiç?"

Stella'nın yüzünü öyle bir ateş basmıştı ki eğer gözlüğü gözünde olsaydı camları buharlaşırdı. "Orgazm oldum. Kendi başıma."

Michael hayretle, "Hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, gidiyor." Gergin bir nefes verdikten sonra düşüncelerini bir araya koyup mantıklı bir açıklama oluşturmaya çalıştı. "Sadece yalnız başıma tecrübe ederken kendimi daha güvende hissediyorum. Daha önce seks

yaptım, çok kötü sekslerdi. Zamanı, erkeklerin üzerimde homurdanmasını, terlemesini ve inlemesini dinleyerek geçirdim. Dürüst olmam gerekirse midemi altüst etti. Seksin beni birine yakınlaştırmasını istedim ama sadece daha fazla mesafe hissettim. Bunu *sana* yapmak istemiyorum."

"Haberin bile yok. Tam orada seninle birlikteydim, anın tadını çıkarıyordum."

Stella bezgin bir soluk verdi. "Bu şeyleri söylemen için sana para veriyorum. Şey, sen o şeyler için para verdiğimi düşünüyorsun. Benim istediğim o değil."

"Senden tiksiniyor gibi mi *görünüyorum*?" Kalça bölgesine doğru elini salladı, fermuarının arkasında etkileyici bir çıkıntı vardı.

Stella sessiz kalarak dudaklarını büzdü. Eğer şu anda konuşacak olursa yanlış bir şey söyleme ihtimali çok yüksekti. O profesyonel bir eskorttu. Muhtemelen vücudu bu tür emirlere bir gösteri yunusu gibi tepki veriyordu.

"Yalancı olduğumu düşünüyorsun." Adamın gözlerinde ilkel bir ışık parladı, kırışık yatak örtüsünün üzerinden ona doğru emekledi.

Stella içgüdüsel olarak geri çekildi.

Ve yataktan aşağı düştü.

Stella başını ovalarken Michael yatağın yanından ona baktı. "İyi misin?"

Utançla boğazı tıkandığı için tek becerebildiği, "İyiyim," demek oldu.

Michael onun hiç de zarif olmayan, yere yapışmış hâline uzun bir süre boyunca baktı. "Sanırım geceyi burada bitirmeliyiz."

Stella duvara yaslanıp dizlerini göğsüne çekerek sarıldı. Ders planındaki işaretlenmemiş kutucukların ağırlığı altında ezildi ama daha ileri gitmeden önce kafasının içinde

çarpışan duyguları anlaması ve çözümlemesi gerekiyordu. "Sorun olur mu?"

Michael başını iki yana salladı. Tek kelime etmeden ayağa kalkıp gömleğini giydi ve düğmelerini ilikledi. Michael üstünü giyerken, Stella meşgul ve aklı dağılmış olduğu için Michael'in düzgün bir şekilde takdir edemediği tenini ve kaslarını kapatmasına karşı çıkmamak için kendini tuttu.

Michael ayakkabılarını giyip ceketini üzerine geçirdikten sonra Stella bir şeyi hatırlayarak ayağa fırladı ve çantasından tabletini çıkardı. "Bir saniye." Yastığı hâlâ önünde tutarken sayfayı açması zor oldu ama en sonunda başarıp tableti ona verdi.

"Bu ne?"

"Alternatif bir telefon numarası verebilir misin lütfen? Eğer gerekirse diye hafta içinde birbirimizle irtibata geçebilmemizin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Gelip gitme durumları için." Michael'in bir şeyleri iptal etmek istemesine karşılık. "Ajansın müşteri hizmetleriyle konuşup bir şekilde anonim mesajlaşma programı geliştirmelerini önerdim ama o süreçte..."

Parlak ekrana bakan adamın dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. "Sen bana gerçek numaranı verdin. Karşılığında kendi numaramı istememene şaşırdım."

"Bu senin için daha iyi, değil mi?" Çünkü Stella için daha iyi olacağı kesindi.

Dersleri sona erdiğinde Stella'nın sırf yüzüne kapatmasını dinlemek için onu tekrar tekrar aramasını ikisi de istemezdi. Stella kendini öyle çaresizce davranırken göremiyordu. Fakat daha önce bir insanı takıntı hâline getirmişliği de yoktu.

Şu anda takıntı yaptığından değildi. Henüz.

"Benim için daha iyi olur. Teşekkürler," derken adamın yüzündeki ifadeyi okumak zordu.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp iki aletin de ekranına bir dizi rakam girdi. Birkaç saniyenin ardından çantasından bir titreşim sesi yükseldi.

Michael gülümseyerek, "Tamamdır," dedi.

"Harika. Teşekkürler." Stella dudaklarını kıvrılmaya zorlayarak gülümsedi.

Michael kapıya doğru bir adım attıktan sonra durakladı. "Önümüzdeki cuma yeni bir şey yapmalıyız. Seni dışarı çıkarabilirim."

Kalbi sıkıştı. "Dışarı mı?"

"Belki dansa? İçmeye? Bir kulübe? San Francisco'da yeni bir yer açılmış diye duydum..."

"Ben dans etmem." İçmezdi de. Hiç kulübe gitmemiş olmasına rağmen onu da yapmadığından emindi.

"Sana öğretebilirim. Akşamın ilerleyen saatlerinde derslerimize de yardımı olacak. Bana güven."

Güven.

Stella'ya ikinci kez ona güvenmesini söylüyordu. Eğer ona dans etmek ve içmek gibi şeyleri yapmanın kendisi için ne kadar zor olduğunu söyleseydi, ne düşünürdü? Dışarı çıkmanın eğlenceli olması gerekirdi. Stella için eğlence, işti, *sıkı* çalışmaydı. Eğer isterse insanlarla iletişim kurabilirdi ama bu onda bazı bedellere mal olurdu. Bazı zamanlar diğerlerinden daha fazlası olurdu.

Bu durumdaysa kazanacağı şey, ödeyeceği bedele değer miydi?

"Derslere nasıl yardımı dokunacak?" diye sordu.

"Çok fazla düşünüyorsun. Aklını boşaltmana yardım edip seni rahatlatacak. Ayrıca ben gerçekten harika dans ederim. Eğleneceğiz. Var mısın?"

Stella kendine, bunu karara bağlayan şeyin aklını boşaltma düşüncesi -o her ne demek oluyorsa- ve ders planındaki kutucukları işaretlemek olduğunu söyledi. Fakat bu, kabul etmesinin yalnızca küçük bir parçasıydı.

Kabul etmesinin asıl sebebi, Michael'in gözlerindeki hevesli parıltıydı. Michael gitmek istiyordu ve Stella'yla birlikte gitmek istiyordu. Tıpkı bir randevu gibiydi. Fakat elbette öyle değildi. Randevu olmadığını biliyordu.

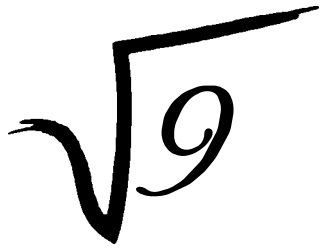
"Dans edeceğimi garanti edemem."

Michael başını yana eğip, "Bu geleceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Stella çenesini havaya kaldırıp başını salladı.

Michael bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Harika. Ben planları yapıp sana haber vereceğim. Sabırsızlıkla bekliyorum." Eğilip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı.

Stella kapıyı kilitledikten sonra sersemlemiş bir hâlde yatağa uzandı. Bunların basit seks dersleri olması gerekiyordu. Niçin bu kadar karmaşıklaşıyordu? Niçin vücudu ona ihanet ediyordu? Niçin onunla birlikte kulübe giderek Michael'i memnun etmeyi bu kadar çok istiyordu? Stella kimdi? Artık kendini tanımıyordu.

"Önce tatlı yemek gerçekten kötü, biliyorsun," dedi Stella.

Kulağa ukala ve sıkıcı geldiğini biliyordu ama ağzından kaçan gergin laflara mani olamadı. Geçen hafta boyunca kulübe gitmenin endişesi inanılmayacak kadar artmıştı ve ana etkinliğe sadece birkaç saat vardı.

Ayrıca Michael elini tutuyordu.

Avucu öyle beter terliyordu ki Michael'in sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi davranıyor olması bir yana, ona dokunmaya nasıl katlanabildiğini bile bilmiyordu. Ne tuhaftır ki ön sevişmeyle bundan daha iyi başa çıkmıştı, yani en azından son kısmına kadar öyleydi ve o sırada bir de çıplaktı. Suçu, dokunmaktan hoşlanmadığı için verdiği tepkiye de atamazdı. Michael'in dokunuşundan hoşlanıyordu.

Michael'le birlikte kalabalık San Francisco kaldırımında el ele yürürken yayalar onlara gülümsedi. Kasketli, yaşlıca bir adam ona göz kırptı.

Michael'le ikisinin bir çift olduğunu düşünüyorlardı.

Stella aldatıcı bir maskaralıkta rol alıyormuş gibi hissetmeseydi buna gülerdi. Kısacık elbiseleri içindeki parti kızları yanlarından geçerken Michael'e dönüp bir daha

ve bir daha baktıktan sonra elleriyle kıkırdamalarını saklayıp birbirlerine fısıldadılar. Stella'ya bariz bir kıskançlıkla baktıklarında, hak etmediğini biliyor olsa da bunun keyfini çıkardı. Çelik grisi bir takım elbise ve siyah bir gömlek giymiş olan Michael bu akşam özellikle enfes görünüyordu.

"İşte burası." Michael elini bırakıp onun için kapıyı açtığında Stella eski moda bir dondurmacıya adım attı. Siyah-beyaz damalı zemini vardı. Pembe avizeler, dondurma ve süslerle dolu donduruculu vitrinleri aydınlatıyordu. "En sevdiğin dondurma hangisi?"

Elini o şekilde beline koymuşken Stella dondurmayı düşünemedi bile. Michael ne yaptığını biliyor muydu? Stella erkeklerin kız arkadaşlarıyla bu şekilde olduğunu görmüştü. Stella onun kız arkadaşı değildi.

"Naneli, çikolata parçacıklı," dedi Stella.

"Gerçekten mi? Benim de en sevdiğim o. O zaman ben başka bir şey alacağım, böylece yeni bir şey deneyebiliriz." Dondurmalara bakarken dalgın bir şekilde Stella'nın belini okşadı ve Stella'nın vücudu farkındalıkla ısındı.

"Bekle, 'biz' derken ne demek istiyorsun?"

Adamın dudaklarında yaramaz bir gülümseme oynaştı. "Benimle paylaşmak istemiyor musun?"

Tezgâhın arkasındaki üniversiteliye benzeyen kız, sanki Stella yavru bir köpeği tekmelemiş gibi baktı.

"Hayır, ondan değil." Tam olarak değildi. Onca öpüşmeden sonra mikrop bulaşacağından endişelenmenin aptalca olduğunu biliyordu. İşin aslı, dondurma aromalarıyla ilgili detaylı bir analiz yapmış ve bunun var olan en iyi dondurma olduğuna karar vermişti. "Sadece hoşlandığım şeyi biliyorum."

"Onu göreceğiz." Vitrine vurdu. "Onun için naneli çikolata parçacıklı ve benim için de yeşil çaylı."

Stella ödemek istedi ama kendisi safir mavisi, dar elbisesinin korsesinden kredi kartını çıkaramadan Michael cüzdanından nakit para çıkardı. Pencerenin kenarındaki siyah, dövme demirden bir masaya yerleştikten sonra, Michael kaşığını dondurmasına daldırdı ve kaşığını yalayıp temizleyerek çıkarırken ağır ağır, genişçe sırıttı. Ardından biraz daha dondurma aldı.

"Ah, bu artık saçmalık," dedi Stella. "Häagen-Dazs reklamı için deneme çekimi yapıyor gibi görünüyorsun. Kimse dondurma yedikten sonra öyle gülümsemez."

Michael kahkaha attı. "Gerçekten iyi." Sırıtışı tüm gücüyle geri döndü ve Tanrı korusun, o şey bir *gamze* miydi?

"Artık denemek zorundayım." Kaşığını adamın kâsesine doğru uzattı.

"Ah, ah, ah." Birazcık almasına izin vermek yerine kendi kaşığını Stella'nın ağzına doğru uzattı. Stella gözlerini hızla ona çevirdi, aklından birbiriyle çelişen düşünceler geçiyordu.

Yapmamalıydı. Fazla mahremdi. Bir tür çizgiyi aşmaktı bu. Randevuya çıkmak gibi geliyordu ki onlar çıkmıyordu.

Sadece dondurmaydı. Sadece adamın kaşığıydı işte. Eğer yapmazsa Michael onu reddettiğini düşünebilirdi ve Stella onu asla ama asla, bin yıl geçse bile incitemezdi. Ufak tefek bir şey yüzünden olsa bile.

Dudaklarını aralayıp ona dondurma yedirmesine izin verdi. Yeşil çayın tatlı tadı dilinde erirken kalbi göğüs kafesini dövdü. Michael onu beklentiyle izliyordu, üzerinde yarattığı etkiyi biliyordu.

"Tamam, [redacted]." Stella sesini sıradan çıkarmaya çalıştı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu randevu değildi. Sadece onun müşterilerinden biriydi. *Soğukkanlılığını koru.* Kaşığını kendi dondurmasına soktu. [redacted]

"Sana söyledim."

"Yine de benimkini daha çok seviyorum." Ağzına bir kaşık dolusu naneli, çikolata parçacıklı dondurma attı. Vanilya ve nanenin karmaşık birleşimi damağında infilak etti. Çikolata parçacıkları dişlerinin arasında ezildi. Kusursuzdu.

"Ben de deneyeyim."

Stella kâsesini ona doğru uzattı ama Michael kaşığını sokmadı bile. Parmaklarını Stella'nın çenesinde gezdirdikten sonra başını geriye doğru yatırıp dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Dili ağzını istila etti, adamın tuzu dondurmanın tadıyla karıştı. Stella utanmış mıydı, şokta mıydı, tahrik mi olmuştu, yoksa üçünü birden mi hissetmişti, bilmiyordu.

Michael, gözlerini alt dudağından ayırmadan geri çekilip sırıttı, kara gözleri istekli ve belirsizdi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Telaşa kapılarak dondurmasından bir kaşık daha almaya çalıştı. Beyaz plastik kaşığı masanın üzerine düştü.

Stella kaşığı aldı ama Michael'in eli onunkini kavradı. Sonrasında onu tekrar öptü; hâlâ skandal gibi hissettiren tatlı, kapalı öpücüklerdi. İnsanlar yok oldu. O anda sadece kendisi ve Michael, dondurmanın tadı ve gittikçe ısınan dudaklarından başka bir şey yoktu.

√

Michael, dilini Stella'nın aralık dudaklarından içeri kaydırırken kadının ağzının serin ipeksiliği ve naneli çikolatanın tatlılığı aklını kaybettirdi. Onu baştan çıkardığını unuttu. Nedenini bile unuttu. Tek bildiği kadının tadı ve nefesinin sıcaklığıydı. Onu yiyip bitirmek istedi.

Öpüşlerine karşılık verirken yumuşak mırıltı sesleri çıkardığını biliyor muydu? Ya da soğuk parmaklarını gömleğinin manşetinden içeri sokup bileğini okşadığının farkında mıydı?

Michael ona tekrar dokunabilmek için ellerini çıplak baldırlarından yukarı kaydırıp altına sokuvermek istedi. Fakat bunu son yaptığında Stella'nın ödünü patlatmıştı.

Çünkü Stella, Michael'in, kendisinin o üç piç kurusuylayken hissettiği şekilde hissetmesini istememişti.

Müşterileri onun için asla o şekilde endişelenmezdi. Stella niye endişelenmişti? Michael Stella'nın buna bir son vermesini diledi. Aklını resmen sikip atıyordu.

"Sakin ol adamım," dedi birisi kahkaha atarak. "İnsan içindesiniz."

Stella ondan ayrılıp titrek parmaklarıyla kızarmış dudaklarına dokundu. Bugün gözlük yerine lens takarak ve saçlarını dalgalar hâlinde açık bırakarak onu şaşırtmıştı. Hatta makyaj bile yapmıştı, gerçi Michael o dudak parlatıcısını öperek yok etmişti bile. Sıkıntı yoktu. Bu hâldeyken gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Yan masadaki ukalalar alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlayınca Michael onun kızarmasını ve utanmasını bekledi. Beklediğini yapmadı. Her zamanki utangaçlığıyla başını eğdi ve onlarla beraber güldü. Ancak yumuşak gülümsemesi ve gözlerindeki o parlak bakış yalnızca Michael'e özeldi ve sadece bu bile koca bir orduyu bir başına yok etmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bu kadının gördüğü, gülümsediği kişi oydu, başkası değildi.

Onu baştan çıkararak endişesini unutturma planı işe yarıyordu. Onu bu akşam eve götürdüğünde ders planındaki bütün kutucukları işaretlemeye hazır olacağına hiç şüphesi yoktu. Bunu daha en başından yapmalıydı. Eğer birisinin donunun içine girmek istiyorsan buna yatak odasından başlanmayacağını herkes bilirdi. Baştan çıkarma, romantizm, el ele tutuşmak ve dans etmek bunun için vardı. Tabii bir de dondurmalı öpüşmeler vardı.

Tek sorun, bunların Michael'i da etkiliyor olmasıydı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse ona karşı hissettiği çekim o kadar güçleniyordu. Sadece fiziksel anlamda da değildi. Eğer sonraki iki derste Stella'nın bütün kutucuklarını işaretleyemezse Michael kendini aralarındaki anlaşmayı uzatmakla yükümlü hissederdi ve bu kötü bir fikirdi. Aptalca bir şey yaparak bu kadına âşık olabilirdi.

Böyle bir senaryodan bir peri masalı sonu çıkarabileceğini bir defa bile aklından geçirmemişti. Dünyaları sadece eğitim ve kültür açısından ayrı değildi, ayrıca Stella zengindi. Eğer Stella onun babasını ve para bulmak için yaptığı boktan şeyleri öğrenecek olursa Michael'e asla güvenmeyebilirdi. *Armut dibine düşermiş, babasının oğlu* ve *babasına çekmiş* gibi deyişlerin kullanılmasının bir sebebi vardı. Michael bununla mücadele etmişti ve bu yüzden babasından nefret ediyordu ama içinde aynı kötülüğü taşıyordu. Saatli bir bombaydı, direncini kaybedip patladığında ve çevresindeki herkesi yaraladığında Stella'nın etrafında olmasını istemiyordu.

Seks bundan çıkışın yoluydu. Kutucuklara tikleri koy, dersleri bitir, devam et. Fakat artık bu kadını daha iyi tanıdığı için ona iyi seksin nasıl olacağını öğretmekten fazlasını yapmak istiyordu. Ona hayatının en iyi gecelerini vermek istiyordu.

Bu akşam, ona havai fişekleri yaşatacaktı.

$\sqrt{10}$

Bir füzyon restoranda akşam yemeği yedikten sonra, şatafatlı mağazaların ve büyük banka isimlerinin yer aldığı gökdelenlerin sıralandığı sokaklarda Michael ile birlikte yürüdü. Yaya trafiği –bir kısmı turist, bir kısmı yerel halk, bir kısmı da süslenip püslenmiş, partiye giden gençler– kaldırımları tıka basa dolduruyor ve yollara taşıyordu, bu sebeple araçlar yavaş bir şekilde ilerliyordu.

Körfez Bölgesi geceleri böyleydi işte, bu daha önce tecrübe etmeyi hiç umursamadığı bir şeydi. Şaşırtıcı biçimde iyi vakit geçiriyordu. Eskortluk söz konusu olunca Michael dört dörtlüktü. Hem yatakta hem de yatak dışında harikaydı. İnsanların içinde öpüşmek onu utandırmalıydı ama o öpücüklere bayılmıştı. İnsanların görüp hayran kalabileceği ve kıskançlıktan yemyeşil olabileceği bir yerde Michael tarafından öpülmeyi kim istemezdi? Bulduğu her fırsatta Stella'nın elini tutuyordu ve onunla konuşmak da kolaydı. Stella genelde yeni şeylerden keyif almazdı ama Michael ona kendini güvende hissettiriyordu. Yanında o varken, bu kalabalık San Francisco gecesinin bir parçasıydı, sadece seyirci değildi. Kalabalığın arasında olup yalnız hissetmiyor olmakta değişik ve harika bir yan vardı.

Kırmızı, kadife iplerin dizildiği yere yaklaştılar, yarı gi-

yinik kadınlar ve takım elbiseli adamlar uzun sıralar oluşturmuş bekliyorlardı. Bir bar fedaisi gözlerini soğuk bir şekilde, değer biçer gibi Stella'nın vücudunda ve yüzünde gezdirerek Stella'nın Michael'e sokulmasına sebep oldu.

Stella, "Kulüp bu mu?" diye sorarken endişesinin tekrar yüzeye çıktığını hissetti.

Michael tek kolunu ona dolayıp başını salladı. Fedaiye dönerek konuştu, "Adımız listede olmalı. İsmim..."

Fedai sıfıra vurulmuş başıyla girişi gösterdi. "İçeri girin."

Michael, Stella'nın şakağına bir öpücük kondurdu, Stella elini Michael'in koluna geçirdi, 212 Fahrenheit'ın kapılarından içeri girdiler. Üçüncü fedai onlar için kapıyı açtı ve geçerken başıyla Michael'e selam verdi.

Michael kulağına, "İçeri girmemize izin veriyorlar çünkü senin işletme için iyi olacağını düşündüler," diye fısıldadı.

Yanaklarını ateş bastı, Michael'in sözlerinin zihnini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Bu akşam için saçını ve makyajını yapmıştı. Bu gerçekte o değildi.

Kulübün içinde hatırı sayılır miktarda insan dolanıyordu, Stella ellerini yumruk yapıp kendine çabucak moral konuşması hazırladı. Daha önce bağış yemeklerine ve iş davetlerine katılmıştı. Bu bir sorun olmamalıydı. Dingin elektronik müzikle karışan sohbetlerinin gürültüsü kulaklarını doldurdu. Neyse ki ikisi de çok gürültülü değildi. Hâlâ düşünebiliyordu.

Açık planlı mekânın, çıplak metal kirişleri ve keskin köşeleriyle minimalist, modern bir tarzı vardı. Arkada kalabalık, geniş bir bar bulunuyordu ve yakındaki duvardaki kabinde bir DJ, müziği kontrol ediyordu. Oturma alanı kısıtlıydı ve kapitone döşemeli kabinlerin ortasında

alçak metal masalar vardı. O türden sadece dört oturma bölümü vardı ve ikisi doluydu.

"Şu masalardan birini istiyorum." Stella'nın sesi kendinden emin ve dengeli çıktı, ses güvenini tazeleyerek midesindeki düğümleri gevşetti. İyi gidiyordu.

"Onlar bedava değil."

Elbisesinin korse kısmından kredi kartını çıkarıp Michael'e uzattı, Michael yüzünde şaşkın bir sırıtışla ona bakınca Stella kahkaha attı. "Koyacak başka yerim yoktu."

Michael elini onun sırtından yukarı kaydırıp Stella'yı yakına çekti. "Orada başka ne var?" diye sorarken gösterişsiz göğüs dekoltesine doğru baktı.

"Ehliyetim."

"Benim ceplerim var, biliyorsun. Kartlarını ve telefonunu tutmam için bana verebilirdin."

"Hiç aklıma gelmedi. Sığdıramam diye telefonumu evde bıraktım." Fakat şimdi bir seçeneği olduğunu biliyordu... İşte bu yüzden kadınların erkek arkadaşları vardı.

Ancak Michael onun sevgilisi değildi.

Michael parmak ucunu elbisesinin korsesinin altına soktu ve önünde gezdirdi. Parmağı yanlışlıkla bir meme ucuna değerek Stella'nın kanını kaynattı ve göğsü şişti. Sonrasında ehliyetini bulup çıkardı. Michael'in gözlerindeki pırıltıdan bunun hiç de kaza olmadığını fark etti.

Michael başparmağını ehliyetindeki fotoğrafının üzerinde gezdirirken yüz ifadesi yumuşadı. Eski fotoğrafında genç ve son derece utangaç görünüyordu; o dönem için doğru bir tarifti. O zamandan beri entelektüellik kazandığını düşünmekten hoşlanıyordu. Sonuçta şu anda bulunduğu yer belliydi.

"Doktoramı bitirmemden hemen sonraydı."

"Burada kaç yaşındaydın?"

"Yirmi beş."

Michael'in ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "On sekiz gibi görünüyorsun. Hatta şimdi bile yaşın yasal görünmüyor."

"İzin ver de içerek sana yaşımın ne kadar yasal olduğunu göstereyim."

Başarı ve güç hissiyle sarhoş olduğunu hissederek boş masalardan birine gitti ve oturup garsona bakındı. Michael tek elini pantolonunun cebine sokup podyumlara layık, rahat bir yürüyüşle ona doğru geldi. Bu adamın *her şeyi* podyuma layıktı ama o takım elbiseyle ilgili de bir şeyler vardı. Pahalı ve iyi bir terzinin elinden çıkmış görünüyordu, öte yandan diğer adamların üzerinde gördüğü her şeyden daha şıktı.

Michael rahat bir şekilde yanına oturdu, bacakları birbirine değecek kadar yakındı ve kolunu arkasından koltuğa attı. Bu, Stella'nın hoşuna gitti. Hem de çok. Sanki Stella'nın üzerinde bir hak iddia ediyormuş gibi hissettirmişti.

"Bu takımın markası ne? Bayıldım." Çok az tereddüt hissederek ellerini ceketin yakasında ve omuzlarında gezdirdi.

Michael onun gözlerini araştırarak yavaş, güzel bir gülümsemeyle gülümsedi. "Özel dikim."

"Terzine saygılarımı ilet." Ceketin içini kontrol ettiğinde, ipek astarın altında aceleyle yapılmış dikiş topakları bulamayınca daha da memnun oldu.

"Ona söylerim."

"Belki ben de değiştirmeliyim. Kadın kıyafeti yapıyor mu? Yoksa çok mu dolu?" Konuşurken kendine engel olamadan ellerini adamın göğsünde gezdirdi, kolalı pamuktan gömleğinin altındaki vücudunun sertliğine bayılıyordu.

"Aşırı meşgul."

Stella hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Benim terzim iyi ama deli olduğumu düşünüyor. Ayrıca çok fazla iğne batırıyor. Her zaman kazara olduğuna daha ikna olmadım."

Stella'nın ellerinin altındaki kaslar gerildi ve Michael daha dik oturdu. Sorusunu sorarken sesinde öfkeli bir tını vardı, "Yani sana kasten mi iğne batırıyor?"

Stella için... canı mı sıkılmıştı? Bu düşünceyle vücudunu kaynatan bir sıcaklık yayıldı ve kindar terzisine karşı hissettiği garez unutulup gitti.

"Tamamen onun suçu değil, ben çok titizim. Bana diva müşterisi olduğumu söylüyor," dedi Stella.

"Bu yaptığı şeyi haklı kılmaz. İğnelerini daha iyi kontrol etmeli. O kadar zor değil. Ben daha on yaşındayken bile..." Dudaklarını sımsıkı bastırıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Hangi konularda titizsin?"

"Ah şey, ben..." Ellerini kendine doğru çekti ve parmaklarını hareket ettirmemek için onları birbirine geçirdi. "Bir şeylerin tenimdeki hissiyle ilgili seçiciyim. Etiketler ve kaşındıran kumaşlar, pütürlü dikişler, gevşek ipler, kumaşın çok dar veya çok gevşek olduğu yerler. Ben diva değilim, ben sadece..."

Michael yüzünde sataşan bir gülümsemeyle, "Divasın," dedi.

Stella ona bakarak burnunu buruşturdu. "Pekâlâ."

Kısa, siyah etekli ve üzerinde kulübün logosunun olduğu beyaz tişörtlü bir garson masalarına geldi.

Michael kıza Stella'nın kredi kartını verdi. "Gecenin kalanı için masayı rezerve etmek istiyoruz. Ben su alayım. Stella?"

O da mı içmiyordu? Bunu yalnız yapmak istediğinden emin değildi. "Tatlı bir şeyler lütfen."

Garson tek kaşını havaya kaldırsa da profesyonel biçimde başını salladı. "Hemen geliyor."

Garson ortadan kaybolduktan sonra Michael, "Araba süreceğim," diye açıkladı.

Stella gülümsedi. "Bu sorumlu yanın hoşuma gidiyor."

"Michael her zaman sorumludur, değil mi adamım?" Bir anda yabancı bir adam ortaya çıktı. Adam karşılarındaki kanepeye geçip rahatına bakarken hayretle onu izledi. Kocaman omuzlarının üzerine dar, siyah bir tişört geçirmişti ve saçları kısacıktı. Kaslı kollarına ve boynunu süsleyen dövmelere kaba bir şekilde gözlerini dikmemeye çalışsa da bu çok zordu. Bu kadar çok dövmeyi hiç yakından görmemişti.

Michael öne doğru eğildi. "Quan..."

Yabancı, Michael'e sert bir bakış attı. "Hayır, anlıyorum. Telefonunu falan kaybetmişsindir." Dikkatini Stella'ya çevirdi. "Ben Quan, Michael'in en sevdiği kuzeni ve en iyi arkadaşıyım."

Kuzen. En iyi arkadaş. Sinirleri yüksek gerilimle sıçradı. Elini masanın üzerinden uzattı. "Stella Lane. Tanıştığıma memnun oldum."

Quan yüzünde eğlenceli bir ifadeyle baktıktan sonra elini sıkıp oturduğu yere yayıldı. "Demek bir kız arkadaşı varmış. Dur tahmin edeyim, doktorsun."

Onu iki konuda da düzeltmek için ağzını açtığı sırada Michael kolunu ona dolayıp yanına doğru çekti. "Stella bir ekonometrist."

Stella ona kafa karışıklığıyla bakarken eskortluk yaptığını kuzenine söylemesinden endişelendiğini fark etti. Ardından içinden gözlerini devirdi. Sosyal becerileri kötü olabilirdi ama o *kadar* da kötü değildi.

Quan yüzünde heyecanlı bir ifadeyle ona doğru eğile-

rek Stella'yı şaşırttı. "O ekonomiyle alakalı oluyor, değil mi?"

"Evet."

"Janie'yle tanıştı mı?" diye sordu Michael'e.

Janie kimdi?

Fakat Michael onun sorusunu duymuşa benzemiyordu. Dikkati barda oturan minyon bir sarışındaydı. Kadın yanındaki boş bar taburesine vurunca Michael sessizce küfrederek ayağa kalktı. "Hemen döneceğim."

Onun uzun adımlarla bara doğru gidişini izlerken vücudu buz kesti. Kadının gösterdiği tabureye oturduğunda, sarışın parmaklarını Michael'in kolunda gezdirdi. Konuşmaya başladılar ama tepelerindeki müzikten ve gittikçe artan kalabalığın gürültüsünden ne konuştukları duyulacak gibi değildi.

Bu kadar çok insan ne zaman gelmişti? İçeri girdiğinden beri sayıları neredeyse ikiye katlanmıştı. Hiç durmadan kulübü doldurmaya devam ediyorlardı.

"J-Janie o mu?" diye sordu.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum ama Janie değil." Stella'nın yüzüne bir bakış attıktan sonra Quan hafifçe gülümsedi. "Onunla konuşmak istemediği bariz, tamam mı? Endişeleneceğin hiçbir şey yok."

Fakat endişelenecek bir şeyi yokmuş gibi hissettirmiyordu. Sarışın, Michael'in söylediği bir şeye kahkahalarla gülüp ona doğru yaklaştı. Kıskandıracak kadar şehvetli göğüslerini adamın koluna yasladı. Barda toplanan insanlar yüzünden sonrasında olanları göremedi.

Stella, "Burada genelde bu kadar çok mu insan olur?" diye sordu

"Yok ya." Quan kısacık saçını sıvazlayıp boynunu iki yana doğru esnetti. "Bu akşam tanınmış bir DJ var, o yüz-

den normalden kalabalık. Burada akustik gerçekten çok iyi. Uçmaya hazır ol."

Boğazındaki yumruyu yuttu, karnına kötü bir his gelip oturdu. Ne zamandan beri uçmak iyi bir şeydi? Mekân artık yüzlerce kişiyle doluydu. Beklediğinden çok daha fazlaydı.

Tavana yerleştirilmiş hoparlörlerden kulakları tırmalayan elektronik bir gürültü patladı ve Stella'nın kalbi göğüs kafesine sertçe çarptı. Mekân kırmızı bir ışıkla parladıktan sonra duvarlarda alevler dans etmeye başladı. Lazerler ve duman. Kulakların tırmalanması devam ederken kısa süren, orkestraya ait sesler mekânda gezindi. Stella rahatlayamadan arka planda bir ritim yükselmeye başlayarak yavaşça hız kazandı.

"O kadar korkmuş görünme," diye bağırdı Quan. "Gerçek ateş değil. Sadece LED ışıklar ve projektörlerle yapılıyor."

Garson bir anda belirip masaya bir içki bıraktı. Bir şey söyledi ama Stella duyamadı. Gözlerini iki kez kırpmıştı ki garson kız hareket eden bedenlerin arasında kayboldu. Müzik bir tür zirveye ulaşıyor gibiydi ve yaklaştıkça insanlar iyice heyecanlandı.

Stella içkiyi alıp büyük bir yudum aldı. Limon, vişne ve kayısı çekirdeği. Votka veya doğrudan etil alkol getirmiş olmasını diledi. O şekilde daha hızlı etkisini gösterirdi.

Quan ona eğlenerek baktı. "Susadın mı?"

Stella başını salladı.

Gürültülü, dijital siren sesleri yankılandı, beş güzel saniyeliğine mekâna sessizlik hâkim oldu ve hoparlörlerden bir melodi yayıldı. Hiç anlamadan bas müzik çılgınca, adrenalin salgılatan hızına geri döndü. Kalabalık kafayı yedi.

Kalbi baş döndüren bir hızla çarparken korku onu yutmakla tehdit etti. Çok fazla gürültü vardı. Çok fazla taşkınlık. Duygularını bastırıp içinde derinlere gömdü, kendini yavaş nefesler almaya zorladı. Dışarıdan sakin göründüğü sürece bu iş ondaydı. Müzik hızla sürüyor ama zaman resmen sürünüyordu.

Bedenler hareketlenince barı net bir şekilde gördü. Sarışın, Michael'in gömleğinin yakasıyla oynayarak ona yaklaşıyordu.

Dudaklarını Michael'in dudaklarına yapıştırdı.

Stella sanki birisi onu tokatlamış gibi irkildi. Michael'in kadını itmesini bekledi. Sanki asırlar geçmiş gibi hissettirecek kadar bekledi, kalabalık tekrar hareketlenip görüntüyü kapatana kadar bekledi.

Asit ve kayısı likörü boğazından yukarı tırmandı.

Kusacak bir yer bulması gerekiyordu. Kalabalığın arasına dalıp deli gibi bir tempoyla hareket eden bedenleri itti. Müzik üzerine yağmur gibi yağdı. Işıklar yanıp söndü. Ekşi vücut kokuları, parfüm, alkollü nefes kokuları. Sert uzuvlar ve sivri eklemler.

Michael o kadını hâlâ öpüyor muydu?

Gözleri yaşlarla doldu. Vücutlar etrafını bir kafes gibi çevreledi. Hareket edemedi. Yardım için haykıramadı.

Bir el onunkini tuttu.

Michael?

Hayır, Quan'dı.

Quan insanları kenara itti. Bir kadın, içkisini döktüğü için ona küfretti. Bir adam da onu iterek karşılık verdi. Quan sadece adama dirsek atarak yanından geçti. Tüm bu süre boyunca elini güvenli ve dümdüz bir şekilde tuttu. Onu insanların arasından geçirip bir kapıyı açtı ve serin, tatlı hava yüzüne doğru esti.

Kapı bir tıkırtıyla kapanarak müziği kesti. Birisi zorlanarak nefes alıyordu. Flaş ışıkları gitmişti. Gözlerini kapatıp soğuk betona çöktü. Titreyen bacakları ağırlığını taşımayı reddediyordu.

"Teşekkürler," demeyi başardı.

"Sen iyi misin?"

"Kusacağım." Kusmak içi uygun bir yer bulmaya çalışırken kaldırımı tırnakladı. Ciğerlerine yeterli havayı dolduramadı.

"Sakin ol, sakin ol. Yavaş nefesler al." Ona dokunacakmış gibi yaklaştı ama Stella irkilip kaçınca durdu. "Dik otur. İşte böyle. Burnundan al. Ağzından ver."

O nefes seslerini çıkaran kimdi? Ses ona aklını kaybettirecekti.

"Bekle. Dur, gidip Michael'i getireyim."

"Yapma." Quan'ın bileğini kavradı. "Ben iyiyim." Binanın yanına yaslanıp duvara doğru döndü. Soğukluk ateş basan alnına iyi geldi, dikkatini dağıtarak Michael'in o kadınla olduğunu düşünmesini engelledi. Michael o kadını *öpüyordu*.

Ağzı neredeyse duvara değecekken o hırıltılı soluk seslerinin daha da arttığını duydu ve sesin ***kendisinden*** geldiğini fark etti.

Dişlerini sıkıp ellerini yumruk yaptı ve vücudundaki her kası gerdi. Hırıltılı nefes sesleri kesildi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Quan.

"Ben iyiyim. Sadece çok fazla uyarana maruz kaldım." Şakakları zonkluyor olsa da şimdiden daha iyi hissediyordu.

Quan başını yana yatırdı. "Erkek kardeşim de eskiden fazla uyaranlara karşı böyle tepki verirdi. Kendisi otistik."

Quan'ın sözleriyle göğsü kasıldı. *Aşırı uyaran* kelimesini kullanmamalıydı. Çoğu insan kullanmazdı. Niçin

kullanacaklardı ki? Quan gözlerini kıstığında Stella onun zihninde oluşan bağlantıları, orada şekillenen soruyu âdeta görebiliyordu.

Nefesini tutup sormamasını umdu. Gerçeği gizlese de yalan söylemeyi asla öğrenememişti.

"Sen de öyle misin?"

Omuzları çöktü ve boğazı utançla yandı. Başını sallamak için kendini zorladı.

"Michael bilmiyor, değil mi? Eğer bilseydi seni asla buraya getirmezdi. Ona anlatmalısın."

Tek yapabildiği başını iki yana sallamak oldu. İnsanlar onun durumunu öğrendiklerinde hemen etrafında aşırı dikkatli olmaya başlıyordu. Gitmenin bir yolunu bulana kadar ilişkiyi zorluyorlardı. Artık insanlara bunu asla söylemiyordu. Belli ki bazılarının kendi başlarına öğrenmesini engelleyemiyordu.

"Senden yüz dolar borç alabilir miyim lütfen? Eve gitmek istiyorum." Kredi kartı da içerideydi.

"Gidecek misin? Michael muhtemelen seni arıyordur."

Bundan şüpheliydi. Michael epey meşguldü. Kendini zorlayarak ayağa kalktı, bedeni ve zihninin birbirinden bu kadar kopuk olmasına hayret etti. Zihnini bu kadar yorgun ve boş hissederken nasıl oluyor da uzuvları hâlâ emirleri yerine getirebiliyordu? "Geri ödeyeceğime söz veriyorum."

"O hatun, Michael'i öptüğü için mi? Michael'in ondan kurtulmaya çalıştığını görmüşsündür umarım. Kendini kadınlardan koruma konusunda berbattır."

İçinde umut kıvılcımlandı, parlak ve aptalcaydı. "Gerçekten mi?"

Kapı açılınca dışarı hızlı bir tekno ritmi taştı.

"İşte buradasın." Michael dışarı çıkıp kapıyı arkasın-

dan kapatarak müziği susturdu. Bakışları ondan Quan'a ve sonra yine ona döndü. "Neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Biraz temiz hava almam gerekti."

Quan sanki konuşmak istiyormuş gibi alnı kırıştı ve Stella nefesini tuttu.

Ona söyleme. Ona söyleme. Ona söyleme.

Değişirdi. Her şey değişirdi. Henüz bunun olmasını istemiyordu.

"Benden taksi için borç para almaya çalışıyordu. Seni o sarışınla öpüşürken görünce kaçmak istedi," dedi Quan.

Quan'ın sözleriyle karnındaki düğüm rahatlasa mı, yoksa daha da mı sıkışsa bilemedi. Stella'yı duygusal ve sahiplenici birisi gibi gösteriyordu. Gerçek olmamasını dilerdi.

"Gidecek miydin? Öylece?" diye sordu Michael. Sesinde inanamıyormuş gibi bir ton vardı.

Stella gözlerini kaldırıma dikti. "Seninle onun... düşündüm ki sen..."

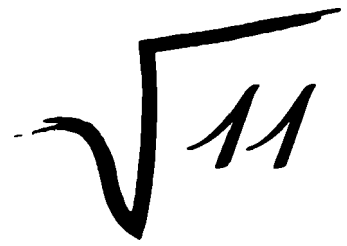
"Hayır. Sen oradayken mi? Bana biraz güven, olur mu? Tanrı aşkına Stella."

Michael onu belinden kavrayıp kendine yapıştırdı. Kokusu, onu saran sıcak kolları, sağlam varlığı. *Cennet.* Gözlerini yumup ona doğru gevşedi.

"İçeri geri dönmek ister misin?" diye sordu Michael.

"*Hayır.*" Bütün vücudu adrenalinle dolunca Michael'in sarılmasıyla rahatlayan her bir kası gerildi. Sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Lütfen."

"Öyleyse eve gidelim."

Stella'nın beyaz Model S'ine doğru birkaç sokaklık yolu yürürken Stella'nın ağzını bıçak açmadı. Michael onu birkaç defa şakaklarına masaj yaparken yakaladı ama başının ağrıyıp ağrımadığını sorduğunda cevabı anlaşılmaz bir mırıldanma oldu. Michael'in sözümona aldatmasına karşılık olarak sessizlik tribi attığını düşünürdü ama bu Stella'nın tarzına hiç benzemiyordu.

Hayır, onun tarzı tek bir kelime etmeden onu bırakıp gitmekti. Quan, Stella'nın onu kulüpte bırakıp gitmek istediğini söyleyince Michael karnına hiç beklenmedik bir yumruk yemiş gibi olmuştu. Onu bırakıp giden son kişi babasıydı. Fakat Michael'in babası onu bırakıp giderken temizlemesi için devasa bir karmaşa bırakmıştı, Stella'ysa arabasını ve kredi kartını ona bırakıp gitmeyi planlamıştı. Böyle bir şeyi kim yapardı?

Daha da kötüsü, Michael hak etmemişti. İkisini de.

Bu akşam, eski deli müşterisinin Stella'nın önünde olay çıkarmasını önlemekle meşguldü. Aliza tam bir divaydı ve her türden dramaya bayılırdı. Şimdi bir de milyoner kocasından boşanmayı başardığı –ve adamın net gelirinin yarısını elinden aldığı– için Michael'i geri istiyordu. Ne gerekirse ödemeye de hazırdı.

Kadın, Michael'in onun yatağına geri dönmektense kıyıya vuran, kıymıkları çıkmış odun parçasını sikmeyi tercih edeceğini kabul etmeyi reddediyordu. Michael'i uzun dakikalar boyunca alıkoymuş, ölçüsüz numaraların ardından ağzını onunkine yapıştırmıştı.

Tarçınlı sakız, sigara ve viskinin tadı Michael'e ebediyen Aliza'yı anımsatacaktı.

Stella'dan o kadar farklıydı ki, onun tadı... naneli, çikolata parçacıklı dondurma gibiydi.

Arabasına bindiklerinde Stella koltuk ısıtıcısına basıp koltuğa iyice gömüldü ve pencereden dışarı bakarken parmaklarını dalgın dalgın bacağına vurdu. Michael sessizliği bozmak için radyoyu açtı ama Stella geri kapattı. Parmakları ritmini geri tutturdu. Hipnoz edici olsa da biraz sinir bozucuydu.

Michael ona imalı bir bakış attı ama Stella fark etmedi. Şehirden çıkıp 101S'teki hafif trafiğe girdiklerinde pes edip sordu, "Şu parmaklarını hareket ettirme olayını yaptığında bir şarkı mı çalıyorsun? Piyanodaymış gibi?"

Stella parmaklarını vurmayı bırakıp ellerinin üstüne oturdu. "Debussy'nin *Arabesque*'i. Üçlemelerin ve sekizlik notaların birleşimini gerçekten seviyorum."

"Yani çalıyorsun?" Stella'yı Palo Alto'nun merkezindeki evinden aldığında neredeyse boş olan oturma odasında bulunan siyah, büyük piyanoyu gözden kaçırması imkânsızdı. Eğer akıllı, başarılı ve muhteşem olmasının yanı sıra sanatsal yönden de yetenekliyse resmi olarak Michael'in hayallerinin kadınının ete kemiğe bürünmüş hâliydi. Aralarında öyle bir fark vardı ki Michael neredeyse gülünecek hâldeydi.

Babasıyla alakalı bir sürü boktan durum olmasaydı bile, kendisinde onun gibi bir kadının isteyebileceği hiçbir

şey yoktu. Yüzü ve vücudu vardı ama yeterince ödeyen herkes buna sahip olabilirdi. Belki bu kadın Michael'in eski hâline, tutkularının peşinden koşmakta özgür bir adam olduğu zamanlara ilgi duyardı. O adam için her şey tıkırında gidiyordu. Michael artık o kişiyi tanıyamıyordu bile.

"Çalıyorum," dedi Stella. "Daha konuşmadan piyano çalmaya başladım."

Michael'in kaşları havaya kalktı. Görünüşe göre hayallerinin kadını olmasının yanı sıra, aynı zamanda Mozart'tı.

"Bu kulağa geldiği kadar etkileyici değil," dedi dudakları kıvrılırken. "Geç konuşanlardanım."

"Bunu hayal etmekte zorlanıyorum. Bana öyle kusursuz görünüyorsun ki."

Stella başını eğip ağır bir nefes verdi ama ona sorunun ne olduğunu soracağı sırada önündeki yavaş bir minivan Michael'in dikkatini çekti. Şerit değiştirip hızını artırarak onu sessizce solladı. *Yağ gibi gidiyor.* Hızlı arabaları seviyordu.

Fakat arabaları düşünmek ona hep şu anda kullandığı arabayı, yani parlak, siyah BMW M3'ünü ve onu nasıl aldığını hatırlatıyordu.

"O benim deliren eski müşterim," dedi.

Stella'nın bakışlarının ağırlığını yüzünün yan tarafında hissetti. "Kulüpteki kadın."

"Evet."

Stella elini burnuna doğru kaldırdı. Orada düzeltilecek bir gözlük bulamayınca boynunu tuttu. "Onu öpmek hoşuna gitti mi?"

"Ben onu *öpmedim*. O *beni* öptü. Fakat hayır, hoşuma gitmedi."

"Çok dürüst olarak bir sorumu cevaplayabilir misin?"

Bu ilginç olacaktı. "Evet."

"Benimleyken farklı biri misin?"

"Yani sana artık müşterim değilken rastlarsam pisliğin teki gibi davranır mıyım diye mi soruyorsun?" Eğer artık Michael'in müşterisi olmazsa muhtemelen başka bir adamla olurdu. Ağzında kötü bir tat varmış gibi dudaklarını büzdü. "Hayır."

"Daha iyi hissetmem için yalan mı söylüyorsun?"

"Stella, ben sana hiç yalan söylemedim. Bana inanıp inanmamaya karar verecek olan sensin."

Yolculuğun kalanında konuşmadılar. Michael onun akıllı, yenilenmiş kulübesinin araç yoluna girdi, ev biberiye bahçesi ve çatısındaki güneş panelleriyle tamamlanıyordu. Tertemiz olan iki araçlık garaja park etti. Arabayı durdurduğunda Stella'nın göz kapakları titreyerek açıldı.

"Eve geldin."

Elini, uyurken yapışmış saçlarında gezdirdi. "Arabadan çıkamayacak kadar yorgunum."

"Seni taşıyabilirim."

Ona uykulu bir şekilde gülümsedi, şaka yaptığını düşündüğü her hâlinden belliydi.

"Ben ciddiyim." Onu yatağa taşıma düşüncesi şu anda fazlasıyla cazipti. Ona sarılmayı seviyordu ve ne kadar boktan olsa da o kutucukları doldurmak istiyordu. Üç yıldır birini becermeden bu kadar uzun zaman geçirmemişti ve Stella'yı o elbisenin içinde görmek taşaklarını resmen mosmor yapmıştı.

"Sersem olma." Stella kapısını açtı ve kendisi için bile sakarca hareketlerle doğruldu. Öte yandan Michael arabayı kilitleyip evinin kapısında onunla buluştuğunda gözleri daha netti. "Bu akşam derslere enerjim kalmadı."

"Ders olmak zorunda değil." Michael parmak uçlarını onun kolundan aşağı indirince Stella'nın derisi pütür pütür oldu. Göz kapakları ağırlaştı, gözleri şehvetle doldu. Güzel Stella. "Sana kendini iyi hissettirebilirim." Avucunu sıvazlayınca Stella'nın parmakları açılarak dokunması için onu davet etti. "Bu akşam için ödemeyi zaten yaptın Stella."

Stella elini sıkıp yumruk yaptıktan sonra kapıya döndü. "Seninle o konuda konuşmak istiyordum. Lütfen içeri gir."

Stella ayakkabılarını vestiyerdeki yerine koyduktan sonra çok sevgili piyanosunun yanından geçip yemek odasına girdi, serin ahşap zeminin çıplak ayaklarının altındaki hissi hoşuna gidiyordu. Michael, onu arkasından sessizce takip etti, evin ne kadar boş olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Yemek masasının ortasını süsleyen bir dekor ürünü yoktu. Sanat eseri gibi oturma düzeni de yoktu. Hiçbir şey yoktu ama... masanın ne tür bir ahşaptan yapıldığını bilmiyordu fakat yumuşak bir malzemedendi. Masada genelde oturduğu uzak uca doğru yürürken elini masanın satenimsi yüzeyinde gezdirdi. Yemek masasının etrafındaki sandalyeler dışında evde başka sandalye yoktu.

"Yeni mi taşındın?"

Stella onun için bir sandalye çekip dirseğini tuhaf biçimde ovaladı. "Pek sayılmaz."

Michael oturmak yerine ellerini ceplerine sokup bitişikteki mutfağa girerek gazlı ocağı, paslanmaz çelikten soğutucu bölümlerini ve yankı yapan alanda başka neyi varsa onu inceledi. Soğuk, gri ve devasa olan mutfak, Stella'nın evdeki en az sevdiği yerdi. En azından genelde öyleydi.

Michael içeri girince farklı bir yer olmuştu. Ambiyansı samimi ve davetkâr bir hâl almıştı. Aşağı sarkan ışıklar enerji tasarruflu LED lambalar değil de yıldızlar gibi göz kırpıyordu. Artık yalnızlık hissi vermiyordu.

"Pek sayılmaz derken ne demek istiyorsun? Bir ay önce mi? İki mi?" Michael sonraki sorusunu sorarken ona takılırcasına sırıttı, "Bir yıl?"

"Beş yıl."

Michael'in yüzü gevşerken evine yeni bir gözle baktı. "Yani böyle boş mu seviyorsun?"

Stella omzunu silkti. "Çoğu zaman ofiste oluyorum, o yüzden canımı sıkmıyor. Burada yatağım, güzel bir televizyonum ve gerçekten hızlı internetim var."

Michael başını iki yana sallayarak güldü. "Temel gereksinimler."

"Çok mu tuhaf?" Yani geç konuşan birisi olmak veya kulüplerde fazla uyarana maruz kalmak gibi miydi?

"Hayır, sanırım hoşuma gitti," dedi gülümseyerek. "Birkaç resim kullanabilirsin gerçi, bir veya iki tane de kanepe. Belki bir sehpa. Ondan fazlasına ihtiyacın yok."

Stella'nın boğazında bir düğüm oluştu. Tam o anda, bu adam evinde, mutfağının ortasında dururken, bütün dünyadaki tek bir şeye bile ihtiyacı yokmuş gibi hissetti. Ve zamanları yakında bitiyordu.

Bunun olmasına hazır değildi.

"Oturur musun, böylece konuşabiliriz," dedi.

Michael başını ciddi bir tavırla sallayarak büyük ada tezgâhın etrafından dolandı ve Stella'nın onun için çektiği sandalyeye oturdu. Adamın yakınlığı onu âdeta bir mıknatıs gibi çekti, adama dokunmak gibi dikkat dağıtıcı bir şey yapmadan önce yerine oturdu. Odaklanması gerekiyordu. Belki ikna edici bir şekilde konuşursa Michael yeni planını kabul ederdi.

Seğiren ellerini masanın üzerine koydu ve saniyeler içinde parmaklarını vurmaya başladı.

Sıcak bir el onunkini tutup sıktı. "Benimleyken asla tedirgin olmana gerek yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Michael elini geri çekmeyince Stella onun kendisini nasıl hissettirdiğini düşündü. Bu sıradan, davetsiz bir dokunuştu, normalde kabuğuna çekilmek istemesine sebep olan türden bir hareketti. Fakat şu anda hissettiği tek şey Michael'in sıcaklığı ve teninin sertliği, ağırlığıydı. Anlamıyordu ama bedeni onu kabul ediyordu. Sadece onu.

Bunu fark etmek kararlılığını pekiştirdi ve cesaretini toplayıp devam etti. "Sana yeni bir teklifim var."

Michael düşünceli bir şekilde başını yana yatırdı. "Yani derslerimizi cuma gününden fazlasına mı uzatmak istiyorsun?"

"Yani artık ders istemiyorum. Bu akşam birlikte geçirdiğimiz zaman –hem iyi kısımları hem de... o kadar iyi olmayan kısımları– birkaç şeyi fark etmemi sağladı. Sekste kötü olsam da ilişki konusunda daha da kötüyüm. Sanırım vaktimi o konu üzerinde çalışmaya harcasam daha iyi olacak. Bugünden önce kimseyle dondurmamı paylaşmadım veya kaldırımda yürürken birisiyle el ele tutuşmadım. Acı veren sessizliklerin olmadığı veya kazara insanları gücendirip kaçmalarına sebep olmadığım bir akşam yemeği hiç olmamıştı."

Michael başparmağını Stella'nın parmak boğumlarının üzerinde gezdirdikten sonra tereddütsüz bir bakışla ona baktı. "Ben herhangi bir ilişki sorunu görmedim. Tabii beni bırakıp gitmeye çalıştığın zaman dışında ama onu gerçekten öpüyor olsaydım hak ederdim. Bu akşam iyi iş çıkardın."

"Seninle olduğum içindi o."

Michael bir an için dalgınca bunu düşündü. "Belki de benimleyken daha çok kontrolün sende olduğunu hissettiğin içindir. Bana ödeme yaptığın için daha az baskı hissediyorsun ve rahatlayabiliyorsundur."

"Hiç de öyle değil. Bana davranış şeklinden dolayı seninleyken rahatım çünkü sen, sensin," dedi kesin bir tavırla.

Michael'in kaşları çatıldı, birkaç saniye boyunca hareketsiz kaldı. "Stella, bana böyle şeyler söylememelisin."

"Niye ki? Doğru."

Michael'in hisleri, Stella'nın okuyamayacağı bir hızla yüzünden geçip gitti. Michael başını iki yana sallayıp yutkundu. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdikten sonra elini Stella'nın elinden çekip çenesini sıvazladı. Boğazını temizlese de konuştuğunda sesi çatallı çıktı, "Bana şu yeni teklifini anlat."

Stella gözlerini eline dikti, şimdiden adamın dokunuşunun sıcaklığını özlüyordu. "Bana ilişki yaşamanın nasıl olacağını öğretmeni istiyorum. Seks kısmını değil, birlikte olma kısmını. Bu akşamki gibi. Konuşmak, paylaşmak ve el ele tutuşmak. Benim için korkutucu olsa da seninleyken üstesinden gelebildiğim ve hatta keyif alabildiğim yeni şeyler. Seni tam zamanlı alıştırma sevgilim olarak işe almak istiyorum."

Michael'in dudakları aralandı ama uzun bir müddet konuşmadı. "'Seks kısmını değil' derken neyi kastediyorsun?"

"Seksi çıkarmak istiyorum. Kulüpteki o kadın gibi davranıp seni benimle mahrem şeyler yapmaya zorlamak istemiyorum. Eğer ilişki konusunda yeterince iyi olursam birinin seks kısmında benimle ilgilenmeye aldırmayacağını umuyorum."

"Beni zorladığını söyleyen oldu mu?" diye sordu gözlerini kısarak. "Şu ana kadar seninle yapmış olduğum her şeyi gönüllü olarak yaptım."

Stella yüzünü buruşturmamayı başardı ve parmaklarını vurmamak için birbirine geçirdi. "Bir daha bir adam tarafından öpüldüğümde bunu *istediği* için yapmasını istiyorum." Maddi yönden teşvik edilmeden. Michael'i eski müşterisiyle gördükten sonra bu zamana kadar yapmış oldukları her şey ağzında nahoş bir tat bırakmıştı. Kendisine seksi öğretsin diye bir eskort tutmaktaki mantığı, olayları fazla basite indirgemek olmuştu. "Tekrar seansları yapmakla ilgilenmediğini biliyorum ve yeni teklifim daha fazla yüz yüze zaman geçirmemizi gerektiriyor. Bu yüzden de ilk ay için sana önden elli bin dolar ödemeye istekliyim. Belki bunu üç ile altı ay arasında deneyebiliriz, aynı aylık ücrete? Alıştırma ilişkisi için bu iyi bir zaman dilimi mi? Her şey tartışmaya açık elbette. Bu türden bir şey için sektörün standartlarını bilmiyorum."

"Elli bin..." Sanki işitme kabiliyetini sorgular gibi başını iki yana salladı. "Stella, yapamam..."

Kalbi hızla atmaya başlarken, "Hayır demeden önce bir düşün," dedi. "Lütfen."

Michael masadan uzaklaşıp ayağa kalktı. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Elbette." Stella ayağa kalkıp nefesini unuttu. Gergindi ve ne yapacağından emin değildi. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa."

Michael, Stella'nın kolunu kavrayarak ona doğru yarım adım yaklaştı. Birkaç santim eğildikten sonra kendini tuttu. Gözlerini Stella'nın ağzına dikip parmak uçlarıyla dudaklarının kenarını takip etti, geçtiği yerde yarattığı his

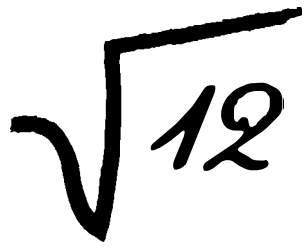
ürpertilere sebep oldu. "Önümüzdeki cuma sana haber veririm. Olur mu?"

"Olur."

Michael onu öpmeyi düşünüyormuş gibi alt dudağını ısırınca Stella'nın dudakları karşılık olarak karıncalandı. "O zaman iyi geceler Stella."

"İyi geceler Michael."

Stella soluk alamadığı bir uyuşukluk içindeyken, Michael'in kendi başına çıkıp gidişini izledi.

Direkt vuruş, direkt vuruş, yan vuruş. Direkt, direkt, yan. Yan, yan, yan.

Damlayan ter Michael'in gözlerini yaktı, kolunu yüzünde gezdirip teri sildikten sonra kum torbasına tekrar yumruk indirdi. Ne zaman aklına düşünceler süzülse daha hızlı vurdu. Çok fazla lanet düşünce, çok fazla lanet duygu vardı.

Direkt vuruş, eğil, aparkat. Direkt vuruş, yan vuruş.

Kolları yandı, bu acıyı ve beynindeki her şeyi dağlayarak yok etmesini hoşnutlukla karşıladı. Kum torbasının sert direncinden ve kolundan yukarı tırmanıp bacağından aşağı inen sarsıcı darbeden başka bir şey yoktu.

Direkt, direkt, direkt, yan, yan, yan. Daha sert. Kum torbasını vurarak zincirlerinden çıkarabilir miydi? Belki. Yan, yan, yan, yan...

Kapısının gürültüyle vurulması onu yumruğunun ortasında durdurunca kapıya dik dik baktı. Öfkesi hızla endişeye dönüştü. Siktir, ev sahibi miydi?

Boynuna bir havlu atarak kapıyı açmaya gitti.

"N'aber kuzen?" Quan yanından geçip sehpanın üzerine altılı birayı bıraktı ve motosiklet ceketini kanepenin üzerine fırlattı. Durup Michael'e bakmadan mutfağa gi-

dip buzdolabını karıştırmaya başladı. "Yiyecek bir şeyin var mı?"

"Restoranda çalışan sensin," derken kum torbasına doğru döndü.

Torba, indirdiği darbeler yüzünden hâlâ sağa sola sallanıyordu, durdurduktan sonra soluk deriye yumruğunu indirdi. Kendisi torbanın ağzına sıçmaya devam ederken bir dizi bipleme sesinin ardından mikrodalganın çalıştığını duydu.

"Kalan yemeklerini yiyorum," diye seslendi Quan.

Michael onu görmezden gelerek yumruklarını indirmeye devam etti.

Mikrodalga bipledikten kısa süre sonra Quan dumanı tüten bir kâseyi kanepeye taşıdı, oturdu ve Michael'in akşam yemeğini yemeye koyuldu. Çok sesli bir şekilde.

Michael şapırtı seslerine daha fazla katlanamayacak hâle gelince duraksadı. "Çoğu insan mutfak masasında yer."

Quan omzunu silkti. "Ben kanepede yemeyi seviyorum." Ağzına bir çatal dolusu erişteyi tıkıp şapırtıyla çiğnedi, kaşlarını havaya kaldırarak Michael'e "*hayırdır?*" dercesine baktı.

Michael dişlerini sıkarak yeniden ritmini bulmaya çalıştı.

"Son zamanlarda fazla mı ağırlık çalıştın? Kolların daha büyük. Greyfurt kadar olmuşlar adamım."

Michael torbayı durdururken, "Niye buradasın?" diye sordu.

"Benden özür dileyecek misin artık? Çünkü gelmiş geçmiş en boktan kuzensin Michael. Cidden öylesin."

Michael gözlerini yumup nefesini bıraktı. "Üzgünüm."

"Evet. Şimdi bunu tekrar yapmanı isteyeceğim."

Michael torbadan uzaklaşıp kendini kanepedeki kuzeninin yanına bıraktı. "Gerçekten üzgünüm. Sadece şu anda her şey çok karmaşık ve ben..." Dirseklerini dizlerine dayayıp bandajlı elleriyle yüzünü kapattı. "Üzgünüm."

"Neden bana sevgilim yok diye yalan söylediğini anlamıyorum. 'Özel biri yokmuş,' götüm. Ailenden hoşlanmayacağından falan mı korkuyorsun?" Quan alayla gülerek sordu.

Michael saçını başını yolma dürtüsüne direndi. "Bu konudan bahsetmek istemiyorum."

"Ne sikim oluyor Michael?" Quan kâsesini sehpanın üzerine, biraların yanına bırakıp ceketini aldı. "Ben gidiyorum o zaman." Kapıya doğru gidip kapı kulpunu kavradı.

"Bugün boktan bir gün, tamam mı?" Michael, elindeki boks bandajlarını açmaya başladı. "Tüm günlerim boktan ama bugün daha da kötü. Annemin öldüğünü sandım. Oraya gittiğimde koltuğunda iki büklümdü ve nefes almıyor gibi görünüyordu. Aklımı kaybettim."

Quan yüzünde endişeyle ona döndü. "İyi mi peki? Neden ben bunu daha önce duymadım? Onu tuvalette bulduğun o iki sefer gibi miydi? Şu anda hastanede mi?"

Bandajlardan biri çıktı, Michael diğer eline geçerken korku, rahatlama ve utancı yeniden yaşıyordu. "O iyi. Sadece uyuyakalmış. Ben çıldırınca uyanıp bana bağırdı."

Quan'ın rahatlamış yüz ifadesi eğlenceli bir hâle büründü. "Tam bir ana kuzususun, bunu biliyor musun?"

"Sanki sen değilsin."

"Sen gel onu bir de anneme söyle. Belki o kadar acımasız olmaya bir son verir."

Michael çıkardığı bandajları top hâline getirirken gözlerini devirdi. "Ardından birisi babamı aramaya geldi.

Ona tebliğde bulunmaya çalışıyorlardı. Öncekiyle aynı kişi mi, yoksa Vergi Dairesi nin ya da yeni biri mi emin değilim. İnsanların yüzüne karşı oğlu olduğunu söylemek hep çok eğlenceli. Beni süzüp varsayımlarda bulunduklarını görebiliyorum. Sonra da onlara babamın nerede olduğunu veya sağ olup olmadığını bile bilmediğimi söyleyince şüphe veya acımayla karşılaşıyorum. Günün geri kalanında da annem onun ne kadar boktan biri olduğuyla ilgili eski hikâyeleri tekrarlayarak geçirdi."

"Annenin bunları anlattığı tek kişi sensin, biliyorsun. O türden şeyleri annemle bile konuşmaz ve onların ikisi de *böyle*." Quan iki parmağını birbirine geçirdi. "Bırak anlatsın."

"Evet, biliyorum." Annesinin bu konuda konuşmasının iyi bir şey olduğunu biliyordu ve çoğu zaman da epey iyi üstesinden geliyordu. Fakat son zamanlarda onun için daha da zordu. Çünkü kendisi bencil bir puşttu.

Babasının oğluydu.

İçgüdüleri ona hayır dese de Stella'nın teklifini kabul etmek için baştan çıkıyordu. Stella'nın vaktini teknoloji patronlarıyla ve Nobel ödüllü kişilerle geçirmesi daha iyiydi, ona gerçekten yakışacak ve onlara para ödemeden de onunla olabilecek kişilerle birlikte olmalıydı.

Michael gibi biriyle değil. Aralarındaki denklemden parayı çıkarmak için neredeyse her şeyi yapardı ama faturalar durmuyordu, o yüzden Michael de duramazdı.

Quan kapıda durduğu yerden, "Gitmemi mi istiyorsun, kalmamı mı?" diye sordu.

Michael karton kutudan iki bira çıkarıp birini kullanarak diğerinin kapağını açtı ve açık şişeyi sehpanın üzerine bıraktı. "Kal."

Quan geçerken şişeyi alıp kanepede Michael'in yanına oturdu. Kocaman bir yudum aldıktan sonra birasını bırakıp eriştelerini aldı ve bıraktığı yerden devam etse de önceki kadar gürültülü değildi.

Michael kendi birasını masanın kenarına vurarak kapağını açtı, televizyonu çalıştırıp dalgın bir tavırla kanalları gezerken içkisini içti.

"Ee, senin şu kız..." dedi Quan. "Ne zamandır onunla görüşüyorsun?"

Michael şişesinden büyük bir yudum aldı. Eğer bu konuda konuşacaksa kafasının kıyak olması gerekiyordu. "Stella 'benim kızım' falan değil. Sadece birkaç hafta oldu."

"Neyse ne adamım, sende am büyüsü diye bir şey var. Eğer kızı istiyorsan senindir."

Michael alayla gülüp daha fazla içti. "Sırf onu doğru şekilde beceriyorum diye benden hoşlanan bir kızı istemem."

Ondan olduğu hâliyle hoşlanan bir kız istiyordu.

"Zırvalıyorsun." Quan boş yemek kâsesini bırakıp birasını alarak bir yudum içti. "O sarışın, suratını seninkine yapıştırınca kız neredeyse ağlayacaktı. Sana ilgisi var."

Kuzenin sözleriyle birlikte Michael'in kalbi türlü türlü dramatik akrobatik hareketlerde bulundu, gözlerini boşalan bira şişesine dikerken zihnini sertçe sarstı. Muhtemelen onun düşündüğü gibi değildi. Kendi başına sonuca varmamalıydı. "Sıkıntı yok."

"Sıkıntı yok mu?" Quan tek kaşını havaya kaldırdı. "Artık yedinci sınıfta değilsin. Bu harika adamım, bana söylediğin için sağ ol, kafam kıçımda olduğu için ben göremiyorum demen lazım. Seks tavsiyesine ihtiyacın var mı? Çünkü bildiğim haltlar var."

Michael içinden kopup gelen kahkahaları durduramadı. "Hayır, seks tavsiyesine ihtiyacım yok. Teşekkürler. Fakat eğer senin birkaç tüyoya ihtiyacın olursa..."

Quan söyleyecek bir şeyi varmış da nasıl söyleyeceğini çözmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını şişenin üzerindeki kabartmalı harflerde gezdirdi. Michael'e ağır bir bakışla baktıktan sonra en sonunda sordu, "Onun biraz Khai gibi olduğunu düşündün mü hiç?"

Michael hafifçe gülümsedi. "Evet, sadece biraz ama." Stella sosyal yönden tuhaf olması konusunda Khai'ye benziyordu ama kendini Khai'den daha çok ifade ediyordu ve duyarlıydı. "Neden soruyorsun?"

Quan kaşlarını havaya kaldırıp birasını içti. "Hiç." Biraz düşündükten sonra şişesiyle Michael'i gösterdi. "Yani siz ikiniz... bilirsin?"

Michael birasından kocaman bir yudum aldı. "Hayır."

"Cidden mi?" Quan yüzünü ekşitti. "Bakire mi? Siktir, kendini evlilik için mi saklıyor? Annem peşindeymiş gibi kaç."

Michael omzunu silkti. "Ağırdan almama ihtiyacı var. Aldırmıyorum. Bir bakıma hoşuma gidiyor." Stella'dan aldığı her yeni karşılık özel hissettiriyordu, tıpkı şu eski e-Bay reklamları gibiydi. *Kazandığınızda daha iyi oluyor.* Belki de daha önce kendisi için hep çok daha kolay olduğu içindi.

"Siktir yalancı. Muhtemelen günde on defa otuz bir çekiyorsundur."

"Çekmediğimi söylemedim."

Quan öne atılıp kanepenin ucuna tünedi. "Hay sikeyim, attırdığın minderlerde mi oturuyorum?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diye sordu pis pis gülerek.

"İğrençsin. Bunu biliyor musun?" Quan ayağa kalkıp sehpaya otururken mikrop bulaşmış gibi üstünü silkeledi.

Michael kahkaha attı, ikili biralarını içerek biraz vakit geçirdiler.

Michael kendini daha fazla tutamayınca sormadan edemedi, "Stella hakkında ne düşünüyorsun? Onu sevdin mi?" Kuzeninin fikrini önemsediğini fark ederek kendini cevaba hazırladı.

Bu ne kadar aptalcaydı böyle? Stella'nın teklifini kabul etse bile sadece onun alıştırma sevgilisi olacaktı. Daha iyi birisiyle gerçek bir ilişkiye girecek kadar özgüveni topladığında ise alıştırma ilişkileri sona erecekti.

"Evet, sevimli biri, eskiden beğendiğin kızlardan çok daha sevimli. Annen onu görünce çıldıracak."

Michael birasının kalanını bitirdi. Sikseler olmazdı. Öncesinde tanışmaları gerekirdi ve Michael bunun olduğunu göremiyordu bile.

Quan telefonunu çıkarırken, "Soyadı ne? Stella ne?" diye sordu.

"Niye ki?"

"LinkedIn profili var mı bakmak istiyorum. Bunu kız kardeşlerimin çıktığı her erkek için yapıyorum. Merak etmiyor musun?"

Evet, merak ediyordu. "Lane, Stella Lane."

√

Israrcı bir titreşim sesi, Stella'yı Michael'le ilgili başka bir ateşli rüyadan uyandırdı. Geçen hafta boyunca onu düşünmeden duramamıştı.

İş yerindeyken verilerine odaklanmaya çalışıyordu ama kelimeler ve rakamlar nefes kesici şekillerde birbirine uyan uzuvlara dönüşüyordu. Adamın ellerini, ağzını, gülümsemesini, gözlerini, sözlerini, kahkahasını, *varlığını* aklında kurup duruyordu.

Uyuduğunda Michael'le ilgili rüyalar ona dadanıyordu, vücudunun özlemi öyle yoğun oluyordu ki Stella'yı gecenin tuhaf saatlerinde uyandırıyordu.

Geçen cuma günü onu zıvanadan çıkarmıştı. Ona hiç şüphe yoktu.

Stella resmen Michael'i takıntı yapmıştı.

Birbirlerini bir daha asla görmeyecek olabilirlerdi. Cuma günü gelmiş olsa da Michael ne mesaj atmış ne de aramıştı. Hiç haber almamanın hayır anlamına geldiği durumlardan biri miydi bu? Yüreği ezilirken üzüntüden vücudu ağırlaştı.

Şeytani vızıltı devam ederek dikkatini dağıttı. Telefonunu bulana kadar elini komodinin üstünde gezdirdi. Gözlerini kısarak ekrana bakınca temizlikçi kadının aradığını gördü.

Öksürerek boğazını temizleyip ateşli rüyasının etkisini sildi. "Merhaba?"

"Bayan Lane, bugün gelemiyorum. Kızım hasta ve kreş onu almıyor."

"Ah, sorun değil. Aradığın için teşekkür ederim. Umarım en kısa sürede iyileşir."

"Önümüzdeki hafta telafi edebilir miyim?"

"Tabii, hiç sorun değil." Saate göz attığında kalbi neredeyse duracaktı. Saat sekize geliyordu. Normalde şimdiye masasında olurdu.

Tam kapatmak üzereyken kadının konuştuğunu duydu, "Ah, Bayan Lane, ben götüremeyeceğim için kıyafetlerinizi kuru temizlemeye götürmeniz gerekecek."

"Ah, tabii. Hatırlattığın için sağ ol."

"Ne demek. Hoşça kalın."

Stella kuru temizlemeyi atlamayı düşündü. Sadece temizlikçinin hangisini kullandığını bilmediği için de de-

gildi, ayrıca ekstra bir şeyle sabah rutininin mahvolması fikrinden hoşlanmadı. Bu... rahatsız edici ve endişeye sebebiyet veren bir şeydi. Yeni yer. Yeni insanlar. Kulüpteki felaketten sonra yeni şeylere olan tahammülü hiç olmadığı kadar azdı.

Sonunda Yelp'ten yakınlardaki kuru temizlemecilere bakmasına sebep olan şey, gardırobunda yanlış sayıda etek ve gömlek olması fikri oldu. Biraz güzergâhının dışında kalıyor olsa da diğerlerinden daha yüksek puan almış bir yerde karar kıldı.

Rutininin dışına çıkan ve zaman sıkıntısı çeken Stella -sabahleyin onu ofiste görmeyen patronu muhtemelen ilk iş olarak polisi arayacaktı- El Camino Real'dan doğuya ilerleyerek Palo Alto'dan çıktı ve Mountain View'a girdi. Beş dakika sonra dükkânların yan yana dizildiği ufak bir alışveriş merkezinin otoparkına vardı, binanın dış cephesi padavrayla* kaplıydı ve önündeki kaldırım boyunca meşe ağaçları diziliydi. Eski moda tabelalar bir kafeyi, bir dövüş sanatı stüdyosunu, bir sandviççiyi ve Paris Kuru Temizleme ve Dikimevi'ni süslüyordu.

Çantasını koluna takıp kıyafet çantasını omzuna attı ve asfalt yoldan kuru temizlemeciye doğru ilerledi. Kapının önünde kamburlaşmış sırtı, şişkin yanakları ve süzülmüş dudaklarıyla ufak tefek, yaşlıca bir kadın duruyordu. Şal desenli bir eşarbı üçgen şeklinde katlayarak başına sarmış ve çenesinin altından bağlamıştı. Muhtemelen Stella'nın o güne kadar gördüğü en sevimli yetişkindi.

Nasırlı ellerinde kocaman bir bahçe makası tutuyordu, dükkânın önündeki meşe ağacına doğru etkisizce sallıyordu.

* Köknar ve ladin ağaçlarından elde edilen ve çatı örtüsü olarak kullanılan ince tahta. (ç.n.)

Stella şaşkınlıkla ve gördüğü şeyin hayretiyle duraksadı, yaşlı hanımefendi tehlikeli bir hareketle makası çevirince neredeyse kendi bacağını kesecekti. Bıçağın sapını Stella'ya uzattı. Önce Stella'yı, ardından ağacı işaret etti.

Stella omzunun üzerinden arkasına baktı ama tam da şüphelendiği gibi yaşlı hanım gerçekten onu kastetmişti. "Bence yapmamalıyım..."

Yaşlı hanım ağacın alçak bir dalını gösterdi. "Kes."

Stella otoparka bakındı ama burada başka kimse yoktu. Kaldırıma çıkıp kocaman ve *fazlasıyla ağır* makası kadından aldı. Bu şeyler göz göre göre geliyorum diyen davalardı. "Belki bir peyzaj şirketini aramalıyız. Birini göndermekten mutluluk duyarlar..."

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. Bir kez daha Stella'yı, ardından ağacı gösterdi. "Kes."

"Bunu mu keseyim?" Makasın ucuyla alçak dalı işaret etti.

"Mmmmm." Yaşlı hanım başını hevesle salladı, kırışık yüzündeki siyah gözleri parlıyordu.

Stella'nın bir şansı var gibi görünmüyordu. Eğer yapmazsa yaşlı hanımın kendi başına yapmaya çalışmasından ve bunu yaparken de kendini ölümcül biçimde yaralamasından korktu. Omurgasındaki diskleri kaydırmadan makası tutmayı nasıl başardığı da tam bir gizemdi.

Omzunda çantaları ve elinde kocaman bir makas varken topuklu ayakkabılarının üzerinde tuhaf bir şekilde hareket ederek ağacın bulunduğu yeşilliğin içine adım atmaya hazırlandı. Dalı kesmek için yeterince yaklaşabilmeliydi.

"Hayır hayır hayır hayır hayır."

Stella'nın tek ayağı havada kaldı, kalbi göğsünde Meksika fasulyesi gibi zıplıyordu.

Yaşlı hanım çimeni gösterdi, gerçi şimdi daha yakından bakınca çimen olmadığını görüyordu. Daha çok... bir şifalı bitki bahçesi gibi duruyordu.

Sendeleyen Stella ayağını bitkilerin arasındaki toprağa indirdi.

"Mmmmm," diye mırıldanan yaşlı hanım tekrar dalı gösterdi. "Sen kes."

Ya mucizeyle ya da adrenalinle uyarılan insanüstü güçle makası başının üstüne doğru kaldırıp ufak dalın dibine kadar sokuşturdu ve kesip özgür bıraktı. Dal, yere düşen bir kuş gibi beton kaldırıma iniverdi. Yaşlı hanım elini tek dizine koyup dalı almak için eğilmeye hazırlanırken Stella aceleyle ağaçtan uzaklaşıp onun için yerden aldı.

Yaşlı hanım dalı ondan alırken gülümseyip Stella'nın omzuna dokundu. Sonra Stella'nın çamaşır çantasına bakıp içine göz atabilmek için kapağını açtı ve çantanın sapını tutup Stella'yı kuru temizlemenin kapısına doğru çekti. Yaşlı hanım cam kapıyı şaşırtıcı bir güçle itti. Stella içeri girdikten sonra yaşlı hanım makası elinden kapıp sanki kimse fark etmeyecekmiş gibi arkasına sakladı ve boş tezgâhın arkasındaki kapıdan geçerek kayboldu.

Stella etrafına bakındı, vitrindeki iki başsız mankenin üzerinde kusursuz olarak yapılmış siyah bir smokin ve üste oturan bir gelinlik bulunuyordu. Dükkânın insanı yatıştıran mavi-gri duvarları, beyaz fon perdeleri ve bir sürü doğal ışığı vardı.

Bitişikteki odada bir prova yapılıyordu. Üzerinde kolsuz, beyaz bir tulum olan, saygıdeğer görünen yaşlıca bir kadın, üç taraflı aynanın önündeki bir platformun üzerinde duruyordu.

Stella hayretle donakalmıştı.

Kadının ayaklarının dibinde diz çökense Michael'di.

Üzerinde rahat kot pantolon ve kollarını iyice saran basit, beyaz bir tişört vardı. Sağlıklı, güzel ve tam anlamıyla yuvasında görünüyordu. Boynuna astığı mezura göğsüne kadar iniyordu ve biçimli bileğinde düzinelerce iğneyle dolu ufak bir iğne yastığı vardı. Sağ kulağının üzerine mavi bir tebeşir kalemi takmıştı.

"Bununla birlikte ne türden topuklu ayakkabılar giymeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Aslında bunları giymeyi planlıyordum." Hanımefendi pantolonun bacağını çekerek sıradan beyaz topuklu ayakkabılarını gösterdi.

"Burnu açık ayakkabı giymelisin Margie. Ayrıca üç santim daha yüksek olmalı."

Margie'nin dudakları inceldi ve ayağını uzatıp bir o yana bir diğerine döndü. Bir müddet sonra başını salladı. "Haklısın. Tam öyle bir ayakkabım var."

"O zaman paçana üç santim daha ekleyeceğim. Belin nasıl?"

"Çok rahat."

"Üzerinde bu varken yemek yemeyi planladığını düşündüm."

"Terzim de her şeyi düşünür." Kadın dönüp aynalardan, iğnelerle tutturulmuş bel çizgisine profilden baktı.

Michael gözlerini devirse de gülümsedi. "Ruju unutma."

"Tamam, tamam, nasıl unutabilirim? Parlak kırmızı. Bunu önümüzdeki cumaya hazır edecek misin?"

"Evet, hazır olacak."

"Harika."

Kadın tulumla soyunma odalarından birine gitti, Michael bir sandalyenin arkasına asılmış çiçek desenli kumaşı aldı. İğneleri ayarladı ve kumaşı işaretlemek için kulağının arka-

sındaki tebeşir kalemi aldı, gözleri odaklanmıştı ve elleri işini bilen cinstendi.

Stella'nın zihninde kayıp parçalar yerlerine oturdu. Michael'in doğal ortamı buydu. Eskortluk yapmadığında yaptığı şey buydu. Michael bir terziydi.

Kumaşı silkeleyip koluna astıktan sonra başka bir iğnelenmiş parçayı almak için döndü.

Göz ucuyla Stella'yı gördüğünde, "Bir saniyeye sizinle ilgileneceğim..." dedi. Gözleri onunkilere dönünce yüzü bomboş kaldı.

Michael donakaldı.

Stella donakaldı.

"Sen nasıl...?" Michael sanki bitirmediği sorusunun cevabını dışarıda bulacakmış gibi pencerenden dışarı göz attı.

Stella'nın yüreği patır patır etti. Bu gerçekten kötü görünüyor olmalıydı, peşine takılan sapık kadar kötü. Adil değil, hiç adil değil. Onu takıntı hâline getirdiğini daha bugün fark etmişti. Delinin teki gibi peşine düşecek *zamanı* olmamıştı. Şimdiyse tam zamanlı anlaşmaları konusunda azıcık şansı varsa da kendi elleriyle bozmuştu.

Geriye doğru bir adım attı. "Ben gideyim."

Michael uzun adımlarla çabucak gelip gidemeden onun elini yakaladı. "Stella..."

Adamın dokunuşuna karşılık tüm kolu seğirdi ve ağlamak istedi. "Sadece kıyafetlerimi kuru temizlemeye vermek istedim. Burada çalıştığını bilmiyordum. Se-seni takip etmiyorum. Kötü göründüğünü biliyorum."

Michael'in yüz ifadesi yumuşadı. "Aslında temizlenmesi gereken kıyafetlerin varmış gibi görünüyor." Kıyafet çantasını kaldırıp Stella'nın omzundan aldı. "Girişini yapayım."

Michael onun eşyalarını girişteki tezgâha götürdükten sonra gömlekleri profesyonel bir randımanla saymaya başladı. Ancak yanakları genelde böyle pembe olmazdı.

"Bu tuhaf mı?" diye sordu Stella. Ona rahatsızlık veriyor olmaktan nefret ediyordu.

"Biraz. İster inan ister inanma ama ilk defa burada bir müşterime rastlıyorum. Yedi gömlek. Yedi de etek vardır herhalde." Onları da sayıp ayrı bir yığın oluşturduktan sonra Stella'nın yüzünü araştırdı. "*Her gün* çalışıyor musun?"

Sarsak bir şekilde başını salladı. "Hafta sonları ofiste olmayı tercih ediyorum."

Adamın ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Ediyorsundur." Sesinde hiç yargılama, eleştiri yoktu, sağlığı ve sosyal hayatı için kötü olduğunu söyleyerek tavsiyelerde bulunmadı. Stella'da bir sorun olduğunu düşünmedi. Stella tezgâhın üzerinden atlayıp kendini onun kollarına bırakmak istedi.

Michael, çamaşır torbasını kenara kaldırmaya yeltendiği sırada içinde hâlâ bir şey olduğunu fark etti. Ters çevirince içinden mavi elbise düştü.

Gözleri Stella'nınkilere çevrildiğinde için için yanıyordu.

Stella, dondurmacıdaki hatıralar zihninde belirirken tezgâhın kenarını kavradı. Soğuk ipeksi dudaklar, naneli çikolata parçacıkları ve adamın ağzının tadı. İnsanlarla dolu bir yerde acelesizce kondurulan öpücükler.

Michael boğuk bir sesle, "Kıyafetlerin için özel bir talimatın var mı?" diye sordu.

Gözlerini kırpıştırarak hatıralarını uzaklaştırdıktan sonra zihnini bulunduğu ana gelmeye zorladı. "Kola olmasın. Tenimde yarattığı histen..."

"Hiç hoşlanmıyorsun," diye bitirdi Michael. Başparmağını Stella'nın elinin üstünde gezdirdi.

Stella başını sallayıp söyleyecek bir şeyler aradı. Bakışları mavi kokteyl elbisesine takıldı. "Bu elbiseyi, rengini ve kumaşını beğendiğim için aldım." İpeksi dokusu ve yapısıyla Michael'in muhteşem takım elbisesini tamamlamış olmalıydı... "Takım elbise," diye fısıldadı. "Onu sen mi diktin?"

Michael yere bakarken oğlan çocuğunu andıran bir gülümseme tüm yüzünü kapladı. "Evet."

Stella'nın ağzı açık kaldı. *Eğer onu dikebiliyorsa ne demeye eskortluk yapıyordu ki?*

"Büyükbabam bir terziydi. Görünüşe göre genlerimde var. Kıyafet dikmek hoşuma gidiyor."

"*Benim* için kıyafet diker misin?"

"Uzun bir süre boyunca hareketsiz durman gerekir. Seksi değil. Bunu gerçekten ister miydin?" Ses tonu sanki her şeyi açıklıyormuş gibiydi ama gözlerindeki bakış öyle demiyordu. Gördüğü şeyin savunmasızlık olduğunu fark etmesi Stella'nın birkaç saniyesini aldı.

Michael, birisinin onunla vücudu dışında bir şey için ilgilenebileceğini düşünmüyor olabilir miydi?

"Daha önce benim için kıyafetler dikildi, unuttun mu? Nasıl olduğunu biliyorum. Benim için değerli. Sen yeteneklisin. Tasarımlarını istiyorum."

"Doğru ya. Unutmuşum." Çocuksu gülümsemesi tekrar belirdi, neredeyse utangaç görünüyordu ve Stella kendini ona dolayıp sonsuza kadar sarılmak istedi.

"Senden bir haber bekliyordum," diye fısıldadı Stella.

Michael'in ifadesi ciddileşirken gülümsemesi soldu. "Düşünmem gerekiyordu."

"Teklifimi kabul ediyor musun?" *Lütfen hayır deme.*

"Bunu hâlâ istediğine emin misin?"

"Elbette." Fikrini değiştirmek için aklına tek bir sebep bile gelmiyordu.

"Seks olmadan?"

Stella bir nefes alıp başıyla onayladı. "Doğru."

Michael öne doğru eğilip kısık bir sesle sordu, "Böylece seni öpen veya sana dokunan bir sonraki adamın bunu sadece seni istediği için yaptığından emin olabileceksin, öyle mi?"

"E-evet." Michael'in cevabının beklentisiyle, âdeta nefesini vermeye bile korkarak ona doğru eğildi.

"Kabul ediyorum."

Stella baş döndüren bir rahatlamayla gülümsedi. "Teşekkür..."

Michael elini çenesinin altına koyup başını yukarı doğru kaldırdıktan sonra onu öptü. Stella'nın her yanında elektrik akımı çatırdadı. Eğer tezgâh olmasaydı yere yapışırdı. Stella'nın çıkardığı mırıltılar sayesinde Michael öpüşünü derinleştirdi, tam da Stella'nın ondan istediği şekilde diliyle ağzını işgal etti...

Tezgâhın arkasındaki kapı açıldı ve birisi dışarı çıktı.

Stella ve Michael suçlu ergenler gibi ayrıldılar. Michael boğazını temizleyip tezgâhın üzerindeki kıyafetlerle oyalandı. Stella dudaklarını büzdüğünde Michael'in tadını aldı ve elinin tersiyle ıslaklığı sildi.

Gelen kadının yüzündeki bakışa bakılırsa her şeyi görmüştü... ve merak ediyordu. Yuvarlak çerçeveli gözlüğü yer çekimine meydan okuyan bir açıyla başında duruyordu ve siyah saçlarını atkuyruğu yapmış olsa da birkaç tutam aradan kaçmıştı. Kazayağı desenli bir kazak ve yeşil ekose desenli pantolon giymişti. Onun da Michael gibi boynundan bir mezura sallanıyordu.

Kadın, düzgün olmayan bir kumaşı uzatarak dikişli bir yeri gösterdi. İkisi Vietnamca olması gereken bir dilde hızlı bir şekilde konuşmaya koyuldu.

Michael yüzünde seksi görünen düşünceli bir ifadeyle kumaşın üzerine eğilirken kadın şaşkın bir gülümsemeyle Stella'ya bakıp Michael'in koluna dokundu. "Küçüklüğünde ona ben öğrettim, şimdi de o bana öğretiyor."

Stella zorla gülümsedi. *Annesi* onları öpüşürken mi yakalamıştı yani? Stella ikisinin arasındaki benzerlikleri bulmaya çalıştı ama belirgin bir şey yoktu. Michael'in yüz hatları Doğu keskinliği ve Batı açılarının çarpıcı bir dengesi gibiydi. Minyon kadının yanında geniş omuzlu, iri ve ölümcül görünüyordu.

Stella gözlüğünü yukarı doğru iterek elleriyle eteğini düzeltti, üzerinde laboratuvar önlüğü ve stetoskop olmasını nasıl da istiyordu.

Arka kapının diğer tarafındaki geniş çalışma alanında, yapım aşamasındaki kıyafetler ile çeşitli ticari dikiş makineleri vardı. Alanın sol tarafında daire şeklinde mekanik bir askılık plastik koruyucular içindeki kıyafetleri taşıyordu ve duvarlarda hayal edilebilecek her tondan iplik makaraları diziliydi. Sağ köşedeki yıpranmış kanepede dışarıda gördüğü ufak, yaşlı hanım oturuyor, sesi kısılmış asırlık televizyonu izliyordu. Bahçe makası görünürde yoktu.

Michael'in annesi hiç gizleyemediği bir umutla, "Ne iş yapıyorsun? Doktor musun?" diye sordu.

"Hayır, ben ekonometristim." Stella parmaklarını birbirine geçirdi ve hayal kırıklığını bekleyerek ayakkabılarının ucuna baktı.

"Ekonomist mi oluyor?"

Stella şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Evet, öyle ama içinde daha fazla matematik var."

Annesi Michael'e, "Kız arkadaşın, Janie'yle tanıştı mı?" diye sordu.

Michael gözlerini kumaştan ayırdığında yüzünde endişe vardı. "Anne, hayır, Janie'yle tanışmadı ve o benim..." Konuşmayı kesti, bakışlarını annesinden Stella'ya çevirdi.

Michael'in ikilemi son derece açıktı. Artık insanların içinde birbirlerine ne diyeceklerdi?

Annesi kafa karışıklığıyla, "Neyin?" diye sordu.

Michael ellerinde tuttuğu kumaşa odaklanmadan önce boğazını temizledi. "Janie'yle tanışmadı."

Sıcaklık, Stella'nın vücuduna beklenmedik dalgalar hâlinde yayıldı. Michael annesinin söylediğini düzeltmemişti. Yani insanların arasındayken erkek arkadaş ve kız arkadaş olacakları anlamına mı geliyordu bu?

Stella içini sıkan çaresiz bir özlem hissetti, yoğunluğu kendisini şaşırttı.

"Janie kim?" demeyi başardı. O ismin daha önce de kullanıldığını hatırladı.

"Janie onun kardeşi." Annesinin gözlerinde düşünceli bir bakış belirdikten sonra ışık saçarak konuştu, "Bu akşam yemeğe bizim eve gelmelisin. Janie'yle ekonomiden konuş, ha? Stanford'da ekonomi okuyor ve işe girmeye çalışıyor. Diğer kardeşleri de seninle tanışmak ister. Yeni bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyorduk."

Stella'nın Michael'in kız arkadaşı olarak adlandırılmasıyla hissettiği baş dönmesi, Michael'in annesinin sözleriyle toz olup uçuverdi. Ev. Akşam yemeği. Kız kardeşler. Bu kelimeler kafasında dolanıyor, bir anlama gelmeyi reddediyorlardı.

"Gelsen, ha? Planlarınız varsa bile yine de yemek yemeniz lazım. Michael *bún** yapabilir. *Bún*'u çok iyidir... Sormayı unuttum. Adın ne?"

* (Vn.) Izgara domuz eti ve pirinç eriştesiyle yapılan Vietnam'a özgü bir yemek. (ç.n.)

Şerefsizlemiş bir hâlde, "Stella, Stella Lane," dedi.

"Bana Mç* de." Kulağa *meh* gibi geliyordu ancak orta kısmında farklı bir tonlama vardı.

"Mç?" diye tekrarladı Stella.

Annesi onaylamasına gülümsedi. "Gelmeden önce bir şey yeme ha? Bir sürü yemeğimiz var." Bunu da dedikten sonra işi halletmiş gibi ellerini birbirine çarptı, Stella'nın kıyafetleri için faturayı doldurup ona uzattı. "Bu salı sabahına hazır olur."

Stella panik hâlinde faturayı çantasına tıkıştırıp sessizce teşekkür etti ve dışarı çıkıp arabasına giderken Michael'in büyükannesinin şifalı ot bahçesinin yanından geçti. En azından Stella, yaşlı hanımın Michael'in büyükannesi olduğunu varsaymıştı. Şoför koltuğuna oturduğunda Michael'in annesinin kelimeleri aklında yankılandı.

Ev. Yemek. Kız kardeşler.

Dükkânın dış kapısı hızla açıldı ve Michael yanına doğru koştu. Stella camı açınca Michael ellerini arabanın yanına dayadı. "Eğer istemiyorsan gelmek zorunda değilsin." Sanki tereddüt ediyormuş gibi kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Fakat belki..."

Stella kendini, "Belki ne?" diye sorarken buldu.

"Belki de istediğin türden bir alıştırma olur."

"Ailenle alıştırma yapmama izin mi vereceksin?" Michael'in hayatındaki önemli insanlar konusunda ona güveniyor olması Stella'ya anlamadığı şekillerde dokundu, dengesinin bozulduğunu hissetti. Az önce hissettiği o özlem hissi geri döndü.

"Onlara karşı iyi olacak mısın?" diye sordu araştıran bir bakışla.

* (Vn.) Anne. (ç.n.)

Stella, "Evet, elbette," dedi. Daima insanlara karşı iyi olmak için çabalıyordu.

"Anlaşmamız da aramızda kalacak, değil mi? Onlar yaptığım şeyi bilmiyorlar."

Stella başını salladı. Bunu söylemesine bile lüzum yoktu.

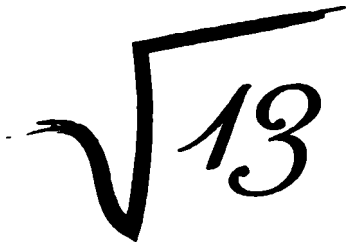
"O zaman benim için sıkıntı yok. Eğer sen istiyorsan. İstiyor musun?"

"Evet, istiyorum." Fakat alıştırma yapmak istediği için değildi.

"Hadi yapalım o zaman." Adamın bakışları dudaklarına indi. "Yaklaş."

Stella ona doğru eğilse de dükkânın ön tarafına göz attı. "İzliyor olabilir..."

Michael dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bir tanecik. Ardından uzaklaştı. "Bu akşam görüşürüz."

Michael dükkâna geri döndüğünde annesi kollarını bağlamış vaziyette onu izliyordu. Vitrin penceresinden Stella'nın beyaz Tesla'sının otoparktan geri geri çıkışını ayan beyan görmüştü. Öpüşmelerini izlediğine de emindi. Stella'yı gözlerini parlatana kadar öpmek isterken o kadar kısa kesmesinin sebebi de buydu.

Stella, Michael'i tam bir çıkmazın içine sokmuştu; düşünmek bir yana önünü bile doğru düzgün göremiyordu ve buraya gelmesi onu hazırlıksız yakalamıştı. Doğru şeyi yapıp onu geri çevireceğine kendini ikna etmişken teklifini kabul etme sebebi de bu olmalıydı. Michael'le kafa bulmamış, ona gülmemişti. Stella, bunları yapmak yerine yaptığı işten ve ondan etkilenmişti. *Gerçek* Michael'den. Kimse onun gerçek hâlini istememişti. Yalnızca Stella. O zayıflık anında şüphelerini fütursuzca bir kenara atmıştı. Evet deme sebebi onunla olmak istemesinden başka bir şey değildi.

Fakat şimdi her şey kontrolden çıkıyordu. Sınırlar bulanıklaşıyordu ve profesyonel hayatını kişisel hayatından ayıramıyordu. Hatta bunu yapmayı istemiyor bile olabilirdi. Annesi Stella'nın gerçekten sevgilisi olduğunu düşünmüştü ve bundan, kendisine rahatsızlık verecek kadar

hoşlanmıştı. Evet demek kocaman bir hataydı. Şimdiden pişmandı ve ne kadar yanlış olduğunu hissediyordu. Fakat nedeninden tam olarak emin değildi. Ancak artık çok geçti. Sadece bir aydı sonuçta. Kendisi profesyoneldi. Bir ayın üstesinden gelebilirdi.

"Stel–la," dedi annesi. Adını söylemeyi deniyordu.

Michael, Stella'nın kıyafetlerini toplayıp çalışma bölümüne yürüdü.

Annesi peşinden geldi. "Ondan, üç yıl önce çıktığın striptizciden daha çok hoşlandım."

"O bir dansçıydı." Tamam, evet, aynı zamanda striptiz de yapıyordu. Michael gençti, kızın da harika bir vücudu ve direkte yaptığı tüm o hareketler vardı.

"O kız, geldiğimde bulmam için bir bardağın içinde kirli donunu bırakmıştı."

Michael ensesini sıvazladı. Üç yıllık eskortluktan sonra bile, kadınların arasındaki bu tuhaf güç oyunlarını hâlâ anlamıyordu. "Ondan ayrıldım."

Zaten sadece seks içindi. Babası sadakatsiz biriydi, o yüzden Michael insanlara bağlanıp onları incitmek yerine, yirmilerinin başında işleri rahat tutmuştu. Dürüst olması gerekirse çok da eğlenceliydi ve birazcık kafayı çizip ilgi gösteren herkesi becermişti. O zamanlarla ilgili hatıraları kadınların külotlarından puslu bir gökkuşağı gibiydi.

Felaket gerçekleştikten sonra paraya ihtiyacı olunca da neden bundan para kazanmayayım diye düşünmüştü. Önceki çalıştığı iş kolunda, zaman zaman kendisine teklifte bulunan zengin, yaşlıca kadınlarla uğraşıp durmuştu zaten. Tek yapması gereken kabul etmek olacaktı. Ayrıca bu iş, babasının –felakete asıl sebep olanın– suratına inen kusursuz bir tokattı.

"Stella'nın sürdüğü pahalı bir araba," dedi annesi.

Michael omzunu silkip Stella'nın kıyafetlerini kuru temizlemeye girmesi gereken diğer ürünlerin yanına koydu ve dikiş makinesinin başına oturdu.

Annesi Vietnamca devam etti, "Senden gerçekten hoşlanıyor. Böyle şeyleri görebilirim."

"Ondan hoşlanan kim?" diye sordu Ngoại.* Televizyonun önündeki yerinde oturuyordu, milyonuncu kez izlediği *Return of the Condor Heroes*'un ortalarındaydı. Andy Lau'nun yer aldığı, kung-fu yapan akbabayı kocaman kuş kostümlü bir adamın oynadığı eski versiyonuydu.

"Bir müşteri," diye cevap verdi annesi.

"Gri etekli olan mı?"

"Onu gördün mü?"

"Mmmm, onu gördüğüm anda gözüme kestirmiştim. İyi bir kız. Michael onunla evlenmeli."

"Ben tam burada duruyorum," dedi Michael. "Ayrıca kimseyle de evlenmiyorum." Eskortluk yapması gerekirken böyle bir şey seçenek bile değildi. Çocukluğunda babasının gittiği, annesinin ağlaya ağlaya uyuduğunu, parçalara ayrılsa bile Michael ve ablaları için güçlü kaldığını ve tek bir iş gününü bile kaçırmadığını hâlâ hatırlayabiliyordu. Michael bir kadını aldatarak asla canını yakmazdı. Asla.

Tabii Stella'nın onunla evlenmek isteyeceğinden değildi. Ne demeye bunu düşünüyordu ki zaten? Daha sadece üç randevuya çıkmışlardı. Hayır, randevu değil. Seans. Hizmet. Bir *alıştırma* ilişkisiydi bu. Gerçek değildi.

"Ben seni evlenme niyetinde olmadığın kızları öyle öpesin diye mi yetiştirdim?" diye sordu annesi.

Michael hüsranla tavana baktı. "Hayır."

"O senin için yeterince iyi Michael."

* (Vn.) Büyükanne, nine. (ç.n.)

Gülünçtü. Sanki Michael nadide bir ödüldü.

Ngoại *mmmm*'layarak katıldığını gösterdi. "Güzel de."

Michael gülümsedi. Stella güzeldi ve farkında bile değildi. Ayrıca çok akıllı, tatlı, ilgili, cesur ve...

Annesi kahkaha atarak onu gösterdi. "Suratına bir bak. Ondan hoşlanmadığını söylemeye kalkma. Gün gibi ortada. En sonunda kadınlar konusunda zevk sahibi olmana memnunum. Bu seferkini elinden kaçırma."

Ngoại mmmm'ladı.

Michael'in gülümsemesi olduğu gibi dondu. Haklılardı. Stella'dan hoşlanıyordu ve hoşlanmamış olmayı diliyordu. Onu elinde tutamayacağını biliyordu.

√

Stella, Michael'in ona mesaj attığı adreste arabasını park etti ve çiçek ile çikolata getirerek tamamen hata yaptığından endişelendi. Vietnam'ın görgü kurallarıyla ilgili yaptığı internet araştırmasında *bir şey* götürmesi gerektiği söyleniyordu, asıl hediye önerileri karışık ve kafa karıştırıcıydı. Meyveden çaya, çaydan alkole kadar uzanıyordu. Ortak görüş yenilebilir bir şeyin en iyisi olduğuydu. Bu sebeple de yolcu koltuğunda Godiva çikolatalar vardı.

Fakat ya çikolatayı sevmiyorlarsa ne olacaktı?

Michael'e sormaya niyetlenmişti ama ne kadar nevrotik olduğunu ve yeni insanlarla tanışmanın kendisi için ne kadar büyük bir durum olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bunlar öyle alelade insanlar da değildi. Bunlar Michael'in ailesiydi, önemli insanlardı ve iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.

Kendisi için genelde kötü sonuçlar doğuran doğaçlamaya olabildiğince az gerek duyma umuduyla aklından sohbet konularını planlayarak günü geçirmişti. Eğer ne iş

yaptığı sorulursa buna hızlı bir açıklaması ve sohbeti sürdürecek sorusu hazırdı. Eğer ona hobilerini ve ilgi alanlarını soracak olurlarsa hazırdı. Eğer ona Michael'le nasıl tanıştıklarını sorarlarsa *onun* açıklamasına izin verecekti. Stella berbat bir yalancıydı.

Midesini düğüm düğüm eden birkaç dakika boyunca aklından sosyalleşme öncesi hatırlatıcılarını geçirdi: konuşmadan önce düşün (birisi için her şey hakaret olabilir; şüpheye düştüğünde hiçbir şey söyleme), iyi davran, ellerinin üstüne oturman parmaklarınla oynayıp durmanı önler ve kendini iyi hissetmeni sağlar, göz teması kur, gülümse (dişlerini göstermeden, o korkutucu), iş hakkında düşünmeye başlama, iş hakkında konuşma (kimse onu duymak istemez) , lütfen ve teşekkürler de, özür dilerken hissederek söyle.

Gerbera papatyalarının buketini ve bitter çikolatalı trüfleri aldıktan sonra arabasından çıkıp iki katlı Doğu Palo Alto evine baktı. Beş yıl önce, buraya ilk taşındığı zamanlarda bu bölge kenar mahalleydi. Silikon Vadisi'nin durmaksızın genişlemesi ve başarısıyla, Doğu Palo Alto'nun arazi değeri fırlamıştı. Civardaki evlerin tümü artık milyon dolarlık emlak demekti, hatta çatlamış betondan araç yolu ve düzensiz peyzajı olan bu gösterişsiz, ufak gri ev bile. Bahçeye yakından bakınca dize kadar uzamış bitkiler olduğunu fark etti.

Sinekler ve güvelerin parlak veranda ışığının etrafında uçtuğu ön kapıya doğru yürürken ellerini bitkilerin kaşındıran yüzeyinde gezdirip taze kokusunu hoşnutlukla içine doldurdu. O yaşlı hanımın kendini meşgul etmekten hoşlanmasına bayıldı.

Zile basıp bekledi. Kimse gelmedi. İç organları birbirine düğümlendi.

Kapıyı tıklattı.

Hiçbir şey olmadı.

Daha sesli vurdu.

Hâlâ bir şey yoktu.

Telefonundan adresi doğruladı. Burası doğru yerdi. Michael'in M3'ü bile araç yoluna park edilmişti. Ne yapacağına karar vermeye çalışarak kendini çıldırtmadan önce kapı açıldı.

Michael ona gülümsedi. "Tam vaktinde."

Stella getirdiği şeyleri sımsıkı tuttu, kararsızlıktan resmen içinde kriz geçiriyordu. "Doğru şeyleri mi getirdim bilmiyorum."

Michael yüzünde tuhaf bir ifadeyle elindeki çiçek ve çikolatayı aldı. "Hiçbir şey getirmene gerek yoktu. Gerçekten."

Panikledi. "Ah, geri alabilirim. Onları götürüp..."

Michael onları masaya bırakıp başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Annem onlara bayılacak. Teşekkürler."

Uzun bir soluk verdi. "Şimdi ne olacak?"

Michael'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım genelde sarılarak selamlaşılır."

"Ah." Stella kollarını tuhaf bir şekilde uzatarak ona doğru yürüdü, her şeyi yanlış yaptığından emindi.

Ta ki Michael kollarını ona dolayıp iyice yakınına çekene kadar. Adamın kokusu, sıcaklığı ve etrafını saran sağlamlığı. İşte bu, yüzde yüz doğruydu.

Michael gözlerinde yumuşak bir bakışla geri çekildi. "Hazır mısın?"

Stella'nın başını sallamasıyla birlikte onu mermer zeminli girişten geçirip resmi görünen bir yemek odasına ve oradan da bitişiğindeki oturma odasıyla açık konsept olan mutfağa soktu. Odadaki kocaman televizyon dikkatini

çekti. Ekranda geleneksel Çin operası kıyafetleri içindeki bir adam ve bir kadın sırayla benzer notaları söylediler. Coşkulu bir tekrarın ardından Michael'in büyükannesi alkışladı. Mutfak masasında onun yanında oturan annesiyse takdirini dile getirmek için mango soyma işine ara verdi.

Stella ve Michael'i fark edince soyacağıyla onlara el salladı. "Merhaba. Az sonra yiyeceğiz."

Stella gülümseyip el salladı. Sinirlerini harap edecek sosyalleşmelerle dolu bir akşama kendini hazırlayarak onlara yaklaşıp, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Michael'in annesinin yüzünde geniş bir gülümseme belirdikten sonra soyacağını ve mango kabuklarını koymak için kullandığı tabağı solundaki boş sandalyenin önüne bıraktı. Stella gömleğinin manşetlerini açarken Michael ona sırıtıp ocağı açtı.

Stella mutfak lavabosunda ellerini yıkarken Michael'in geniş bir tavayı ısıtmasını, yağ koymasını ve kaygısız ancak nasıl yemek pişirileceğini bilen birinin emin tavırlarıyla malzemeleri eklemesini izledi. Stella, Michael'in annesinin yanına oturduğunda mutfak barbekü biftek, sarımsak, limon otu ve balık sosunun kokusuyla doldu. Michael kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı ve o tavadakileri pişirirken Stella onun şekilli kollarına hayran hayran bakmadan edemedi.

Dikkatini mangoya çevirmek için çaba harcaması gerekti ve tam da Michael'in annesinin ona verdiği iri meyveleri soymaya başladığı sırada diğer odadan gelen piyano sesi dikkatini çekti. "Für Elise" parçasının giriş notaları televizyondan gelen seslere karıştı. Sesler zihninde farklı yönlere ayrılıp düşünmesini zorlaştırınca gözlerini kırpıştırdı.

"Janie çalıyor," dedi Michael'in annesi. "İyi, değil mi?"

Stella dikkati dağılmış biçimde başıyla onayladı. "Öyle. Fakat piyanonun akordu bozuk. Özellikle de bas A." O notaya her basılışında Stella içinden irkiliyordu. "Akordunu yaptırmalısınız. Uzun süre akortsuz bırakmak piyano için kötü."

Annesi kaşlarını ilgiyle kaldırdı. "Nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Hayır." Kahkaha attı. Steinway'ini kendi başına akort etmeye çalıştığını düşünmek çok gülünçtü. Muhtemelen beceriksizliğiyle enstrümanı mahvederdi. "Piyanonuzu asla kendi başınıza akort etmemelisiniz."

Michael'in annesi soyulmuş mangonun içindeki kocaman çekirdeği kesmeye odaklanırken, "Bizimkini eskiden Michael'in babası akort ederdi," dedi. "İyi iş çıkarırdı. Kendisi nasıl yapılacağını biliyorken parayı boşa harcamış olacağını söylerdi."

"O nerede? Düzeltebilir mi?"

Annesi gergin bir gülümsemeyle masadan kalktı. "Denemeni istediğim bir şey var. Dur da ısıtayım."

Michael'in annesi buzdolabını karıştırırken büyükannesi de dilimlenmiş mango kâsesini gösterdi. Stella dediğini yapıp kâseden ufak bir dilim aldı ve yiyerek meyvenin dilinde bıraktığı tatlılıktan keyif duydu. Büyükanne mmmm'ladı ve mangosunu soymaya geri döndü.

Stella, karnı gevşerken ufak bir nefes verdi. En çok büyükanneyle oturmaktan keyif alıyordu. Aralarındaki dil engeli konuşmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu ve Stella için bunun hiç önemi yoktu. "Für Elise" sona erdi ve seslerin kaynağı ikiden bire inince başındaki gerilim biraz olsun hafifledi.

Kot pantolonlu, tişörtlü ve dağınık atkuyruklu kız kar-

deşi mutfağa girip ada tezgâhın üzerindeki kevgirden bir fasulye filizi alarak ağzına attı. Stella'yı fark edince el salladı. "Stella, değil mi? Ben Janie." Kevgirden bir fasulye filizi daha aldı ama annesi elinin üstüne hafifçe vurunca çığlıkla elini geri çekti. Annesi mikrodalgaya bir kap koydu ve hızlıca Vietnamca konuşarak onu masaya doğru kovaladı.

Janie, ağzının bir kenarı diğerinden daha yukarı kıvrılan rahat gülümsemesiyle –Michael'in gülümsemesiyle– karşısına oturdu. "Ee, Vietnam operasını sever misin?"

Stella, çekimser bir edayla omzunu kaldırdı.

Janie kahkaha atarak büyük bir dilim mango yedi. "O kadar iyi, ha?"

Stella bir yanıt bulamadan Michael'in annesi masanın üzerine plastik bir tabak bırakıp kapağını açtı. Açık yeşil, yumuşak kekten buhar yükseldi. "Ye, ha? *Bánh bò.** Çok iyi."

Stella soyacağını ve meyveyi bırakıp elini uzatıyordu ki kabın ucuz plastikten olduğunu fark etti, hani şu hazır yiyeceklerin getirildiği türden olanlardan. "Bu türden kapları mikrodalgaya atmamalısınız. Muhtemelen yemeğin içinde artık BPA** vardır." Stella'ya göre bu resmen zehir demekti.

Michael'in annesi, kabı kendisine doğru çekip keki kokladı. "Hayır, bir şeyi yok. BPA yok."

"Cam veya payreks daha pahalıdır ama güvenilirdir," dedi Stella. Nasıl olur da kimse bunu Michael'in annesine söylemezdi? Kadının hasta olmasını mı *istiyorlardı*?

* Pandan ağacının yapraklarıyla yapılan, Vietnam mutfağına ait olan yeşil renkli bir çeşit kek. (e.n.)

** BPA'nın açılımı Bisfenol A'dır ve plastik ya da reçine üretimi için esas olarak diğer maddelerle birlikte kullanılan kimyasal bir maddedir. İnsan sağlığı ve çevre için tehlikelidir. (e.n.)

"Bunları hep kullanırım, sorun olmaz." Michael'in annesi gözlerini hızla kırpıştırarak kabın kapağını göğsüne dayadı.

"Hemen fark etmezsiniz. Tekrar tekrar maruz kalmayla olur. Gerçekten biraz..."

Janie annesinin elindeki plastik kabı alıp yeşil zehir kekinden bir parçayı ağzına tıktı. "En sevdiklerimden. Bayılıyorum." Stella'ya imalı bir bakış atan Janie ağzına ikinci dilimi attı.

Michael masaya doğru yürüyüp kız kardeşi üçüncü dilimi alamadan kabı elinden aldı. "Doğru Mẹ. Bu kaplar gerçekten kötü. Hiç düşünmemiştim. Onları kullanmamalısın."

Michael kabı çöpe atınca annesi Vietnamca konuşarak karşı çıktı. Stella kimsenin zehir yemesini istemedi diye mi kızıyordu?

Janie, masadan kalkıp mutfaktan çıkarken iki kız içeri girdi. İkisi de yirmilerinde, uzun, koyu kahverengi saçlı, kumral tenli ve zayıf yapılılardı. Eğer Stella bu türden soruların insanları rahatsız ettiğini zor yoldan öğrenmemiş olsaydı, kızların ikiz olup olmadıklarını sorardı.

"Seni şişko inek, neden almadan önce sormadın, bir de üstüne şarap döktün? Hem de erkek arkadaşımla öpüşürken?" diye bağırdı kızlardan biri.

Stella irkildi, halihazırda tedirgin olan kalbi iyice sıkıştı. Kavga etmek, kesinlikle hiç sevmediği şeylerden biriydi. İnsanlar kavga ettiğinde hep kişisel bir saldırı gibi algılıyordu. Sadece seyirci olup olmaması önemli bile değildi.

"İlişkinizin bittiğini söyledin, ben de merak ettim. Ayrıca eğer üstüme tam oturuyor olsaydı her yerine dökmezdim. Şimdi şişko inek kimmiş bakalım?" diye bağırdı ikinci kız.

Büyükanne siyah kumandayı alıp gözlerini kısarak tuş-

lara baktı. Ekranda dikine yeşil çizgiler belirdikçe ses artı, müzik dikkat dağıtıcı olmaktan çıkıp hoş olmayan bir noktaya geldi.

"Buraya kadar. Sana verdiğim bütün kotları geri alıyorum!" İlk kız televizyonun sesini bastırmak için daha da çok bağırdı.

"Durma, git de al! Nasıl bencil bir sürtük olduğunu göster."

Büyükanne homurdanıp sesi tekrar açtı.

Stella titrek ellerle soyacağı bırakıp nefes alıp verişini yavaşlatmaya çalıştı. Bu gittikçe fazla olmaya başlıyordu.

Mutfağa iki kız daha girdi. Biri daha kısa ve ailenin geri kalanından daha koyu tenliydi, Stella'yla yaşıt gibi görünüyordu. Öbürüyse liseye gidecek kadar gençti. Hepsi Michael'in kız kardeşleri olmalıydı. Bir, iki, üç, dört, tam *beş* tane.

Kısa olan parmağını ikizlere doğru çevirdi. "Siz ikiniz hemen kavgaya bir son vereceksiniz."

Oflayıp neredeyse aynı tavırla kollarını göğüslerinde bağladılar.

"Taşınıp bizi annemin sorunlarıyla bırakıp gittiğin için bize herhangi bir şey söyleme hakkını kaybettin," dedi ilk konuşan kız.

Kısa olan ablaları bir tank gibi ilerledi. "Artık durumu stabil olduğuna göre benim de kendi hayatımı yaşama vaktim geldi. Hayatınızda bir kez olsun başkalarını düşünün."

"Yani şimdi bencil olan *biz* mi oluyoruz?" diye sordu ikinci kız. "Sen iş partilerinde takılırken biz evde kemoterapiden sonra kusan annemin saçlarını tutuyoruz."

"Artık kemoterapi almıyor... Değil mi?" Kısa olan kardeş doğrulaması için Michael'e baktı.

Michael'in annesi, büyükannenin elindeki kumandayı

kapıp televizyonunun sesini maksimuma çıkardıktan sonra lavabonun başına gidip oyalandı. Stella nemli avuçlarını masanın cam yüzeyine koydu. Bu eninde sonunda bitecekti. Sadece onlara biraz daha dayanması gerekecekti.

"Alıyordu ama iyi yanıt vermedi, o yüzden onu ilaç denemesine aldılar," dedi Michael.

"Neden kimse *bana söylemedi*?"

"Çünkü önemli saçmalıklarınla hep çok meşgulsün, başka neden olacak? Annem seni olduğundan daha fazla strese sokmak istemedi," dedi ikizlerden biri.

"Bu şekilde öğrenmek beni daha kötü strese sokuyor."

"Bak sen, Angie," dedi ikizlerden diğeri.

Didişmeleri sürerken gürültülü bir bipleme sesi geldi ve Michael'in annesi mikrodalgadan beyaz bir kevgir çıkardı. Maşayla erişteleri geniş bir kâseye koyduktan sonra Michael'in kızarttığı bifteği ve yeşillikleri ekledi.

Kibar bir gülümsemeyle kâseyi Stella'nın önüne koydu. "Michael'in *bún*'u. Seveceksin."

Stella başını hızla salladı. "Teşekkür..." Kuşkusu arınca kevgire bir bakış attı. Kâseyi itti. "Kevgir plastikten yapılma. Bunu kimse yememeli."

Michael'in annesi donakaldı ve önce Stella'ya, ardından kâseye bakarken yüzü kıpkırmızı olmaya başladı. "Dur da sana yeni erişte yapayım."

Annesi kâseye elini süremeden Michael aldı. "Ben yaparım. Sen otur Mẹ." Zehirli yemeği alırken yüzü kaskatıydı ve Stella Yanlış Şey'i söylediğine dair korkunç bir hisse kapıldı ancak durumu başka nasıl ele alabileceğini bilmiyordu ki.

Annesi oturdu ve buzdolabının önündeki boş alanda tartışmalarına devam eden kızlarına göz attı. İç geçirerek soyacağını alıp kaldığı yerden devam etti.

Stella gözlerini yaptığı işten ayırmadı, geçen her dakikayla gittikçe daha da geriliyordu. Aralarındaki sohbet eksikliğinin fazlasıyla farkındaydı ve içgüdüleri sessizliği doldurması için onu zorluyordu, tabii *sessizlik* doğru kelime bile olmayabilirdi. Annesi konuşmuyordu ama kız kardeşleri konuşuyordu ve televizyonun bangırtısı hiç durmuyordu. Piyano tekrar başlayınca sinirleri iyice kopma noktasına geldi. Akortsuz A notası bir, iki, üç, dört defa çaldı. Bundan daha rahatsız edici bir şey var mıydı ki?

"Piyanoyu gerçekten akort ettirmelisiniz," dedi. "Kocanız nerede bu arada?"

Annesi cevap vermeden mangosunu soymaya devam edince Stella onun soruyu duymadığını varsaydı.

O yüzden tekrar sordu. "O nerede?"

"Gitti," dedi konuşmayı bitiren bir tonla.

"Yani bu... öldü demek mi oluyor?" Baş sağlığı mı dilemeliydi? Şimdi ne diyeceğinden emin değildi.

Annesi iç geçirip gözlerini mangosundan ayırmadı. "Bilmiyorum."

Cevap Stella'yı şaşırttı ve kaşlarını çatarak sordu, "Öyleyse boşandınız mı?"

"Onu bulamazsam boşayamam."

Stella, Michael'in annesine tamamen afallamış hâlde baktı. "Onu bulamıyorsunuz derken ne demek istiyorsunuz? Kaza mı geçirdi ya da..."

Geniş bir el omzunu kavrayıp sert bir baskıyla sıktı. "Erişteler neredeyse hazır. Fıstık yiyor musun?"

Stella, lafının bölünmesine karşılık gözlerini kırpıştırdı. "Tabii, alerjim yok." Michael başını sallayıp mutfak adasına geri döndüğünde Stella dikkatini yeniden onun annesine çevirdi. "Gideli ne kadar oldu? Kayıp ilânı verdiniz mi ya da..."

"*Stella.*" Michael'in havayı bölen sesinde afallatıcı bir kınama vardı.

Kız kardeşleri tartışmayı bıraktı, tüm gözler onun üzerindeydi. Kalbi televizyondan ve piyanodan daha gürültülü çarptı. Ne yapmıştı ki?

"Babam hakkında konuşmayız," dedi Michael.

Bu mantıklı değildi. "Fakat ya yaralandıysa veya..."

"Kalbi olmayan birini yaralayamazsın," diyerek araya girdi annesi. "Başka bir kadınla olmak için hepimizi bırakıp gitti. Ondan boşanmak istiyorum ama belgeleri nereye göndereceğimi bilmiyorum. Telefon numarasını değiştirdi." Annesi sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı. "Me yorgun. Çocuklar siz yiyin, hı? Michael'in kız arkadaşı bizim yemeklerimizi beğenmezse belki gidip bir şeyler alırsınız."

Annesi gidince piyano aniden duruverdi. Büyükannesi operayı kapattı, ortam televizyondan gelen statik elektriklenmenin çatırtısı dışında sessizdi. Aniden gelen sessizlik rahatlatıcıydı ama bir şekilde kaygı vericiydi. Stella'nın kan akışı hızlandı, başı zonkladı ve sanki koşmuş gibi kısa kısa nefesler alıp verdi. Ya da belki de koşmaya hazırlanıyormuş gibi.

Janie hızla mutfağa girdi. "Neler oldu? Neden annem ağlıyor?"

Kimse cevap vermedi ama yedi çift göz onu suçladı. Bu, tüm o seslerden daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

Michael'in annesini ağlatmıştı.

Utanç ve suçluluktan yüzü alev alev yanarken ayağa fırladı. "Ben çok üzgünüm. Gitmem lazım."

Başını eğip çantasını aldı ve kaçıp gitti.

√

Michael, Stella'nın koşarak çıktığı kapıya gözlerini dikip baktı, sanki ağır çekimde bir trafik kazası izlemiş gibi his-

sediyordu. Damarlarında hiç hoş olmayan duygulardan bir karışım dolanıyordu. Öfke, dehşet, utanç, inanamama, şok. Az önce ne bok olmuştu öyle? Şimdi ne yapacaktı? İçgüdüleri onun peşinden gitmesini söylüyordu.

Janie, "Gidip anneme baksan iyi edersin," dedi.

Bu doğruydu. Alıştırma sevgilisi, annesini gözyaşlarına boğmuştu. Ne harika bir evlattı ama! Tek kelime etmeden annesini aramaya başladı. Ağırlaşan adımları ve daha da ağırlaşan göğsüyle merdivenden çıktı, halı kaplanmış koridorda ilerledi ve annesinin yatak odasının kapısında duraksadı. Kapı aralıktı ve kenardan bakınca annesini yatakta otururken buldu. Ağladığını bilmek için yüzünü görmesine gerek yoktu. Çökmüş bedeninde ve eğik başında yazılıydı zaten.

Görüntü onu mahvetti. Kimse annesini böyle incitemezdi. Ne babası ne geçmişteki kız arkadaşları. Hatta Stella bile. "Me?"

Odaya girip onun yatağına doğru yürürken annesi ona bakmadı.

"Söylediği tüm o şeyler için üzgünüm." Sesini alçak tutmaya çalışsa da doğal olmayan şekilde yüksek çıktı. "Piyano, yemek, babam..."

Stella'nın nasıl becerdiğini bilmiyordu ama birkaç dakika içinde ailesinin bütün hassas noktalarını –sıkıntılı mali durumlarını, annesinin eğitim eksikliğini ve sikik babasını– bulmuş ve onları dürtüvermişti. Yanlışlıkla. Orası gün gibi ortadaydı.

Hassiktir, kızın insan ilişkileri cidden kötüydü. Bu akşama kadar ne kadar kötü olduğunu hiç fark etmemişti. Sadece ikisiyken böyle değildi.

Annesi elini tuttu. "Sence baban iyi mi?"

"İyi olduğuna eminim." Yaşlı herifin en son karısıyla Karayipler'deki bir yatta uzandığını hayal ederken dudaklarını büktü.

"Benim için ona e-posta atabilir misin?"

"Hayır." Babasıyla bir daha asla konuşmayacaktı.

Annesi hırıltılı bir soluk alırken elleriyle yüzünü kapattı. "Stella'n haklıydı. Yaralanmış olabilir. O kadar kötü bir adam ki kimse ona yardım etmeye zahmet etmez, hele de yeni kadını. Sadece parası olduğu müddetçe onun yanında kalır."

Aşina olduğu bir hiddet kaslarına dolarken ellerini yumruk yaptı. "O miktardaki bir para uzun süre dayanır."

"Harcadığı şekilde giderse dayanmaz. Büyük adam olduğunu sanıyor. Hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi, hatırlıyor musun?"

Yine bu konu olmasın.

Annesi, daha önce bin defa duyduğu bir hikâyeyi tekrar anlatmaya koyulunca Michael'in çenesi kasıldı. Annesinin yanına oturdu ve duraksadığında uygun sesleri çıkarabilmek için onu yarım kulakla dinledi.

Kadınları kullanıyor, kötü insan ve *yalancı* gibi kelimeler aradan sıyrıldı ve bu kelimelerin, kendisine de ne kadar uygun olduklarını fark etmeden edemedi. Söylediği yalanlara, faturaları ödemek için yaptığı şeye, herhangi bir adamın yapacağı bir şeyi yapmak için Stella'dan para almasına bak...

Soğuk bir dehşetle doldu. Bu yüzden Stella'nın teklifini kabul etmek bu kadar yanlış hissettirmişti. Yanlıştı çünkü. Ondan yararlanıyordu. Nasıl bir adam toy bir kadının bedavaya öğrenebileceği şeyleri ona öğretmek için ondan para almayı kabul ederdi ki?

En sonunda o son adımları da atmış ve babasına dönüşmüştü. Bu doğru olamazdı. Michael o değildi. O daha iyiydi.

Anlaşmaları şimdi sona ermek zorundaydı. Neredeydi şimdi? Siktir, dışarıda onu mu bekliyordu?

Annesinin hikâyesinin daha yarısı bitmişken ayağa fırladı. "Gitmeliyim Mę. Bu akşam için... her şey için üzgünüm."

"Üzgün olacağın bir şey yok. Eğer onu seviyorsan biz de onu sevmeyi öğreneceğiz."

Kelimenin sadece bahsi bile geçince alnından terler boşaldı. "Sevmiyorum." Bu yaptıklarını daha kötü hâle getirirdi, değil mi?

Annesi onun karşı çıkışını eliyle savuşturdu. "Onu başka bir gün geri getir. Mę o buradayken plastiği mikrodalgaya atmayacak."

"Hiçbir zaman atmamalısın zaten."

"Tabii, tabii." Bunu öyle bir tavırla söyledi ki kendisine ne söylenmiş olursa olsun bildiğini yapmaya devam edeceğini biliyordu. Michael onun bütün plastiklerini atıp yerine daha güvenilir bir şeyler alacağına yemin etti. Stella'yla konuştuktan hemen sonra.

"İyi geceler Mę."

"Dikkatli kullan."

Rekor sürede evden çıkmış olsa da dışarı çıktığı anda duruverdi.

Gitmişti.

Verandanın ahşap destek sütunlarından birini kavradı ve kalp atışları yavaşlayıp zihni berraklaşırken derin nefesler aldı. Serin hava, vızıldayan böcekler ve bir arabanın uzaktan gelen motor sesi.

Belki de burada olmaması en iyisiydi. Düzgün bir ayrılık konuşması düzenlemesi gerekiyordu. Kısa ama iyi bir şeyler. Sorun onda değil, kendisindeydi ve...

Michael ne söylerse söylesin Stella ağlayacaktı. Bu düşünce içini düğüm düğüm etti. Kendi hatası olduğunu düşünecekti. Yatakta da yatağın dışında da çok tuhaf olduğu için olduğunu düşünecekti. Bu akşam istemeden yaptığı fiyasko yüzünden olduğunu.

Arabasına doğru yürüyüp bindi. Kontağı çevirdikten sonra ellerini direksiyona koyup oturdu. Nereye gideceğini bilmiyordu. Onun evine mi, kendi evine mi? Konuşmaları gerekiyordu ama annesinin gözyaşlarının üstüne bir de buna hazır değildi.

Yolcu koltuğundaki yeni prezervatif kutusu dikkatini çekti. Geçen üç yılda böyle sayısız kutu satın almıştı. Hiçbirini açmayı bunu açmayı beklediği gibi sabırsızlıkla beklememişti çünkü Stella farklıydı. Şimdiyse kutunun içindekileri sayısız cuma kadınıyla kullanmaya geri dönecek, basit bir hizmet karşılığında ödemesini alacaktı. Kimseyi incitmeyecek veya kimseden yararlanmayacaktı. Böylesi babasının yaptığından daha iyiydi. Michael bunu yapabilir ve kendisi olmaya devam edebilirdi. O kadınların hiçbirini Stella'yı istediği gibi istemiyor olması çok fenaydı.

Kutuyu yere atıp gözünün önünden uzaklaştırdıktan sonra kendi apartmanına doğru yol aldı. Yarın. Yarın doğru olanı yapacaktı.

$\sqrt{14}$

Stella, kendisini uyuşturan bir pus içinde uyku öncesi rutinini tamamladı. Başını yastığına koyana kadar ağlamadı.

Artık bitmişti. Michael ondan ailesine karşı iyi olmasını istemişti ve o gidip annesini ağlatmıştı. Öyle bir şeyi düzeltmen mümkün değildi.

İçgüdüleri Michael'e gerçeği söylemesini talep ediyordu. Yaşadığı sorunları biliyor olsa da nereye kadar gittiklerinden haberi yoktu. Kokuya, sese ve dokunulmaya karşı hassasiyetleri, işiyle ilgili takıntısı, rutine bağlı kalma ihtiyacı ve insanlarla konuşurkenki tuhaflığı. Bilmediği şeyse bunun için etiketlerin, bir teşhisin olduğuydu.

Fakat acıması, nefret etmesinden daha mı iyiydi? Şu anda Stella'nın duyarsız ve kaba olduğunu düşünüyor ama onu hâlâ bazı tuhaflıkları olan sıradan biri olarak görüyordu. Üzerine yapıştırılan etiketlerle Stella'ya karşı daha anlayışlı olsa da onu öpüşlerinden hoşlanan tuhaf ekonometrist Stella Lane olarak görmeyi bırakacaktı. Onun gözünde, Stella otizmli kız olacaktı. Daha... azı olacaktı.

Diğer insanların ne düşündüğünü umursamıyordu.

Michael söz konusu olunca çaresizce kabul edilmek istiyordu. Bir durumu vardı ama bu onu tanımlamıyordu. O Stella'ydı. Eşsiz bir insandı.

Bu durumu kurtarmak mümkün değildi. Michael'i elinde tutmasının yolu yoktu.

Yine de Michael'in annesinden özür dilemesi gerekiyordu. Daha önce birini ağlatmamıştı ve bu, içini kendine karşı nefretle dolduruyordu. Artık Michael'in babasıyla ilgili detayı bildiği için annesinin kaçamak cevap vermesini mantıklı buluyordu. Stella bunu daha erken anlayabilmiş olmayı diledi, kadını incitip her şeyi mahvetmeden önce ama sadece gelecekte yapacağı şeyleri kontrol edebilirdi, geçmiştekileri değil.

Gece uzadıkça özrünü kafasından geçirip durdu, tekrar tekrar düzeltti. Güneş doğduğunda sürünerek yataktan çıkıp günün üstesinden gelmek için hazırlandı.

Dün gittiği mağazalar sokağına gidip Paris Kuru Temizleme ve Dikimevi'nin önüne park etti. Tabelayı çevirdikleri anda özrünü dileyip gidecekti.

Uykusuz geçirdiği gece yüzünden kafası allak bullaktı ve anksiyetesinin baskısı yüzünden kalbi sızlıyordu. Parmaklarını öyle uzun süre direksiyonda tutmuştu ki eklemleri kilitlenip kaldı. Tükenmiş hâldeydi ve bunu hemen halletmek istiyordu, böylece ofise gidip kendini işte kaybedebilirdi.

Dokuza beş kala tabela *Kapalı*'dan *Açık*'a döndü. Derin bir nefes alıp ikinci defa aldığı çikolata kutusu ile şeftali rengi gül buketini alıp arabasından çıktı. İçeride Janie ön tezgâhta duruyordu.

Dikkatini kucağındaki test kitabından ayırıp ona verdi ve Stella'ya şaşkınlık içinde baktı. Ağzının kenarındaki gerginliğe bakılırsa iyi türden bir şaşkınlık değildi. "Selam Stella... Michael cumartesi günleri çalışmıyor."

"Onu aramıyordum." Ne gereği vardı ki? Aralarındaki şey bitmişti. Gülleri ve çikolataları kaldırdı. "Bunları annen için getirdim. Burada mı?"

Janie'nin yüz ifadesi yumuşadı. "Evet, burada."

"Onunla konuşabilir miyim, lütfen?"

"Arka tarafta çalışıyor. Seni götüreyim."

Arkadaki odaya kadar Janie'nin peşinden gitti ve yeşil, ticari tipte bir dikiş makinesinin önünde durdu. Michael'in annesi kumaşı dikiş makinesinin iğnesinin altından etkileyici bir hızla geçiriyordu, gözlüğü de burnunun ucunda duruyordu.

Stella'nın kasları gerildi, kalbi gümbür gümbürdü. Bunu yapmanın vakti gelmişti. Batırmamayı umut etti. Doğru şeyi söyleyeceğini umdu.

Janie, Vietnamca bir şeyler mırıldanınca Michael'in annesi başını kaldırdı. Gözleri Janie'den Stella'ya çevrildi.

Stella yutkunup atıldı. "Buraya dün gece için özür dilemeye geldim. Kabalık ettiğimi biliyorum. İnsanlarla iletişim kurmakta pek iyi... değilim. Beni evinize davet ettiğiniz için teşekkür etmek istedim." Çiçekleri ve çikolataları uzattı. "Bunları size getirdim. Umarım çikolata seviyorsunuzdur."

Janie, annesi kutuya dokunamadan çikolatayı kaptı. "Ben seviyorum."

Michael'in annesi çiçekleri kabul ederken iç geçirdi. "Dün geceden kalan çok fazla yemeğimiz var. Tekrar gelmelisin."

Stella ayaklarına baktı. Michael bu akşam onu annesinin evinde görürse dehşete düşerdi. "Gitmeliyim. Dün gece için gerçekten çok üzgünüm. Tekrardan teşekkürler."

Gitmek için arkasını dönünce Michael'in minik büyükannesinin kanepede oturduğunu fark etti. Yaşlı kadın

ona başıyla selam verince Stella yarı reverans yarı eğilme gibi bir selam verdikten sonra oradan çıktı.

Michael salona girdikten sonra çantasını mavi zemin kaplamanın üzerindeki diğer iki çantanın yanına bıraktı.

Salonun ortasındaki iki dövüşçü birbirinden ayrılıp geriye doğru beş adım attı, kılıçlarını sol ellerine aldıktan sonra eğilerek selam verdiler.

"Bakın kediler içeri ne getirmiş?" dedi sağdaki dövüşçü. Quan'dı. Başlığı kuzeninin yüzünü gizliyordu ama Michael sesinden ve siyah idman kıyafetine beyazla işlenmiş adından o olduğunu biliyordu. Ayrıca Quan, erkek kardeşinden üç santim daha kısaydı.

Khai eldivenli elini salladıktan sonra hiç sorun yaşamadan idmanı bırakıp aynadaki yansımasına karşı saldırı talimlerine başladı. On baş darbesi, on bilek darbesi, on kaburga darbesi. Sonra tekrar başa döndü. On baş darbesi... Khai egzersiz yaptığında *gerçekten egzersiz yapıyordu*. Dinlenme süresi yoktu. Tek yönlü odaklanışı etkileyiciydi. Michael'e Stella'yı hatırlattı. Ağır bir soluk verdi.

"Genelde cumartesi günleri seni görmezdik. Ne var ne yok?" diye sordu Quan.

Michael kulağını kaşırken, "Biraz idman yapmak istedim," dedi. Genelde cumartesi günlerini koşarak ve ağırlık kaldırarak geçirirdi. Cuma geceleri yaptığı şeyden sonra, insanlardan bıkmış olduğu için yalnız yapabileceği şeyleri tercih ediyordu. Öte yandan bugün kendi başına olmak istemiyordu. Tüm o süre boyunca Stella'yı düşüneceğini biliyordu. Gece boyunca ve bugünün çoğunda düşünüp taşındıktan sonra, onu incitmeden her şeyi nasıl bitirebileceğini hâlâ bilmiyordu. Ancak yapması gerekiyordu. Hem de yakında. İdmanını bitirdikten sonra onu arayıp bir buluşma ayarlamalıydı. Yüz yüze olması en iyisiydi.

"Giyin o zaman," dedi Quan. "Ders bir saate başlıyor. Öğretmen izin aldı, o yüzden kaybeden dersi verir; küçük çocukların dersi."

Bu, kazanması için kusursuz bir teşvikti. Çocukların sopalarını savurması dehşet vericiydi. Daha ufak olanların daha az tehlikeli olacağını zannederdiniz ama aslında en kötüsü onlardı. Hortum gibi salonda koşturuyor, zırhının altına vuruyor veya kılıçlarını hayalarına sokuveriyorlardı. Tabii hepsi kazayla oluyordu. Neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmiyorlardı. Aslında sosyal durumlardaki Stella gibilerdi.

Ve Khai.

Michael üstünü giyerken gözleri Khai'ye takılıp durdu, düzenli bir şekilde çalışarak her seferinde on darbe indiriyordu. Hep aynı sayıda ve hep aynı sırayla yapıyordu. Eğer Stella kendo dersi alsaydı, Michael onun tam olarak aynı şekilde yapacağını görebiliyordu. Dün geceden sonra Stella ve Khai arasında başta düşündüğünden çok daha fazla benzerlik vardı. Khai de hassas konuşmalar yaptığını hiç fark etmezdi. Ayrıca Khai korkunç derecede dürüst, tuhaf şekillerde yaratıcı ve...

Beklenmedik bir şüpheyle dolarken bakışlarını Quan'a çevirdi. "Stella'nın Khai'ye benzediğini düşünüp düşünmediğimi sordun."

Quan başının arkasındaki bağcıkları çözüp kaskını çıkardı. Kara gözleri dengeli bir şekilde onu değerlendirdi. "Evet, sordum."

"Sana benim bilmem gereken bir şey mi söyledi?" O geceyi hatırladı, onları kulübün dışında bulduğunda bir şeyleri bölüyormuş gibi hissetmişti.

"Çok fazla uyarana maruz kalmanın etkisiyle başlayan hızlı solumaları sona erdiğinde, evet, bana bir şey söyledi," dedi Quan.

"Hızlı mı soluyordu?" diye sordu. Midesi yere çökmüş ve her yanı soğuk bir hisle karıncalandı. Bunca bilgiye sahip olması ve onun yanında olmamış olması onu ne tür bir göt yapıyordu? Fark eden kendisi olmalıydı. Quan değil.

"Çok fazla insan vardı Michael. Çok fazla görüntü, çok fazla parlayıp sönen ışık. Onu oraya götürmemeliydim."

Tam o sırada her şey yerine oturdu. "O otistik."

Quan başını yana eğerek, "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu.

"Hayır." Kelime boğuk bir şekilde çıktı ve devam etmeden önce boğazını temizledi. "Fakat bana söylenmiş olmasını isterdim." Niçin ona söylememişti? Hem niçin onu kulübe sokmak için baskı uygulamasına izin vermişti? Bunun kendisine ne yapacağını biliyor olmalıydı.

Ve *dün gece*. Sıktır, berbat olmalıydı. Bangır bangır açık olan televizyon, piyano, kız kardeşlerinin bağırışları, yeni olan her şey...

"Sadece ondan hoşlanmanı istiyor."

Bu sözler Michael'in karnına bir yumruk gibi indi. Michael ondan hoşlanıyordu ve bunu öğrenmesinin hiçbir etkisi olmamıştı. Stella onun gözünde hâlâ aynı kişiydi. Sadece artık onu daha iyi anlıyordu. En azından bilinçli bir seviyede anlıyordu.

İçten içeyse sanki başından beri bildiğini hissediyordu. Çünkü Khai'yle birlikte büyümüştü, Stella'yla nasıl iletişim kuracağını biliyordu. Düşünmesine gerek bile kalmamıştı. Diğerleriyle rahatlayamazken Michael'le rahatlayabilmesinin sebebi de bu olmalıydı.

Tuhaf bir enerjiyle dolarken kasları gerildi ve tüyleri havaya dikildi. Belki de anlaşmalarını sona erdirmesine gerek yoktu.

Belki de teklifini kabul ederek ondan yararlanmış olmuyordu. Çünkü Stella otizmliydi, belki gerçek bir ilişkiye girmeden önce gerçekten de alıştırma ilişkisi işine yarayabilirdi. Belki de alıştırma yapması için Michael kusursuz adaydı. Belki ona gerçekten yardımı dokunurdu.

Elli binin hepsini almasına gerek yoktu. Şöyle bir düşününce hiçbir şey almasına gerek yoktu. Kredi kartları vardı. Sonraki ayın farkını telafi edebilirdi. Stella'ya herhangi bir finansal destek olmadan yardım ederek babası olmadığını en sonunda kendisine kanıtlardı.

Ekipmanlarını çıkarıp umursamazca yere attı. "Şunları benim için kaldırır mısın? Gitmem gerek."

√

Stella'nın telefonu bipleyerek onu verilerinin dünyasından dışarı sürükledi. Ofisi, masası, komut istemi ve yazmış olduğu akıllı kodların bulunduğu bilgisayar ekranları, pencereleri ve pencerelerinin ötesindeki karanlık etrafında belirdi.

Telefonundaki alarmda, "Akşam yemeği vakti," yazıyordu.

Masasındaki çekmeceyi açıp bir protein bar çıkardı. Eğer annesi Stella'nın akşam yemeği için bunlardan birini yediğini görseydi kızardı ama umursamadı. Sadece çalışmak istiyordu.

Dalgın bir şekilde kartonumsu çikolata karışımını çiğnerken algoritmasında ufak ayarlamalar ve rötuşlar yaptı. İyiydi. Belki de en iyi işlerinden biriydi.

Telefonu titreyince ekranı Michael'den gelen bir mesajla parladı.

Cumartesi akşamın altısında, ışıkları yanan üçüncü kattaki oda senin ofisin mi?

Protein barını düşürdü ve pencereden bakmak için ayağa kalktı. Otoparktaki sokak lambasına yaslanan ta-

nıdık biri vardı. Stella anında kaçıverdi, görülemeyecek kadar utanıyordu.

Telefonu başka bir mesajla titredi. *Aşağı gel. Konuşmamız lazım.*

Stella koltuğuna çöktü. Buraya kadardı. Bitirmeye gelmişti. Kısa bir cevap yazarken parmakları titredi. *Mesajla söyle.*

Yüz yüze konuşmak istiyorum.

Telefonu masasının üstüne atıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Yorgundu ve utanç içindeydi. Anlaşmalarının bozulduğuna şahsen tanık olmaya ihtiyacı yoktu. Yoksa onunla konuşmak istediği başka şeyler mi vardı? Yanlış yaptığı daha fazla şey mi vardı?

Belki de annesinden özür dilememeliydi... Ucubece ve müdahaleci mi olmuştu? Niçin *hiçbir şeyi* doğru düzgün yapamıyordu ki?

Ellerini saçlarında gezdirdi ve nefes alıp verişini yavaşlatmaya çalıştı. Özür dilediği için özür dilemesi mi gerekecekti?

Telefonu tekrar titreyince okuyabilmek için titrek parmağının ucuyla telefonu çevirdi.

Sen aşağı gelene kadar burada bekleyeceğim.

Şakağını ovaladı. Başı zonkluyordu ve terden kıyafeti vücuduna yapışmıştı. Eve gidip duş alması gerekiyordu.

O yüzden bunu halletmesi en iyisiydi.

Bir ısırık aldığı protein barı çöpe attı, işini kaydetti ve bilgisayarını kapattı. Çantasını omzuna taktıktan sonra ışıkları kapatıp odasından çıktı.

Boş koridorlar ve loş ışıklı bölmeler genelde onu rahatlatırdı. Bu akşam ise sadece yalnız ve hüzünlü hissettiriyordu. Asansöre doğru giderken bu hissin yok olmasının ne kadar süreceğini merak etti. Bir hafta? Bir ay?

Her şeyin normale dönebilmesini diledi, yani Michael'le tanışmadan önceki hâline. Bu duygusal iniş çıkışlar yorucuydu.

Topukları, resepsiyon bölümünün mermer zemininde yankılandı ve kendini kapıyı açıp dışarı çıkmaya zorladı.

Michael, sokak lambasından uzaklaşıp ellerini ceplerine soktu, sokak ışıklarının altında her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. "Selam Stella."

"Selam Michael." Göğsü sıkışıp sancılanmaya başladı. Parmaklarıyla baldırında ritim tuttururken Michael'i eline bakarken yakalayıp ellerini yumruk yaptı.

"Annem dükkâna uğradığını söyledi."

İşte buydu. Gerçekten yanlış şeyi yapmıştı. Kalbi bangır bangırdı ve yüzü her an büzüşecek gibiydi. Stella yüz ifadesini kontrol altına aldı. "Eğer yapmamam gereken bir şeyse üzgünüm. Onu incittiğimi bilmeye katlanamadım. İnsanları incitmeyi hiç istemiyorum ama sürekli yapıyorum. Bunu düzeltmeye çalışıyorum ama öyle karmaşık ki ve ben sadece... sadece... ben sadece..."

Michael aralarında bir kol boyu mesafe kalana kadar yaklaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Stella ayakkabılarına baktı. *Çok yorgundu.* Bu ne zaman biterdi ki? Böylece eve gidip uyuyabilirdi. "Kızgınsın. Çünkü anneni görmeye gittim. Mahremiyeti ihlal eden bir şeydi."

"Aslında kızgın değilim."

Stella başını kaldırdığında onu üzgün gözlerle kendini izlerken buldu. "O zaman... anlamıyorum."

"Alıştırma sevgilin olarak burada olmamam mı gerekiyor? Saat geç oluyor."

Stella şaşkın bir nefes aldı. "Annenin evinde söylediğim şeylerden sonra hâlâ benimle alıştırma ilişkisinde bulunmak istiyor musun?"

"Evet. Ailemle işler karmaşık ve önden seni hazırlamam gerekirdi. Bunu düşünmediğim için üzgünüm."

Michael tek kolunu beline dolayıp onu kendine doğru çektiğinde Stella konuşamayacak kadar afalladı. *Michael ondan* özür mü diliyordu?

"Sen iyi misin? Bayılacak gibi görünüyorsun."

Stella onun yakınlığıyla gerildi, ne yapacağından emin değildi. "Ben iyiyim. Endişe etme."

"En son ne zaman bir şey yedin?"

"Hatırlamıyorum, ah, sen mesaj atmadan hemen önce yedim."

"Ne yedin?"

Stella ona *söylemeyecekti.* Muhtemelen annesi gibi davranarak onu azarlayacaktı. Şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

Michael parmaklarını onun çenesinde gezdirdikten sonra yüzünü avuçladı ve başını geriye doğru yatırdı. Dudaklarına kelebek kadar hafif bir öpücük değdi. "Çikolata kokuyorsun. Akşam yemeği için şeker mi yedin Stella?"

"Şeker değil. Protein barı. İçinde vitaminler falan var."

"Benimle geliyorsun. Karşı çıkma. Seni doyuracağım." Stella'nın arabasına doğru ilerlediler, fazla uzağa park etmemişti ve o sırada karşı çıkamayacak kadar yorgundu.

Cebindeki uzaktan kumandayla kapıları açtıklarında Stella yolcu koltuğuna oturdu. Kemerini takmaya uğraşırken Michael kemeri tutup emin hareketlerle yerine taktı. Michael diğer tarafa geçip otoparktan çıktı.

Arabanın hareketi Stella'yı hafif uykulu bir hâle soktu, onun şehir merkezinden çıkıp otobana doğru yöneldiğini fark etmesi birkaç dakikasını aldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Anneme."

Hücum eden adrenalin Stella'nın üzerindeki uyku hâli-

ni yok etti ve tamamen uyanmış bir hâlde kalkıp oturdu. "Ne? Niye?"

"Orada bir sürü yemek var. Annem dün bana yüz kişiye yetecek kadar yemek yaptırdı."

Kalbi kalkışa geçecek gibi gümbürdemeye başlayınca gözlüğünü düzeltti. "Gerçekten eve gitmek istiyorum."

"Evinde yiyecek bir şey var mı?"

"Yoğurdum var. Onu yerim. Söz veriyorum."

Michael soluğunu verirken başını iki yana salladı. "Seni çabucak doyurduktan sonra eve götüreceğim."

Stella uygun bir cevap bulamadan Michael ufak, gri evin araç yoluna girdi. Michael kapıyı açınca Stella rüzgârın hafifçe aynı müziği taşıdığını duydu. Stella emniyet kemerine can simidi gibi sarıldı.

Acı dolu bir fısıltıyla, "Bu akşam televizyonun üstesinden gelemem," diye itiraf etti. Dün geceden sonra her zamanki toleransı gitmişti. Paramparça olup herkesi korkuturdu. Michael anlaşmaları konusunda fikrini değiştirirdi; iptal etmek istememesine hâlâ inanamıyordu. Ya da Stella'nın etrafında aşırı dikkatli davranmaya başlardı ve bu daha da kötüydü.

"Bir dakika bekle." Michael cebinden telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı.

Saniyeler içinde müzik durdu.

"Onlara televizyonu mu kapattırdın? Annen ve büyükannen programlarını izleyemediği için mutsuz olmazlar mı?" Bütün vücudu utançla alev aldı. İnsanların onun için değişmek zorunda kalmasından nefret ediyordu.

Michael ona eğlenceli bir şekilde baktı. "Sadece televizyon."

"İnsanların benim için farklı davranmak zorunda kalmasından hoşlanmıyorum."

"Bizim için önemli değil." Michael arabadan inip onun tarafına dolandı, kapısını açtı ve elini uzattı. "İçeri gelecek misin?"

Stella'nın ufak eli avucuna dokunduğunda Michael'in gerginlikten karnında oluşan sert düğüm gevşedi ama berbat bir suçluluk ve hüzün karışımı onu yiyip tüketmeye devam etti.

Stella berbat görünüyordu. Topuzu kaymıştı ve dağınık tutamlar yorgun yüzünü çevreliyordu. Normalde parlak, manalı bakan gözleri sönük, şişmiş ve gölgelenmişti. Gözlerini o hâle getirmek için epey ağlamış olması gerektiğini fark ettiğinde yüreği ezildi. *Michael* onu ağlatmıştı.

Bu onun Stella'sı değildi.

Şey, elinin terlemiş olması tamamen Stella'ya özgüydü. Nazikçe elini sıkıp onu ön verandaya yönlendirdi.

Kapıyı açıp girmeye hazırlandığında Stella kasılıp kıpırdamadı. "Bir şey getirmeyi unuttum. Google'da bir şey getirmem gerektiğini söylüyor. Bırak da gidip..."

"Sorun değil Stella." Tek kolunu kızın beline dolayıp onu evin içine çekti.

Stella içeri adım atınca gözlerini yumup bir nefes aldı. Michael onun dikkatini sessizliğe verdiğini görebiliyor, koluna yaslanan vücudunun gevşediğini hissedebiliyordu.

"Canını sıkan bir şey olursa bana söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi? Mesela dün gece televizyonla... veya önceki hafta kulüpte olduğu gibi."

Stella'nın gözkapakları açıldı ama ona bakmak yerine yan tarafa doğru bakarken yeni baştan kasıldı. "Quan sana bir şey mi söyledi?"

Michael cevap vermeye tereddüt etti. İçinden bir ses, bilmemesinin onun için son derece önemli olduğunu söylüyordu, o yüzden ne kadar nefret ediyor olsa da babasın-

dan öğrendiği şeyi yaptı. Yalan söyledi. "Sadece gürültü ve kalabalığın senin için çok fazla geldiğini söyledi. Neden bana söylemedin? Söylemiş olmanı isterdim."

"İnsanların benim için farklı davranmak zorunda kalmalarından hoşlanmadığımı söyledim zaten."

"Başka bir şey yapabilirdik," dedi çileden çıkarak. Ona zarar vermek veya rahatsız hissettirmek, istediği son şeydi.

"Neden burada portakal var?" diye sordu. Girişteki masanın üzerinde duran tütsü kabı ile Buda heykelinin yanına yerleştirilmiş portakal tabağını gösteriyordu.

"Konuyu değiştirme."

Stella iç geçirdi. "Tamam. Beni utandırıyor. Çok fazla."

Kendine ettiği onca işkence... farklı olduğunu itiraf etmekten utandığı için miydi? Michael'in içi resmen erirken kızın elini kavrayıp sıktı.

"Şimdi bana portakalların olayını anlatabilir misin?"

Michael onun aklının tek taraflı çalışmasına gülümsedi. "Ölenler için bir sunak. Sonraki hayatta acıktıkları söylenir," dedi rahatsız bir şekilde omzunu silkerken. Bilim insanı türevinden biri olduğu için bunu aptalca bulacaktı. Kendisi de öyle buluyordu ama Ngoại ve annesi bunu yapmaktan hoşlanıyordu.

Stella'nın dudaklarında minik bir gülümseme oynaştı. "Onlara farklı türden yiyecekler de veriyor musunuz? Ben sürekli aynı meyveyi yemekten bunalırdım. Şekere ne dersin?"

Michael kahkaha attı. "Bugün yeterince tatlı yedin."

"Şimdi bu meyve sunağa konulduğu için sonrasında onunla ne yapıyorsunuz? Ölülerin gerçekten kalkıp da yemediğini varsayıyorum..."

"Biz yiyoruz. Tam olarak ne kadar beklemen gerekti-

ğinden emin değilim ama en az bir gün kadar bekleniyor herhalde."

"Hımm." Buda heykelini inceledi, ardını görebiliyormuş gibi başını yana yatırdı. Yüz ifadesine bakılırsa büyülenmişti ve Michael onun dövüş sanatları filmleri ile dramalara olan sevdasını hatırladı. Küçümseyici, sıkkın veya rahatsız olmuş görünmüyordu. Michael'in babasına hiç benzemiyordu.

"Bir Asya draması setine girmişsin gibi mi hissediyorsun? Burada olup biten bu mu?" diye sordu Michael.

"Bu daha iyi. Bu gerçek hayat." Stella heykelin arkasında kalan tütsü kutusunu gösterdi. "Birini yakabilir miyim? Nasıl yapacağımı gösterir misin? Hep yapmak istemişimdir."

Michael ensesini ovaladı. "Aslında nasıl yapıldığını bilmiyorum. Yani yakmayı, eğilmeyi ve tüm o şeylerin sırasını hatırlamıyorum. Küçükken yapmayı reddettim ve Ngoại de benden bunu yapmamı istemeyi bıraktı."

Stella kaşlarını çatarak, "Çok uzun mu sürüyor?" diye sordu.

Michael'in ağzının kenarı masum bir şekilde kıvrıldı. "Öyle olduğunu sanmıyorum, hayır. Hadi gel annemle büyükanneme selam ver, sonra seni doyuracağım. Olur mu?"

"Olur."

Stella onu takip ederek yemek odasından geçti ve Sophie ile Evie'nin pirinç eriştesi pişirdiği mutfağa girdiler. Geniş kâselerin içine doğranmış nane ve marul ile birlikte barbekü biftek de koymuşlardı. Tekrar konuşmaya başlamış gibi duruyorlardı. Bir gün düşman, bir gün dost olma hızları hesaba katılınca bu doğru gibi görünüyordu. Ngoại ve annesi, yemek yedikleri rahat masalarının başın-

da mango yığınlarını doğruyorlardı, resmi yemek masası sadece görsellik için vardı. Ngoại'nin üzerinde en sevdiği siyah, örgü hırkası vardı ve annesi de tatil sezonu olmamasına rağmen bir Noel kazağı giymişti.

"Selam Ngoại, Mẹ," dedi Michael.

Annesi ona başını salladıktan sonra Stella'ya baktı. "Tekrar hoş geldin. Yemek yakında hazır. Oturur yersin, ha?"

Stella gülümsese de Michael'in elini daha da sıkı tuttu. "Tabii, teşekkür ederim. Güzel görünüyor."

Michael onu yepyeni payreks kaplarda duran yemeklerle dolu ada tezgâha doğru çekerken, "Bu ikisi Sophie ve Evie. İkiz değiller," dedi. "Sophie, saçında kırmızı bir tutam olan; Tanrım, onu ne zaman yaptırdın? Kendisi bir iç mimar, Evie'yse fizyoterapist."

"Merhaba Stella," dediler aynı anda. Annesi onlara Stella'nın özrünü haber vermiş olmalıydı çünkü sıfırdan başlamak istiyor gibi görünüyorlardı.

Stella elini hafifçe salladı. "Selam."

"Angie burada mı?" diye sordu Michael.

"Hayır. İşi çıktı," dedi Evie.

Sophie alayla ekledi, "Cumartesi günü."

"Çünkü insanlar sürekli..."

"*Cumartesi* günleri..."

"Çalışır."

Kızlar birbirlerine dönüp bilmişçe bakıştılar.

Michael, Stella'nın kulağına fısıldadı, "Küçüklüklerinden beri birbirlerinin cümlelerini bitiriyorlar. Bence uzaylılar."

Stella'nın dudakları başka bir gülümsemeyle titredi ve Michael'e sokuldu. Zavallı utangaç kız. Ailesi onun için boğucu olmalıydı ve daha hepsi burada değildi bile. Stel-

la'nın elini daha sıkıca tutarken onu öpme arzusuyla savaştı. Stella'nın, onu güvenli yeri gibi görerek ona doğru sokulması Michael'in sahip olduğunu bile bilmediği mağara adamı isteklerini tatmin etmişti.

Michael boğazını temizleyip, "Janie ve Maddie nerede?" diye sordu.

"Yukarıda ödevlerini yapıyorlar. Acıktıklarında inerler. Yakında ikisinin de sınavı var."

"Onlar en ufaklarımız," diye açıkladı Stella'ya. "Maddie daha bebek gibi. San Jose Eyalet Üniversitesi'nde ikinci sınıfta."

"Herkesin adını unutacağım." Stella öyle endişeli göründü ki Michael resmen eridi. Stella niçin umursuyordu? Bu insanlar Stella için özel olamazlardı. Sadece Michael'in ailesiydi.

"Sorun değil. Keşke ben de unutabilseydim."

"Aman ne komik Michael." Evie gözlerini devirdi. "Sadece beni hatırlasan yeter. Ben fizyoterapistim, yani eğer karpal tünel sendromu veya o türden bir şeyin olursa başvuracağın kişiyim. Duruş her şeydir."

Annesi onuncu mangosunu soyarken, "O zaman niye doktor olamadın E?" diye sordu. "Tek istediğim ailede bir tane doktor olmasıydı ve biriniz bile benim için bunu yapamadınız."

"Stella doktor," dedi Michael sırıtarak.

Stella'nın gözleri kocaman düğmelere döndü. "Hayır, değilim."

"Evet, öylesin. Doktoran var. Bu da seni doktor yapıyor. Chicago Üniversitesi'ne gittin, ekonomi alanında Amerika'daki, hatta muhtemelen dünyadaki en iyi okul. Onur derecesiyle mezun oldu."

Tam da emin olduğu gibi, annesinin ilgisi arttı. "Bu harika."

Stella kızarınca yanakları fazlasıyla gereken renkle parladı. "Sen nasıl..."

"Google'dan baktım."

Stella gözlerini araştırdı ve ağzının kenarında şaşkın bir gülümsemenin izi belirdi. "Beni mi araştırdın?"

Michael omzunu silkti. Şimdi tuhaflaşma sırası ondaydı.

"Tamam aşk kuşları, yemek hazır. Gelin," dedi Sophie. Sophie makasla kısaltılmış erişte lerin ve aşırı ince kesilmiş etin olduğu kâseyi Ngoại'nin önüne yerleştirip sanki bir bebekmiş gibi şakağına öpücük kondurdu.

Masaya oturduklarında Michael, Stella'nın dikkatli bir şekilde Sophie'nin yemek hazırlığını taklit edişini izledi. Erişte, yeşillik ve biftek dolu kâsesinin içine biraz biber sosu, beyaz turp ve havuç turşusu ile birlikte balık sosu ekledi.

"Daha önce hiç bundan yedin mi?" diye sordu Michael.

Stella tabağındaki her şeyi karıştırırken dalgın bir şekilde başını iki yana salladı ve ilk lokmasını aldı. Gözleri açılıp kocaman oldu, eliyle ağzını kapatarak sırıttı. "İyi bir aşçısın."

Annesi gururla başını sallarken, "Michael'in elleri çok beceriklidir," dedi.

Sophie gözlerini devirdikten sonra imalı bir şekilde gülümseyerek Stella'ya, "Katılıyor musun? Michael'in 'elleri becerikli' mi?" diye sordu.

Annesi Sophie'ye azarlar gibi baktı ama Stella sadece gülümseyip başını salladı. "Sanırım öyle."

Sophie kaşlarını havaya kaldırıp Michael'e *"ciddi mi bu kız?"* der gibi baktı.

Yemek yemeyi sürdürürken Michael yeni öğrendiklerinin ışığında Stella'yı farklı bir açıdan izledi. Sadece ikisi

birlikteyken çok fazla şey fark etmemişti ama göz temasından kaçmıyordu. Birisi ona doğrudan bir şey sormadıkça nadiren konuşuyordu, cevapları kısa ve özdü. Ancak karşısındaki kişiyi dinlerken muhtemelen karmaşık ekonomi problemlerinde kullandığı türden bir odaklanmayla dinliyordu. Kaşlarını çatıyor, söylenen her kelimeye acayip bir önemi varmış gibi asılıyordu.

Bu insanlar onun için önemliydi çünkü Michael için öyleydiler.

Bún'dan mangolara geçtikten sonra, "Nerede büyüdün Stella?" diye sordu annesi.

"Atherton'da. Ailem hâlâ orada yaşıyor," dedi Stella.

California'nın en varlıklı muhitinden bahsedilince annesinin kaşları havaya kalktı. "Bebekleri sever misin?"

Michael neredeyse elindeki meyveyi düşürecekti. "*Mẹ*," derken sesi hissettiği dehşetten boğuk çıktı.

Annesi masum bir şekilde omzunu silkti.

Michael, Stella'ya, "Buna cevap vermek zorunda değilsin," dedi.

Stella kimseyle yapmadığı biçimde onunla göz göze geldi. Yüz kasları rahatladı ama odaklanmasının yoğunluğu yerinde kaldı. O güzel zihni Michael'e odaklandı. Michael buna bayıldığını kabul etti.

Stella tek omzunu silkti. "Bebekleri sevip sevmediğimi bilmiyorum. Çok fazla bebeğin etrafında bulunmadım. Fakat annemle babam torun istiyor. Özellikle de annem."

"O yüzden sana görücü usulü randevular ayarlayıp duruyordu demek ki," dedi Michael.

Stella başını salladı. "Öyle olduğunu düşünüyorum."

"Her şeye karışan anneler."

Michael'in yorumuyla Stella'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri parladı. Michael ne hakkında

konuştuklarını unuttu. Eğer kısa süre içinde onu öpmezse çıldıracaktı.

Annesi kollarını göğsünde birleştirip, "Benim yaşıma geldiğinde bebeklerle oynamak istersin, bu doğal bir şey," dedi.

Sophie ayağa fırladı. "Bulaşıklara yardım eder misin Stella?"

"Tabii, çok isterim," dedi Stella. "Kullandığınız özel bir yöntem var mı?"

"Onları temizleyecek olan şey her neyse o."

Evie masayı toplarken Sophie ve Stella her şeyi lavaboya yığdı. Annesi ve Ngoại yüzlerinde ciddi ifadelerle Michael'e bakıyorlardı. Michael kendisini kötü bir şeye hazırladı.

Annesi Vietnamca konuşarak, "Bugün dükkânda kalbimi kazandı. Hatalı olduğunu nasıl kabul edeceğini bilmek önemlidir. Onu elinde tutmalısın," dedi.

Michael başını iki yana sallarken dudakları incecik kaldı. "O kadar kolay değil."

"Niye?"

"Çok farklıyız. O gerçekten çok akıllı ve çok fazla para kazanıyor."

"*Sen* de akıllısın," diye ısrar etti annesi.

Michael gözlerini devirdi.

"Babanın istediği gibi değilsin ama bu akıllı olmadığın anlamına gelmiyor. Ayrıca çok kazanmıyor olmanın sebebi dükkânda bana yardım etmekle meşgul olman. Artık sana ihtiyacım olmadığını söyledim. Benim yüzümden öyle çok fırsatı geri çeviriyorsun ki. Bunu yapmanı istemiyorum Michael, ayrıca o kızı kaybetmeni de istemiyorum. İyi bir kız. Onu *elinde tut.*"

"O kadar kolay değil."

"Kolay. Senden hoşlanıyor. Sen de ondan hoşlanıyorsun."

Eğer kontrolsüz birisi olsaydı annesine babasıyla olan ilişkisini ima ederdi ama bunu yapmak belden aşağı vurmak olurdu. Babası kendine göre annesini sevmişti. Fakat aldatmayı da sevmişti. Michael, nasıl olup da annesinin her seferinde onu geri kabul ettiğini asla anlamayacaktı.

"Deneyeceğine söz ver, olur mu? Bu kızı sevdim," dedi annesi.

Michael gülebilirdi. Eve getirdiği onca kızın içinden, annesi sahip olamayacağından hoşlanmıştı. Müşterisinden. Daha iyi birisini elde etmesini öğretmek için ettiği yardıma karşılık ona ödeme yapan zengin, son derece eğitimli, güzel müşterisinden.

"Sırf bulaşıkları yıkıyor diye öyle diyorsun."

Michael annesinin kalbine giden yolu biliyordu, yemekten geçmiyordu. Temizlikten, bulaşık yıkamaktan geçiyordu. Michael'in bulaşık yıkamasına gerek yoktu çünkü yemek pişiriyordu. Nedendir bilinmez, bu evdeki kadınların hiçbiri yemek yapmıyordu. O, hayatta kalmak için öğrenmek zorunda kalmıştı.

"Çalışmaktan gocunmuyor," dedi annesi. "Bu önemli."

"Mmm," diyerek ona katıldı Ngoại.

Bir müddet üçü birlikte Stella'nın kâseleri yıkamasını, durulamasını ve kurulaması için Sophie'ye uzatmasını izledi. Kollarını sıvamıştı ve büyük bir özenle çalışırken onunla sohbet eden Sophie'yi dinleyip gülümsüyordu.

"Onu eve götür," dedi Ngoại. "Yorgun görünüyor."

Annesi başını salladı. "Onu eve götür."

Michael masadan kalktı ve gidip kollarını Stella'nın beline doladı. Karşı koyamayıp dudaklarını kızın boy-

nında gezdirdiğinde Stella titredi. Köpüklü süngeri elinde kalakaldı, omzunun üzerinden Michael'e bakarken kafasının karışıklığı yüzünden belliydi. Michael tek elini onun narin kolundan indirip süngeri elinden kaptı. Stella önünde dururken tavayı ve bulaşıkların geri kalanını yıkamayı bitirdi, arada sırada durup Stella'nın kulağına, boynuna veya çenesine öpücükler kondurdu.

Sophie son plastiği verirken –Michael'in annesine bir daha asla mikrodalgaya atmayacağına söz verdirdiği birçok plastikten biriydi– ona *bir oda bulun* bakışı attı ve Michael onun iğneleyici bir söz söylemek için ölüp bittiğini ama sırf Stella'yı utandırmak istemediği için kendini tuttuğunu söyleyebilirdi.

Stella'nın gözkapakları ağırlaştı ve ona karşılık vermemeye çalışmakta başarısız olurken tırnaklarını tezgâha geçirdi.

Michael, "Eve gitmeye hazır mısın?" diye fısıldadı.

Stella başını salladı.

Herkesle vedalaştıktan sonra Stella'nın arabasına bindiler, Michael Tesla'nın tuşuna bastı.

Stella kemerini bağlamadan önce Michael, "Yaşam biçimi ve ziyaret sıklığı konusunda ne düşünüyorsun?"

"İlişki yaşayan çiftler çoğunlukla ne yapıyor?"

"Birlikte yaşıyorlar ve her gün görüşüyorlar. İstediğin bu mu?" Kendisini yüksek sesle bunları söylerken duymak tuhaftı. Bunlar, hayatı boyunca kaçtığı şeylerdi ama konu Stella olunca bunlar için hazır olabilirdi. Tabii eğer o da isterse.

Stella yanağını omzuna sürttü. "O zaman isterim. Kullanabileceğin bir misafir odam var. Fakat benimle kalmaktan rahatsız olursan anlarım. Bütün çiftler aynı evde yaşamıyor."

"Peki ya senin yatağını paylaşmak istiyorsam Stella?" diye sordu kısık sesle.

Ona yardım etmeyi ve babası olmadığını kanıtlamayı ne kadar istese de seks olmadan bunu yapabileceğinden emin değildi. Onu çok fazla istiyordu. Ayrıca Stella'nın sorunlarının çoğunun kökeni özgüven eksikliğiydi. Yatak, bu konu üzerinde çalışmak için harika bir yerdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Stella.

"Sorum o değildi. Zorunda olmadığımı biliyorum."

Yolcu camından dışarı bakarken, "Eğer istiyorsan yatağım sana açık ama becerilerimin ne düzeyde olduğunu biliyorsun. Birlikte geçirdiğimiz son seferden beri bu değişmedi."

Michael buna gülümsedi. Stella onu memnun etme konusunda endişeli gibiydi. Müşterilerinin neredeyse hiç umursamadığı bir şeydi.

"Hadi anlaşmamızı mühürleyelim."

"Ah, pekâlâ." Stella bacağının altındaki elini çıkarıp ona uzattı.

"Alıştırma ilişkisine giriyoruz. Bence öpüşerek yapmalıyız."

Stella onunla göz göze gelirken dudakları şaşkınlıkla aralandı, Michael'in ihtiyaç duyduğu tek davet buydu. Ortadaki bölmenin üzerinden uzanıp Stella'yı öptü. Baştan çıkaran, yavaştan tutuşturan bir öpücük olmasına niyetlenmişti ancak Stella'nın çıkardığı nefes sesi aklını başından aldı. Dilinin aç darbeleriyle kadının ağzını ele geçirdi. Stella parmaklarını saçlarının arasından geçirdikten sonra göğsünü tırnakladı ve pantolonunun içine soktu. *Evet.* En sonunda o kutucuklardan bazılarını doldurabileceklerdi...

Şoför tarafının camı tıklatıldı. Boğuk bir ses anlamsız sözler söyledi.

Michael doğrulup yerine geçerken camı aşağı indirdi.

Kollarını göğsünde bağlayan, çıplak ayağını kaldırıma vurup duran Sophie eğilip gözlerini kıstı ve dudaklarını net bir şekilde oynatarak *sapık* dedi. "Annem farların ışığının doğruca Ngoại'in odasına düştüğünü ve uyuyamadığını hatırlatmamı istedi."

"Üzgünüm, unutmuşum. Şimdi eve gidiyoruz."

Aracın içine uzanıp, "İyi geceler Stella. Umarım yakında tekrar görüşürüz," dedi.

Stella yüzüne dökülen saç tutamlarını çektikten sonra öksürerek boğazını temizledi. "İyi geceler Sophie."

Sophie, Michael'e onaylamayan bir bakış daha attıktan sonra eve geri döndü. Saniyeler sonra telefonu Sophie'den gelen mesajlarla yanıp söndü.

Tanrı aşkına Michael, kıza biraz yumuşak davran.

Korkutup kaçıracaksın ve hepimiz onu gerçekten sevdik.

Cidden, EVİN ÖNÜNDE mi? Kaç yaşındasın sen? 13 mü?

Michael kahkaha attıktan sonra mesajları okuyabilsin diye telefonu Stella'ya verdi.

Stella tırnağının ucunu ısırarak sırıttı. "Ben korkmuyorum."

Michael elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes aldı ve fermuarına dayanan acı verecek kadar sert organını düzeltti. "Hadi seni eve götürelim."

Michael yerleşim yerlerinin boş sokaklarında kuralları hiç takmadan sürerken Stella'nın üzerindeki o kütüphaneci kıyafetlerini çıkardığını ve onu duvara, yere –neresi olduğu umurunda değildi– dayadığını gözünde canlandırıyordu.

Stella'yla çok iyi, hatta nefes kesici olacaktı. Michael ona, Stella'ya göz atıp önce ne yapacağına karar vermeye

çalıştı ve umutları yere çakıldı. Onu evine taşıyacak ve yatağa yatıracaktı.

Annesinin evinden çıkalı çok olmasa da uykuya dalmıştı bile. Başı yana düşmüştü, gözlüğü çarpık bir açıyla burnunda duruyordu. Garaj kapısı açılırken ve tekerlekleri epoksi zeminde gıcırdarken irkilmedi bile.

Michael onu sarsarak uyandırmayı denedi ama Stella tepki vermedi. Nefes alıp verişi derin ve düzenli, vücudu gevşekti. İçini çekerek onu arabadan çıkarıp yatak odasına götürdü, bu akşam için *onların* yatak odası olacaktı.

$\sqrt{15}$

Stella yavaş yavaş uyandı. Yüzüne vuran güneşi, komşunun köpeğinin uzaktan gelen havlama sesini ve Michael'in leziz kokusunu aklına kazıdı. Koku her yanındaydı, sıcak ve yoğundu, mutlulukla iç geçirerek kendini örtülerinin arasına gömdü.

Yan tarafındaki ağırlık örtüyü üzerine bir dürüm gibi sarmasını önleyince kaşlarını çattı. O da neydi? Yorganı kaldırdığında beline dolanan kaslı kola şok içinde baktı. *Çıplak* beline. Dün gece sutyen ve külotla uyumuştu.

Gece rutinini de yerine getirmemişti. Pislikle kaplıydı. *Ağzı.* Muhtemelen antibiyotiğe dirençli bakteriler için bir ekosistem oluşturuyordu. Fırlayıp oturdu, tüm benliği doğruca banyoya koşmaya odaklıydı. Diş ipi, diş fırçası, duş, pijama. Diş ipi, diş fırçası, duş, pijama.

Michael onu çekip geri yatırdı, ensesini öptü. "Daha değil."

"İğrencim. Temizlenmem lazım. Ben..."

Michael ensesini emip Stella'nın kalçasını kendine doğru çekerken ileri doğru hamle yaptı, adamın baksırının içinden baldırlarını dürten sert etin fazlasıyla farkındaydı.

Stella'nın vücudu resmen kısa devre yaptı. Uzuvları gücünü yitirdi. Uyluklarının arası yanıyor ve ihtiyaçla ka-

rıncalanıyordu. Arzusunun yoğunluğu korkutucuydu ve Stella'yı utandırdı. Kendini ve vücudunu kontrol edebiliyor olması gerekiyordu. Kontrolü uçup gitmişti.

"Günaydın." Michael'in sesi, ürpertiler hissetmesine sebep olan boğuk bir hırıltı gibiydi.

"Gü-günaydın..." Bir el sutyeninin altına girip göğsünü avuçladı. Meme ucunu sızlayana kadar sıvazladı ve çimdiklediğinde yarattığı hissi ta içinde hissetti. Elini aşağı doğru indirip karnında gezdirince Stella'nın karın kasları kasıldı.

"Burana dokunmak istiyorum." Cüretkâr bir hareketle Stella'nın cinsel organını avuçladı ve dokunuşunun sıcaklığı külotunun pamuklu kumaşından sızıp onu dağladı.

Stella onun bileğini kavrarken onu uzaklaştırma niyetindeydi ama elleri onunla işbirliği yapmayı reddetti. Adamın belirgin kaslarıyla sertleşen kolları, pürüzsüz derisi tamamen dikkat dağıtıcıydı.

"İzin veriyor musun?" diye fısıldadı.

Stella ona dün gece izin vermişti. Bunu istiyordu ancak kendisinin bu yanıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Vücudu evet demesini istiyordu. Aklı hayır demesini söylüyordu.

Savaşı vücudu kazandı, kalçasını adamın eline doğru kıvırdı. Michael, onun külotunun ağını kenara sıyırdı. Parmak uçlarını Stella'nın kaygan girişinde gezdirirken bir yandan da ensesini öptü. Stella'nın ciğerlerinden keskin bir soluk kopup çıktı. Panik ve zevk çarpıştı.

"Şimdiden ıslanmışsın Stella. Tıpkı Lamborghini gibisin. İki nokta yedi saniyede sıfırdan yüze çıkıyorsun."

"Lamborghinileri sever misin?" Çaresizce, mantıklı bir düşünceye tutunmayı denedi. Her zaman düşünmesi, hareketlerini ve sözlerini tartması gerekiyordu. Kendini bı-

rakınca daima hatalar yapıyordu. Yanlış bir şey yapıyor, insanları incitiyor, kendini utandırıyordu.

Michael ona hafifçe dokunmayı sürdürdü, parmaklarıyla deliğinin etrafında çıldırtıcı daireler çizip duruyordu. Dişlerini ensesine bastırdıktan sonra yalayıp öptü. Stella'nın her yanındaki tüyleri havaya kalktı.

"Evet, severim. Hayır, bana Lamborghini alma," dedi.

"Niye ki?" Ayaklarını adamın bacaklarına sürtüp tırnaklarını da koluna geçirdi. İt onu. Daha yakına çek. Kontrolünü geri kazan. Sal gitsin.

"Hayat tarzıma uymuyor ve annem nasıl aldığımı çok ama çok merak eder." Michael çok kelimesini, klitorisine hafif baskılar uygulayarak vurguladı. Vajinası kasılırken boşalmanın kıyısında titredi.

Michael kulağını ısırdı. "Boşalmak üzeresin, değil mi? Sadece bu kadarı yetti."

"Geçen cumadan beri seninle ilgili fanteziler kurduğum için." Ah Tanrı aşkına, az önce ne demişti?

Michael elini çektikten sonra doğrulup oturdu. Stella'nın saçlarını yüzünden çekerken Michael'in yüz ifadesi yumuşaktı. "Fantezindeki Michael neleri yapıyor?"

"Her şeyi."

Bakışları yoğun bir hâl alırken güldü. "Seni ağzıyla boşaltıyor mı? Gerçek Michael bunu yapmayı istiyor."

Bu adamı memnun etme ihtiyacı ile çekingenliği savaşırken Stella kıvrandı. O, Fantezi Michael'in yapmadığı tek şeydi. "Oral sekste alan taraf olmaktan ziyade veren taraf olmakla ilgileniyorum."

Michael sakin bir tonla, "Belki de bu konu üzerinde çalışmalıyız," dedi. "Kadınları emmeye bayılan tek erkek ben değilim."

Stella alt dudağını ısırıp çarşafı sıktı. Kadınlar. Çoğul.

Ortalama bir adam için bu birden ona kadar bir sayı demekti, belki yirmi. Michael için... yüzlerce. Hatta belki binlerce bile olabilirdi, nereden bilecekti? Stella'nın üzerine yeni bir endişe türü çöktü. Michael'in bütün geçmiş müşterileriyle boy ölçüşebilir miydi?

"Seni tiksindirmek istemem."

"Yapmayacaksın."

"Nasıl senin için iyi hâle getiririm? Bazı kadınlara oral seks yapmak diğerlerine göre daha mı iyi oluyor? Ne yapıyorlar?" Bunda iyi olmayı fena hâlde istiyordu. Diğer kadınların hepsini hezimete uğratmak istiyordu, ama *o kadar çoklardı ki.*

Michael şaşkınlıkla, "O güzel beyninde neler dönüyor?" diye sordu.

"Ben sadece... istiyorum... ihtiyacım var... düşünüyorum..."

Michael başparmağıyla onun dudaklarına dokunarak, "Daha fazla düşünmek yok," dedi.

Sıcak ellerini omuzlarından bileklerine kadar gezdirdi, parmaklarını birbirine geçirip avuçlarını yapıştırdı. Stella doğru şekilde tepki vermeyeceğinden endişelenerek kasıldı. Ne yapması gerekiyordu? Michael'in onun hazzını hissetmek istediğini artık anladığı için istediği şeyi ona vermek, onu mutlu etmek istiyordu.

"Stella, kendini kapatıyorsun." Michael'in gözleri onunkileri araştırırken endişeliydi.

"Üzgünüm." Ellerinin ve parmaklarının arasının terlediğini hissedince irkildi. Kalbi deli gibi çarptı. Bu işi batırıyordu.

Michael onu kollarının arasına alıp sarıldı, ağır ağır saçlarını okşadı. "Bu oral seks yüzünden mi? Yapmak zorunda değiliz."

Stella alnını onun boynuna dayayıp kokusunu içine çekti. Michael'in kollarının arasında yavaş yavaş sakinleşti. "Ben çok rekabetçiyim."

Michael, şakağına bir öpücük kondurdu. "Tamam ama bunun konumuzla alakası ne?"

"Yani seni diğer müşterilerinden daha çok memnun etmek istiyorum demek oluyor."

"Stella, burada memnun etmek için para alan kişi *benim*."

"Sana artık seks için ödeme yapmıyorum, unuttun mu?"

Michael huysuz bir sesle hırlayarak ona daha sıkı sarıldı. "Ben seninle ne yapacağım? Kollarımın arasında ateş gibi ve çıplaksın ama hâlâ hazır değilsin."

Stella içini çekerek ona yaslandı. Dalgınca adamın kolundaki ejderhanın pullarında parmağını gezdirdi. "Diş ipi, diş fırçası, duş ve giyinme aşamasına geçebiliriz."

Michael yorganı kaldırıp attı. "Hadi yapalım o zaman."

√

"Hiç günlük kıyafetin yok mu?"

Stella gardırobuna bakıp gün için seçimini yaparken Michael, onun ıslak saçını yana atıp boynunu öptü.

"İşe başlayınca onlara ihtiyacım kalmadı, o yüzden hepsini verdim," dedi.

"Vardı ama? Yoksa hepsi dize kadar etek ve gömlek miydi?" Michael konuşurken kollarını onun bornozlu beline dolayıp kendi çıplak göğsüne doğru çekti. Kadının vücudu rahatlamak mı istiyor, yoksa kasılmak mı karar veremedi.

Stella, onun kendisini baştan çıkardığından şüphelendi. Aslında işe yarıyordu da. Kesinlikle aklını bulandırı-

yordu ama bu iyi bir şeydi. Dikkatini baş ağrısından ve bugün korkunç şekilde programın dışına çıkmış olduğu gerçeğinden uzaklaştırıyordu. Normalde yeniden başlayıp her şeyi doğru şekilde yapana kadar bunlar Stella'yı rahatsız eder ve canını sıkardı.

"Onlar da etek ve gömlekti. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

Michael gülünce sıcak nefesi kulağına vurdu. "Son zamanlarda en sevdiğim bulmacam sensin. Seni yazlık elbiselerin içinde görmek istiyorum Stella."

"Hiç yok ki."

"Bugün pazar. Alışverişe gidebiliriz."

Stella arkasını döndü; insanların arasına girme, yeni bir yere gitme ve en kötüsü de muhtemelen depolarda fare dışkılarıyla tozlanan, kaşındıran, rahatsız edici kıyafetleri deneme düşüncesiyle endişenin baş gösterdiğini hissetti. "Yazlık elbiseleri bana sen yapabilir misin? Özel Michael tasarımlarını istediğimi söylerken ciddiydim. Zaten giyebilmek için, satın aldığım şeyi ciddi şekilde değiştirmek zorunda kalıyorum."

Michael cevap vermektense uzanıp askıdan pembe bir gömlek aldı ve iç dikişlerini inceledi. "Fransız dikişi. Kumaş..." Parmaklarının arasında ovaladı. "Pamuklu."

"Pamuklu kumaşı severim. İpeği de. Yumuşak oldukları sürece akrilik ve likra gibi sentetik kumaşlara da aldırmıyorum ama sert kota, yüne, kaşmire veya angoraya katlanamıyorum."

Gömleğinin yapısını incelemeye devam eden Michael'in dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Alıştırma sevgilim tekstil konusunda benden daha fazla şey biliyor olabilir. Etkileyici."

İltifatı içini ısıtıp kıpır kıpır yaptı ama aklı "alıştırma

sevgilim" lafına takılı kaldı. Hoşuna gitmedi -"alıştırma" kısmı- ama sahip olabileceği ve olamayacağı şeyler konusunda gerçekçi olması gerektiğini biliyordu. Kendine temas eden şeyler konusundaki savunmacılığının onları ortak bir ilgi alanına yönlendirmiş olmasının ironisine odaklanması daha iyiydi. Kumaş türleri ve özellikleriyle ilgili ansiklopedi gibi bilgilerini dizmeden kendini frenledi.

Michael, gömleğini düzgün bir şekilde yerine taktıktan sonra Stella'nın önüne geçip ellerini onun kalçalarına koydu. "Gerçekten seni yazlık elbiseler içinde istiyorum Stella. Kalem eteklere bayılıyorum. En sevdiğim kısımlarından birini inanılmaz gösteriyor ama bana da işkence ediyorlar."

"Nasıl? Niçin?"

"Bunu yapmama izin vermiyorlar." Stella'yı yanan gözlerle izleyerek bornozunun eteğini yukarı doğru çekti. Bornoz Michael'in kotuna değerken sürtünme sesi çıkardı, Stella'nın uyluklarını serin havaya maruz bıraktı. Michael avucunu Stella'nın baldırından yukarı doğru çıkarıp kalçasında duraksadı ve arkasına uzanıp poposunu sıkarak Stella'nın vücudunun ihtiyaçla sarsılmasını sağladı.

Uyluklarının arasındaki kahverengi bukleler ortaya çıktığında Michael'in kapkara bir ifadeyle bakışını yakaladı. Michael soru sormadan, tereddüt etmeden, ona düşünmesi için zaman vermeden elini kalçasının üzerinden kaydırıp kasığından aşağı indirdi. Parmak uçlarını tüylerin arasından geçirip oradaki tepeciğe masaj yaptı.

Adamın dokunduğu yer alev aldı, Stella'nın dizlerinin bağı çözüldü. Michael'in omuzlarını tutarak dengesini sağladı.

Michael, "İşte benim kızım," diye fısıldarken eğilip onu öptü.

Adamın temiz ağzının tadı cennet gibiydi, Michael'ın öpüşüne karşılık verirken boğazından tiz bir ses çıktı. Onu kendisine öğrettiği gibi iyi öpmeye çabaladı fakat odaklanamadı. Parmakları, Stella'ya dile getirilemeyecek şeyler yapıyordu. Tek yapabildiği ayakta durmaktı ve onda da iyi bir iş çıkaramıyordu. Adamın parmaklarının her darbesiyle biraz daha eridi. Titremeye başlıyordu.

Öpüşmeyi bırakmadan Stella'yı kaldırıp yatağa taşıdı. Sırtının yorgana temas ettiğini hissetmek onu gerçekliğe geri döndürdü. En sonunda bunu yapıyorlardı işte. Seksi. Bir temel oluşturmadan, bir plan yapmadan. Stella bunda kötü olacaktı ve Michael ona nasıl düzelteceğini, nasıl geliştireceğini göstermek zorunda kalacaktı. Her ne kadar küçük düşürücü olsa da eleştiriyi kaldırmak için çok çaba gösterecekti...

Michael, Stella'nın bornozunu açtı ve ağzını memesinin ucuna yapıştırıp emerek içine çekti. Stella hızla nefesini vererek ona doğru gerindi, adam elini tekrar onun bacaklarının arasına kaydırdığında ve sıvazladığında nefes sesleri iniltilere dönüştü. Vajinası öyle fena kasıldı ki canı yandı.

"Şşşşt," diye fısıldadı memesine doğru.

Uzun parmaklarından birini içine kaydırdığında Stella'nın dudaklarından minnettar mırıltılar döküldü. İşte tam olarak buna ihtiyacı vardı. Michael ikinci parmağını içine kaydırdı, içindeki o esneme hissiyle başını geriye doğru attı. Hayır, işte *buna* ihtiyacı vardı. İçindeki baskıya doğru kendini iterken topuklarını yatağa geçirdi. Michael parmaklarını sokup çıkarıyor, nefes kesen bir edayle ona doğru kıvrılıyordu.

Elini çektiğinde Stella karşı çıkmadan edemedi. "Michael, daha çok, ben..."

Michael parlayan parmaklarını dudaklarına doğru kaldırıp emdi. Gözlerindeki yoğunluk şeytani sırıtışıyla birleşince Stella'nın içi kendi kendine kasılırken örtüyü ellerinin arasında sımsıkı tuttu.

Michael'in okşayışları derin, yavaş darbelerle devam etti. İyiydi, çok iyiydi ama Stella'nın ihtiyaç duyduğu yere dokunmuyordu. Stella gittikçe artan sızıyı dindirmeye çalışarak kalçalarını kıvırdı. Michael elini tekrar geri çekince Stella artan bezginlikle ellerini karnından aşağı indirdi ama kendi dokunuşuyla heyecanlanmadı.

Michael onun dizlerini kavrayıp ayırarak kadınlığını gözlerinin önüne serdi. Michael keskin bir nefes alınca göğsü genişledi ve ejderha dövmesi titredi. Gürültülü bir yutkunuşla boğazı hareket etti. "Bilmeliydim, sende gördüğüm en tatlı, küçük..."

"Michael, söyleme," dedi hızla.

Michael duraksadı, gözlerinde edepsiz bir parıltıyla baktı. "Yani... am mı demeyeyim?"

Yüzü alev alev yanan Stella kendi kabuğunda saklanmak istedi.

Michael'in ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Annemin senden bu kadar çok hoşlanmasına şaşmamalı. Seksle ilgili muhafazakâr olmak tam Vietnamlılara göre bir şey. Yirmime gelene kadar kadınların organına ne dendiğini bile bilmiyordum. Çoğu insan minik kuş diyor. Teyzem tatlı patates diyor. Bunlar seninkini tanımlamak için doğru kelimeler değil. Sendekine am* denir Stella."

Stella'nın suratı daha da beter yandı, yüzündeki kızarıklık boynundan göğsüne inerek her yerine yayıldı. "O dediğin kedilere denir. Mırıldar ve fare yakalarlar. Benim... o kısmım... yapmaz... görüntü öyle gülünç ki... yapamam..."

* Kadın cinsel organını tanımlamak için kullanılan "pussy" kelimesi aynı zamanda kedicik anlamında da kullanılmaktadır. (ç.n.)

"Buna am derler Stella ve benim için sırılsıklam, onu yemek istiyorum." Bacaklarının arasına karanlık bir bakış atarken parmaklarını kadınlığının dudakları arasında gezdirdikten sonra hafifçe içine soktu ve onu en çok isteyen kısımda daireler çizmeye başladı. "Buna gelirsek, bu klitorisin. Ağzımı öyle fena istiyor ki kıpkırmızı olmuş. İkimizin de yaşadığı sefaleti bitirmek için seni tatmama izin ver. Eğer sevmezsen duracağım."

İşte o anda Stella, Michael'in bunu gerçekten istediğini fark etti. Michael gördüğü şeyden hoşlanıyordu. Michael'in onun en mahrem yeri için hissettiği utanmaz açlık gerçekti. Ve edepsizdi de. Ayrıca... heyecan vericiydi. Gizemli yanı uyanıp gerinerek Michael'e ve sözlerine doğru çekildi.

"Eğer hoşuma gitmezse ve diğer kadınlar gibi tepki vermezsem hayal kırıklığına uğrar mısın?" Hoşlanmak istiyordu, birçok kadının yaptığı gibi onun ağzıyla orgazm olmak istiyordu ve bu yüzden de hissettiği arzu azalmaya başladı, yerini performans endişesi aldı.

"Eğer hoşuna gitmezse onu geçip devam ederiz." Michael ellerini uyluklarının içinde gezdirip bacaklarını daha da genişçe ayırdı. Dilinin ucunu o muhteşem üst dudağına bastırdı.

Islak etine doğru iyice yaklaşınca Stella'nın gerginliği kalbini gümbürdeten bir seviyeye ulaştı ve derin bir nefes aldı. "Kokuma olan bağımlılığını anlamaya başlıyorum. Her yerinin böyle kokmaması iyi bir şey gerçi. Senin için durmadan taş gibi gezerdim. Zaten bu durumda bile yeterince zorlanıyorum."

Klitorisinin üstüne nazik bir öpücük kondurduğunda Stella'nın bütün vücudu kaskatı kesildi. Beklediği şey bu değildi.

"Nefret ettin mi?" diye sordu Michael.

"Ben... ben..."

Bir öpücük daha kondurduktan sonra hafifçe dil attı. Michael mırıldanarak onaylayıp onu komple ağzıyla kapladı, diliyle yıkarken hafif bir baskıyla emiyordu. Yumuşak, sıcak ve nefisti. Stella'nın içi ısınırken vücudu gevşedi.

"Hoşlanmadığını söyleyebilirim," dedi Michael hırıltıyla. "Sadece dur da..." Diliyle onu okşayıp Stella'dan akan nemi yaladı. "Son bir defa tadına bakayım." Klitorisine geri dönüp dişlerini hassas sinir uçlarına sürttükten sonra onu tekrar öptü, yalayıp emdi.

Stella, derinlerinde haz oluşurken yüzünü yorgana gömdü. Michael'in dili çok becerikliydi ama bir türlü rahatlamaya ulaşamadı. Bu çok yeniydi. Vücudu, üzerine çullanan hislerin şokundaydı. Michael durduğunda Stella ağlayacaktı.

İki parmağını içine daldırınca gözleri resmen yerinden kaydı. Michael dilini kıvırırken bir yandan da parmaklarıyla düzenli bir ritim tutturdu, Stella kalçasının onun darbelerini karşılamak için havaya kalkmasını önleyemedi. Tanrı aşkına, adamın eline biniyor, kadınlığını resmen yüzüne sürtüyordu. Bu kötü olmalıydı. Kendine dur dese de duramadı.

Bir şekilde, adamın kısa saçlarını kavradığını fark etti. Bedeni gittikçe kasılıyor, adamın parmaklarını kavrıyordu, öyle ıslaktı ki parmaklarını içine her daldırışında çıkan kaygan sesleri duyabiliyordu.

"Duracağım Stella. Çok açık..." Dilini hızla ve sertçe ona sürttü, Stella adamın parmaklarının etrafında çaresizce kasıldı. "Çok açık ki sen bundan nefret ediyorsun."

"*Michael.*" Şu çıkan nefes nefese, muhtaç ses kendisine aitti. Umurunda değildi. Aç etini adamın diline sürttü, onu yeniden ağzına aldığında neredeyse hıçkıracaktı.

Kusursuz bir baskıyla emdiği anda, Stella güçlü, kıvrandıran kasılmalarla boşaldı. Michael onun aldığı zevki dilinin yatıştıran darbeleriyle uzattıkça uzattı. Artçı sarsıntıları da dindikten sonra Michael kadınlığına son bir veda öpücüğü kondurup üzerine çıkarak bedenini kendi bedeniyle kapladı. Stella yüzünü onun göğsüne gömdü, kendini hiç olmadığı kadar açıkta ve savunmasız hissediyordu.

Michael'in ona bunu yapmasına izin vermişti. Tüm o sesleri çıkarmış, kontrolünü kaybetmişti.

"Resmen bir porno yıldızı gibi boşaldın Stella. Neredeyse pantolonuma boşalıyordum."

"Boşalmam çok uzun sürdü mü? Çok fazla... uğraştırdım mı?" Bununla hazza geç ulaşan tek kişi olma düşüncesi ona rahatsızlık veriyordu. Stella bir şeyleri veren tarafta olan kişi olmayı daha çok tercih ediyordu.

Michael yumuşak bir sesle güldü. "Ben bilerek uzattım Stella. Feci ateşliydin." Michael ondan ayrılarak topuklarının üzerine oturdu ve cebinden ufak bir folyo paket çıkardı. "İster misin?"

Stella doğrulurken bornozu omuzlarından kaydı. Çıplaklığını örtme refleksiyle kasılsa da adamla göz göze gelemedi. Nabzı kontrolsüzce atıyordu. "Evet, isterim." Folyoyu onun elinden alıp titrek parmaklarla açtı.

Michael yataktan inip pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Erkeksi bir zarafetle pantolonunu çıkarırken kasları şişip indi ve ejderha dövmesi ona göz kırptı. İşte, Michael tüm çıplak ihtişamıyla karşısındaydı. Kusursuzdu. O kısmı bile öyleydi.

Tanrı aşkına, özellikle o kısmı öyleydi. Dimdik, kalın ve damarlı ereksiyonu, güzel vücudunun kalanıyla mükemmel şekilde uyumluydu. Stella az önce hayatının en

yoğun orgazmını yaşamıştı ama daha fazlasını istiyordu. Onu istiyordu. Ağzını sulandırıyordu ve daha önce hiç bir adama oral seks yapmamıştı.

Michael yatağın üstünde diz çöktü ve Stella ellerinden birini onun etrafına sararken nasıl nefes alacağını hatırlayamadı. Ereksiyonu sıcak, saten gibi yumuşak ama altında sertti. *İstiyorum, istiyorum, istiyorum.* Sahip olabileceği her yönden. Michael nasıl hoşlanıyorsa.

"Stella, yüzündeki şu bakış var ya..." Michael'in sesi boğuk, âdeta bir inilti gibiydi. Yumruğunu uzun aleti boyunca yukarı aşağı hareket ettirirken konuştu, "Bu benim sikim. Onu istediğinde, ona ihtiyacın olduğunda kullanmanı istediğim kelime bu."

Stella konuşamadığı için başını salladı. Gizli Stella onun... sikini... istediği gibi talep etme ve Michael'in da bunu ona sağlama fikrinden inanılmaz hoşlandı, gerçi o kelimeyi dudaklarından çıkarabileceğini sanmıyordu. Çiftlik hayvanlarından falan bahsetmiyorlarsa tabii. Hayır, o zaman bile söyleyemezdi.

Michael, Stella'nın diğer elindeki unutulmuş prezervatifi göstererek, "Takmak ister misin?" diye sordu.

Stella dudaklarını yalayıp boğazını temizledi. "Evet."

Elleri titreyip durduğu için Michael'le birlikte halletttiler. İşlerini bitirdiklerinde Michael onu kendine doğru çekti ve Stella tenlerinin temas etmesiyle birlikte titredi. Meme uçları adamın göğsüne sürtündü, sert uzunluğuysa kasık kısmını yakıp geçti. Michael onunla göz göze gelmek için başını eğerken ellerini sırtında gezdiriyordu.

"Neden bana bakmıyorsun?"

Stella gözlerini adamın boğazından biraz daha yukarı çıkarmayı denedi ve omuzlarını kamburlaştırdı. "Çok özgüvensiz hissediyorum."

"İkimiz de çıplağız."

Asıl *içini* çıplak hissettiğini ona nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Eğer Michael onun gözlerinin içine baksa her şeyini görürdü. Saklı tuttuğu kişiyi. Onu görmeyi kimse istemezdi. Bunun eğlenceli ve eğitici bir şey olması gerekiyordu, ruhunu açık etmesi gereken bir şey değil.

Michael çenesine dokunarak başını geriye yatırınca Stella onun şefkatli gözlerini kısa süreliğine görüp hemen gözlerini sımsıkı yumdu.

"Öp beni lütfen," dedi Stella.

Sıcak dudaklar onunkilere yapıştı; tadında onu, kendisini ve seksi buldu. Onu okşayan elleri aceleci bir hâl aldı. Michael, Stella'nın baldırını kavrayıp bacağını kalçasına sararak onu kendine çekti. Kalçasını hafifçe kasarak vajinasına sürtündü. Sürtünmeyle kanı daha hızlı ve daha sıcak akmaya başladı.

"Şimdi, Stella."

Stella kollarını onun göğsüne sarıp dudaklarını boynuna yapıştırdı. "Ben hazırım."

Michael onu yatağa yatırıp kendi bedeniyle kapladı. Burnunu Stella'nın çenesine ve kulağına sürttükten sonra yanağına, ağzının kenarına, dudaklarına yumuşak öpücükler kondurdu. "Benimle konuşmalısın, tamam mı? Eğer acıyorsa, hoşuna gitmediyse, bir şeyi daha fazla yapmamı istiyorsan, mükemmelse. Her şeyi söyle."

Gözlerini kapalı tutmaya devam ederek, "Ben... deneyeceğim," dedi.

Michael hiç beklenmedik bir anda onu çevirip elleri ve dizlerinin üzerine bıraktı. "Sanırım bu şekilde o kadar özgüvensiz hissetmezsin."

Stella gözlerini açıp buruşmuş yastıklara ve ahşap yatak başına baktı. Michael haklıydı. Bu daha iyiydi. Michael onu göremezdi. Stella anında rahatladı. "Bu şekilde

senin için iyi olacak mı?" Diğer adamlar misyoner pozisyonu tercih etmişlerdi.

"Hayır, olağanüstü olacak." Michael sert ellerini sırtından aşağı indirip şehvetli hareketlerle masaj yaptı. Michael tek kolunu yatakta onun yanına koyunca sert göğsü Stella'nın kürek kemiklerine dayandı. Stella'nın ön tarafına uzanıp tek elini baldırının iç kısmından yukarı çıkardı. Aşağıdaki dudakların arasını araştırıp parmaklarını derin bir şekilde içine daldırdı, Stella'nın kalçası hareket edene ve ıslaklığıyla ikisi de sırılsıklam olana kadar bunu sürdürdü. Elini geri çekerken nazik dokunuşlarla klitorisiyle oynadı.

"Michael..."

"Stella," diye cevap verdi. Kulağında ağır ağır soluyordu.

Vücudunun girişini sert bir şey dürttü ve ardından yavaşça içine itti. Stella nefes almayı bıraktı. Geçmişte seks canını yakmıştı ama şimdi Michael içine tamamen yerleşene kadar gittikçe artan şehvetli bir esnemeydi. Stella yutkunmaya, konuşmaya çalıştı. Yapamadı. Birbirlerine mükemmel uymuşlardı.

Uzun bir süre boyunca Michael hareketsiz kaldı. Adamın vücudundaki gerilimi sezince omzunun üstünden ona baktı.

"Michael?"

Sanki acı içindeymiş gibi yüzü buruşmuştu. "Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki. Fazla iyi. Sen..." Michael nefesini verdi. "Eğer hareket edersem kendimi kaybedeceğim."

Stella gülümsemesine engel olamadı. Bunda yalnız değildi. "Hareket et." Sırtını gerip ona doğru salındı. Hareket onu daha da derine itip içini doldurmasına sebep oldu.

Michael'in boğazından bir inilti sesi kaçtı. "Stella, ben

ciddiyim. Sakinleşmem için bana biraz izin ver. Bu ilk seferimiz. Senin için havai fişekler patlasın istiyorum."

İlk seferimiz. Sanki daha defalarca olacakmış gibi söylüyordu. Bu düşünce Stella'yı öyle mutlu etti ki kalbi infilak etmek istedi. Havai fişeklere ihtiyacı yoktu. Sadece ona ihtiyacı vardı.

Stella'nın ensesine ıslak öpücükler konduruldu, araya sataşırcasına ısırmalar ve açgözlü yalamalar da dahil oluyordu. Michael, parmaklarını penisinin etrafında gergince esneyen katmanların arasından geçirip biraz daha yukarı kaydırdı. Orayı ovaladığı anda Stella etrafında kasılıp inledi.

İşte o zaman adam hareket etmeye başladı. Geri çekildi, içine daldırdı, geri çekildi, geri döndü ve böyle böyle bir ritim oturttu. Hem parmaklarıyla hem de vajinasını istila ederek yaptığı çifte saldırıyla birlikte teninin altında dalga dalga yayılan alevlerin fitilini ateşledi.

"Stella," dedi inleyerek. "Çok iyi hissettiriyorsun. Tatlı Stella, benim Stella'm."

Adamın sözleri yatıştırıcı ve heyecan vericiydi. Stella, onun kendisinden istediği gibi konuşmayı denedi ama zorlukla alınan soluklar ve zevkle alınan nefesler dışında bir ses çıkaramadı. Onun yerine nasıl hissettiğini bedeniyle gösterdi. Bacaklarını daha genişçe ayırdı ve içine girerken yaptığı darbelere uyumlu karşılık vermek için kıvrandı. Bu, Michael'in hoşuna gidiyor muydu? Yoksa çok mu uçarı davranıyordu? Yatağa dayadığı eliyle Stella'nın elini tutup parmaklarını birbirine geçirdi.

"İşte böyle," diye fısıldadı Michael. "Mükemmel."

Vajinası yumruk gibi sımsıkı oldu. Ucu bucağı olmayan bir an boyunca, nefes nefese, ele geçirilmiş ve sevilmiş bir vaziyette kıyıda durdu. Orgazm onu ezip geçti. Micha-

el hiç durmadan içine girip çıkarken Stella onun etrafında parçalara ayrıldı. Adamın darbelerine karşılık vermeye çalıştı ancak vücudunu ele geçiren güçlü kasılmalar koordinasyonunu elinden aldı.

Michael dudaklarını boynundan çenesine doğru gezdirdi ve Stella görmeyen gözlerle ona doğru döndüğünde Michael ağzını ele geçirip dilini ta derinlere soktu. Stella'nın bacaklarının arasındaki okşamaları hâlâ sürüyordu, daha son orgazmı bitmeden bir sonrakinin geldiğini hissetti. İçindeki kazık gibi sertliğin etrafında kasları kasıldı, sımsıkı kapandı ve bir kez daha patladı. Michael boğuk bir inlemeyle son bir kez içine girdi.

Adam çenesini onun yanağına ve boynuna sürttükten sonra Stella'nın titreyen vücudunu yatağa bıraktı. Onu sanki kendisine aitmiş gibi sımsıkı tuttu. Stella sarsak ellerle kendini kucaklayan güçlü kolları sıvazladı ve ona karşılık verdi.

Seksin Michael için bir anlamı olmadığını hatırladığında tutuşunu gevşetti. Michael fiziksel temastan hoşlanıyordu. O kadardı.

Hisleri boğazını tıkadı. Eğer bu sadece alıştırmaysa gerçek şeyi asla istemiyordu. Bir fantezinin içinde ne kadar yaşayabilirdi ki?

√16

Michael tamamıyla gevşemiş, tatmin olmuş Stella'yı kucaklarken kalbi göğüs kafesinde sarhoşun teki gibi sendeliyordu.

Bu alıştırma ilişkisi için yapılan alıştırma sikişmesi veya babasından daha iyi olduğunu kanıtlamak için bedavadan yaptığı bir sikişme olmamıştı.

Michael yüzlerce kadını becermişti ama bir kadının vücuduyla hiç bu kadar uyum içinde olmamıştı. Birini tatmin etmeyi hiç böylesine çaresizce istememiş ve o adını haykırırken ve onun için tekrar, tekrar, tekrar boşalırken hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama sikişme olmadığına adı kadar emindi.

Stella ona daha sıkı sarılıp omzuna ve boynuna öpücükler kondurarak gülümsedi. Parmaklarıyla göğsünde ritim tutuyordu, belli ki bu her zaman kötüye delalet değildi ve acayip gıdıklıyordu.

Ritmini durdurmak için elini parmaklarının üzerine koyarak kalbinde sabitledi ve daha profesyonel bir zihniyete bürünmeye çalıştı. "Bak bak. Beş yıldızlık geri bildirim bekliyorum."

"Altı yıldır." Gülümsemesi genişledi, çikolata rengi gözleri ona bakarken parladı ve gözlerini kaçırmayı unuttu. O sabah ilk defa gözlerine gerçekten bakmasına izin veriyordu. Bu, Michael'e paha biçilemez bir şey kazanmış gibi hissettirdi, ciğerlerindeki nefesi çekip aldı.

Michael neşeli bir tonla, "Egoma kötü geliyorsun. Zaten olduğu hâliyle yeterince büyük," demeyi başardı.

"Egoist biri gibi davranmıyorsun. Çok mütevazı ama özgüvenlisin. Senin hakkında sevdiğim birçok şeyden biri de bu."

Sevmek mi?

Göğsünde keskin bir şey hissetti.

Stella onu asla sevemezdi. Bunu varlığının her zerresinde hissediyordu. Sevginin güvene ihtiyacı vardı ve sadece bir aptal ona güvenirdi. Michael babasının oğluydu.

Fakat bunu doğru yaparsa daha fazlası olduğunu kanıtlayabilirdi. İsteyebileceği tek şey de buydu. Saate göz attı ve daha on bile olmadığını görünce hayrete düştü. Sabahleyin olanlar hayat değiştiren türdendi ama sadece iki saattir uyanıklardı.

"Açlıktan ölüyorum ve kahveye ihtiyacım var," dedi Michael. "Ayrıca gidip arabamı almam lazım. Bütün temiz kıyafetlerim orada."

En çok da biraz mesafeye ihtiyacı vardı. Stella fazla yakınlaşıyordu ve aralarına mesafe koyması gerekiyordu. Yataktan çıkıp kot pantolonunu giyerken izleyicisinin takdir eden bakışlarının fazlasıyla farkındaydı. Bu konuda biraz gülünç hissetse de biraz yavaş giyinmiş olabilirdi. Belki fermuarını çekip düğmesini iliklerken karın ve kol kaslarını kasmış olabilirdi. Sonuçta pantolon giymek için çok fazla kas gerekiyordu.

"Acele edip hazırlan Stella."

Kadının alnı kırıştı. "Niçin?"

"Alışverişe gideceğiz. Pazar günleri çiftler bunu yapar."

Stella aynadaki yansımasına bakarak dudaklarını büzdü. Michael onun için yepyeni bir kıyafet seçeneği göstermişti.

Yoga kıyafetleri.

Daha açık olmak gerekirse yoga taytları.

Stella cennette olabilirdi. Tayt hiç kaşındırmıyordu ve dardı. Kendisini sarmalayan kıyafetleri seviyordu. Daha da iyisi bacaklarını ve poposunu nefis gösteriyordu. Bir dansçıya benziyordu. Ya da bir yogiye. Ya da ikisinin karışımından oluşan bir şeye.

Soyunma kabininin dışında bekleyen Michael, "Dışarı çık da görebileyim," dedi.

Gülümsemesini saklamak için dudağını ısırıp kapıyı açtı ve dışarı adım attı.

Adamın çarpık gülümsemesi tüm gücüyle döndü ve nadiren çıkan gamzesi hafifçe kendini gösterdi. "Biliyordum."

"Hoşuna gitti mi?" Stella elini karnının üzerinden geçirip yavaşça döndü.

Michael yerinden kalkıp ona yaklaşırken onaylayan bakışları kıvrımlarında gezindi. Tek elini boynundan omzuna, oradan da üzerine oturan uzun koldan aşağı indirip parmaklarını birbirine geçirdi. "Bayıldım."

"Bununla seksiyim."

Michael tek kolunu beline dolayıp onu yakına çekti. "Çok seksisin." Dudaklarını Stella'nın dudaklarına sürttükten sonra kulağına ve boynuna doğru ilerledi, onun kıvranmasına sebep oldu ve Stella hiç de seksi olmayacağını düşündüğü kıkırtılarını bastırdı.

Stella göz ucuyla alışveriş yapan kızlardan birinin bariz

bir gıptayla onu izlediğini yakaladı. Kız dudaklarını oynatarak *çok şanslısın* dedi ve Stella karmaşık hislerle dolu olsa da ona sırıttı. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Bunun için ödeme yapıyordu. Verdiği para umurunda olduğundan falan değildi. Michael ödediği her kuruşa değerdi.

"Üstündekileri alacağını varsayıyorum?"

"Her renginden bir tane."

"İşte buna karşı çıkmam gerekiyor. Sarı puantiyeleri olan neon turuncuyu alma. Canımı yakıyor," dedi irkilerek.

"Neon turuncu ve sarı yok, anlaşıldı. Ah, elbiseleri de var." İhtimallerle Stella'nın gözleri yusyuvarlak oldu.

Stanford Alışveriş Merkezi'ndeki ufak bir Fransız pastanesinde öğle yemeği yemek için durdular, ayaklarının dibindeki kaldırımda üç koca torba dolusu kıyafet vardı. Michael, burada California'daki en iyi Asya'ya özgü olmayan sandviçlerin olduğunu söylemişti, öte yandan Stella bunu ilginç bulmuştu çünkü Asya sandviçlerinin özel bir şey olduğunu hiç bilmiyordu.

Stella, sandviçin şarküteri ürünleriyle dolup taşmasını bekliyordu ama Michael dışarıdaki masalarına öğle yemeklerini getirdiğinde içinde hindi, gravyer peyniri ve yağ olan sıradan baget ekmekleriydi. En azından bademli kruvasan da almıştı. Fakat ekmeğinden aldığı ilk ısırık lezzetiyle onu şaşırttı.

"İşin sırrı gerçekten iyi bir ekmek ve yağın olması. İhtiyacın olan tek şey güçlü temeller," diyerek göz kırptı ve Stella, onun yemekten fazlası hakkında konuştuğuna dair bir hisse kapıldı.

Alışveriş yapanların hafif trafiği gittikçe azalınca ve güneş ağaçların ardına doğru inince Stella bunu tekrar yapmak isteyebileceğine karar verdi. Normalde pazar prog-

ramı doluydu ama yeni bir hafta sonu rutini oluşturmaya açıktı. Uyum sağlayabilirdi, özellikle de içinde Michael varsa.

Rahat, bej rengi pantolon, yakası açılmış ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömleğiyle dergilere yakışacak kadar nefis görünüyordu. Her zamanki gibi. Bütün sabahı kendisi için alışveriş yaparak geçirdikleri kafasına dank etti. Ne kadar bencil ve kendine odaklıydı.

"Erkek kıyafetlerine bakmak ister misin?" Etraflarındaki mağazalara bakarak hangisinin Michael'e cazip geldiğini merak etti.

Michael yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Hayır, sağ ol."

"Emin misin? Sana bir şey almama izin verir misin?" Michael'in rahatsız olduğunu görünce kalp atışları hızlandı ve başka bir eklemede bulunarak durumu hafifletmeye çalıştı, "Sana Lamborghini almama izin vermediğine göre."

Michael ona araştıran bir ifadeyle baktı. "Eğer isteseydim bana gerçekten bir Lamborghini alır mıydın?"

Sandviç paketindeki kırıntılara bakarak başıyla onayladı. "Satın almaya gücümün yetip yetmeyeceğini soruyorsan, yetiyor. Para konularında nasıl konuşulacağını pek bilmiyorum ama ben çok kazanıyorum ve harcamak istediğim çok fazla şey yok. Sana bir araba almak isterdim. Özellikle de eğer..." Onu kızdıracak bir şey söylemeden önce konuşmayı bıraktı.

"Eğer ne?"

"Söylememeyi tercih ederim. Uygun olmadığından eminim."

Michael başını yana eğdi, yüz ifadesi iyice kendini kapattı. "Duymak isterdim."

"Diyecektim ki..." Huzursuzca bir nefes aldı. "Özellikle de eğer şu anda kullandığını başka bir kadın aldıysa."

Michael sandviç paketini katlayarak düzgün bir kare şekli vermeye odaklandı. "Arabanın hediye olup olmadığını mı soruyorsun?"

Öyle olduğundan emindi ve bu onu öfkeden köpürtüyordu. "Evet."

"Aslında öyleydi."

"Kulüpteki sarışından."

Michael'in alnı kırıştı. "Bunu nasıl bildin?"

"Peşini bırakmayan müşterin o." Kadının Michael'i öpüşünün hatırası zihninde belirince ensesindeki tüyler havaya kalktı. Sadece o da değil, Michael onunla seks yapmıştı. Muhtemelen defalarca. Nefes alıp verişi hızlı ve acı veren bir hâl alınca tırnaklarını masanın cam yüzeyine sürttü.

Michael elini onunkilerin üzerine koyunca Stella'nın kalp atışı yavaşladı. "O türden hediyelerden hoşlanmıyorum. Lütfen alma, olur mu?"

"Tamam." Fakat Michael'in kendisine hediyeyi veren kadından hoşlandığı için o hediyeyi elinde tuttuğunu hissetmeden duramadı. Bunu birisi senin için değerliyse yapmaz mıydın? Sana verdikleri şeylere sahip çıkmaz mıydın?

Stella, Michael'in ondan bir şeyler taşımasını istiyordu. Ona bir şey almasına izin vermemesi de neredeyse çaresiz hissetmesine sebep oluyordu.

"Eğer eski müşterilerimi kıskanmaya başlayacaksan bu senin için çok zor olacak Stella," derken gözleri seviyeli ve sesi karamsardı. Sanki eskortluk yapması kabul etmek zorunda oldukları üzücü bir gerçeklikmiş gibi.

Dilinin ucunda bir ton soru toplandı. Eğer hoşuna gitmiyorsa niçin yapıyordu? Kıyafetler konusunda çok be-

cerikliydi. Neden kuru temizleme ve düzeltmeler yapmak yerine daha fazlasını yapmıyordu? Neden eskortluğu para kapısı olarak kullanıyordu? Gizli bağımlılığı mı vardı? Başı belada mıydı?

Neden gerçekten Stella'nın olamıyordu?

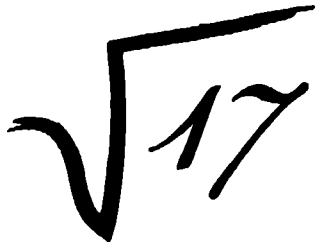
Gerçi şimdilik onundu. Sarışını istemiyordu. Bu sabah sarışınla değildi.

Öğle yemeklerini bitirdiklerinde düşündüğü sorulardan birisi aklının gerisinde takılıp kaldı.

Neden gerçekten Stella'nın *olamıyordu*?

Stella'nın düşünebildiği tek bir olası sebep vardı: Michael onu istemiyordu.

Böyle şeyler değiştirilmez değildi gerçi. Tüm bunlara başlarken bir erkeği baştan çıkarmasına yardım edecek beceriler öğrenmeye hazırlanmıştı. Belki Philip James'i. Fakat Michael'e sahip olabilecekken niçin Philip'le yetinecekti ki? Michael'in ona öğrettiklerini... onun üzerinde kullanabilir miydi? Eskortunu baştan çıkarabilir miydi?

Stella'nın çalışıyor olması gerekiyordu. Çevrimiçi iç çamaşırı projesi ilginçti. Normalde şimdiye kadar bitirmiş olurdu. Fakat iç çamaşırlarına, hatta *iç çamaşırı* kelimesine bakıp da Michael'i düşünmeden duramazdı.

Masasının çekmecesinde duran telefonu onu çağırdı. Michael'e mesaj atmak istedi. Buna izin var mıydı? Ofisindeki o geceden bu yana sadece konum belirlemek için mesajlaşmışlardı.

Parmaklarını masasına vurduktan sonra elini yumruk yaptı. Eğer ona basit bir mesaj atacak kadar cesareti bile toplayamazsa onu nasıl baştan çıkaracaktı? Telefonunu çıkardı.

Selam.

Göndermeden sildi.

Seni özlüyorum.

Kelimeleri görmek bile avuçlarını terletti. Çok doğrudandı. Sildi.

Bu akşamki planımızdan emin olmak istedim.

Mesajı gönderip telefonu masasının üzerine bıraktıktan sonra tek bir şeyi bile görmeden bilgisayarının ekranına baktı. Telefonunun ekranı kapkara kaldı. Michael muhtemelen meşguldü.

Telefonu titredi ama mesaj aldığını haber vermek için bir defa titremek yerine titremeye devam etti. Arıyordu.

Ekrana göz attı ve arayanın Michael olduğunu görünce yüreği ağzına geldi. Cevap vermeden önce telefonu göğsüne dayayıp sarıldı. "Merhaba?"

"Selam Stella." Arkadan Vietnamca konuşan annesinin ve bir dikiş makinesinin sesi geldi. "İki elime de ihtiyacım var, o yüzden mesaj atmak yerine aramak istedim. Bu akşam için planlarımız hâlâ geçerli. Mountain View'daki Tayland restoranına gideceğiz."

"Tamam, seninle orada buluşurum."

"Harika."

Dikiş makinesi duraksadı ve aralarındaki sessizlik uzadı. Stella onun konuşmasını istedi. Sesini tekrar duymak istiyordu.

"Kıyafetlerini unutma. Evime getirmek için. Tabii orada kalmak istemiyorsan ayrı. Mecbur değilsin," dedi aceleyle.

"Hayır, benim için sorun değil. Sadece unuttum. Hatırlattığın için sağ ol." Sessizce güldüğünde Stella'nın telefonu tutan eli kasıldı. Onu gerçekten ama gerçekten özlemişti, son görüşmelerinin üzerinden daha sadece bir gün geçmişti.

Annesi bir şey söyleyince Michael iç geçirdi. "Gitmem lazım. Bu akşamı sabırsızlıkla bekliyorum. Seni özledim, hoşça kal."

Nefesi boğazını tıkamadan önce, "Ben de seni özledim," diye mırıldandı. Ancak hat düşmüştü bile, o sözleri kendi kendine söyledi.

Diğer insanlar birini özlediklerinde günlerinin kalanını nasıl geçiriyorlardı? Stella onu *görmek* istiyordu.

Telefonunun galerisine girdi ve bomboş olduğunu gör-

dü, zaten öyle olduğunu da biliyordu. İçgüdülerine ayak uydurup Michael'e tekrar mesaj attı.

Telefonum için bir fotoğrafını istiyorum.

Lütfen.

Bekledi.

Tam cevap vereceğine dair umudunu yitirip telefonunu bıraktığı sırada telefonu titredi.

Hızla çektiği bir selfie'ydi, kaşlarını havaya kaldırarak yüzünü yakından çekmişti. Sersem ama hâlâ enfes görünüyordu. İçini çekip başparmağını adamın yanağında gezdirdi.

Telefonu Michael'den gelen bir mesajla tekrar titredi.

Benimki nerede?

Saçlarını salık istiyorum.

Stella inanamayarak kahkaha attı. *Sen ciddi misin?*

Saçlarını aç. Selfie. Şimdi.

Üstten iki düğmeni de aç.

Stella kendini aptal gibi hissederek saçını tutan lastik tokayı çekip saçlarını serbest bırakmaya çalıştı. Toka saçına takılınca daha sertçe çekti ve toka koparak saçlarından ayrılıp yere düştü. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdikten sonra gömleğinin iki düğmesini açtı. Telefonun ekranından kendi yüzü ona bakıyor olsa da o... farklı görünüyordu. Her zamanki Stella gibi görünmüyordu. Bu akşam sevgilisini görecek olan Gizli Stella'ya benziyordu.

Yanlışlıkla kamera tuşuna bastı, tam durumu anladığı esnadaki yüzünü yakaladı. Onların olduğu şey buydu. Sevgililerdi. Stella bunun kulağa gelişinden çok hoşlandı.

Fotoğrafı Michael'e yolladı.

Telefonu neredeyse anında titredi.

Vay be Stella.

Cehennem. Kadar. Ateşli.

İçinden bir kahkaha kopup kaçtı, ona gerçekten seksi bir şeyler göndermek istedi. Ancak nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen bu, kamera açısı ve vücut pozisyonuyla yapılan bir sanattı ve ofisi de camla çevriliydi. Ya iş arkadaşları görürdü ya da telefonunu dar kıyafetlerinin içine tıkıştırmanın bir yolunu bulmak zorunda kalırdı.

Yenilgiyle telefonunu bırakıp kendini hâlâ sevdiği işine odaklanmaya zorladı. Verilerin arasında gezinirken ilginç bir bilgiye ulaştı: evli erkeklerin büyük bir çoğunluğu iç çamaşırı satın almıyordu; kendileri için bile. Eşleri satın alıyordu. Veriyi tarayıp süzerek rakamların elverdiği kadarıyla önceki yıllara döndü, erkeklerin daha evlenmeden önce bile iç çamaşırlarını almayı bıraktıklarını keşfetti.

Burada neler oluyordu? Bu, ne türden antropolojik bir olguydu böyle?

Yeni bir yapbozun heyecanı damarlarında kaynayıp onu ele geçirdi. Veriyi birkaç farklı değişkenle grafiğe oturttu, eğrilerin ve gelişigüzel dağılım grafiklerinin analizini yaptı, istatistiklere baktı. Çözemedi. Bir şeyi çözemediği zamanlara *bayılıyordu*.

Telefonu titredi, ekranda *Michael'le Akşam Yemeği* yazıyordu.

Monitörlerine özlem dolu bir bakış attı ama parmaklarının klavyesine tekrar dokunmasına izin vermedi. Kendisi için beş dakika daha gibi bir kavram yoktu. Eğer işe geri dönerse gece yarısını geçene kadar verilerin içinden bir daha çıkamazdı. İşte o yüzden alarmlar kuruyordu.

Ayrıca Michael de veri kadar ilginçti ve onu güldürüyordu. Güzel kokuyordu, güzel hissettiriyordu, tadı güzeldi ve... Ayaklarını halının üzerinde oynatıp dururken kendine sarıldı. Neredeyse çok fazla mükemmellik vardı.

Gündüz işi heyecan vericiydi. Gece Michael heyecan vericiydi. Bunu sonsuza kadar, her gün istiyordu.

İşini kaydedip bilgisayarını kapattı ve eşyalarını topladı. İnsanlar daha ofislerindeyken koridordan çıkıp gitmesi nadiren yaptığı bir şeydi ama iş arkadaşları genelde buna pek takılmazdı. Ancak bu akşam yürürken üzerine çektiği olağandışı ilgi kafasını karıştırdı. Ofislerindeki önemli ekonometristler, beyaz tahtalarına formül yazarken duraksadılar. Bölmelerinde oturan genç analistler ona afallamış bir hâlde baktılar.

Philip'in ofisinin yanından geçerken adam başını masasındaki kâğıtlardan kaldırıp ona baktı ve sonra dönüp bir kez daha baktı. Stella ona el sallayarak asansöre doğru gitti. Tam kapılar kapanmaya başladığı sırada Philip içeri atladı.

"Bugün erken çıkıyorsun," dedi.

Stella gözlüğünü düzeltirken saçlarının açık olduğunu fark etti. Bu yüzden herkes bir tuhaf davranıyordu demek ki. Gözlerini devirdi. Sadece saçtı. "Akşam yemeği planım var."

Philip'in açık renkli gözleri onu baştan aşağı süzdü. "Biriyle mi buluşuyorsun?"

Stella saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet."

"Tavsiyeme kulak verdin demek, ha?" dedi her zamanki gülümsemesiyle.

"Aslında evet, verdim. Teşekkürler."

Philip şaşkınlıkla gözlerini kırparken kaşları yukarı doğru kalktı. "Şaşırtıcısın Stella, saçların açıkken iyi görünüyorsun."

Adamın değer biçer gibi bakışları onu fazlasıyla rahatsız etti ve iki düğmesini yeniden iliklemek için elleri kaşındı. "Sağ ol."

"Ee kim peki? Adamı tanıyor muyum? Ciddi mi?"

Stella parmaklarını bacağına vurdu. "Onu tanıdığımı sanmam. Umarım ciddidir. Benim için öyle."

"Hemen seninle evlenmesini isteme, tamam mı? Bu erkeklerin ödünü bokuna karıştırır."

Stella ona kaşlarını çatarak baktı.

Philip boğazını temizledi. "Üzgünüm, yanlış şekilde söyledim. Sadece ağırdan al. Demek istediğim buydu."

Asansör bir ding sesiyle durdu ve kapılar kayarak açıldı, Philip kapıyı açık tutmak için sensöre elini bastırdı. "Hanımlar önden."

Stella dışarı çıktı, hızlı yürüyerek adamı geride bırakmayı umuyordu ama Philip uzun adımlarla yanında yürüdü.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Bir Thai restoranına." Otoparktaki arabasını gördü ve doğruca içine ışınlanabilmeyi diledi. Bir daha isteyken asla saçlarını açmayacaktı.

"Yani baharatlı yemek sever misin?"

"Severim. Eğer bu yer iyi çıkarsa sana söylerim, Heidi'yi oraya götürebilirsin."

"Artık Heidi'yle çıkmıyorum. Benim için gerçekten fazla genç. Hiç ortak noktamız yok. İnsanlarla iletişim kurma konusunda pratik yapmam gerektiğini söyledi. Görünüşe göre, tepeden bakan biri olarak görülüyormuşum. Çileden çıkarıcı. Bir şeyleri bilmek benim hatam değil ya." Öksürdü. "Son kısmı unut."

Bu, Stella'yı duraksattı. İletişim kurmakta sorun yaşamanın ne demek olduğunu biliyordu. Yani bu, Heidi'nin onu bıraktığı anlamına mı geliyordu? Yoksa Philip, dışarıdan çekilmez görünmesine rağmen üzgün müydü? Philip'te üzgün olma kapasitesi var mıydı ki? "Anlıyorum."

"Seninle ortak noktamız var." Adamın gözlerindeki bakışa bakılırsa söylediğinde ciddiydi. Artık kesinlikle Stella'yla ilgileniyordu.

Stella arabasının yanında durdu. "Öyle."

Stella'nın annesi, birbirleri için kusursuz olduklarını düşünüyordu. Eğer Philip'in o pis tavsiyesi kalıpların dışında düşünmesine yardım etmemiş olsaydı Stella da onunla ilgilenebilirdi. En azından, dördüncü felaket cinsel birleşmesi olmasına izin verebilirdi.

Artık öyle değildi. Şu anda istediği tek kişi Michael'di.

"Gitmem lazım, yoksa geç kalacağım."

Philip geriye doğru çekildi. "İyi bir gece geçir, Stella. Çok da iyi olmasın ama. Yarın görüşürüz."

Stella arabasına binip kemerini taktıktan sonra, onun da kendi aracına bindiğini gördü. Yepyeni, parlak kırmızı bir Lamborghini'ydi. Hiç de Stella'nın tarzı değildi. Eğer Michael bu arabayı beğeniyor olmasaydı Stella arabayı görür görmez nefret ederdi.

İç geçirip onunla buluşmaya gitti. Yolculuk kısa sürdü ve çok geçmeden restoranın rutubetli iç kısmına girdi. Michael, pencere kenarındaki iki kişilik bir masada bekliyordu; siyah kumaş pantolonu, çizgili gömleği ve ince beline kusursuzca oturan, siyah, ipek yeleğiyle kendisi de yenilebilecek kadar iyi görünüyordu.

Michael'in gözleri ışıldadı ve Stella'nın masaların arasından geçip ona doğru yürüyüşünü izlerken işaret parmağını dudaklarına vurdu. Stella masaya varınca Michael ayağa kalkıp onu sımsıkı kucakladı, dudaklarını boynuna bastırırken parmaklarını da saçlarının arasından geçirdi. "Tüm bu saç. Stella'm bu akşam muhteşem görünüyor."

Stella onun kokusunu içine çekip iyice sokuldu. Son derece doğru hissettiren bir duygu yerine oturdu ve kararı

kesinleşti. Onu baştan çıkaracaktı. Tabii nasıl olacağını çözebilirse. "Tokam koptu. Şimdi işteki herkes striptize soyunduğumu sanıyor."

Kahkaha atan Michael'in omuzları sallandı.

Garson yaklaşınca isteksizce ayrılıp oturdular.

Michael ona sataşırcasına sırıtırken, "Aslında yapabilirdin, biliyor musun? Sende o vücut var," dedi.

"Bendeki koordinasyonla direkten düşüp beyin sarsıntısı geçirirdim."

Michael akıllılık ederek Stella'nın koordinasyonu konusunda sessiz kaldı. AAA NEE

"Bu başka bir Michael tasarımı mı?" diye sordu. Michael'in yeleğinden bahsediyordu, dikkat dağıtan bir konu olmasına memnundu.

"Tabii ki. Gözlerindeki bakışa bakılırsa dokunmak istiyorsun. Görevimi tamamlamışım."

Stella tam o anda masanın üzerinden ona doğru uzanmakta olduğunu fark etti. Ellerini geriye çekip üstlerine oturdu, burnunu buruşturarak gözlüğünü düzeltti.

"Daha sonra yakından bakabilirsin." Michael masanın üzerinden elini uzatıp başını yana yatırdı ve bekledi. Stella, onun elini tutmak istediğini fark etti.

Michael onu bu kadar iyi baştan çıkarırken kendisi onu nasıl ayartacaktı ki?

Stella elini altından çıkarıp onun avucuna bıraktı. Michael parmaklarını onunkilerin üzerine kapatıp başparmağıyla elinin üzerini okşadı.

"Günün na-nasıldı?" Stella, kelimeler ağzından çıktığı anda, bunu ona ilk defa sorduğunu fark etti. Bilmek istediği ilk sefer değildi. Çok mu kişiseldi? Ona böyle şeyler sorabilir miydi?

Michael'in dudakları gülümseme ile yüzünü buruştur-

ma arasında bir ifadeyle kıvrıldı. "Mezuniyet dönemi. Yılın en sevdiğim zamanı değil."

"Çok fazla kıyafet tadilatı mı oluyor?"

"Ve ciyaklayan ergen kızlar."

"Sana anında vuruluyor olmalılar." İşte bu epey yorucu olmalıydı.

"O provaların çoğunu anneme yaptırıyorum, o yüzden o kadar kötü değil. Fakat tüm o ince askılı elbiseleri yapmaktan şaşı olacağım. Fotoğrafın günümün en parlak anıydı."

Bu kulağa korkunç geliyordu. Fotoğrafı o kadar iyi bile değildi. "Erkek giyimi üzerinde daha fazla çalışabilmeyi istiyorsun o zaman?"

Michael'in sevdiği şeyi yapmadığını düşünmek. Stella'nın yan tarafına batan bir diken gibiydi. Her hafta, her gün, saatlerce sevmediği bir işi yapmak zorunda olsaydı terapiye ihtiyacı olurdu.

Michael omzunu silkse de yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "İşin yaratıcılık kısmını tercih ederim. Yeni bir şeyler yapma kısmını. Dikme ve tadilat kısımlarına da aldırmıyorum ama pek motive edici değil."

"Kendi markanı kurmayı düşünüyor musun?" Aklına bir fikir gelince ağzını kapattı. "Televizyondaki moda yarışmalarından birine katılabilirsin. Kazanırdın."

Michael birleşmiş ellerine bakıp gülümsedi ama bu mutlu bir gülümseme değildi. "Üç yıl önce onlardan birine girmeye hak kazandım. Sanırım portföyümden çok, yüzümden hoşlandılar ama her neyse. Fırsat, fırsattır. Ancak bir şeyler oldu ve annem hastalandı. Teklifi geri çevirmek zorunda kaldım."

Stella, göğsü yarılıp açılıyormuş gibi hissederken yüzündeki bütün kan çekildi. Elbette Michael annesi için bunu yapardı.

Michael başını kaldırıp ona baktı, yüzünde hassas bir ifade belirdi. "O kadar üzgün görünme. Son zamanlarda gerçekten iyi."

"O... kanser mi?" Kız kardeşlerinin kavga ederken kemoterapiden bahsettiklerini hatırlıyordu ama öyle şaşkına dönmüş hâldeydi ki duyduğu şeyi tam olarak kavrayamamıştı. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Nasıl bir insandı böyle?

"Dördüncü evre, tedavi edilemez, ameliyat edilemez akciğer kanseri. Hayır, hiç sigara içmedi. Sadece kötü şans. Ancak en son tedaviler yardım ediyor. İyi gidiyor," dedi cesaretlendiren bir gülümsemeyle.

Stella ona bakarken elini sıkıca tuttu. Bu adam tarif edilemeyecek kadar harika olduğunu biliyor muydu acaba?

Garson yanlarına gelince Michael, Stella'ya, "Siparişi benim vermemi ister misin?" diye sordu. Stella başını sallayarak onaylayınca, Michael menüye bakıp birkaç yemeğin ismini söyledi.

"*Senin* günün nasıldı?" diye sordu.

Stella, "İyiydi," dedi.

Michael sırıtarak onun çenesini çimdikledi. "Detay ver, Stella."

"Ah. Pekâlâ... İşte ilginç bir bulmacaya rastladım. Açıklayamadığım, büyüleyici bir olgu... Neden bana öyle bakıyorsun?"

Michael başını yana eğmiş ona bakarken gülümsemesi sevgi doluydu. "İşinden bahsederken çok sevimli bir seksiliğin oluyor."

"O ikisi bir arada olamaz."

Michael kahkaha attı. "Sende oluyor. Devam et, büyüleyici olgu bulmacanı anlat."

"Çözdüğümde sana anlatacağım. Kaldı ki çözeceğim. Bakalım. Başka ne oldu? Ah, patronum yeni bir stajyer almam için baskı yapıyor. Bugün ilk selfie'mi çektim." Philip'le ilgili hiçbir şeyi söylemedi. O rahatsızlık veren karşılaşmasından bahsetmeye gerek yoktu.

"Patronun çok çalıştığını mı düşünüyor?"

Stella omzunu silkti. "Kim öyle düşünmez ki?"

"Eğer seviyorsan fazla diye bir şey yoktur. Senin yaptığın gibi."

"Kesinlikle. Lütfen bunu anneme de söyle."

"Eğer onu görürsem söylerim," dedi. Fakat ses tonuna bakılırsa Stella'nın annesini görme ihtimalinin düşük olduğunu düşünüyordu.

"Bir ay kadar sonra verdiği bağış yemeğinde görmüş olacaksın. Tabii eğer benimle gelmek istersen. Mecbur değilsin," diye ekledi çabucak.

Düşünürken Michael'in çenesindeki kaslar oynadı. "Gelmemi ister misin?"

Başıyla onayladı. "Eğer çıktığım birisi olmazsa bana birini ayarlamakla tehdit etti." Stella sadece Michael'le olmak istiyordu. Başka kimseyle değil.

"Kesinlikle çok kötü. Ne zaman?"

"Cumartesi akşamı. Resmi kıyafetli. Senin için sorun olmamalı."

Michael'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ama gözlerinin etrafındaki gerginlik kaldı. "Tamamdır, programıma ekleyeceğim. Gelmekten mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Stella tereddütle dudağını ısırdı ama konuya doğrudan girmeye karar verip söyledi. "Elbisemi yapacak mısın?"

Michael uzun bir an gözlerini araştırdı. "Tamam."

"Elbette ücretini vereceğim..."

"Önce görene kadar bekle," dedi. Elini dudaklarına doğru kaldırıp parmaklarının üstünü öptü.

"Çok seveceğim."

Michael başka bir kahkahayla daha sarsıldı. "Sanırım çok seveceksin."

Yemekleri geldi ve sohbetleri -gerçek sohbet hem de- aksamadan devam ederken limonotu, kaffir limi yaprağı, reyhan ve dudaklarını yakan acı kırmızıbiberle baharatlandırılmış yemeklerini yediler. Michael'e en sevdiği tasarımcıyı sordu -Jean Paul Gaultier, Issey Miyake ve Yves Saint Laurent- ve Michael'in San Francisco'daki moda okuluna gittiğini öğrendi. Michael ona ekonomiye sevgisini ne zaman keşfettiğini -lisede- ve ilk sevgilisiyle ne zaman çıktığını -asla- sordu. Michael, dördüncü sınıftayken bir kızla ciddileşmiş, onunla genelde okul otobüsünde vakit geçirmişti. Stella normalde yiyeceğinden daha fazla yedi. Bunu uzatabildiğince uzatmak istiyordu.

Hesap gelince Stella aldı ama Michael hünerli bir şekilde kendi kredi kartını garsona verdi. Stella gözlerini kıstı.

Bu, Michael'in onunlayken bir şeyleri ödemekte ısrar ettiği ilk sefer değildi ve Stella'yı fazlasıyla rahatsız ediyordu. Bu türden geçim giderleri Stella için önemsiz şeylerdi ve Michael'in para sıkıntısı yaşadığı belliydi. Niçin Stella'nın ödemesine izin vermiyordu? Bunu nasıl halledebilirlerdi? Stella, onu kırmadan parasal konuları nasıl konuşacağını hiç bilmiyordu.

Restorandan çıktıkları sırada Michael, "Kıyafetlerimi almak için evime uğramam lazım. Sen hatırlatana kadar unutmuştum," dedi.

"Yani evini görebilecek miyim?" Ya da geceyi birlikte geçireceklerini düşünerek varsayımlarda mı bulunuyordu?

"Eğer gerçekten istiyorsan. Öyle özel bir şey yok." Ensesini sıvazlarken etkileyici şekilde huzursuz görünüyordu.

"Benim evimden daha kötü olamaz."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Evim boş ve... steril." İnsanlar, onun dinlemediğini düşündüklerinde böyle söylüyorlardı.

Michael parmaklarını Stella'nın yanağında gezdirip saçından aşağı indirdi. "Sadece mobilyaya ihtiyacı var. O zaman hadi gidelim. Buraya çok yakın."

Çok yakın, diyeceğine hemen bitişikteki apartmanda yaşadığını da söyleyebilirdi. Stella'yı park yeri bulmaya çalışma zahmetinden kurtarırdı. Hıncahınç dolu otoparkta başarısız bir şekilde dolandıktan sonra Michael kendi yerine park etmesini söyledi ve Stella onu apartmanın bahçesinde beklerken Michael sokağa park etti.

Michael, elini tutarak onu üçüncü kattaki dairesine çıkan dış merdivenlere doğru yönlendirdi. "Çıkmadan önce evi temizlemedim, o yüzden en beterini bekle. Kalp krizi geçirme, tamam mı?"

Stella kendini hazırladı. "Söz veriyorum."

$\sqrt{18}$

Michael, Stella tek yatak odalı dairesine girerken nefesini tuttu. Dairesi pis değildi –aslında gerçekten çok düzenli biriydi– ama çok güzel de değildi.

Michael evine onun gözünden bakmaya çalıştı. Oturma odasının bir duvarına dayanan, Ikea'dan alınmış ufak, kahverengi bir kanepe ve tam karşısında da ortalama boyutlarda düz ekran bir televizyon vardı. Odanın gerisinde spor sehpası yer alıyordu ve ağırlıkları düzenli bir şekilde dizilmişti. Kira sözleşmesinin ihlali olan kum torbası alenen köşede duruyordu.

Mutfak, laminat tezgâhı, elektrikli ocağı, ufak, ahşap bir masa ve onunla uyumlu dört sandalyesiyle sıkış tepişti. Masanın ortasında, sırf renk olsun diye bir bitkisi vardı çünkü evet, o tür şeylerden hoşlanıyordu. Arka duvara sabitlenmiş, metal bir dosya dolabı vardı ve üzerinde de Michael'in henüz bakma fırsatını bulamadığı faturalar falan duruyordu.

Stella topuklu ayakkabılarını çıkarıp Michael'in diğer ayakkabılarının yanına yerleştirdi. Çantasını dalgınca kanepesinin üzerine bıraktıktan sonra, TV ünitesinin içine dizilmiş DVD'lerini inceledi.

Yakından bakmak için eğilince o şehvetli kıçının bedavadan manzarasını sundu. "*Alfabetik olarak* dizmişsin."

Michael kendini tutamayarak güldü. Asla Michael'in ondan beklediği gibi davranmıyordu. "Dünyanı mı sarsıyorum Stella?"

"Bu ne? *Laughing in the Wind?*" Cam kapağı açıp üç santim kalınlığındaki DVD kutusunu çekti.

"*Wuxia** türünde gelmiş geçmiş en iyi dizidir."

Stella gözlerini kutudan ayırıp ona bakarken dudakları aralandı, sanki Kutsal Kâse'yi bulmuş gibi görünüyordu. Michael deli gibi sırıtmamak için çaba harcadı. Önceki kız arkadaşları, Michael'in gizli, şapşalca takıntısını paylaşmak şöyle dursun, *wuxia*'nın ne olduğunu bile bilmiyordu.

Soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışarak ayakkabılarını çıkardı ve onunkilerin yanına yerleştirdi. "İstiyorsan ödünç alabilirsin."

Stella hazinesini göğsüne dayayıp sarıldı. "Tamam, teşekkürler."

"Dikkatli ol ama. Gerçekten bağımlılık yapar ve seksen kadar bölümü var." Michael, elini ağzına sürterek gülümsemesini sildi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben eşyalarımı toplarken etrafa bakabilirsin."

Fakat Stella dediğini yapmak yerine peşinden yatak odasına geldi ve yatağın kenarına oturduktan sonra sade odayı meraklı gözlerle incelemeye başladı. Stella, pahalı iş kıyafetlerinin içindeyken onun ucuz dairesinde öyle uygunsuz görünüyordu ki Michael onu ne demeye buraya getirdiğini merak etti.

Muhtemelen kendine işkence etmek içindi.

Burası müşterilerin gelmediği, kadınların olmadığı, ka-

* Kılıç kullanan kahramanların maceralarını konu alan bir Çin kurgu ve film türü. (ç.n.)

fasında normalleşmek için geldiği yerdi. Eğer sadece onun için sakladığı gülümsemesiyle yatağında oturup onu beklerkenki anıları olursa her şey sona erdiğinde aklını nasıl toplayacaktı?

Giyinme odasına kaçıp takım elbiselerine, gömleklerine baktı; görüntünün kendisine boynunda bir ilmekle yaşamadığı zamanları hatırlatmasına izin verdi. Stella'nın evine götüreceği kıyafetleri aklından seçti ve üst raftan siyah bir spor çantası aldı. Giyinme odasından çıkarken ne kadar çorap ve baksır alacağını düşündü. Bir haftalık yeterdi herhalde...

Stella örtülerinin arasına kıvrılmıştı, kendinden geçmişçesine yüzünü yastığına gömüyordu. Acayip tuhaf bir durumdu. Michael'i tahrik etmemeliydi.

Fakat etti.

Çantasını yere atıp üzerine eğildi. "Artık yastığımı ve örtülerimi bulduğun için bana ihtiyacın yok. Öyle mi?" diye fısıldadı.

Stella'nın gözleri açılıverdi ve kızardı. "Çok güzel kokuyorlar."

"Kirli olmalarından endişelenmiyor musun?"

Stella'nın gözleri ardına kadar açıldı ve göğsündeki örtüyü kenara fırlattı. Her an kusacakmış, hatta ihanete uğramış gibi görünüyordu.

O nefes nefese kalmadan önce Michael yatağa uzandı ve onu kendine doğru çekti. "Burada uyuyan tek kişi benim, Stella. Kafa buluyordum. Ayrıca geceleri duş alıyorum." Uyumadan önce yıkanıp müşterilerini üstünden atması gerekiyordu. Onları yatağına taşımasına imkân yoktu.

Şey, bu müşterisi haricinde. Kurallarının hiçbiri asla Stella'ya işlememişti.

Stella yumruğunu güçsüzce Michael'in göğsüne indirdi. "Bu komik değil, Michael."

"Üzgünüm." Michael, Stella'nın saçını yüzünden çekip onun için gözlüğünü düzeltti. "Sadece takılıyordum ve sen o şekilde tepki verene kadar... diğerlerini... düşünmedim."

"Gerçekten onlardan hiçbirini buraya getirmedin mi?"

Kıskanıyor muydu? Michael onun kıskanmasını *istiyor muydu*? Sikerler, hem de nasıl istiyordu. "Asla."

Stella dudaklarını, sanki içini ısırıyormuş gibi büzdü. "Gitmeliyim. Buraya bodoslama girdim, değil mi? Bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Hoşuma gitti. Bir bitki almalıyım."

Stella kalkmaya hazırlandı, Michael kendine onu bırakmasını söyledi. Burası müşterilerinin geleceği bir yer değildi ve yatağında onunla ilgili daha fazla hatıraya ihtiyacı yoktu.

Bırak gitsin.

Kolları onu dinlemeyi reddetti. Bedenleri o kusursuz, sanki özel yapılmış şekliyle hizalanana kadar onu kendine doğru çekti.

"Kafamda seni onlarla aynı gruba koymuyorum Stella."

"Öyle mi?"

Öyle umutlu görünüyordu ki Michael kendine mani olamadan devam etti, "Hayır. Sen benim için sadece müşteriden ibaret değilsin."

"İyi anlamda, değil mi?" diye sordu titrek bir gülümsemeyle.

"Hem de en iyi anlamda." Michael onun açık saçlarını okşadı ve Stella onun eline sokularak gözlerini yumdu. Stella, ona onur veren bir şekilde güveniyordu.

Michael, Stella'nın gözlüğünü çıkarıp komodinin üstüne bırakınca Stella gözlerini açtı ve yutkundu, bunu yaparak Michael'in dikkatini çenesinin altında deli gibi atan nabza çekti. Stella'nın yanakları renklendi. Michael'i istiyordu. Michael, böylesine istenmeyi hiç bu kadar sevmemişti.

"Çok güzelsin Stella."

Başparmağını Stella'nın alt dudağında gezdirdi ve kadın iç geçirip parmağını öptükten sonra, ağzına alıp emerek onu şaşırttı. Dilini parmağının üzerinde gezdirdikten sonra ısırdı, doğrudan aletine ateşten bir his yolladı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Stella parmağını bıraktı. "Sadece içimden geldi. Fakat yarın erotik parmak ısırmayı araştırmayı planlıyorum."

"Bana sorabilirsin, biliyorsun." Michael, onun ufak elini ağzına doğru kaldırdıktan sonra avucunun kenarını ısırdı.

Stella'nın parmakları seğirdi ve uzun, hırıltılı bir solukla nefesini verdi. "En sevdiğin şeyleri öğrenmek istiyorum." Stella onun elini kavrayıp ağzına doğru götürdü. Beyaz dişleri derisine sürtününce Michael'in vücudundaki bütün tüyler havaya dikildi.

"Seni öpmeyi seviyorum," diye itiraf etti.

Stella parmak uçlarını hafifçe Michael'in dudaklarında gezdirdi. "Bu seni öpebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Sormana gerek bile yok." Michael'e bunu soran tek kişiydi. Belki de bu yüzden ona bu kadar deli oluyordu.

"Ne zaman istersem seni öpmeye iznim mi var yani?" Stella, Michael'in söylediği şey doğru olamayacak kadar iyiymiş gibi onun ağzını izledi.

"Evet."

Stella, onunla dudaklarını birleştirip Michael oksijen-

miş ve kendisi nefessiz kalmış gibi öptü. Michael, ellerini sırtından kalçalarına doğru indirdi, o tatlı poposunu kavrayıp sertliğine doğru çekti. Stella biraz daha yaklaşmak için çabaladı, kendini öpüşmeye verirken parmaklarını Michael'in saçlarının arasından geçirdi.

Kadının her parçası öyle yumuşaktı ki. Fakat kıyafetlerle kaplıydı. Michael kıyafetleri seviyordu ama Stella'yı kapatıyorlardı. Daha önce hiç, şu andaki gibi düğmeleri koparma isteğiyle dolup taştığını hissetmemişti. Öpüşmeyi bırakarak Stella'nın elini yakaladı ve narin bileğindeki manşeti gevşetti.

"Soyun," diye hırladı.

Michael onun manşetlerini çözdükten sonra, Stella tek kelime etmeden onun kıyafetlerini çıkarmaya koyuldu ve Michael, Stella'nın ilk defa onu soyduğunu fark etti. Yüzlerce farklı insan tarafından soyulmuştu. Şu anda birinin bile suratını hatırlayamıyordu.

Yalnızca Stella vardı.

Birlikte çalıştılar, birbirlerinin gömleklerinin ve Michael'in yeleğinin düğmelerini çözerken kolları birbirine dolaşıyordu, en sonunda Stella, Michael'in gömleğinin eteklerini dışarı çıkardı. Soğuk ellerini Michael'in göğsünde gezdirdi ve parmakları meme uçlarına ulaşınca tenini yakın geçti.

Michael, parmaklarını onun köprücük kemiğinde gezdirip suriyeyle kaplanmış göğüslerinin arasındaki vadiden, dümdüz karnından, eteğinin kemerinden geçirdi. Eteğin yan tarafındaki kancayı açtıktan sonra kalçasının tek kıvrımının üzerinden fermuarı indirdi.

"Eteğini çıkar Stella. Eğer sana dokunamazsam çıldıracağım." Ellerini bacaklarının arasına sokmaya, tadına bakmaya ihtiyacı vardı.

Stella dizlerinin üzerine kalkıp eteğini sıyırdı. Geri oturarak eteğini komple çıkardı ve komodinin üzerine bıraktı. Bacaklarını altına doğru toplayıp açık manşetleriyle oynarken Michael'e kirpiklerinin arasından ufak bir bakış attı. Önü açık gömleği ten rengi sutyeni, külotu ve kusursuz tenini gösteriyordu.

"Üzerinde hâlâ çok fazla şey var," dedi Michael.

Stella omzunu hafifçe silkerek gömleğini üzerinden sıyırdı ve sutyeninin kopçasını açıp göğüslerinden düşmesine izin verdi. Sertleşmiş meme uçlarını gördüğünde neredeyse inleyecekti. Stella avuçlarını göğüslerine sürterek huzursuzca meme uçlarını ovalayınca Michael inledi. Bu acayip ateşliydi ve Stella bunun farkında bile değildi.

"Onlara bakış şeklin sızlamalarına sebep oluyor," diye fısıldadı.

Michael onun söyleyip söylemeyeceğini merak ederek, "Nasıl bakıyorum?" diye soludu.

"Sanki sen onları..."

"Yalamak ister gibi mi? Emmek ister gibi mi?"

Stella'nın yüzü kıpkırmızı oldu ama başıyla onayladı.

"Buraya gel."

Stella ona doğru sürünüp kendini adamın gövdesine dayadı, ellerini gömleğinin altına soktu ve sırtını kavrarken burnunu boynuna gömdü. Stella'nın sert meme uçları göğsüne değdi ve Michael memelerini avuçlayıp çakıl taşı gibi olmuş meme uçlarını çimdiklemeye direnemedi. Stella, boğazına doğru hırıltılı bir soluk aldıktan sonra dişlerini tenine sürttü.

"Sen benden daha giyiniksin Michael."

"O zaman benim için onları çıkarsana."

Stella'nın gözleri parladı ve gülümsediğinde dudaklarına kıvrıldı. Tam da düşündüğü gibi, Stella'sı onu soyma

fikrinden gerçekten hoşlanıyordu. Ellerini ipek yeleğinde gezdirdikten sonra omuzlarından aşağı itti ve dikkatli bir şekilde komodinin üzerine yerleştirdi çünkü Michael'in yaptığı bir şeydi ve buna saygı duyuyordu. Bu kadar basit bir şey olmasına rağmen Stella'yı sarıp sarmalayıp asla bırakmamak istemesine sebep oldu.

Gömleği de çıkarıldıktan sonra komodinin üzerine bırakıldı ve Stella dikkatini ona çevirdiğinde bütün odağını yitirdi. Açgözlü elleri Michael'in kollarında, göğsünde ve karın kaslarında gezerek dövmesini takip etti. Ejderhanın gözünü öpüp yaladı.

"Dövmeni seviyorum."

"Bana dövme seven bir kız gibi gelmemiştin."

"O sana ait, Michael," dedi sadece.

Michael, kalçalarını kavrayıp onu kendine doğru çekti ve Stella, ona yaptığı şeyi hissedebilmek için yay gibi kıvrıldı.

Başını geriye doğru atarken bedeni gevşedi. Michael iyiydi ama asla bir kadına böyle hissettirecek kadar iyi olmamıştı. Sanki Stella onun için yaratılmış gibiydi, ona yanıt vermesi için özellikle tasarlanmıştı âdeta. Sadece Michael'e. Bu düşünce kendisini şiddetli bir sahiplenicilikle doldurdu.

Ellerini Stella'nın vücudunda daha sertçe gezdirdi, ağzını istila ederken onu kendine iyice yapıştırdı. Dişlerin ve dillerin işin içine girdiği vahşi bir öpüşmeydi ama Stella karşı çıkmadı. Aksine sertliğine sertlikle karşılık verip nefes nefese kalana kadar Michael'i öptü.

Michael, Stella'nın onu fermuarının üzerinden sıvazlamasına hazırlıksız yakalandı. Sıcak bir dalgalanmayla birlikte hazla doldu. Siki resmen seğirdi ve boğazından hırıltılı bir inilti kopup kaçtı. Nefesini düzenlemeye çabalarken karın kasları gerildi.

Stella bir kez daha sıvazlarken, "Bu kısmına bayılıyorum," diye fısıldadı. "Seni nasıl iyi hissettireceğimi göster bana."

Tuhaf bir kendini koruma içgüdüsü ona Stella'yı reddetmesini söyledi, onu Michael'in yıkımına yönlendirecek aletlerle kuşandırmaması gerektiği konusunda uyardı fakat her zamanki gibi bu kadını reddedemedi. Düğmesini çözüp fermuarını indirdi ve taş gibi olmuş aletini çıkarırken kadının gözlerinin açık bir özlemle kararması sonucu neredeyse kendini kaybedecekti.

"Böyle yap." Stella'nın parmaklarını bir iniltiyle aletine sardı ve ona tercih ettiği ritmi, kendisini çıldırtan baskıyı, müşterilerine asla göstermediği şeyleri öğretti. Müşterileri yalnızca kendilerini umursardı.

Stella farklıydı. Bütün varlığı Michael'i memnun etmeye odaklıydı. Bunu başkası için nasıl yapacağını öğrenmek istediği için miydi, yoksa Michael onun için kimsenin olmadığı kadar önemli olduğu için miydi? Michael hangisi olduğunu biliyordu. Yine de onu hâlâ istiyordu.

Michael ellerini belinin oyuntusundan indirip başparmaklarını Stella'nın külotunun lastiğine taktı ve kumaşı bacaklarından aşağı çekti. Külotu sırılsıklam olmuştu, yayılan koku Michael'i kontrolünün sınırına getirdi. Neredeyse kızın avucuna boşalacaktı. Stella, seks dersinin bir parçası olarak ona zevki veriyor olabilirdi ama o da seviyordu. Bu türden bir kanıtı uyduramazdınız.

Stella'yı yatağa yatırdıktan sonra külotu çıkarıp tortop yaptı ve burnuna doğru kaldırıp kokusunu içine çekti. "Bu bende kalıyor."

"Ama o... o..."

Michael, Stella'nın bacaklarını genişçe ayırdı ve önündeki güzel amın manzarasıyla mest oldu. Islak, şişmiş

katlar koyu pembeydi ve onun için çiçek gibi açmıştı. Parmakları ondan emir beklemeden o katları sıvazladı ve ardından içine itiverdi.

Siktir, sıcaklığı, sıkılığı. Her şey onun için öyle mükemmeldi ki. Michael'in vücudu devasa bir yoksunluk sızısına dönüştü.

"Stella, ne kadar ateşli bir..."

"Michael," diye sızlanırken bacaklarını huzursuzca kıvırdı. "Söyleme."

Michael duraksadı. Stella'nın dili hayır diyordu ama bedeni... Aldığı hırıltılı soluklarla göğsü şişip iniyordu ve Michael'in parmaklarının etrafında sımsıkı kasıldı.

"Bence seninle edepsizce konuşmamdan hoşlanıyorsun," diye fısıldadı Michael.

Stella başını deli gibi iki yana salladı. "Utanç verici."

"Amın öyle düşünmüyor. Parmaklarımı sömürüyorsun resmen Stella."

Karşılık olarak daha sertçe kasıldı ve kalçasını yukarı kaldırıp onu daha da derine aldı.

"Se-senin parmakların yüzünden. Bana dokunmanı seviyorum." Gözlerini sımsıkı kapatıp yanağını çarşafa sürttü.

Michael boştaki elini araya sokup klitorisini parmaklarının arasına aldı ve yavaş, kendinden emin şekilde sıvazladı. Stella elinin tersini ağzına bastırıp onun parmaklarının etrafında kasıldı. Fakat önceki kadar şiddetli değildi.

Stella'sı konuşulmasından hoşlanıyordu. Hem de çok.

Sıkıntı yoktu. Michael da konuşmaktan hoşlanıyordu.

"Sanırım olay kelimelerde," derken iki eliyle birden onu okşamaya devam etti. "Şu anda nasıl göründüğünü göremiyor olman ne yazık. Parmaklarım tamamen içinde ve avucumu sırılsıklam yapıyorsun. İyi hissettiriyor mu?"

Stella sırtını gerdi ve adını haykırırken çarşafı kavradı.

Meme uçları Michael'in dikkatini çekti, onların tadını ve dokusunu hatırlayınca dili kıvrıldı. "Şu şeker gibi meme uçların sızlıyor mu?"

Stella başıyla onaylayarak kalçasını ona doğru kaldırdı ve ellerini karnından kaydırıp memelerine doğru çıkardı. Stella o meme uçlarını çimdiklerken boğazından bezgin bir ses kaçtı. Ellerini yanlarına doğru indirdi. "Sadece sen yapınca iyi hissettiriyor."

Çünkü Stella'nın vücudu kadar zihninin de baştan çıkarılması gerekiyordu ve belli ki o dâhi beyni Michael'den gerçekten hoşlanıyordu. Michael onun sadece alıştırma sevgilisiydi ama Stella ona kimseye vermediği gibi karşılık veriyordu.

Michael, boynu bükük kalan meme ucunu emip ağzına alarak ikisinin de çektiği işkenceye son verdi. "Sen şekerden yapılmışsın, Stella. Çok, çok, çok tatlısın."

Stella hızını artırarak eline doğru salındı.

"Benim için bu kadar çabuk mu boşalacaksın? Daha amını yalamadım bile."

Stella'nın dudaklarından bir inilti kaçtı ve yüzündeki ifade acı çekiyor gibiydi. Öyle sertçe kasıldı ki Michael bittiğini düşündü ama nefes kesen bir andan sonra kasları gevşedi.

Michael dudaklarını Stella'nın karnında gezdirirken, "Belki de diğer kelimeleri denemeliyim," diye fısıldadı.

Parmaklarının etrafındaki ufak kaslar seğirdi, Michael onun rahatlamaya yakın olduğunu biliyordu. Stella başını geriye atıp keskin bir nefes alırken dişlerini alt dudağına geçirdi.

Dilini klitorisine değdirdikten sonra, "Yoksa bu senin... kutun mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Yoksa... Leydi V mi diyorsun?"

Stella çarşafa doğru gülümsedi. "Hayır."

"Güzel vajina."

Stella'nın gülümsemesi genişledi, başını iki yana salladı.

Michael onu tekrar yaladı, çok hafif bir baskıyla eminece Stella ağzına doğru kalktı. Hareketsiz kalarak tam sınırda kaldı, tam da Michael'in istediği yerdeydi.

"Biliyorum." Baldırının içini öptü. "Senin..." Her kelimesini nemli tenine bir öpücük kondurarak vurguladı. "Islak. Sıcak. Tatlı patatesin."

Stella kahkahalara boğuldu, çıkan ses Michael'in içini ve etrafını sararak mutluluk kıvılcımlarını harlı ateşe dönüştürdü. Kahkahasının sesini seviyordu. Gülümsemesini seviyordu. Onun...

Michael, düşüncelerini bir yere varamadan bitirdi. Şu an düşünmek için iyi bir zaman değildi. Hissetme zamanıydı. Klitorisini yaladı ve Stella'nın kahkahası uzun bir iniltiye dönüştü. Stella parmaklarını Michael'in saçlarının arasından geçirip yüzüne doğru yükselip alçaldı ve Michael kendini onun tadında, kokusunda, çıkardığı erotik seslerde ve dilinde bıraktığı histe kaybetti. Hiçbir şey bu kadar iyi değildi.

Stella onu omuzlarından kavrayıp ısrarla yukarı çekince Michael kafa karışıklığıyla yukarı baktı.

"Michael, onu istiyorum. İhtiyacım var. Şimdi. Lütfen," dedi zorla aldığı solukların arasından.

"Onu mu?" Siktir, Stella onunla edepsiz mi konuşacaktı?

Michael'i yukarı doğru çekme çabasına devam etti. "Senin için resmen sızlıyorum Michael."

Sonuç olarak çok utangaçtı ama söyledikleri Michael'e sert bir şekilde çarpıverdi. Nefes alıp vermeye odaklanmak ve çarşafa attırmamak için bir an beklemesi gerekti, ardından yataktan inip Stella'yı çevirdi ve kalçasını kavrayıp yatağın kenarına çekti. Stella'nın ihtiyacı olan buydu. Michael'le yüz yüze yapmak onun için fazla kişiseldi. Belki bir sonraki adamla o...

Ellerini onun geniş poposunda gezdirerek aklındaki o boktan görüntüyü dağıttı. İlişkileri Stella için sadece alıştırmaydı ama bu an, tam olarak şu an, gerçekti. "Yatağını seviyorum ama yere çok yakın. Benimkinde kusursuz bir yan var."

Stella yüzünü çarşafa gömdü. "Şimdi, lütfen."

Fakat Michael cebini yokladığında cebi boştu. İnanamayarak inledi. Mavi veya laciverti unutun gitsin. Mordu. Taşakları mordu. "Prezervatifim yok." Sikerler, eskorttu ve prezervatifi unutmuştu. Stella'yı görmek için öyle hevesliydi ki seans öncesi listesini kontrol etmemişti.

"Bana böyle şaka yapma Michael." Stella kalçasını kaldırıp şişmiş vajinasının görüntüsünü ona sundu. *Tanrı aşkına.*

İçine dalmayı öyle fena istiyordu ki canı yandı.

"Şaka yapmıyorum. Kutuyu arabamda bıraktım."

Stella işkence çeken gözlerle ona baktı.

"Hemen döneceğim."

Michael acı verecek kadar sertleşen aletini düzeltip fermuarını çekti ve düğmesini ilikledi, sonra da dairesinden koşarak çıktı.

√19

Stella, Michael'in yatağına yığıldı. İlk üç cinsel birleşmesinden sonra, cinsel ilişkinin kendisine göre olmadığına ikna olmuştu. Karmaşık, bazı zamanlar acı verici ve son derece rahatsız ediciydi. Şu andaysa düşünebildiği tek şey buydu.

Hissettiği açlığın gücüyle vücudu zonkluyordu, doldurulmak, kucaklanmak ve... edepsizce konuşulması için sızım sızım sızlıyordu.

Michael'in söylediği şeyi hatırlayınca sırıttı. Diğer insanlar seks sırasında kahkaha atıyor muydu?

Beklerken parmaklarını yatağın kenarına vurdu ama sabır en güçlü erdemlerinden biri hiç olmamıştı. Stella hareket insanıydı. Zamanı boşa harcamaktan nefret ederdi. Michael'in dairesini araştırmayı da bitirmemişti.

Ayaklarını yere indirip gözlüğünü aldı ve Michael'in gömleğini üstüne geçirdi. Gömlek dizlerine kadar inince kendi kendine gülümsedi. Gizli dikiş olmayan kısımlar derisini rahatsız etti ama Michael'in kokusu, rahatsızlığını telafi ediyordu. Ayrıca bunu çok uzun süre üstünde tutmayacaktı.

Gardırobuna bakmak içini büyük bir memnuniyetle doldurdu. Evet, dünyasını sarstı. Tüm o güzel takım el-

bisleri ve gömlekleri kusursuzca dizilmişti; renklerine, kumaş parlaklıklarına ve çizgi genişliklerine göre düzenlenmişti. Stella, parmaklarını ceketlerin kollarında gezdirdikten sonra şifonyerine bakmayı düşündü. Çekmecelerini açıp çoraplarını nasıl dizdiğine bakmak istiyordu ama bu fazla müdahaleci olurdu. Ya Michael onu gizlice bir şeyleri karıştırırken yakalarsa ne olurdu? Stella'nın bir şey aradığını mı düşünürdü? Bir şey arıyor muydu ki? Belki arıyordu ama özellikle bir şeyi aradığı yoktu. Sadece onu daha iyi anlamak istiyordu.

Yatak odasından çıkıp televizyonun yanından geçti – oradakilerin çoğunun adını görmüştü ve *Laughing in the Wind* de çantasındaydı– spor sehpasının yanından geçerken rafta dizili dambılların soğuk yüzeylerinde parmaklarını gezdirdi, kum torbasına yumruğunu indirdi ve sonra da acıyan elini ovaladı.

Buzdolabına bir göz atması düzenli olarak yemek pişirdiğini söylüyordu. Gizemli etiketleri olan Asya yemeği soslarıyla, taze yiyeceklerle ve Stella'nın ne yapacağını bilmediği sağlıklı şeylerle doluydu. Gerçi hoşuna gidecek birkaç yoğurt kabı vardı.

Yemek masasındaki bitkiye hayranlıkla bakmak için giderken metal dosya dolabının üzerindeki kâğıtlar dikkatini çekti. Görünüşlerine bakılırsa faturalardı.

Ve Michael'in para sorunu vardı.

Dış kapıya göz attı ama hâlâ kapalıydı. Kulaklarını havaya dikip ayak sesi var mı diye dinledi. Hiçbir şey yoktu.

Kalbi çarpıyordu. Bunun mahremiyet ihlali olduğunu biliyordu. Yapmamalıydı.

En üstteki faturayı açıp becerebildiği kadar hızlı okudu. Sadece elektrik faturasıydı. Bir aylık fatura yüz dolardan azdı. Tam geri katlamak üzereydi ki faturanın üstündeki ismi fark etti. Michael Larsen.

Tuhaf bir acı göğsünü deldi. Stella'ya gerçek adını verecek kadar güvenmemişti.

Yüzünü buruşturdu. Eğer kim olduğunu bilmezse her şey sona erdikten sonra onu takip edemezdi. Faturayı bulduğu gibi bıraktı ama ne kadar kötü hissetse de dosya dolabının üzerindeki diğer faturaya bakmadan edemedi. Palo Alto Tıp Merkezi'nden bir faturaydı. Ancak Michael'in adına değildi. Üzerindeki isim Bayan Anh Larsen'dı.

Stella, faturayı hızla açıp yapılan prosedürlerin listesini okudu: tomografi, MR, röntgen, kan alma, kan testleri vs. Toplamda çıkan $12,556.89 şaşırtıcıydı.

Bu tür şeyleri sigortanın halletmesi gerekmiyor muydu?

Titrek elini alnına bastırdı. Annesi sağlık sigortası yokken mi hastalanmıştı? Michael onun hastane faturalarını mı ödüyordu? Nasıl ödüyordu...

Nefes alıp verişi düzensiz bir hâl aldı, karnı burulup sancılandı. Michael'in uyuşturucu bağımlılığı veya kumar sorunu yoktu.

Sadece annesini gerçekten seviyordu.

Gözleri dolunca oda bulanıklaştı. Faturaları bulduğu hâle geri getirdi ve boğazında beliren yumruyu yuttu. Michael tüm o insanlarla, Stella'yla, annesi hasta olduğu için yatmıştı.

Yumruğunu dudaklarına bastırarak kanepeye kıvrıldı. Dış kapı açıldı.

Michael ona tek bir bakış attıktan sonra yanına koşturdu.

"Sorun ne?"

Stella konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Michael kanepeye oturup kollarını ona doladı, şakağını öptü, yanaklarından akan yaşları silip ellerini sırtında gezdirdi. "Ne oldu?"

Stella şimdi ne yapacaktı? Bunu nasıl çözecekti? Kansere nasıl çare bulacağını bilmiyordu. Belki de zamanında tıp fakültesine gitmeliydi.

Kollarını Michael'in boynuna dolayıp onu öptü.

Michael geri çekilmeye çalıştı. "Bana söylemen lazım..."

Stella onu daha sertçe öptü. Michael hafiften rahatladı ve bir saniyeliğine öpüşüne karşılık verdikten sonra tekrar geri çekildi.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi kararlılıkla. "Neden ağlıyorsun? Yine çok mu hızlı gittim? Hazır olmadığın bir şey mi yaptım?"

Hissettiği şeyler konusunda nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu. Duyguları göğsünü dolup taşıyordu. Çok fazlaydı, çok yoğundu... korkutucuydu.

"Ben seni takıntı hâline getirdim Michael," diye itiraf etti. "Seninle sadece bir gece veya bir hafta ya da bir ay istemiyorum. Seni sürekli istiyorum. Senden, matematikten hoşlandığımdan bile daha fazla hoşlanıyorum ve matematik evreni birleştiren tek şeydir. Benimle işin bittiğinde, sırf seni uzaktan da olsa görebilmek için seni takip eden o deli müşteri olacağım. Numaranı değiştirmek zorunda kalıncaya kadar seni arayacağım. Seninle aramda bağ olduğunu hissedebilmek için sana abartılı bir araba veya aklıma gelen her şeyi alacağım. Seni takıntı yapmayacağıma söz verirken yalan söyledim. Bu benim doğamda var. Bende..."

Michael dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve aceleci tavrı Stella'yı dağlayıp geçti. Hoyrat ellerle Stella'yı kavradı ama Stella umursamadı bile. Michael'in uzun uzvunu serbest bırakana kadar pantolonunun önünü tırnakladı. Sonra adamdan uzaklaşıp aşağı doğru inerek onu ağzına aldı.

Emdi ve dilinin beceriksiz darbeleriyle onu yaladı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Michael aldırıyor gibi görünmüyordu. Michael, kalçasını kıvırarak ağzına doğru hamleler yaptı. Stella onun dövmesini, güçlü baldırlarını sıvazladı. Michael'in vücudunun gerginliğinden ve hareketlerinin artan hızından, çıkardığı boğuk seslerden Stella onun yakın olduğunu biliyordu. Bu da Stella'nın aldığı zevki kökledi, bacaklarını birbirine bastırınca nem baldırlarına da bulaştı.

Michael, "İçine girmek istiyorum," diyerek Stella'yı çekip ereksiyonundan uzaklaştırdı.

Fakat Stella durmak istemedi. Ağzını doldurmasını hissetmeye, sona ulaştığının tadını almaya ihtiyacı vardı.

Stella, onun özgür kalmak için ısrarlarına direnince Michael inledi. Stella en sonunda pes edip ağzından kaymasına izin verdi, Michael onu aç bir şekilde öptükten sonra kanepeye attı. Michael kalkıp oturduktan sonra cebini kurcaladı. Folyo paketini açıp prezervatifi takarken aldığı derin nefeslerle göğsü şişip iniyordu.

Stella'nın üstüne gelip dudaklarını, çenesini, boynunu öptü. Sert eti, cinsel organında arandı. Michael içine kayarken yanlışlıkla gözleri buluştu ve kilitlenip kaldı. Stella paniğe kapıldı. Çok hassas, çok açıktı. Bakışlarını kaçırmaya çalıştığı sırada gördüğü savunmasızlığın *Michael*'e ait olduğunu fark etti. Kara gözleri, derinlerine doğru bakıyor ve Stella'nın onu görmesi gibi o da Stella'yı görüyordu.

Bedenleri ilkel bir tempo tutturdu. Kalçaları ileri atılıp geri çekiliyor, alıyor ve veriyordu. Michael elini aralarına sokup arandıktan sonra Stella'nın tam da istediği yere dokundu. Stella alev aldı ve gittikçe daha da kasıldı. Michael'e doğru kalkarken dudaklarından iniltiler dökül-

dü. Tüm bunlar olurken bakışları birbirinden ayrılmadı. Michael her şeyi gördü, her şeyi duydu. Eğer Michael gülümsemiyor olsaydı, boştaki eliyle saçlarını yüzünden hassasiyetle geriye ittikten sonra parmaklarını onunkilere geçirmeseydi Stella utanırdı. Seviliyor olmanın verdiği inanılmaz bir his Stella'yı baştan ayağa kapladı.

Rahatlamayla ele geçirildi. Sert kasılmalar hareket etme, konuşma ve düşünme kabiliyetini elinden aldı. Michael, ellerini daha sıkı tuttu. Adamın hareketleri hızlandı. Son bir derin girişle birlikte Stella'ya katılarak darmadağın oldu.

Dünya durdu.

Uyumlu atmaya çalışan kalpleri dışında her yer sessizdi.

Michael adını fısıldayıp onu yumuşak bir şekilde öptükten sonra içinden çıktı ve onu yatak odasına taşıdı. Stella'yı yatağa yatırdıktan sonra yorganı çenesine kadar çekti. Michael banyoda kayboldu ve su sesi geldi. Stella onu çok fazla özlemeden geri döndü ve onunla yüz yüze geleceği şekilde yatağa girdi.

Michael, parmaklarını Stella'nın yanağında gezdirip çenesini çimdikledi.

"Stella'm kalmak mı ister, eve gitmek mi?"

Stella, ağzında şekillenen sırıtışı hissetti. Michael ona ne zaman bu şekilde seslenmeye başlamıştı? *Stella'm*. Stella'nın onun olmayı her şeyden çok istediğini biliyor muydu? Stella, onun bunu söyleyerek neyi kastettiğini sormak istedi ama adamın söylemeyi bırakmasından korkuyordu.

"Geceyi burada geçirebilir miyim?" Onun dairesinde, müşterilerinin girmeye izninin olmadığı yatağında? O zaman o da hafiften Stella'ya mı çekiliyordu? Belki de umut vardı. Belki Michael gerçekten onun olabilirdi.

"Eğer istiyorsan. Ancak burada hiçbir şeyin yok. Benim diş fırçamı kullanman gerekecek ve pijaman yok. Çıplak uyumak zorunda kalabilirsin," diyerek tek kaşını imalı bir şekilde kaldırdı.

Bu şeylerin canını sıktığı doğruydu. Muhtemelen berbat bir uyku çekecek ve yarın tüm günü kötü geçecekti. Fakat onunla olmak için buna değerdi. Vahşi hayvanların -hatta muhtemelen kavgacı bal porsuğunun bile- yaptığı gibi onun dairesine izini bırakmak için de değerdi.

"Kalmak istiyorum."

Michael'in sadece gülümsemesi bile bu kararına değdiğini gösterdi.

$\sqrt{20}$

Sonraki hafta boyunca Michael, Stella'yla bir ritim yakaladı.

Michael, yatakta yavaşça gittiğinde ve kulağına edepsizce şeyler fısıldadığında Stella en iyi karşılığı veriyordu ama Michael daha yoğun bir şey –herhangi bir şey– isterse Stella hemen kabul ediyordu ve onu memnun etmek için çok hevesliydi. Michael, ondan daha iyi bir sevgili isteyemezdi. Durumun ironisi gözünden kaçmadı.

Stella, yatak dışında rutinine bağlıydı. Her gün aynı saatte kalkıyor, sabah sekslerinin kanıtını yıkıyor –Michael güne doğrudan seksle başlamaya bayılıyordu–, kahvaltı için yoğurt yiyor ve akşam altıya kadar ofisinde kalıyordu. Akşamları Michael'e aitti. Hormonları tavan yapmış ergenler gibi yiyişmediklerinde uzun akşam yemekleriyle, dolambaçlı sohbetlerle ve Michael'in gerçek bir kız arkadaşla daha önce hiç tecrübe etmediği samimi sessizlikle vakit geçiriyorlardı.

Cumartesi gününü San Francisco'daki müzelerden birinde geçirip sanat eserleri hakkında tuhaf yorumlarda bulunduktan sonra, geceleyin yatakta *Laughing in the Wind*'in bir bölümünü daha izlediler. Şey, daha doğrusu *Stella* izliyordu. Michael, parmaklarını onun uzun saçlarının arasından geçirerek onu izliyordu.

Stella'nın başı Michael'in omzundaydı, gözleri yatağının karşısındaki duvara monte edilmiş geniş ekrandaydı. Arada sırada diziye tepki olarak hızla nefes alıyor veya kasılıyordu, çıplak bacakları giydiği fazla büyük beyaz tişörtün altında kıpırdanıyordu. Birlikte geçirdikleri ilk geceden kalan tişörtüydü.

Stella'yı kendi kıyafetlerinin içinde görmenin, tişörtünü sakladığını ve bunca zaman uyurken onu giydiğini bilmenin hissettirdiği şeyi nasıl tarif edeceğini bilmiyordu ama gerçekten iyi bir histi. Son zamanlarda çok fazla bu şekilde hissediyordu; aslında Stella ne zaman gülümsese, öpülmek istese ve ona yakın olmak için yanına gelse bu şekildeydi ama ayrıca birlikte olmadıkları zamanlarda da öyleydi. Geçen haftayı havada uçarcasına geçirmişti, Stella'yı düşünürken hiçbir sebebi olmamasına rağmen sırıtıyordu.

Hiçbir şüphe yoktu.

Michael ona delicesine âşıktı.

Aralarındaki şeyin geçici olduğunu, bunun gerçek olmadığını, muhtemelen iyi bitmeyeceğini biliyordu ama yine de bir eskortun yapmaması gereken şeyi yapmıştı. Müşterisine âşık olmuştu.

"Yani kadın adamın hayatını kurtardı ama o perdenin arkasına saklanıp bir büyükanne gibi davranıyor. Adam onun yüzünü hiç görecek mi?" diye sordu Stella, Michael dikkatini tekrar ekrana çevirdi. "Adamın âşık olacağı kadın o mu?"

"Gerçekten sana söylememi istiyor musun?"

Stella birkaç saniye düşündükten sonra başını sallayarak onayladı. "Evet. Söyle bana."

Michael kahkaha atarak onu kendine doğru çekip şakağına öpücük kondurdu. Bu kadın çok düşünceli ve cid-

di ama aynı zamanda alışılmadık biriydi. Michael ondaki bu yönü seviyordu. "Çok yazık. Öğrenmek için izlemen gerekecek." Kendini durduramadığı için Stella'nın çenesine bir öpücük daha kondurdu ve kulağını ısırdı. Tanrı aşkına, onu yanında tutmak öyle iyi hissettiriyordu ki. Michael ona âşık olmak için yaratılmıştı.

Stella kollarını göğsünde bağladı. "Kadın neden onu görmesine izin vermiyor? Adamdan hoşlandığı çok açık."

"Çünkü asla birlikte olamayacaklarını biliyor."

"Niye olamazlar?"

"Kızın babası kötü karakter." Bu da Michael'e kendisini ve kendi sik kafalı babasını hatırlattı, ardından içi parçalara ayrıldı.

"*Kız* kötü değil ama," dedi inatçı bir şekilde. "Üstesinden gelebilirler."

Michael hiçbir şey söylemedi. Filmdeki kadın karakter kötü biri değildi ama Michael için daha karar verilmemişti. İyi biri olmaya çalışıyordu ama işler zorlaştığında ve hayatı onu boğuyormuş gibi hissettiğinde aklından berbat, ayartıcı düşünceler geçiyordu. Kestirmeler, özgürlüğe giden kolay yollar, akıllıca ve sinsice şeyler. Bazı insanlar sanıyordu. Onlardan yararlanmak kolay olurdu. Tam olarak bunu yapmasını önleyen çok az şey vardı; sallantıda olan ahlak anlayışı ve babasının adımlarını takip etmeme arzusu.

Eğer daha iyi birisi olsaydı Stella'ya geçmişini anlatır ve gerekli tedbirleri almasına izin verirdi, gitmesine müsaade ederdi. Fakat bunu bitirmeye bir türlü eli varmıyordu. Stella'nın daha azını değil, daha fazlasını istiyordu. Ayrıca ilişkileri Stella'ya yardım ediyordu. Michael bunu fark edebiliyordu. Stella'nın özgüveni günbegün artıyordu; gülümsüyor, kahkaha atıyor ve hatta espri yapıyordu.

Yakında yoluna devam etmeye hazır olduğuna karar verecekti.

O zamana kadar Michael onunla geçirdiği her anın keyfini çıkarmaya kararlıydı. Burnunu kadının hassas boynuna sürttükten sonra elini ipek gibi baldırından yukarı kaydırıp tişörtünün altına soktu. Ardından vücudu sertleşen Michael inledi.

"Külot yok mu? Bana bir şey söylemeye mi çalışıyorsun Stella?" diye fısıldadı kulağına. Titreyip ona alan tanımak için bacaklarını aralayışına bayıldı. Michael'i asla geri çevirmiyordu, Michael'in onun için hissettiği açlığın aynısını o da Michael için hissediyordu.

"Külotlarımı hep sağa sola atıyorsun, bulmam çok uzun sürüyor. O yüzden düşündüm ki..." Klitorisine masaj yaptığında hızla nefes aldı ve başını Michael'in omzuna attı.

. "Diziyi izle. Bir şeyleri kaçırabilirsin." Sikerler, şimdiden ıslanmıştı. Katların arasından geçirdiği parmakları sıcak nemle kaplandı ve sanki seks yapalı saatler değil de haftalar olmuş gibi aleti kot pantolonuna doğru dayandı. Stella'yı tekrar istiyordu. O yakınlığı, o bağı, o inanılmaz, akıl uçuran hazzı. Asla yeterli gelmiyordu.

Stella her zaman yaptığı gibi yönlendirmeleri takip etmeye çalıştı ama çok geçmeden pes etti ve vahşi bir öpüşme için Michael'i aşağı doğru çekti. O da başka bir öpüşmeye dönüştü, bir tane daha, bir tane daha...

Michael, televizyona bir sonraki bakışında, ekranın ana menüye geri döndüğünü fark etti. Onlar diğer şeylerle meşgulken bütün DVD akıp gitmişti. Temizlenip televizyonu ve ışıkları kapattıktan sonra yatağa girdi. Michael, Stella'yı göğsüne doğru çekince mırıldandı ama Michael'in boğazına uykulu bir öpücük kondurdu.

İçindeki sahiplenicilik, şefkatle birleşirken Stella'nın yüzündeki saçı geriye doğru itti ve ay ışığıyla aydınlanan omzunda parmak uçlarını gezdirdi.

Onun Stella'sı.

Şimdilik.

Yeterince alıştırma yaptığına karar verene ya da Michael'in babasıyla ilgili şeyleri öğrenene kadar.

√

Sonraki haftanın ortalarında doğru, Stella işten döndüğünde onu boş bir ev karşıladı. Michael mesaj atıp gecikeceğini haber vermişti, o yüzden bunu bekliyordu. Beklemediği şeyse bu büyük hüzün, bu soğuk yalnızlık hissiydi.

Daha sadece bir buçuk haftadır alıştırma ilişkisi yaşıyorlardı ama Stella ona şimdiden alışmıştı. Artık Michael da onun rutininin, hayatının bir parçasıydı ve yokluğu, Stella'nın içinde huzursuzluk yaratıyordu. Aralarındaki şey bittiğinde elinde bu boşluktan başka bir şey kalmayacaktı.

Eğer biterse.

Eğer Stella onu baştan çıkarmakta başarısız olursa. Stella'nın en baştaki ders planlarından yapmadığı hiçbir şey kalmamıştı. Tek bir şey bile. Kontrol etmişti. Tamamen baştan çıkarma moduna girmenin zamanıydı.

Michael'in ona bunu nasıl yapacağını da öğretebilmesini diledi çünkü ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Google'dan yaptığı araştırmalarda çelişkili tavsiyeler vardı ve çok azı, onunki gibi bir durum için kullanışlıydı. Onlar zaten tek eşli sayılan bir ilişki yaşıyorlardı. Hatta iğrenç bir makalede kadınlara bütün zamanlarını dış görünüşlerini geliştirmeye odaklanarak harcamaları ve sonra da standartlarını düşürmeleri tavsiye ediliyordu.

Şey, bir ile on arasındaki ölçekte, Stella'nın standardı on birdi. Yalnızca Michael on bir olurdu. Dış görünüşüne

gelince, özel durumlar dışında lens takamaz veya makyaj yapamazdı. Eğer Michael'in yataktaki doyumsuzluğunu bir işaret olarak alacak olursa, Michael onun olduğu gibi olmasını takmıyordu.

Sabahleyin Michael'in yaptığı şeyi hatırlayınca içindeki kaslar kasıldı; Stella'yı öpüşü, okşayışı, söylediği şeyler. Stella tek elini göğsünden baldırına doğru indirdi, şu anda kendisine dokunanın Michael olmasını diliyordu. Fakat Stella'yla bir daha hiç yatmayacak olsaydı bile yine de onu isterdi. Stella için Michael'in yatak odasının dışındaki hâli de sevgili hâli kadar etkileyiciydi. Hatta daha fazla bile olabilirdi. Stella'yı kahkahalara boğuyordu ve Stella tam olarak ilginç bir şey söylemese bile onu dinliyordu. Michael onun etrafındayken rahattı ve bu da Stella'nın onun etrafında rahatlamasını sağlıyordu. Bazen Stella taşıdığı etiketlerin önemli olmadığına kendini ikna ediyordu. Onlar sadece kelimeydi. O kelimeler Stella'nın kim olduğunu değiştirmiyordu. Eğer Michael o etiketleri öğrenirse umursamazdı.

Belki.

Alışkanlıktan piyanosuna doğru gitti. Banka oturup piyano kapağını kaldırdı ve tuşların pürüzsüz serinliği onu rahatlattı. Yıllarca duygularla –iyi duygularla, kötü duygularla ve arada kalanlarla– başa çıkma yöntemi müzik olmuştu. Tellerden tok notalar yükseldi, sadece kas hafızasıyla çaldı ve kendini müziğe bırakıp hissettiği her şeyin parmak uçlarından dökülmesine izin verdi. Şarkı sona erdiğinde ellerini tuşlarda tutup notaların solup gitmesini dinledi.

"Çaldığını biliyordum ama böyle çalabildiğini bilmiyordum." Michael tam arkasındaydı.

Stella omzunun üzerinden ona bir bakış atarken kendine mani olamayarak sırıttı. "Dönmüşsün."

Michael'in gülümsemesi yorgun olsa da gözlerine kadar ulaştı. Kısacık bir saniye içerisinde her şey yeniden rayına oturmuştu. Soğukluk yok oldu. Kayıp parçalar yerlerine yerleşiverdi.

"O hangi şarkıydı? Daha önce duydum gibi geliyor," dedi Michael.

"Debussy'den 'Clair de Lune.' En sevdiğim şarkıdır."

Michael ellerini omuzlarına yerleştirip ensesine bir öpücük kondurdu. "Güzel ama hüzünlü de. Daha neşeli bir şey biliyor musun?"

Hüzünlü. Stella'nın dudakları gülümseme gibi hissettirmeyen bir şeyle kıvrıldı. Repertuvarındaki parçaların çoğunun ortak noktası buydu. "Şey... belki bu olabilir."

Stella dudağını ısırıp tanıdık bir melodi seçti, Michael'in *neşeli* diyerek kastettiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyordu.

Michael bankta yanına oturarak onu şaşırttı. "'*Heart and Soul*' şarkısının bir düet olduğunu sanıyordum."

Stella omzunu silkti. "Ben sadece solo olarak çaldım."

Michael, Stella'nın elini tutup kendi kucağına koydu. Michael başıyla tuşları gösterirken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Stella, "Çalabiliyor musun?" diye sordu.

"Sadece biraz ama bunu biliyorum."

Stella'nın nefesi kesildi. İlk notalarda parmakları bocaladı ama çabucak ritme kapıldı. Şarkının alçak perdeli kısmı basit bir tekrardan, kalıptan ibaretti ve Stella için düşünmeden yapılan bir şeydi. Michael, melodide hiçbir sıkıntı yaşamadan ona eşlik edince şaşırtıcı bir sıcaklık omurgasından yukarı çıktı ve bütün vücudu kıpkırmızı oldu. Stella, piyano eğitmeni dışında biriyle düet çalma-

mıştı ve o zaman çaldığı düetler de teknik alıştırmalardı, özel bir şey değildi.

Stella çalmaya devam ederken başını kaldırıp, "Bunda iyisin," dedi.

Michael'in gülümsemesi genişlese de dikkatini parmaklarından ayırmadı. "Altımız birden piyanoyu istediğimiz için paylaşmayı öğrenmek zorunda kaldık. Ayrıca hiçbirimiz senin kısmını tek elle çalmayı asla öğrenemedik. Gerçekten iyisin."

"Sadece pratik yapmak gerekiyor." Ayrıca gereksinimdi.

Ellerinin tuşların üzerindeki görüntüsü Stella'yı büyüledi. Tezatlığı yalın ve güzeldi: büyük ve ufak, bronz ve soluk, erkeksi ve kadınsı. Çok farklı ama kusursuz bir ritim. Müzik yapıyorlardı. Birlikte.

Şarkı sona erince Stella parmaklarını tuşlardan indirip gözlerini kaçırdı. Şu ayan beyan ortada olan hisleri geri dönmüştü.

Michael boynunu öptükten sonra parmaklarını çenesine yerleştirip onunla göz göze gelmesi için başını çevirdi. Stella onun konuşacağını sandı ama Michael konuşmadı. Yalnızca gülümsedi.

Stella, Michael'e, onunla olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını, *bundan* hoşlanıp hoşlanmadığını sormak istedi ama cesaretini toplamakta zorlandı. Hayır derse ne yapardı?

Michael, "Acıktın mı? Hadi yemek yiyelim," dedi ve içine girdiği o an yok oluverdi.

Stella ona daha sonra soracaktı. Onu doğru düzgün baştan çıkarma fırsatını bulduktan sonra.

√21

Bir hafta geçtiği hâlde, Stella Michael'i baştan çıkarmak için ne yapması gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Michael mutlu *görünüyordu* –Stella kendisinin mutlu olduğunu biliyordu– ancak ilk ayları sona yaklaşıyordu ve Michael'in daha fazlasını kabul etmek istediğine dair kendine güveni yoktu.

O akşam, Michael'in annesi onları tekrar yemeğe davet etmişti. Stella, Michael'le ilgili tavsiye almak için ailesine bir şeyler sorabilmenin akıllıca yollarını bulmak adına beynini zorladı. Eğer Michael'i tanıyan birisi varsa o da ailesiydi. Fakat Michael'le ilişkisi hakkında bir tuhaflık olduğunu düşündürmeden nasıl sorabilirdi ki? Onlar Stella ve Michael'in gerçekten çıktıklarını düşünüyorlardı.

Michael'in talimat verdiği gibi, Stella onun annesinin evine gidince doğruca içeri girdi ve ayakkabılarını Michael'inkilerin yanına koydu. Siyah topuklu ayakkabıları, onun deri mokasenlerinin yanında ufak görünüyordu ama onları yan yana dururken görmek hoşuna gitti. Stella'yı esaslı bir seviyede memnun etti.

Girişteki sehpanın üzerinde duran Bronz Buda'nın yanına bir kutu armut yerleştirdi, homurtular ve ağır nefes sesleri dikkatini sağ taraftaki salona çekti. O tarafa doğru gittiğinde düz piyanonun yanındaki halının üzerinde bir-

birine karışmış kollar ve bacaklardan oluşan şekle baktı. Michael ve başka bir kızdı. Stella kıskanırdı ama tüm bunlar gerçekten rahat görünmüyordu.

Michael, "Pes et ve söyle," diye homurdandı.

"Hayır, kolunu bükmüştüm. Steroid kullandığın için kurtuldun."

"Ben steroid kullanmam, ayrıca beni kafakola aldın çünkü memelerini ezmek istemedim."

"Bir sonraki hayalarına olacak."

Stella daha yakından bakınca ikisinin de kollarını birbirini boğazına dolamış olduğunu gördü. Ölüm dövüşü yapan anakondalar gibi, ikisi de bırakmaya niyetli değildi.

"Belki berabere dersek?" diye önerdi Stella.

"Selam Stella," diye şakıdı bir ses. Michael'in kız kardeşinin yüzü koyu saçlardan bir perdeyle kaplıydı ve Stella onun hangisi olduğunu hiç bilmiyordu. O kadar çoklardı ki. "Sevgilin geldi Michael. Pes et."

"Yemek on dakikaya hazır." Michael'in yüzündeki kırmızı ton endişe vericiydi ama Stella'nın gördüğü kadarıyla tamamen kendi kaşınıyordu. "Bir saniyeye yanında olacağım."

"Eğer pes edersen tabii. Baban kimmiş bakalım?" diyen kız kardeşi, Michael'in boynuna doladığı etkileyici kolunu kastı.

"Şımarık çocuğun teki olmadığı kesin."

İkisi halıda yuvarlanarak tekmeler attı ve bacaklarını savurdu.

"O zaman gidip annene ve büyükannene selam vereceğim," dedi Stella. Onları selamladığında yanında Michael'in olmasını tercih ederdi ama Michael ile kız kardeşinin arasındaki bu şey, biraz zaman alacakmış gibi görünüyordu.

İkisi de cevap vermedi. Muhtemelen konuşacak kadar oksijen bulamıyorlardı.

Dolanarak evde ilerledi, aslında ev epey genişti; dışarıdan bakınca öyle olduğunu hiç de tahmin edemezdiniz. Annesi ve büyükannesi oturma odasında oturuyor, önlerindeki greyfurtları soyarken Vietnamca konuşuyorlardı. Sesi kısılmış televizyon ekranında maymun ve domuz kostümlü iki adam vardı.

"Merhaba... *Wai*?" Stella başını tuhaf bir şekilde eğdi. *Büyükanne* için kullandıkları *ngoại* kelimesine dili dönmüyordu.

Michael'in büyükannesi gülümsedi ve yıllanmış deri kanepedeki boş yere doğru elini salladı. Her zamanki gibi başına bir eşarp dolamış ve çenesinin altından bağlamıştı. Sevimli büyükanne. Son zamanlarda bahçe makaslarından uzak duruyor muydu?

Başıyla Michael'in annesine selam verip, "Merhaba, Mẹ," dedi ve gösterilen yere oturdu. Midesinin düğümlendiğini ve kasların gerildiğini hissetti. Annesini şimdiye kadar birkaç defa görmüş olsa da bu kadının etrafındayken hâlâ korkunç şekilde geriliyordu. Stella, söylemeden önce her kelimeyi ölçüp biçmeli, her hareketini tartmalıydı. Bunu tekrar batırmak istemiyordu. Bu, Michael'in annesiydi; Michael'in gerçek bir kız arkadaşı olmadığı için hayatındaki en önemli kadın annesiydi. Endişesiyle yüzleştiğinde Michael'le ilgili tavsiye isteme konusundaki bütün düşünceleri buhar olup uçtu.

Annesi kusursuzca soyulmuş, sarı-yeşil greyfurt dilimlerinin olduğu bir kâseyi ona doğru uzattı. Stella bu şekilde soyulmuş greyfurtları hiç görmemişti, sırf meraktan ve ona hakarette bulunma korkusundan bir dilim aldı. Meyveyi ısırdığı anda tatlılık dilinde patladı, kabuğunun o acılığından etkilenmemişti.

Şaşkınlıkla eliyle ağzını kapattı. "Bu gerçekten güzel."

"Daha çok al." Annesi gülümseyip kâseyi Stella'nın

kucağına koydu. Bugün kadının üzerinde çizgili, pembe bir gömlek ile çiçek baskılı kot pantolon vardı. Gözlüğü yamuk bir açıyla başında duruyordu. "İstiyorsan tuz ek. E, tuzla yemeyi sever."

"Hayır, teşekkür ederim." Stella iki tane yedikten sonra kendini durdurdu. Meyveleri bu şekilde soymak için epey emek sarf ediliyor gibiydi. Ellerini meşgul tutma niyetiyle yarım meyveyi aldı ve Michael'in annesinin tekniğini taklit etmeyi denedi, odadaki doğallıktan yoksun sessizliğin fazlasıyla farkındaydı.

Annesi, başıyla hafifçe onaylayarak onun meyveyi soymasını izledi. "Michael bu akşam *bún riêu** yapıyor. Gerçekten güzel yemektir. Senin için hiç yapmış mıydı?"

Stella başını iki yana sallarken gözlerini meyveden ayırmadı. "Hayır, yapmadı." Annesi Michael'in geceleri onun evinde kaldığını biliyor muydu? Bunu onaylıyor muydu?

"Anne, *bún riêu* ne zaman hazır olur?" Janie odaya daldı ve duraksayıp ona gülümsedi. "Selam Stella."

Stella da ona gülümsedi. "Selam. Michael on dakika sonra hazır olacağını söyledi."

Janie kendini eskimiş tekli koltuğa bıraktıktan sonra bacağını koltuğun koluna attı. "Açlıktan ölüyorum ve öğle yemeğinde sadece azıcık kraker yedim. Bu sabah ondan beri ödev yapıyorum."

Stella soyulmuş greyfurt kâsesini sessizce ona doğru uzatırken, Mẹ kızına ters bakışlar attı. "Yüzünde renk kalmadı." Stella'ya dönüp sordu, "Ne kadar solgun, değil mi?"

Janie kâseyi alıp tüm dilimleri ardı ardına götürdü. Stella'nın çenesi neredeyse yere çarpacaktı. O şeyleri soymanın ne kadar zaman aldığını biliyor muydu?

"Belki birazcık solgundur?" dedi Stella.

---

* Şeffaf et suyu ve pirinç eriştesinden oluşan geleneksel bir Vietnam çorbası. (e.n.)

Mẹ, Ngoại'yle Vietnamca konuştu ve Ngoại, Janie'ye onaylamayan bir bakış attı. Stella, büyükannenin ne dediğini anlamadı ama kulağa pek iyiye işaret gibi gelmedi.

"Beni sattığın için sağ ol, Chị Hai." Janie ona göz kırparken dudakları aynı Michael'inki gibi çarpık bir şekilde kıvrıldı ve Stella'ın göğsü pelte gibi oldu.

"*Chị Hai* ne demek?"

Mẹ, meyveyi soymaya odaklanırken gülümsedi.

Janie son meyve dilimini de ağzına attı. "İkinci kız kardeş demek. Michael benim Anh Hai'm, yani ikinci ağabeyim. Ben şanssız bir kaderle beşinci sırada doğduğum için altı numara oluyorum. Bu arada, birden başlamayız. Sanırım bir numara ebeveynler için falan. Güney Vietnam'a özgü aile sıralaması bu şekilde. Sen Michael'in numarasını alıyorsun çünkü onunsun."

Stella'nın kalbi sarsakça taklalar atarken dudaklarında sersemce bir gülümseme belirdi. Michael'in numarasını alma fikrine bayıldı. Bu, onları bir çift yapıyordu. Dış kapının yanındaki ayakkabılar veya piyanonun üstündeki eller gibi.

Janie kahkaha atıp annesi ile büyükannesine Vietnamca bir şeyler söyledi. İkisi de Stella'ya baktı ve ona katıldıklarını belirten seslerle güldüler.

"Michael bu ay gerçekten mutluydu," dedi Janie. "Yani utanç verecek kadar mutluydu. Genel kanı, senin sayende olduğu yönünde."

Stella nefesini tuttu. "Gerçekten öyle mi?"

"Evet. Mutlu olduğunda *tiksindirici* olur."

Stella gülümsemesini saklamak için dudağını ısırdı. Göğsünde kaynayıp duran tüm bu duygular yüzünden göğsünde bir yarık açılacak da gökkuşakları ve simler fırlayacak gibi hissediyordu. "Michael asla tiksindirici değil."

Janie alayla güldü. "Bahse varım *sana* hiç çoraplarını koklatmıyordur."

Stella kahkahalara boğuldu.

Michael kapıdan, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Saçları tamamen darmadağınıktı ve kardeşiyle giriştiği kavga yüzünden suratı hâlâ kırmızıydı. Düz, beyaz bir tişörtün üzerine kırışmış, beyaz bir gömlek giymişti ve altında da rengi solmuş kot pantolonu vardı. Muhteşemdi.

Janie şeytani bir gülümsemeyle, "Ona çoraplardan bahsediyordum sik kafalı," dedi.

Mẹ ona gözlerini kısarak sert bir bakış atınca Janie yerinde büzüldü.

"Anh Hai, demek istedim," diye mırıldandı.

"İşte böyle. Bana hak ettiğim saygıyı gösterin." Michael'in gülümsemesi üstünlük taslayan, kibirli ve... tiksindiriciydi. Stella buna bayıldı. "Hadi, yemek hazır."

Annesi mutfağa geçerek pirinç erişte lerini kocaman kâselere paylaştırdı ve üstlerine kepçeyle çorba koydu. Janie ilk kâseyi alıp Ngoại'nin oturduğu yere getirdi, her şeyi makasla ufak parçalara böldükten sonra üzerine misket limonu sıktı.

Michael, Stella'yı kenara çekti. "Selam." Gözlerini onun üzerinde gezdirip ellerini sırtında dolaştırdıktan sonra Stella'yı kendine yaklaştırdı. "Bu elbisenin üzerinde duruşuna bayıldım. Dikişler seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, iyiler. Ön kısmında sorun var."

"Sorun ne? Düzeltmemi ister misin?" Michael, Stella'nın siyah hırkasının düğmelerini açtı ve üzerine oturan likra elbisenin yapısını alnında bir kırışıklıkla inceledi. "Bariz bir şey görmüyorum."

"Acaba sen içine bir-bir-bir..." Masaya kâseleri taşıyan aile üyelerine bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı. "Bir sutyen dikebilir misin?"

Michael'in dudaklarına ahlaksız bir gülümseme yayıldı ve meme uçlarının sert tepeciklerine bakmak için hırkayı daha geniş açtı. "Yapabilirdim ama yapmayacağım."

Michael onu yemek odasına çekip duvara dayadı. Göğüslerini avuçlayıp meme uçlarını çimdiklediğinde hızla nefes aldı, bir sarsıntıyla vücudu yumuşadı.

"Bu çok moda olan bir görünüş, biliyorsun." Michael eğilip dudaklarını onun şakağına, yanağına ve en sonunda ağzına değdirdi; Stella'yı istekle doldurup taşıran tüy gibi hafif dokunuşlardı. "Moda konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Stella, Michael'in karnındaki sert katlara dokunmak için parmaklarını tişörtünün altına soktu. "Gereksiz."

Michael onu tekrar öptü, bu defa daha yoğun ve yavaştı. Geri çekildiğinde göz kapakları ağırlaşmıştı. "Zaten hırsızsın bununla üşürdün. Sutyen yok." Michael, meme uçlarını tam da Stella'nın uzuvlarını eritecek şekilde ovaladı. "Şuna da bak, benim için dizlerinde güç kalmadı. Çok ateşlisin Stella."

Michael dudaklarını ele geçirip dilini Stella'nın ağzına soktu. Stella'yı kalçalarından kavrayıp ereksiyonuna doğru çektiğinde Stella'nın vücudunu ateş bastı ve ayak parmakları kıvrıldı. Michael'i tekrar istememeliydi. Bu sabah epey akrobatik geçmişti ve Stella işe zar zor yetişmişti.

Stella'nın kafasındaki gerginlik gevşedi ve saçları özgürce döküldü. Michael tek elini elbisesinin altına sokup kalçalarının iç kısmını kavradı.

"Iyy, kendinize bir oda bulun." Kız kardeşlerinden biri yanlarından geçti.

Michael gülen gözlerle ve kızarmış vaziyette öpüşmelerini bölen. "Kazanamadığın için kızgınsın."

"Pisliğin tekisin," dedi Madie.

Kız kardeşi mutfakta kaybolduktan sonra, Michael parmaklarını Stella'nın saçlarının arasından geçirdi. "İyi misin? Yakalanmak çok utanç verici miydi?"

Stella başını iki yana salladı. Onunla olduğu müddetçe yakalanıp yakalanmadığı umurunda değildi.

Michael, ellerini Stella'nın arkasındaki duvara dayadı ve vücudunu Stella'nınkiyle aynı hizaya getirdiğinde birbirlerine kusursuz bir şekilde uydular. Sertliğe karşılık yumuşaklık, kıvrımlara karşılık boşluklar. "Seksi Stella."

Başka bir soluksuz öpüşme için dudakları birleşti.

"Aman Tanrım, bir oda bulun."

Stella, Sophie'nin sesindeki kabalığı duyunca sıçradı ve Michael ondan ayrılırken kahkaha attı. Sophie onlara bakmadan mutfağa gitti.

"Hadi yemeğimizi yiyelim." Michael, Stella'nın elini tutup onu mutfak masasının etrafındaki iki boş sandalyeye doğru götürdü.

Herkes onlara doğru bilmiş bakışlar atınca Stella kızardı ve gözlerini kâsesine dikti. Çırpılmış yumurtaya benzer bir şeyle yoğunlaştırılmış gibi görünen portakal çorbasının üzerinde domates dilimleri ve yeşil bitkiler yüzüyordu.

"Saçlarını daha sık salık kullanmalısın Stella," dedi Sophie. "Gerçi yemek yerken toplamak isteyebilirsin. Saçın kirlenir." Kahverengi bir şeyin bulunduğu bir kavanozu ona doğru uzattı. "Biraz ister misin?"

Stella kavanoza uzandı. "O ne..."

Michael kavanozu kapıp masaya geri koydu. "Eğer onu koklarsa bayılır, Soph. Stella'nın burnu aşırı hassas."

Sophie omzunu silkti. "Kokusu berbat ama tadı güzel."

Etikette yazanlar çoğunlukla Çinceydi ama altında *Karides Sosu* yazıyordu.

"Karides severim," dedi Stella.

Michael, kavanozu masanın öbür ucuna itti. "Bu türden karidesi sevmezsin. Bu şeyi ben bile yiyemem."

"Bırak da denesin Michael," dedi Sophie.

Stella'nın gözleri Janie ve Maddie'ye çevrilince kızlar benzer dehşet ifadeleriyle başlarını iki yana salladı.

Mẹ sabırsızca içini çekerek kavanozu aldı ve Stella'nın önüne koydu. "Bu, mắm ruốc* Bún riêu yemenin doğru yolu, mắm ruốc ile yemektir."

Stella kavanozu kavradı. Pamuk Prenses'in elmasını tutuyormuş gibi hissederek burnuna doğru kaldırdı. Tek bir koklamayla gözleri yaşardı. Balıksı, karidesimsi ve çok tesirliydi. İkinci ve üçüncü koklamasında koku kuvvetinin birazını yitirdi. "Sadece çorbaya ekliyorsun, değil mi?"

Mẹ bir kaşık alıp Stella'nın kâsesine attı. "İşte öyle. Biraz misket limonu ve biber sosu ekliyorsun." Limonu sıktı ve bir kaşık da kırmızı, baharatlı görünen sostan ekledi.

Stella çubuklarını ve çorba kaşığını eline aldı, Michael onu kocaman, özür dileyen gözlerle izledi. Stella her şeyi karıştırdı, erişteleri çubuklarına doladı ve Sophie'den gördüğü gibi çorbayla dolu kaşığına koydu. Sonra da ağzına attı.

Tadı... güzeldi. Tuzlu, azıcık tatlı, biraz da keskindi. Bir kaşık daha alırken sırıttı. "Hoşuma gitti."

"Güzel, değil mi?" diye sordu Sophie. "Çak bir beşlik."

Stella, Michael'in kız kardeşine beşlik çaktı, kendini biraz aptal gibi hissediyor olsa da BPA'yla kaplı yemeği yemeyi reddetmesini telafi etmiş gibi hissediyordu. Ngoại,

* Karides ezmesi. (e.n.).

mmm'ladı ve Janie ile Maddie de kendi kendine homurdandı.

Mẹ en küçük çocuklarını göstererek, "Denemeyi red dediyorlar," dedi.

Janie, "Ölüm gibi kokuyor," dedi.

Maddie hemfikir olarak başını salladı. "Ceset gibi."

Mẹ, sertçe Vietnamca bir şeyler sıraladı ve kızların ikisi de olduğu yere sindi.

Michael, masanın altından bacağını sıktı. Kulağına fısıldamak için ona doğru eğildi. "Gerçekten hoşuna gitti mi? Yemek zorunda değilsin. Sana başka bir şey getirebilirim."

"Gerçekten sevdim." Gerçi nefret etmiş olsa da yerdi. Annesi gururlu ve bir şeyleri kanıtlamış gibi görünüyordu. Hem zehirli de değildi. Tabii bildiği kadarıyla.

Michael dudaklarını onunkilere değdirdikten sonra öksürerek ve gülerek geri çekildi. "Kokusunu alabiliyorum."

Stella ağzına bir kaşık daha götürdü, koluyla saçını yüzünden geriye doğru iterken Michael'e dik dik baktı.

"İzin ver de saçını toplayayım." Michael bileğindeki lastik tokayı çıkardı ve Stella'nın saçlarını yüzünden çekip atkuyruğu yaptı.

"Teşekkür ederim."

Michael gülümseyip onun çenesini sıktı. Gözlerindeki bakışa bakılırsa eğer ailesi izlemiyor olsaydı –ve Stella karides sosu ile ceset gibi kokmasaydı– Michael'in onu öpeceğini biliyordu.

"İğrenç, kızı gözlerinle soymayı bırak," dedi Sophie.

Maddie, "Cidden," diyerek araya girdi.

"Ayrıca ne zamandan beri onun saçı için bileğinde lastik toka taşıyorsun? Fazla mı hanımcı oldun?" diye ekledi Janie.

Stella, çorba kâsesine girivermek istedi.

Michael sadece omzunu silkerek sıyırttı. Sonra da kolunu Stella'nın omzuna atıp onu şakağından öptü.

Akşam yemeği, birbiriyle laflayan ve şakalaşan kız kardeşlerin arasında bir bulanıklık gibi geçti. Arada sırada annesi arabulucu olarak araya giriyor veya onları yerlerinde kıvrandıran bakışlar atıyordu ama Stella'nın içinde, kadının hoşnut olduğuna dair bir his vardı. Herkes çorbalarını bitirince soyulmuş greyfurtlardan aldılar. Mç, Janie ve Maddie'ye masayı toplayıp bulaşıkları yıkamalarını söyledi.

Michael, Stella'nın elini tutup onu eve götürmeye hazırlandı ama annesi elini sallayarak onları oturma odasına doğru çağırdı.

"Stella, sana göstereceğim bir şey var."

Michael inledi. "Mç, hayır, bugün olmaz."

"O ne ki?" Stella çaresizce merak etti.

"Bir dahaki sefere ne dersin?" diye sordu Michael.

"Gerçekten çok sevimliydi," dedi Mç.

"*Bebeklik fotoğrafları mı?*" Stella resmen yerinde dans etti. "Michael, onları *görmek* istiyorum."

Stella, oturma odasına doğru onu da peşinden sürüklerken Michael istemeye istemeye takip etti. Mç, Stella'ya kocaman bir fotoğraf albümü verdi, anne ve oğul kanepede Stella'nın iki yanına oturdu.

Stella, albümün kadife kabında parmaklarını gezdirdi. Stella'nın annesinin onun için tuttuğu albüm de bunun neredeyse aynısıydı. Yapışkan sayfaların ve soyulan ince plastiklerin olduğu bir albümdü. İlk sayfada bulanık bir ultrason görüntüsü ve bin yaşında gibi görünen, buruşuk suratlı bir yenidoğanın fotoğrafı yer alıyordu. Sayfalar ilerledikçe Michael hızla sevimli bir hâle geliyordu.

Ngoại'nin onu kucağında tuttuğu, yürümeyi öğrendiği ve bir karpuzu kaldırmaya çalıştığı fotoğraflar vardı. Bir fotoğrafta, tombik bir çocuk olan Michael'in üzerinde takım elbisesi -*ilk takımı* mıydı?- vardı ve genç bir çiftin arasında duruyordu. Kadın, Michael'in annesinin çok genç, çok güzel bir hâliydi ve ön tarafına pembe çiçekler işlenmiş olan beyaz, geleneksel bir Vietnam elbisesi giymişti. Adam da babası olmalıydı. Uzun boyluydu, sarışındı ve Michael'in çarpık gülümsemesine sahipti.

"Çok güzelmişsin Mẹ," dedi Stella. Parmaklarını çiçekli elbisenin üzerinde gezdirdi. "Elbiseye bayıldım."

"O *áo dài** hâlâ duruyor. Eğer istersen bu akşam eve götürebilirsin."

"Gerçekten alabilir miyim?"

"Artık bana olmuyor ve Michael'in kız kardeşleri de ilgilenmiyor. Sadece mücevherler konusunda didişiyorlardı ama onların da hepsi gitti." Mẹ'nin sesi azaldı ve gözleri sarışın adamın yüzünde takılı kaldı. "Bu Michael'in babası. Çok yakışıklı, ha?"

Michael tek kelime etmeden sayfayı çevirdi.

Tombişliği, yerini uzun uzuvlara ve erkeksi bir güzelliğe bıraktı. Sıklıkla gülümsüyordu, hayat ve neşeyle doluydu. Michael'in ve küçük kız kardeşlerinin, Vietnamlı kuzenleri tarafından çevrelendikleri düzinelerce fotoğraf vardı. Michael daha solgun teni ve Asyalı görünmeyen yüz hatlarıyla kuzenlerinin yanında farklı görünüyordu, tam tersi durumda okuldaki arkadaşlarının yanında farklı görünüyor olmalıydı. Hiçbir yerde araya karışamamak nasıl hissettiriyordu acaba?

Belki de Stella'nın büyürken yaşadığı tecrübeden o kadar da farklı olmamıştı.

* İpek pantolon üzerine giyilen uzun, yırtmaçlı bir geleneksel Vietnam ulusal giysisi. (e.n.)

Michael'in ergenliğinde, yüzü yoğun bir konsantrasyonla kırışmış hâlde, babasıyla satranç oynarken, bilim projelerine odaklanırken, küçük bir belalı gibi kendo üniformasının içindeyken fotoğrafları vardı. Üniformasının ön kısmında büyük harflerle soyadı yazıyordu: *LARSEN.*

Michael sayfayı hızlıca çevirip Stella'ya çabucak bir bakış attığında, Stella yüzünü ifadesiz tutup görmemiş gibi davrandı. Yalan söylemekte iyi değildi ama iyiymiş gibi davranmayı biliyordu. Küçüklüğünden beri insanların etrafındayken bunu yapıyordu.

Michael'leyken bunu yapmaktan nefret etti.

Stella'nın onun gerçek adını bilmemesi Michael için o kadar mı önemliydi? Stella'nın bu bilgiyle ne yapacağını düşünüyordu? Michael'in ona güvenmediğini bilmek akşamın ona verdiği sıcaklığın parıltısını biraz soldurdu. Michael'e sahip olabileceğini ummakla aptallık mı ediyordu?

Düşüncelerinden sıyrılıp yüzeye çıktığında yeniden fotoğrafları fark etti, neredeyse albümün sonuna gelmişlerdi. Fotoğraflardaki kısmen yetişkin Michael öyle muhteşemdi ki Stella içini çekmeden edemedi. Mutluluktan ışık saçan babasının yanında duruyordu, elinde satranç turnuvası ödülü, kendo turnuvası ödülü, bilim fuarı ödülü vardı.

"Çok fazla ödül var," yorumunda bulundu Stella.

"Babam kazanmamdan hoşlanıyordu, o yüzden gerçekten çok fazla çalıştım."

"Michael liseden birincilikle mezun olup mezuniyet konuşmasını yaptı," dedi annesi. Oğluna engin bir sevgiyle bakıyordu.

Stella gülümsedi. "Akıllı olduğunu biliyordum."

"Sadece sıkı çalışmaydı. Testleri nasıl iyi yapacağımı çözdüm. Sen benden çok daha akıllısın Stella."

Stella, onun ifadesiz yüzünü araştırırken kendisi hakkından neden böyle önemsemeden konuştuğunu merak etti. "Ben bölüm birincisi olmadım. Sadece matematik ve fende iyiydim."

"Babam da onu tercih ederdi."

Michael son sayfayı çevirdi.

Oradaki fotoğrafta, San Francisco Moda Enstitüsü'nden mezun olmuştu. Omuzları dimdik, yüzü kararlıydı. Fotoğrafta annesiyle babası da vardı, annesi resmen gururlu bir mutlulukla ışıklar saçarken, babası fotoğrafta olması için zorlanmış gibi görünüyordu. Yıllar içinde babasının saçları çoğunlukla beyazlamıştı ve hâlâ çekici bir adam olsa da artık yorgun ve alaycı görünüyordu. O çarpık sırıtışı da gitmişti.

"Tasarım okuluna gitmeni istemedi."

Michael omzunu silkti. "Onun vereceği bir karar değildi." Michael'in sesi düzdü, genelde canlı olan gözleri donuktu.

"Michael çok yeteneklidir. Mezun olduğunda beş yerden iş teklifi aldı. New York'ta büyük bir tasarımcı için çalıştı ama babası gittiği için ona evde ihtiyacımız oldu." Mę, boşluğa doğru baktı, ağzı düz bir çizgiye dönüştü, ardından gözlerini kırpıştırıp Michael'e odaklandı. "Fakat seni eve çağırdığıma memnunum. Kendini mahvediyordun. Çok fazla kadın vardı, Michael. Yüz kadına ihtiyacın yok. Bir tane iyi kadına ihtiyacın var."

Michael'in annesi, Stella'nın bacağına vurdu ve Stella içinde korkunç, yoğun bir yoksunluğun toplandığını hissetti. Şu anda iyi bir kadın olarak görülüyordu. Stella'nın kendisiyle ilgili kasten sakladığı etiketleri duyunca ne

düşünecekti? Birdenbire onun oğluna uymayan biri mi olacaktı? Nasıl bir anne otistik bir gelin ve muhtemelen otistik torunlar isterdi ki?

Ayrıca Stella ne zaman *evliliği ve bebekleri* düşünmeye başlamıştı? Michael ile gerçek bir ilişki yaşamıyorlardı. Eğer Michael'in paraya ihtiyacı olmasaydı onunla çıkar mıydı? Eğer istediği kişiyle olmakta özgür olsaydı Stella'yı seçer miydi?

"Tamam," dedi annesi canlı bir şekilde. "Fotoğrafların hepsi bu kadar. Michael, gel de ben *aó dài*'mi ararken sen de iPad'imi düzelt."

Michael pes edercesine soluğunu verip ayağa kalktı.

"Ben bu fotoğraflara biraz daha bakabilir miyim?" diye sordu Stella.

Mẹ gülümseyip başını salladı ama Stella daha fotoğraflara bir veya iki dakika kadar bakmışti ki Janie odaya girdi. Ellerinde kalın bir kitap vardı.

"Ekonomist olduğun doğru mu?" diye sordu Janie. Halının üzerinde çıplak ayaklarını oynattıktan sonra dizlerini yan yana getirdi.

"Doğru. Senin de Stanford'da üçüncü yılın, değil mi? Gerçekten iyi bir programları var." Michael'in annesinin, Stella'nın Janie'yle işi hakkında konuşmasını nasıl da istediğini hatırladı. "Test kitabı ne için? Ödevinde yardıma mı ihtiyacın var?"

Janie kitabı göğsüne bastırıp daha önce oturduğu koltuğun koluna oturdu. "Aslında daha çok..." Nefes aldı. "Aslında daha çok staj ayarlamama yardım edebileceğini umuyordum. Belki CV'mi alım yapan iş arkadaşlarına gönderebilirsin, ha? Görüşme ayarlamakta zorlanıyorum. Tabii ki hiç deneyimim yok ve ilk yılım cidden çok kötüy-

dü. Not ortalamamı toparlayamadım. Fakat işimi biliyorum. Yapmak istediğim şey bu."

"Elinde CV'nin bir kopyası var mı?" Daha kelimeler ağzından çıktığı anda geri almak istedi. Sesi tıpkı görüşme yapıyormuş gibi çıkmıştı ve Janie gergin görünüyordu.

Janie ders kitabının -uluslararası makro ekonomi- arasından kâğıdı çıkarıp ona uzattı.

Özgeçmişinde az ama öz bir şekilde ekonomi teorisine duyduğu tutkuyu tanımlamış, konuyla ilgili yaptığı sınıf çalışmalarını ve becerilerini listelemiş ve genel not ortalamasını koymuştu. Kendi alanında ortalaması 3.5'tu. Toplam ortalaması 2.9'du. Tanınmış şirketlere girmesini sağlayacak rakamlar değildi. Stanford öğrencisi bile olsa.

Stella, mümkün olduğunca nazikçe sordu, "İlk yılında ne olduğunu sorabilir miyim?"

Janie, gözlerini ders kitabına dikti. "Annemin hastalandığı dönemdi. Herkes için zor zamanlardı. Annemle ve dükkânla sırayla ilgilenmek zorunda kaldık, kaldı ki ayrılığın yankılarının etkisi hâlâ geçmemişti. Zamanımı iyi dengeleyemedim. Dürüst olmam gerekirse o noktada okulu umursamadım, bu aptalcaydı çünkü okul pahalıydı ve para sıkıntısı çekiyorduk."

Bekle, niçin para sıkıntısı çekmişlerdi ki? Michael'in babasıyla bir ilgisi var mıydı? Dışarıdan bakınca varlıklı görünüyorlardı. Dükkân iyi işliyor gibiydi. Bu eve sahiplerdi. Sormayı öyle fena istiyordu ki resmen fotoğraf albümünü tutan parmakları kıvrıldı ama bu kabalıktı. Bu insanları tanıyor gibi hissedebilirdi ama onlarla tanışmasının üstünden çok zaman geçmemişti.

Hem en son burnunu soktuğunda Michael'in annesini ağlatmıştı. Bir daha birini ağlatmayı hiç istemiyordu.

Boş bir şekilde, "Anlıyorum," dedi.

"Bu notlarla stajyerliğe kabul edilme şansım var mı sence? Özgeçmişimi daha cazip bir hâle getirebileceğim bir şey var mı?"

Janie'nin notlarıyla, özgeçmişinin göz ardı edilmesi kolay olurdu. Ancak... Stella'nın zihninde bir fikir şekillenmeye başladı ve başını yana eğerek Janie'yi yeni bir ışık altında değerlendirdi. "Ekonometriyle ilgileniyor musun?"

$\sqrt{22}$

Stella, kendi departmanında -kendisinin tek çalışan olduğu- bir stajyerlik pozisyonu açmak için gerekli dokümanların yarısını doldurmuşken telefonu titredi. Telefonu masasından alıp Michael'den gelen mesaja gülümsedi.

Stella'm ne yapıyor?

Stella ona cevap yazdı. *Evrak işleri.*

Uzun bir öğle arasına çıkabilir misin?

Telefonuna sarılıp ofis sandalyesiyle döndükten sonra cevap yazdı. *Evet.*

Klavyesinin yanında duran, sipariş verip de dokunmadığı öğle yemeğine aldırmadı. Buzdolabına koyup yarın yiyebilirdi.

Michael'in cevabı gülümsemesini genişletti.

Çıkabildiğinde annemin dükkânına gel.

Staj kâğıtlarını düzgün bir yığın hâline getirip çıkmaya hazırlandı. Cuma günü öğle vaktiydi ve herkes şehir merkezindeki çeşitli restoranlara gitmek için çıkmıştı. Koridorlardan geçip asansöre girdi, kimseye görünmeden gitmeyi planlıyordu.

Tam kapılar kapanmak üzereyken Philip içeri girdi.

"Bugün gerçekten öğle yemeğine mi çıkıyorsun? Sana katılabilir miyim?" diye sordu.

"Biriyle buluşacağım."

"Aynı adamla mı?"

Stella başıyla onayladı.

"Şanslı herif."

Stella kat göstergesine gözlerini dikti, üçten bire çok daha hızlı gitmesini diliyordu.

"Bir stajyer almayı planladığını duydum."

"Doğru."

"Kuzenim pozisyona uygun."

Stella'nın gözleri rakamlardan Philip'in yüzüne çevrildi. "Aklımda zaten birisi var."

Philip ellerini ceplerine sokup omzunu silkti. "Pekâlâ."

"Bekle..." Stella iç geçirdi. "Bana kuzeninin özgeçmişini gönder." Her ne kadar Janie'yi işe almak istese de bu konuda adil olmak zorundaydı. Profesyonellik diye bir şey vardı. Pozisyon, en uygun adaya gitmeliydi.

Michael anlardı. Kız kardeşi daha genç, daha ufak tefek ve daha güçsüz diye güreşi kazanmasına izin vermemişti. Stella süreci uygun şekilde yönetmek zorundaydı. Ancak içinden bir ses, Janie'nin ona göre olduğunu söylüyordu. Bir şeyi sevdiğinde –kendisi ve Janie gibi– o işte iyi olurdun. Eğer hemen iyi değilsen de çalışır, iyi *olurdun*.

Philip eğlenceli bir ses çıkararak nefesini bıraktı. "Tamam o zaman."

Asansör durdu ve Stella uzun adımlarla lobide ilerledi. Philip sinir bozucu bir şekilde onu arabasına kadar takip etti.

"Yarınki bağış yemeğine gelecek misin?" diye sordu Philip.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Annem ve annen planlama komitesinde çalışıyor. Biliyorum, dünya küçük, değil mi? Neyse, gideceğin birisi var

mı diye merak ediyordum. Eğer ben kendi başıma birini bulamazsam annem bana birini bulacak." Philip gülümsedi ve omuzlarını hafifçe indirince normalden daha cana yakın biri gibi göründü.

Durumları çok benzerdi, Stella kendine engel olamadan onun hâlinden anladı. "Benimki de aynı şeyle tehdit etti."

"Bak Stella, biriyle görüştüğünü biliyorum ama... Öncesinde ciddi olmasını *umduğunu* söyledin, emin değil gibiydin. Erkek arkadaşın mı, değil mi?"

Stella gözlerini otoparkın asfalt zeminine dikti. "Karışık bir durum."

"O ne demek?"

"Gitmem lazım. Geç kalmak istemiyorum." Stella arabasının kapı kulpunu tuttu.

Philip elini onun eline doğru indirdi ama temas etmeden önce durdu. Stella'nın alana ihtiyaç duyduğunu mu sezmişti? Belki de Stella'yı gerçekten anlıyordu.

"Sadece seks yaptığın anlamına mı geliyor? Çünkü sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Umarım bunu biliyorsundur. Sana alıştırma yapman gerektiğiyle ilgili söylediğim tüm o şeyler... saçmalıktı. Gözümü çok korkutuyordun, kendimi daha tecrübeli gibi göstermeye çalışıyordum. Aptalcaydı. Önemli olan tek şey, doğru insanla bağ kurmak. Bence sen benim için o kişi olabilirsin Stella. Uzun zamandır senden hoşlanıyordum."

"Neden bunu bana şimdi söylüyorsun? *Yıllardır* birlikte çalışıyoruz." Stella kulaklarına inanamıyordu. Tüm bu zaman boyunca ondan mı hoşlanıyordu? Ondan?

"Çünkü sorunlarım var ve seninleyken dilim bağlanıyor, ağzımdan sadece pisliğin tekiymişim gibi konuşmalar çıkıyor. Senin bana çıkma teklifi etmeni bekliyordum çün-

kü özgüvensizim ama şimdi ben sana teklif ediyorum. Seni takdir etmeyen bir adamla görüştüğünü düşünmek beni çıldırtıyor. Sen benim için on üzerinden onsun, Stella."

Philip onun on olduğunu mu düşünüyordu? *Birisi onun on olduğunu düşünüyordu.* Göğsü içe çöktü ve gözleri yandı. "Ben on değilim. Benim de... sorunlarım var."

"Biliyorum. Annen anneme anlatmış. O da bana anlattı. Terapist değiştirdikçe isimleri değişen sorunlardan bir yığınım var. Birbirimiz için kusursuzuz. Sen hâlâ benim için onsun."

Fakat Philip, *Stella'nın* kusursuz onu değildi. Eğer her şey daha farklı olsaydı olabilirdi gerçi. İçinde iyi bir adam olup olmadığını keşfetmekle ilgileneceği bir zaman vardı. Onu küçümser bir tavırla konuştuğu için suçlayamazdı, kendisi de sıklıkla aynı şekilde görülüyordu. Ayrıca Stella tüm bunların altında onun iyi olmasını istiyordu. Bunu düşünmek kendisi için umut veriyordu.

"Üzgünüm Philip. Bağış yemeğine benimle gelmesi için ona teklifte bulundum bile. Davetimi geri alamam. Dahası, geri almak da istemiyorum. Ona takıntılıyım."

Philip'in yüzünden inatçı bir ifade geçti. "Takıntılar geçer."

"Benim için geçmezler."

"Seni temin ederim, bu sadece bir evre. Âşık değilsin," dedi katiyetle.

Stella'nın dudakları aralandı. Aşk mı? Hissettiği bu duygu o muydu?

Michael'e âşık mıydı?

"Aşk olmadığına nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Stella.

"Çünkü âşık olacağın kişinin *ben* olacağımı biliyorum. *Ben*," dedi ısrarla.

"Philip, bu her neyse, bunu yapma."

"Bize bir şans vermelisin."

Philip bunu dedikten sonra Stella'nın üzerine doğru eğildi.

Stella geri çekilmeye çalıştı ama arkasındaki arabası kaçışını önlüyordu. Başını yana çevirdi. Philip boğucu bir parfüm kullanmıyordu ama kokusu yanlıştı. Stella ellerini onun göğsüne koyup itti. Adamın verdiği his yanlıştı. O, Michael değildi.

Dudaklarını onunkilere değdirdi. Kuru ten, kuru tene değdi. Islak bir dil ağzının içine giriverdi ve kalbi tekledi. Vücudu kendini kapattı. Yeni baştan ilk üç ilişkisini yaşamak gibiydi.

Yanlış yanlış yanlış.

Kıvrılıp kurtuldu ve koluyla ağzını sildi. Kirli, kara duygular tenini hem içeriden hem dışarıdan aşındırdı.

Philip yüzünü buruşturup dişlerini sıktı, elleri yumruk oldu. "Sadece bana alışman gerekecek Stella. O piçe uyum sağladın."

Stella onu göğsünden iterek uzaklaştırdı. "Bir daha bunu asla yapma."

Arabaya bindiğinde kalbi çarpıyor, elleri titriyordu. Dükkâna vardığında çoğunlukla sakinleşmişti ama şu kirlilik hissi gitmiyordu. Dişlerini fırçalamak istedi.

İçeri girdiğinde Michael'i prova odasında, yaşlıca bir beyefendinin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, pantolon paçası düzeltirken buldu. Michael'in üzerinde kot pantolon ve siyah bir tişört vardı. Mezura, iğne yastığı ve tebeşir kalem de üzerindeki yerlerindeydi. Stella, onun iş kıyafetleri içindeki hâline bayılıyordu. New York City'de tasarım yaparken, tepe ışıkları olan çizim masasında desenler çizerken ve minnet duymayan mankenlerin üzerine kumaş sararken de benzer şekilde giyiniyor olmalıydı.

Stella'yı sezmiş gibi başını kaldırıp baktı, onu gördü ve gülümsedi.

Stella onun gülümsemesine karşılık vermek istedi ama ağzındaki kötü tat ona otoparkta olanları hatırlattı. Ya Michael onu şimdi öpse ne olurdu? Her yanında Philip vardı. İğrenç. "Tuvalet. Tuvalete gitmem lazım."

Michael alnı kırışmış vaziyette ayağa kalktı. "Arka tarafta."

Stella o tarafa doğru koşturup tuvaletin kapısını buldu ve lavaboya doğru koşturdu. Suyu açtıktan sonra ellerini sabunlayıp dudaklarını ve dilini sabunla yıkadı. Ağzına su aldı, çalkaladı, tükürüp tekrar tekrar yineledi.

Michael tuvaletin kapısını açtı ve Stella'nın iğrenç bir şey yemiş gibi ağzını yıkayıp durulamasını izledi. Zihni çabucak, fazlasıyla aşina olduğu en kötü senaryolara atladı.

Michael aralarındaki mesafeyi kapatmak için ilerleyince kapı arkasından kapandı, elini onun gergin sırtında gezdirdi. "Hey, ne oldu?"

Lütfen, iyi ol.

Birkaç uzun dakika boyunca sadece lavaboya çarpan suyun sesi vardı. Stella, suyun dönerek gidere gidişini izlerken alnında derin bir kırışıklık oluştu. Stella aynadan onunla göz göze gelirken suyu kapattı. "Bir iş arkadaşım beni öptü."

Michael'in içindeki her şey hareketsizleşti ve soğuk bir hiddet yayıldı. Aldığı eğitim yüzünden kavga başlatabilen türden biri değildi. Fakat onu sike sike bitirebilirdi. Bundan keyif alacaktı. Ellerini yumruk yapınca eklemlerinden çıtırtılar geldi.

"Adı ne? Neye benziyor? Onu nerede bulabilirim?" Sorular, sert bir monotonlukla ağzından çıktı. Orospu çocuğu hastaneye yapacağı yolculuktan keyif alacaktı.

Stella ona bakmak için döndü, gözleri kocamandı. "Niçin?"

"Kimse seni zorlayamaz Stella."

"Ona bir şey yapmayı mı planlıyorsun? Başının belaya girmesini istemem."

"Az önce bir dakika boyunca ağzını yıkadın. Şimdi ben de onunkini yıkayacağım." Kanla.

Stella söyleyeceği kelimeleri düşünürken ellerini kıvırdı. "Ben iyiyim. Gördüğün üzere."

"Eğer iyi olmasaydın o herif ölürdü," diye hırladı.

"Şunu bırakabilir misin? Lütfen?"

Michael, inanamayarak başını iki yana salladı. Birisi ona dokunmuş, onu öpmüş, sikik dilini ağzına sokmuştu. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabilirsin? Seni öpmesini *istedin mi?*"

"Hayır ama..." Bakışlarını kaçırdı. "Belki istediğim bir zaman olmuştur."

Michael'in aklına korkunç bir düşünce geldi. "Beni tutmanın sebebi o mu? Bu adam için mi alıştırma yapmak istedin?"

Stella'nın yanakları kızardı. "Be-belki? O zaman iyi bir adama benziyordu. Fakat artık onu istemiyorum, bu ironik çünkü..." Yüzünü buruşturarak konuşmayı bıraktı.

"Çünkü ne?"

"Bugün bana uzun zamandır benden hoşlandığını, şaşırtıcı şekilde onun için on üzerinden on olduğumu söyledi." Michael'in gözlerini araştırırken, "Ne kadar farklı olduğumu umursamadığını söyledi," dedi.

O anda Michael onu göğsüne doğru çekmekten kendini alıkoyamadı. Kendisi o şeyleri söylememişti ama bu, onları hissetmediği anlamına gelmiyordu. "Çünkü sen on üzerinden onsun. Sana kendini farklı hissettiren tüm o şeyler seni kusursuzlaştırıyor."

"Ben kusursuz değilim Michael. Gerçekten değilim" dedi acı dolu bir sesle.

"Öpüşüne karşılık verdin mi?" Şu noktada, Stella Michael'in gözünde kusursuz olmaktan çıkarabilecek tek şey buydu. Belki o bile değildi.

Stella başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hoşuna gitti mi? Seni öpmesi?" Çünkü bilmesi gerekiyordu.

"Hiç gitmedi," diye fısıldadı.

"Neden? Yanlış mı yaptı? Kötü öpüşen biri miydi?"

"Yanlış hissettirdi."

"Neden?"

"Çünkü o sen değildi." Gözlerindeki o yumuşak bakış Michael'i öldürecekti. O bakış için her şeyi yapardı. Her şeyi.

Michael tek elini onun çenesine koyarak başını geriye doğru yatırdı, damarlarına hücum eden şiddete rağmen nazik olmaya çalışıyordu. "Seni öpeceğim." Mecburdu. Eğer yapmazsa kafayı yiyecekti.

"Yapma. O, ağzımda. Tadını hâlâ alabiliyorum. Onu söküp atamıyorum."

Michael hırsla hırladı. "Buna ihtiyacım var Stella."

Stella'nın başını hafifçe sallayışıyla Michael ağızlarını birleştirdi ve onu yoğun biçimde öptü. O pislik herifin her zerresini silmesi, Stella'yı kendisinin olarak işaretlemesi gerekiyordu. Stella güçten düşüp ona doğru gevşedi, Michael kollarını etrafına dolayıp onu yarım yamalak oturttu.

Michael dudaklarına doğru, "Hâlâ onun tadını alabiliyor musun?" diye sordu.

Stella nefesini verirken, "Hayır," dedi.

Michael, eteğini açıp elini külotunun içine kaydırdı. Parmakları ılık sıvıya denk gelince neredeyse inleyecekti. Bu kimin içindi? Michael mi, iş arkadaşı mı?

"Michael."

Stella'nın dudaklarından dökülen adı, içindeki bir yeri yatıştırdı ve tekrar tekrar duyma ihtiyacıyla ele geçirildi. Eteğini itip bileklerinin etrafında bir öbek hâline getirdi ve kot pantolonunun fermuarını açarak aletini serbest bıraktı. Sonra cebinden folyo paketi çıkarıp yırtarak açtı ve prezervatifi taktı.

Stella külotunu sıyırmaya koyulunca Michael başını iki yana salladı. Stella'nın bacaklarından birini kalçasına sarıp onu havaya kaldırdı ve duvara dayadı.

Stella sabırsız bir ses çıkardı. "Benimle kafa bulma Michael. Sana ihtiyacım var."

Michael, külotunu kenara çekip sert ve hızlı bir hamleyle kendini içine gömüverdi. Stella'nın nefesi kesildi ve inleyerek adını söyledi. Çok ateşliydi. Dilini onun ağzının her santiminde gezdirdi, kasığını klitorisine çarpacak şekilde ayarlarken ona sahip oldu.

Kadının vücudunun sıkı kavrayışı, tatlı ağzı, ona dolanmış bacakları, boynundaki nefesi... kusursuzdu. Stella'nın her kısmının keyfini çıkardı. Kalbi gümbürdedi, kanı daha hızlı aktı. İhtiyacı çaresizliğe dönüştü ama onu beklemeye kararlı bir hâlde kendini tuttu. Stella parçalara ayrılıp etrafında kontrolsüzce kasıldığında içine daha sert girip çıktı.

Michael onun kalçalarını, baldırlarını kavradı; o güzel, sersemlemiş gözlerini görebilmek için alınlarını birbirine yasladı ve içine son bir defa girip sahip olduğu her şeyin içine dökülmesine izin vererek kendini kaybetti. Aldığı nefeslerle göğsü şişip inerken Stella'ya sıkıca sarıldı. Onu asla bırakmak istemiyordu.

En sonunda geri çekilecek gücü bulduğunda Stella'yı yere bıraktı ve prezervatifi tuvalete atmaya gitti. Kendini

silip temizledi. Stella'nın onu takdir eder gibi izleyişinin farkındaydı ve her saniyesine bayılıyordu. Başka kimseye bu şekilde bakmıyordu. Sadece Michael'e.

Ayın büyük çoğunluğunu onunla yaşayarak geçirdiği için bunu kesinlikle söyleyebilirdi. Stella'nın sadece Michael'le paylaştığı bazı yanları –çok fazla yanı, en iyi parçaları– vardı ve ilişkilerinin gerçek olmadığını unutmasına yardım etmişti.

Fakat bunu hatırlaması gerekiyordu. Stella, iş arkadaşının onu öpmesini istememişti ama istemiş olsaydı bile yapmaması için bir sebep yoktu. Tek eşli bir ilişki yaşamıyorlardı. Michael onun erkek arkadaşı, nişanlısı veya kocası değildi. Stella onun müşterisiydi ve Michael da onun... tedarikçisiydi. Bu kulağa acayip kötü geliyordu ama doğruydu. Michael'in ne onu savunmaya ne de sahiplenici olmaya hakkı vardı. Stella, yardım etmesi için ona ödeme yapıyordu –en azından yaptığını sanıyordu– ve Michael'in mesafeli, profesyonel kalması gerekiyordu.

Bunu yapmak yerine kalkıp da Stella'ya âşık olmuş olması ne fenaydı. En sonunda ayrıldıklarında, bu Michael'i parçalara ayıracaktı. Fakat Stella çok daha iyi olurdu. Başka birisiyle beraberken nasıl kendisi olacağını ve bir ilişkiden ne beklemesi gerektiğini, sevilmenin nasıl hissettirdiğini bilecekti. Michael, onun asla daha azıyla yetinmeyeceğini umdu.

Yılların eskortluk deneyiminden yararlanarak gülümsedi. "Sana ondan bir tane daha almam gerekecek."

Stella'nın yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade belirdiğinde, Michael onun dalgınca parmaklayıp durduğu, külotunun sökülmüş dikişini gösterdi.

Stella gülümseyip avucunu kalçasında gezdirdi. "Sorun değil. Ben alabilirim."

"Benim için fark etmez. Gerçi birçok ilişkide iç çamaşırlarını kadınlar satın alıyor."

Stella başını yana yatırdı. "Niçin?"

Michael omzunu silkti. "Sanırım çok fazla alışveriş yaptıkları ve sevdikleri insanlarla ilgilenmekten hoşlandıkları için."

Michael bu sözleri söylediğinde Stella şaşkınlıkla bir nefes aldı. Yüzünde bir şeyleri keşfetmenin parıltısı belirdikten sonra boşluğa doğru baktı, kafasının içindeki bir şeylere odaklanıyordu.

"Nerelere gittin?" Michael, Stella yeniden odaklanana kadar elini onun önünde salladı. Tam da Stella'nın yapacağı türden bir şeydi, göğsündeki boşluk hissine rağmen sırıttı. Onun bu kadar akıllı olmasını çok seviyordu. Stella'yla ilgili her şey ona bunu yapıyordu. Hem de her bir şey. "İşle ilgili düşünüyorsun, değil mi? Ben burada durmuş, seninle yaptığımız ateşli tuvalet seksinde yırttığım külotun yerine yenisini almaktan bahsediyorum ve senin aklın ekonometriye takılıp gidiyor."

Stella burnunu buruşturarak gözlüğünü düzeltti. "Ü– üzgünüm. Sürekli kendime engel olamıyorum. Daha dikkatli olmaya çalışacağım ama..."

"Sana takılıyorum. O dâhi beynini seviyorum," diye itiraf etti. Kendine engel olamadığı için, üzgün olsa bile Stella'nın yumuşak dudaklarını bir defa, iki defa ve son defa öptü. "Hadi gel, muhtemelen Ngoại'nin birazdan tuvaleti gelir ve benim de sana göstermek istediğim bir şey var."

√

Michael duvardaki kancadan bir askıyı çekip alarak yumuşacık kumaştan minik, beyaz bir elbiseyi gösterince Stella hızla soluk aldı. "O benim için mi?"

"Ölçülerini tahmin etmek zorunda kaldım, o yüzden tutarsız olabilir. Benim için dener misin?"

Stella kumaşa hayretle baktı. Kendine ait bir Michael Larsen elbisesi olacaktı.

Kendini aynasız bir soyunma odasına kapattıktan sonra aceleyle soyundu. Elbise straplez olduğu için elbette sutyen giyemezdi ama iç astarı yumuşak ipektendi. Cildini rahatsız edecek bir tane bile açık dikiş yoktu. Üzerinde nasıl göründüğüne bakmak için ölüyordu.

Korse kısmını eliyle tutarak dışarı çıktı ve arkasını döndü. "Fermuarımı kapatır mısın lütfen?"

Fermuar mahrem bir ses çıkararak kapanırken Michael'in dudakları ensesine değdi ve omurgasında ürpertiler hissetti. Elbise üzerine kusursuz bir şekilde oturmuştu. Vücudunu yoga kıyafetlerinden daha iyi sarmalıyordu ve Stella yoga kıyafetlerine bayılıyordu. Önünü döndüğünde Michael onu eleştirel gözle değerlendirdi, seksi kollarını göğsünde bağladı.

"Bakabilir miyim?" diye fısıldadı Stella. Başıyla elbise provalarını yaptığı, aynaların önündeki yüksek kısmı işaret etti.

Stella platformun üstüne adım attığında kalbinin teklediğini, yeniden atmaya başladığını ve kaldığı yerden devam ettiğini hissetti. Elbise, vücudunu göğsünden dizlerine kadar kaplayan fildişi renginde bir kılıf gibiydi. Korsenin tam ortasından pililenerek açılan kumaşı, Stella kıvrımlı bir gelin çiçeğiymiş izlenimi uyandırıyordu. Meme uçları belli olmuyordu.

Mükemmeldi. Sadeydi. Mütevazı ama cüretkârdı. *Stella'ydı.*

Stella ellerini kalçasının üstünden geçirip arkasını döndü ve elbisenin, vücudunun arkasına yaptığı ustalıkla nefesi kesildi. Poposu hiç görünmediği kadar diri ve

şehvetliydi. Poposunun dolgun yanaklarından birine elini koyduğunda Michael boğazını temizledi.

Michael platformun üzerine çıkıp parmaklarını onun yanlarında gezdirdi. "Üzerine oturması beni mutlu etti. Ellerim senin ölçülerini biliyordu."

"Bayıldım. Teşekkür ederim Michael."

"Sana hediyem. Seni tanımadığım zamanlardaki tüm doğum günlerin için. Doğum günün ne zaman?"

Sıcaklık, içinde tıpkı şampanya gibi kabardı. Bir hediye. Michael'den. Kendi elleriyle yapmış olduğu hem de. Her dikişi, her ipliği, her kumaş parçasını Stella için seçmişti. "Yaz gün dönümü, Haziran'ın yirmi biri. Senin?"

"Haziran'ın yirmisi. Fakat ben senden iki yıl küçüğüm."

"Benim daha büyük olmam seni rahatsız ediyor mu?" Erkeklerin sıklıkla daha genç kadınlardan hoşlandığını biliyordu.

Michael sırıttı. "Hiç etmiyor. Büyürken benden büyük kadınlara kapılırdım. Bayan Rockaway'in tahta silgisini almak için tüvit eteğiyle eğilişini hâlâ görebiliyorum."

"O kimdi?" Stella'nın içine hoş olmayan duygular yayıldı.

"Lise ikideki kimya öğretmenim. Umarım kıskanıyorsundur, böylece Dexter'ın seni öpmesiyle ilgili ne hissettiğimi anlarsın," dedi. Parmak uçlarını Stella'nın kolundan aşağı indirirken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Dexter mi?"

"Belki Stewart'tır. Kafamda canlandırdığım herif için uygun bir isim."

"Onu kafanda canlandırma."

"Mortimer."

Stella kahkaha attı. "Hayır."

"Niles."

"*Michael.*"

"Sakın bana adının Michael olduğunu söyleme."

"Değil. Sen benim tek Michael'imsin. Gerçekten adını öğrenmek istiyor musun?"

Michael bir müddet sessiz kaldıktan sonra ağır bir soluk vererek konuştu, "Bilmesem daha iyi. Çünkü onun ağzını yüzünü dağıtmamı istemiyorsun." Stella, onun konuşma şekliyle kasılınca Michael'in dudaklarına zorlama bir gülümseme kondu.

Stella ne diyeceğini bilemeyerek nefesini tuttu. Umursadığı kişi Philip değildi. Michael'di. Eğer Philip'in peşine düşerse korkunç sonuçları olurdu. Davalar, nezarethane, insan kaynakları iddiaları. Michael'i aksiyon hâlinde görmekten ne kadar hoşlanacak olsa da pis bir öpücük için bunlara değmezdi.

"Elbiseyi sevmene memnun oldum." Michael'in yüzü yumuşadı. "Yarın giymen için sabırsızlanıyorum."

√

Öğle yemeği için ananas ve kerevizli pilav ile birlikte kedi balığı çorbası yedikten sonra aceleyle ofisine geri döndü. Veriye tekrar bakmak istiyordu.

Philip'in ofisinin önünden geçerken adam ona el salladı ama Stella'nın onunla uğraşacak vakti yoktu. Onun ofisinin önünden hızla geçip çantasını masasının çekmecesine attı ve oturup monitörlerinin ekranlarını açtı. En sonunda pahalı baksırlar üzerinden erkeklerin alışveriş davranışları ile ilgili bir model şekillendirmeyi başardı. Yaş, gelir grubu ve birkaç minör değişken gibi beş temel değişkeni olan incelikli bir denklemdi.

Erkeklerin baksır satın almasını tek bir ikili değişkene, ββ'ya indirgedi ve harekete geçiren belirteçleri buldu.

Mesela lüks bir yemek ve pahalı hediyeler bu türden harcamaları artırıyordu. Düşük fiyat duyarlılığı* olduğunda, erkeklerin aniden iç çamaşırı satın almayı bırakması Stella'nın mantığına oturmuyordu. Pahalı baksırlar bile *o kadar* tuzlu değildi.

Şimdi işin matematiğine ve rakamlara bakarken Michael'in sözleri aklına sızıverdi. *Kadınlar sevdikleri insanlarla ilgilenmekten hoşlanır.* Stella, nasıl oluyorsa, sevginin miktarını tek bir değişkenle belirtmek için piyasa verisini, matematiği ve istatistiği kullanmıştı.

β sevgiydi.

β sıfır veya birdi. Evet ya da hayırdı.

Erkeklerin kendi iç çamaşırlarını satın almayı bıraktıkları zamanla çok kuvvetli bir şekilde bağlantısı vardı. Elbette bu mutlak gerçeklik değildi. İnsan, insandı ve tam anlamıyla tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyorlardı. Fakat bu gözle görülen bir trenddi. Bu veriyle kumar oynayıp kaybettiğinden daha fazla kazanabilirdin.

Eğer bir kadın, bir erkek için iç çamaşırı satın alıyorsa bu, o adamı sevdiği anlamına geliyordu.

Stella'nın iç çamaşırı satın alma yeterliliği vardı.

O gün, alışverişe gitmek için işten erken çıktı. Aldığı şeyle eve geri dönünce üzerine kırmızı bir kurdele sardı ve Michael'in iç çamaşırlarını koyması için ayrılmış olan çekmecenin dibine sakladı. Eğer Michael artık baksır almayı bırakırsa bu Stella'yı sevdiği anlamına gelecekti.

Eğer Michael onu severse Stella'nın etiketleri önemli olmazdı. Stella ona her şeyi anlatırdı.

---

* Bir ürünün fiyatının tüketicilerin satın alma davranışlarını etkileme derecesidir. (ç.n.)

$\sqrt{23}$

Michael, Stella'nın gardırobunda asılı duran takım elbiselere bakıp bu akşamki bağış yemeğinde hangisini giyeceğini seçmeye çalışırken elini saçlarının arasından geçirdi. Stella'nın anne ve babasıyla tanışacaktı. Bedenindeki her sinir ucu bunun berbat gideceğini söylüyordu ama yine de kendini oraya sürükleyecekti.

Stella ondan gelmesini istemişti.

Stella kapıdan ona göz atarak sırıttı. "Hangisini giyeceğine karar veremedin mi?"

"Sen seç."

Stella utangaç bir şekilde içeri girdi. Michael'in yaptığı elbiseyi göğsünde tutuyordu. "Önce fermuarımı çeker misin?"

Michael direnemediği için boynunu öpüp o tatlı teni emerken gevşek korsenin altını araştırıp memelerini avuçladı. Meme uçlarını çimdiklediğinde, Stella'nın soluğu seksi bir şekilde kesildi.

"Eğer bunu yapmayı sürdürürsen geç kalacağız."

"Bu tür şeylere herkes geç kalır." Michael ensesini ısırdı, elini karnından aşağı kaydırıp külotunun içine sokmaya hazırlandı. Stella'ya oradan dokunmayı ve karşılık verme şeklini seviyordu.

"Ailem asla geç kalmaz. Seninle tanışmak istiyorlar."

Michael'in eli inmek üzereyken dondu kaldı. Onlarla tanışmak istediğini bir türlü söyleyemediği için –onu onaylamayacak insanlarla tanışmak istediğini niçin söyleyecekti ki?– "Bu ilginç olacak," dedi.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bunu yapmak yerine başka şeyler yapmayı tercih edeceğini biliyorum."

Michael balo elbisesi provaları yapmayı tercih ederdi ama bunu söylemedi. "Takım elbise giymeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun." En azından bu doğruydu. Elini elbisesinin altından çekip fermuarını kapattı.

"Üç parçalı. Seni üç parçalı takım elbise içinde görmeyi seviyorum."

"Öyleyse siyah olan. Elbisenle de iyi duracaktır."

Stella ona bakmak için dönerken sırıttı. "Her şey elbisemle iyi durur. İnsanlar nereden aldığımı soracak. Onlara Michael Larsen tasarımı olduğunu söyleyebilir miyim?"

Michael, tam adını onun dudaklarından duyunca ikilemde kaldı. "Gerçek adımı biliyorsun."

Stella'nın kirpikleri aşağı doğru çevrildi. "Elektrik faturasının ve fotoğraftaki üniformanın üzerinde yazıyordu. Kızgın mısın?"

"*Sen* kızgın mısın?" Michael'i veya ailesini Google'da araştırmış mıydı? Yerel gazetelerde babasının yediği halları detaylarıyla anlatan yazılar vardı. Onları okumuş muydu? Hayır, okumuş olamazdı. Michael'e örtülü bir şüpheyle bakmıyordu. Ancak an meselesiydi.

Kalbi ezildi, tenini ateşler bastı. *Tik tak. Tik tak.* Fakat saat, Michael'in patlayıp da etrafındaki herkese zarar vereceği zaman için tıklamıyordu. Artık Stella'nın her şeyi öğrenip aralarındaki her şeyi bitireceği an için tıklıyordu.

Stella omzunun tekini silkti ama ona bakmadı ve konuşmadı.

Jetonu düşen Michael, "Kızgınsın," dedi.

"*Kızgın*, doğru kelime değil."

"Doğru kelime ne öyleyse?"

"Bilmiyorum. Bana güvenmediğini hissettim." Stella kendi kendine sarıldı. "Sanki aramızdakiler bittiğinde seni bulamayacağımdan emin oluyormuşsun gibi."

"Hayır, sana güveniyorum. Ben sadece..." Onu kaybetmekten korkuyordu. "Soyadımdan nefret ediyorum." Bu da vardı.

"Niçin?"

"Babama ait olduğu için."

Stella kaşlarını çatarak onun yüzünü araştırdı. "Babandan neden nefret ediyorsun? Anneni terk ettiği için mi?"

Michael zorlukla yutkundu. Eğer o soruya dürüstçe cevap verirse bugün, tam şu anda Stella'yı kaybederdi.

Yüreğindeki kötülük yalan söylemesini öğütledi. Yalan söylemek öyle kolay olurdu ki. Babasının her zaman yaptığı şeydi bu.

"Üzgünüm," dedi Stella aceleyle. Gözlerini hızlıca kırpıştırırken gözlüğünü düzeltti ve dirseğini ovaladı. "Fazla kişisel, değil mi? Sorduğumu unut gitsin."

"Stella, bana sorular sorabilirsin," dedi. Göğsünde bir sızının başladığını ve etrafına doğru yayıldığını hissetti. Eğer birbirleriyle konuşamazlarsa bu bir ilişki olmazdı. "*Gidiş şekli* yüzünden ondan nefret ediyorum çünkü o aldatan biri ve kötü bir insan. Onu yıllardır görmedim ama diğer kadınları aldattığından, insanlara zarar verdiğinden ve onları en kötü şekilde bırakıp gittiğinden eminim. Onun yaptığı bu."

"Seni de mi terk etti?" diye sordu hüzünlü gözlerle.

"Evet. Kız kardeşlerimi de."

Annesi Michael'e, babasının ona yaptığı şeyler için ga-

rez duymamasını, onu bağışlamasını söylemişti ama yanınızda bile olmayan birini nasıl bağışlardınız? Babalar söz konusu olduğunda, eğer size karşı herhangi bir istismarda bulunmuyorsa boktan bir baba bile hiç olmamasından iyiydi. Michael'in babası yoktu. Aileyi tek başına bir arada tutmaya çalışmak, onu parçalara bölüyordu.

Stella kendini onun kollarına atıp Michael'e sıkıca sarıldı, hiçbir şey söylemedi ve Michael onu alnından öptü. Aldığı her nefesle Stella'nın o tatlı kokusu içine dolup onu yatıştırdı. Michael'in buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı. İnsanlar babasıyla ilgili şeyleri duyduğunda babasına lanetler okur ve annesiyle empati kurarlardı. Kimse Michael için ne anlam ifade ettiğini düşünmezdi. Stella'dan başka.

Michael ona babasıyla ilgili hikâyenin kalan yarısını da anlatması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Daha onu sevmeye doymamıştı.

Stella'yı kendinden ayırıp, "Hazırlanmalıyız," dedi.

√

Bağış yemeği, Page Mill Yolu'ndaki özel bir kulüpteydi. Tenis kortları, golf sahaları ve parlayan, mavi yüzme havuzlarının ortasındaydı. Michael, Stella'nın Tesla'sını modern çizgileri ve Palo Alto'nun tipik mimarisine uygun, çirkin, kahverengi dış cephesi olan geniş bir binanın önüne park etti.

Michael, Stella'nın arabadan inmesine yardım ettikten sonra, Stella kulübün pencerelerine baktı. Endişesi barizdi ama pencerelerden sızan altın sarısı ışık onu rüya kadar güzel gösteriyordu. Saçlarını gevşek bir topuz yapmış, beyaz, ipekten bir tokayla yerine tutturmuştu. Stella'nın çanta almasına gerek kalmamıştı –telefonu ve kartları Michael'in cebindeydi– ve boş elleriyle baldırlarında ritim tutturdu. Şu detay...

"Eğer iş hakkında konuşmaya başlarsam beni durdurur musun lütfen?"

Michael elini tutup sıktı, avucundaki soğuk teri hissetti. "Niye? İşin çok ilginç."

"Kendimi kaptırıyorum ve sohbeti ele geçiriyorum. İnsanları rahatsız ediyor."

"Kendini kaptırman hoşuma gidiyor." Bu, Stella'nın en büyüleyici olduğu, gözlerinin parıltılar saçtığı andı. Michael onun elini dudaklarına doğru kaldırıp parmaklarını öptü.

Ona doğru bakarken Stella'nın dudakları kararsız bir gülümsemeyle titredi. "Benim için bu kadar harika olmanın sebeplerinden biri de o."

"Bunu bilmene memnun oldum."

Michael onu ön kapıya doğru götürürken Stella kahkaha attı. İçeri girdikleri anda yüz kişinin havadan sudan konuşmasının şamatası onları sarmaladı. Davet salonundaki yuvarlak masalar Silikon Vadisi'nin üst tabakasındakilerle doluydu ve salonun arka tarafındaki bir sahnede jazz müzik çalan bir müzik grubu vardı. Tamamen pencerelerden oluşan bir duvar dışarıdaki yüzme havuzunu ve aydınlatılmış golf sahasını sergiliyordu.

"Tüm bu seslerle nasıl başa çıkıyorsun?"

Stella afallamış bir hâlde dönüp ona baktı. "Seni de rahatsız ediyor mu?"

"Ben iyiyim. Ben senin için endişe ediyorum." Yine dışarıda nefes nefese kalmasını istemiyordu.

"Ses öyle kötü değil. Ben daha çok oturma düzeninden endişeliyim. Annem beni yeni insanlarla oturtmaktan hoşlanıyor. Konuşma konusunda biraz düzelmiş olsam da hâlâ çok fazla uğraş gerektiriyor."

Michael bunu düşünürken başını yana eğdi. Onun için

konuşmak... konuşmaktı. Uğraş gerektiren bir şey yoktu.
"Fazla düşünüyorsun."

"Konuşurken gerçekten fazla düşünmek zorundayım. Aksi hâlde ağzımdan kabaca şeyler çıkar ve insanlarla aram açılır."

"Çünkü çok dürüstsün."

"İnsanlar dürüstlükten hoşlanmaz. Tabii iyi şeyler söylemiyorsan. İnsanların ne düşündüğünü çözmek ustalık isteyen bir şey, özellikle de onları tanımıyorsam. Sohbeti mayın tarlasına çeviriyor."

Stella'nın annesi olması gereken bir kadın, boynundaki sıra sıra incilerle ve ince kıvrımlarını sarıp dizlerinin altına dek uzanan kırık beyaz elbisesiyle onlara doğru salınarak geldi. Siyah saçlarını, Stella'nın genelde yaptığına benzer bir topuzla toplayarak Michael'in Stella'dan fazlasıyla aşina olduğu yüz hatlarını vurgulamıştı. Bu ellilerinin ortasındaki zarif kadın, Stella'nın yirmi küsur yıl kadar sonraki hâliydi. Stella'nın gelecekteki kocası şanslı bir piç kurusu olacaktı.

Kadın, Stella'ya sarıldı ve geri çekilip annelik guruyla ona hayran hayran baktı. "Stella canım, çok güzel görünüyorsun." Dikkatini Michael'e çevirip gülümsedi. "İşte burada. Seni görmek çok güzel Michael. Ben Stella'nın annesi, Ann."

Elini düz bir şekilde uzatınca Michael da üzerine hızla bir öpücük kondurmak için elini kaldırdı. El öpmenin beklendiği karşılaşmalar olunca üst sınıfın bölgesine girdiğini biliyordu.

"Seni gördüğüme sevindim Ann."

"Sesi de güzelmiş. Elbisenin etkisini üzerimden atamıyorum Stella. Alışveriş uzmanın bunu nereden buldu? Çiçeğe benziyorsun."

Stella, Michael'e bakarak ışık saçtı. "Michael bir tasarımcı. Bu onun tasarımlarından biri."

Bunun Stella'nın dudaklarından çıkışı mükemmel değil de neydi? Tek sorun, son üç yılda pek fazla tasarım yapmamış olmasıydı ve yakın gelecekte de geri dönmek gibi görünmüyordu. Annesi dükkânda yardıma ihtiyacı olmadığını söylüyordu ama hastalığı yüzünden ona göz kulak olması gerekiyordu. İki kez, onu banyoda bilinci kapalı şekilde yatarken bulmuştu. Eğer bulmamış olsaydı neler olacağını kim bilirdi?

Hırsları bekleyebilirdi. Sadece tek annesi vardı.

Eğer Michael, hayatının hapishanesinde tıkanıyorsa ve boğuluyorsa bu kendi sorunuydu. Bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Annesinin ölmesini istemiyordu. Onu seviyordu. Ancak annesinin hayata veda etmesinin onu özgür bırakacağı kaçınılmaz bir gerçekti.

Sevginin bir hapishane olduğunu öğrenmişti. Onu tuzağa düşürmüş ve kanatlarını kesmişti. Onu aşağı çekip gitmek istemediği yerlere gitmeye zorlamıştı; mesela ait olmadığı bu kulüp gibi.

Ann, incilerine dokundu. "Ah, bu senin için kusursuz değil de ne Stella? Bunu kendisi mi yaptı?" Annesi Stella'nın etrafında dolanıp fermuarını kontrol etti, elbisenin iç kısmına göz atıp yapısını inceledi. "Gizli dikişler. Etiket yok. Ayrıca çok da yumuşak."

Ann başını kaldırıp parlak gözlerle Michael'e baktıktan sonra Stella'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve yanağını öperek onu kızarttı.

"Pekâlâ, hadi gidelim de seni babasıyla tanıştırayım." Ann, kolunu Michael'in koluna geçirdi ve onları müzik grubunun epey uzağındaki yarısı dolu bir masaya doğru götürdü.

Babası, dört tane boş sandalyenin yanında oturan biraz göbekli, kır saçlı ve tel çerçeveli gözlüğü olan orta yaşlı bir adamdı. Yanındaki kısmen yakışıklı, sarışın bir adamla hararetli bir sohbet sürdürüyordu.

"Edward, bu Michael. Michael, bu Edward, Stella'nın babası."

Stella'nın babası ayağa kalkıp onunla tokalaştı. Medeni bir tokalaşmaydı, dominantlık gösterisiyle sertçe yapılan bir şey değildi ancak gözlüğünün ardındaki açık kahverengi gözleri, onu sanki kökeni belli olmayan bir laboratuvar numunesiymiş gibi inceledi. Michael, sanki mezuniyet gecesinde çıktığı kişinin babasıyla ilk defa tanışıyormuş gibi hissetti. Sanki özgeçmişini ve son cinsel hastalıklar test sonuçlarını getirmeliymiş gibi hissediyordu. Bir müsabakaya katılmadan önce yaptığı gibi ellerini ve ayaklarını sallama dürtüsünü bastırdı.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Michael.

Stella'nın babası, "Benim için zevk," dedi zorla gülümseyerek. Bu Michael'e kendi babasını hatırlattı; şey, kendi babası biraz normal olsaydı tabii.

Ann, sarışın adamı göstererek, "Bu Philip James," dedi. "Philip, bu Michael, Stella'nın erkek arkadaşı."

Philip ayağa kalktı ve atletik vücuduna bir terziyi gururlandıracak şekilde oturan takımını düzeltti. "Tanıştığıma memnun oldum." Adam elini kibarca uzattı. Ancak Michael herifin elini sıkarken Philip acı verecek kadar sıktı. Ne haltlar oluyordu? Michael'i tepeden tırnağa süzen Philip'in ela gözleri sertti. "İşteyken Stella senden bahsetti."

İşteyken mi? Michael, Stella'ya göz attı ve Stella rahatsız olarak bakışlarını kaçırdı. Öpücük. Dexter Stewart Mortimer Niles *bu* herifti.

Michael onu masaya yapıştırma dürtüsüne teslim olmadan önce Philip'in elini bıraktı. "Philip," dedi başını ters bir şekilde sallayarak.

Bu bok parçası, dilini Stella'nın ağzına sokmuştu. Hiç Michael'in beklediği gibi birisi değildi. Daha zayıf, kötü duruşlu ve daha az kaslı biri olmalıydı. Kesinlikle gözlüğü de olmalıydı, hem de dürbün gibi kalın camlı olanlardan.

Havayı ağırlaştıran gerilimden bihaber görünen Ann, masada oturan iyi giyimli insanları tanıtmaya devam etti: Michael'in gözünde canlandırdığı Philip karakterine tamamen uyan yalnız, inek görünümlü bir adam vardı ve görünüşe göre meşhur bir teknoloji şirketinin sahibiydi. Fazlasıyla eğitimli, Hint bir çift ve lavanta rengi etek-ceket takımı giymiş, boynu, kulakları ve parmakları kocaman elmaslarla bezeli, beyaz saçlı, yaşlıca bir kadın vardı.

Michael ceketinin düğmesini açtı ve üç yıllık eskortluğun kendisine öğrettiği bir sakinlikle Stella ile masadaki tek boş sandalyenin arasına oturdu.

"Ee Michael, bana kendinden bahsetsene," dedi Stella'nın babası. Kollarını göğsünde bağlayıp hesaplayan bir bakışla sandalyesine yaslandı. Ev-vet, yeni baştan mezuniyet gecesini yaşıyordu.

Michael, bunun nereye gideceğini tam olarak biliyordu.

"Ne duymak istersiniz?" diye sordu Michael.

"Başlangıç olarak, ne iş yapıyorsun?"

Philip, huysuz bir ilgiyle onu izledi.

Michael'in babası onun astrofizikçi veya mühendis olmasını istemişti. Sonlara doğru mimarlıkta karar kılmıştı. O da yine saygı gören bir meslekti. "Tasarımcıyım."

"Ah, ne ilginç. Ne tasarlıyorsun? Yoksa güvenlik iznin söylemene izin vermiyor mu?"

Adam bunu söyleyince Michael neredeyse gülecekti. "Hayır, savunma sanayisinde çalışmıyorum. Ben kıyafet tasarlıyorum."

Stella'nın annesi nazik bir gülümsemeyle, "Stella'nın elbisesini tasarlamış hayatım," dedi. "Oldukça yetenekli."

Edward'ın yüzü hoşnutsuzlukla büzüştü ama Michael hakkında olumlu düşünmeye çalışarak kendini toparladı. "Başarılı olmanın zor olduğu bir alan olmalı. Şu New York tasarımcılarından birisi için mi çalışıyorsun?"

"Şu anda değil."

"Kendi markanı yaratıyor olmalısın. Bu heyecan verici," dedi Ann.

"Dürüst olmam gerekirse şu anda biraz ara verdim."

Stella konuşmaya başladı ama Michael elini tutup başını hafifçe iki yana salladı. Bütün gün kuru temizleme ve tadilat yaptığının bu insanlar tarafından öğrenilmesini istemiyordu. Gerçek olması zaten yeterince kötüydü.

Hayır, kötü değildi. Bundan utanmıyordu. İyiydi, dürüstçe kazandığı işti... siktir. Kendine yalan söylemesinin mantığı neydi? Havalı eğitimleri ve yüklü servetleri olan bu insanların yanında otururken utanıyordu, evet. Michael, Stella'nın yanına yakıştıracakları türden bir adam değildi.

"Yani... *hiçbir* şey yapmıyor musun?" Philip yüzünde inanamıyormuş gibi bir bakışla sormuştu.

Michael yüzüne umursamaz bir ifade oturtup omzunu silkti. "Aşağı yukarı." Annesinin hastalığı onları hiç alakadar etmezdi ve masadaki herkesin ona acımasını istemiyordu.

Edward ve Philip'in yüzleri benzer şekilde buruştu ve Michael dişlerini sıktı. Muhtemelen Stella'yla parası için evlenmek istediğini düşünüyorlardı. Stella'nın bu saçma-

lık için fazla akıllı olduğunu bilmiyorlar mıydı? Stella âşık olduğunda bu ona uygun birisi olacaktı.

"Sıkıntıdan kafayı yerdim." Stella'ya bakarken Philip'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Sen hareketsizliğe tahammül edemezsin, değil mi Stella? Sen hırslısındır ve işinin dünya üzerinde bir etki yaptığını bilmekten hoşlanırsın. O yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz."

"Çalışmaktan hoşlandığım doğru," diyerek Michael'e endişeli bir bakış attı.

"Ed, birlikte üzerinde çalıştığımız son projede yaptığı şeyi görmeliydin," dedi Philip. "Sorunun üstesinden, daha önce hiç görmediğim şekilde geldi ve çevrimiçi satıcıların, müşterilerine ürünleri pazarlamalarını tek başına kökten değiştirdi."

"Eminim senin yardımın olmadan yapamazdı Philip." Stella'nın babası Philip'in omzunu sevgiyle tuttu. Yani bu ikisi birbirini zaten tanıyordu, öyle mi? İkisi golf partneri falan mıydı? Michael'in aklından herifi pataklamanın on beş farklı yolu geçti. Ayrıca Stella'nın Philip'e *ihtiyaç duyması* da neydi? Stella'nın kimseye ihtiyacı yok. Artık Michael'e bile ihtiyacı yoktu. Başından beri hiç var mıydı, ondan da emin değildi.

Stella'nın dudakları samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aslında bu doğru. Birlikte iyi çalışıyoruz."

Cidden. Stella'nın Philip'le çalışıyor ve bundan keyif alıyor olması fikrinden nefret etti. Stella da bu piç kurusundan en az Michael kadar rahatsız olmalıydı. Stella'yı öperek yerini göstermek gibi çocukça bir arzuyla doldu ve harekete geçmeden önce Stella'nın elini bıraktı. Stella fark etmedi. Hâlâ Philip'e gülümsüyordu; genelde Michael'in ondan aldığı gerçek gülümsemesiydi. Bu canını taşakları koparılıyormuşçasına gibi yaktı.

"Stella, bana tahammül edebilen sayılı kişiden biri. Pisliğin teki olduğumu biliyorum. Standartlarım var, tembelliğe ve beceriksizliğe tahammül edemiyorum." Philip, Michael'e imalı bir bakış attı.

Michael derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Salonun duvarlarına bakınarak bir saat aradı. Buna daha ne kadar katlanması gerekiyordu?

Masadaki konuşmaları ekonomik teoriler ve ileri istatistik yönüne doğru ilerledi. Michael, Stella'nın açılıp konuşmaya başlamasını çökmüşçesine izledi. Eğer iş hakkında konuşursa onu durdurmasını söylemişti ama Stella buna bayılıyordu. Hayattaki tutkusunun işi olduğu öyle açıktı ki. Michael onu bundan mahrum bırakmak istemedi. Sözüm ona pislik tavrına rağmen Philip ona Michael'in asla yapamayacağı şekilde ayak uydurdu.

Michael'in aklına o öpücük geldi. Stella, hoşuna gitmediğini ve Philip'in sinir bozucu olduğunu söylemişti ama şu anda onunla konuşmaya aldırmadığı barizdi.

Michael, Stella ile Philip'in güzel görünen bir çift olacağını gözlemlemeden edemedi. Aynı ilgi alanları ve geçmişleri vardı, birbirleri için mide bulandıracak kadar mükemmel olurlardı. Stella'ya eskort tutması için akıl veren kişinin Philip olduğunu hatırladı. Stella, Philip'e sahip olmak istemişti. Belki –siktir, bunu düşünmekten nefret ediyordu–, belki bunu yapmalıydı.

Çünkü nihayetinde Michael ve Stella'nın ilişkisi fiziksel di. Çünkü beyinleri bu şekilde uyumlu değildi ve Stella'nın zihninin uyarılmasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

İtiraf etmek berbat olsa da Michael onun için yeterli değildi. Birkaç farklı yönden. Stella onu asla sevemezdi. Michael, alıştırmadan başka bir şey değildi. Ekonomi

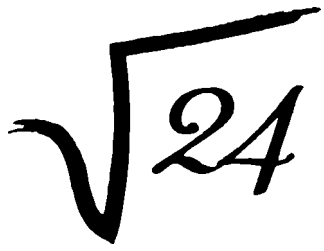
sohbeti sürerken umutsuz, içini parçalayan bir his onu kavradı. Her şey yanlış geliyordu. Kendi teni bile ona dar geliyordu.

"Ah, Philip, annenin gelebilmesine çok sevindim," dedi Ann.

Kırmızı tırnaklı bir el, Michael'in yanındaki sandalyenin arkasını tuttu ve tanıdık kokuların karışımı burnuna geldi. Tarçın ve sigara. Yarısı viskiyle dolu bardağı masaya bırakınca buz küpleri birbirine çarptı.

"Merhaba canlarım. Kusura bakmayın, geciktim." Uzun, sarartılmış saçları ve dar, siyah kokteyl elbisesiyle, minyon bir kadın boş sandalyeye oturdu. Kadının profili ona dönük olsa da Michael kadını tanıdı. O çeneyi öpmüştü. "Gelmeden önce uğramam gereken yer..." Kadın ona döndüğünde botoksunun müsaade ettiği ölçüde şaşırdı. "Vay, vay, vay, merhaba Michael."

"Merhaba Aliza." En az sevdiği eski müşterisine rastlaması için ne *harika* bir zamandı.

"İkiniz tanışıyor musunuz? Ne harika." Annesi ellerini çarptı.

Stella kendini kusacakmış gibi hissetti. Philip'in annesi, kulüpteki kadındı. Michael'e arabasını o almıştı. Michael'in her gün kullandığı arabaydı. Yerine yenisini almasına izin vermediği arabaydı.

Michael yüzünde soğukkanlı bir gülümsemeyle dingin, son derece rahat ve siyah takım elbisesiyle acayip yakışıklı görünerek arkasına yaslandı. "Tanışıklığımız çok eskiye dayanıyor."

Aliza boğuk bir sesle kahkaha atıp Michael'in kolunu okşadı. "Öyle."

Michael bu temasla irkilmediğinde Stella'nın boğazı düğümlendi. Michael yaşı büyük kadınlardan hoşlanıyordu; öyle demişti. Kocaman göğüsleri, minyonluğu, viski gibi boğuk sesi ve sofistike baştan çıkarıcılığıyla bu kadın, seksin vücut bulmuş hâliydi. Stella kendine Michael'in Aliza'yla arasındaki şeyi bitirdiğini hatırlattı. Bugün, o güzel ağzıyla tatmin ettikten sonra doyamıyormuşçasına sevişerek üç muhteşem orgazm yaşattığı kişi Aliza değildi.

"Lütfen söyle bana, buraya *kiminle* geldin?" Aliza'nın gözleri masada gezindi ve Stella'nın annesine baktıktan sonra Michael'in yüzüne döndü.

"Benimle birlikte." Stella, Michael'e doğru kayıp elini kendi ellerinin arasına aldı. Michael'in her zaman yaptığı gibi elini çevirip parmaklarını parmaklarının arasına geçirmesini bekledi. Michael hareketsiz kalınca midesi buruldu. Bu da ne demekti?

Aliza viskisini eline alıp bardağının üzerinden Stella'yı ölçüp biçti. "Bak bak, ne de güzelsin sen. Kızın çok güzel, Ann. Philip'in neden ondan bu kadar çok hoşlandığını görebiliyorum. Yalnız olmaması ne yazık."

Annesi gülümsedi ama gözlerinin kenarlarında endişelendiğini gösteren gerilimi görebiliyordu. "Teşekkürler, Aliza. İkisi çok mutlu görünüyor. Hiç de yazık falan değil."

Stella, Michael'in elini daha da sıkı tutarken yandan ona baktı. Bu akşamdan önce mutlulardı. Sorun neydi? Michael tepkisiz kaldı, bakışları Aliza'daydı. Stella ona dokunuyordu ama Michael kilometrelerce uzakta gibiydi.

"Yani *ciddi* mi?" Aliza, Stella'nın annesiyle babasına baktıktan sonra pis pis gülümsedi ve Michael'e eğlenircesine baktı. "Artık ailelerle de mi tanışıyorsun Michael? Doğru ücrete benimkilerle de tanışır mıydın?"

"Neden bahsediyorsun?" Philip gözlerini kısarak annesinden Michael'e ve yine annesine döndü.

Aliza kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra imalı biçimde gülümsedi. "Eskiden... randevuya çıkardık."

"Benimle dalga geçiyorsun herhalde." Philip artan bir tiksintiyle Michael'e baktı. "*Annemle* mi yattın?"

Michael kaskatı bir gülümsemeyle, "Tam olarak değil," diye cevap verdi.

Aliza kıs kıs güldü. "Eğer doğru hatırlıyorsam pek fazla *uyuduk* denemez."

"Tanrı aşkına. Bir içkiye ihtiyacım var." Stella'nın babası masadan kalktı.

Aliza bardağını sallayıp, "Hazır gitmişken bana da buzlu bir viski getiriver canım," dedi.

"Yeterince içtin zaten." Babası köşedeki kokteyl barına doğru gitti.

Aliza'nın boğuk kahkahası masada süzüldükten sonra bardağında kalan kehribar rengi sıvıyı bitirdi ve kadehi masaya bıraktı. "Asla."

Stella, Michael'e çok yakın oturduğu için Aliza'nın kırmızı tırnaklarını onun uyluğuna sürdüğünü gördü. Michael kıpırdamadı. Kadının eli yavaşça yukarı doğru çıkarken, gittikçe pantolonunun fermuarına daha da yaklaşırken Michael sadece kadına baktı. Niçin onu durdurmuyordu? Michael kadının ona dokunmasını mı istiyordu?

Michael bir anda ayağa fırlayıp, "Biraz hava alacağım. Kusura bakmayın," dedi.

Aliza onu takip etmeden önce Stella ayağa fırladı ve arka kapılara doğru peşinden gitti. Dışarıdaki havada gecenin, kesilmiş çimlerin ve klorun kokusu vardı; serin hava omuzlarındaki ve kollarındaki tüyleri havaya dikti.

"Michael," diye seslendi.

Michael, mavi mavi parlayan yüzme havuzunun yanında duraksadı. "İçeri geri dönmelisin Stella."

Stella onun yanına yürüdü. Aralarındaki bu mesafe paniklemesine sebep oluyordu. Stella aralarını tekrar nasıl düzeltebilirdi? Michael'in elini tutup beline dolarken kendini ona yapıştırdı. "Ama seni özlerim."

Michael'in gözleri yumuşadı ve ona doladığı kolları sıkılaştı. Stella iç geçirip yanağını onun göğsüne koyarak kokusunu içine çekti. Eğer Stella'ya bu şekilde sarılabiliyorsa her şey hâlâ yolundaydı.

"Geçmişim gelip de masaya oturmadan önce iyi vakit geçiriyordun." Michael sırtını sıvazladı.

"Seninle birlikte evde oturmayı yeğlerdim." Stella ona daha çok yanaşıp boğazını öptü. "Neden sana o şekilde dokunmasına izin verdin? Beni çıldırttı." Michael onundu.

"Öyle mi?" Michael dudaklarını onun çenesinde gezdirip hassas teninin üzerine hafif öpücükler kondurdu.

"Evet."

"Eski müşterilerle olay çıkarmak kötü bir plan. O anda bunu hoş karşılamasalar da zamanla anlıyorlar. Gelecekte sana karşı da aynı nezaketi göstermek için elimden geleni yapacağım."

Gelecekte. Ayrıldıktan sonra. "Bunu istemiyorum."

Michael artık onun hayatının parçasıydı, en iyi kısımlarından biriydi. Gidemezdi.

"Bu, benim için işleri kolaylaştırır," dedi Michael.

"Hayır, benim demek istediğim o değil."

"Ne demek istiyorsun, Stella?"

"Ben..." Stella dudaklarını yalayıp nefes aldı. *Onu* istediğini söyleyebilir miydi? Onu sevdiğini söyleyebilir miydi? Ellerini adamın göğsünden yukarı çıkarıp omuzlarını kavradı ve Michael onu mest olmuş gibi dikkatle izledi. Stella, kelimelerle arasının daha iyi olmasını diledi. Bedeninin onun adına konuşması için izin verebilmeyi diledi. Bedeni onunkiyle sorunsuza iletişim kurmayı biliyordu. Şimdi bile kendini onun yakınlığına, öne doğru eğilmesine yanıt verirken buluyor, ona tam olarak uyuyordu.

Âdemelması inip çıktı ve Michael geri çekildi. "Hadi o zaman. Seni evine geri götürelim. Tabii arabada denemek istemiyorsan?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seksten, Stella." Gece havasında söylenen kelimeler sert ve tersti.

Ciğerleri öyle bir kasıldı ki zorlanarak nefes alabildi. "Benim söyleyeceğim şey o değildi."

"O zaman bu maskaralığa bir son vermemiz gerekiyor. Çünkü sana verecek başka bir şeyim yok."

"Fakat var. Beni dinliyorsun, benimle konuşuyorsun ve..."

"Seninle asla içerideki o puşt gibi konuşamayacağım. İstemiyorum da zaten. Matematiğe veya ekonomiye kafam basmayacak kadar aptalım."

"Bu doğru değil. Sen akıllısın."

"Ben hiçbir şeyi başarmadım. Hiçbir yere gitmedim. Para için insanları siktim ve o yeterli olmadığında..." Düz, ciddi bir bakışla onunla göz göze geldi. "Çalmayı düşündüm. Kafamda her şeyi planladım, kimden alırım, hangi yalanları söylerim, izlerimi nasıl örterim. Çünkü ben tıpkı babam gibiyim."

Stella başını iki yana salladı. O neden bahsediyordu? Michael asla çalmazdı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

"Ondan neden nefret ettiğimi öğrenmek istedin. Sana tüm nedenini anlatacağım." Ağırlıkla dolu bir saniye duraksadıktan sonra devam etti, "Babam dalavere konusunda o kadar iyi ki meşhur bile oldu. Bir süre önce haberlerdeydi. Onu duymadın mı? Frederick Larsen."

"Ben duyma..." Fakat konuşurken ismin tanıdık tınısı hatıralarını ortaya çıkardı. Hızla bir soluk aldı. "Dolandırıcı. Kadınları baştan çıkardı ve..."

"Onlardan çaldı. Herkese bir yazılım şirketi sahibi olduğunu söyledi. Sıklıkla 'iş gezilerine' giderdi. Annem onu aldattığını biliyordu ama babam hep geri dönerdi. Üç yıl önce ortadan kayboldu ve diğer karısı, onu aramak için

annemin kapısında belirdi. Babamın kazandığı her doların dolandırdığı kadınlardan geldiği ortaya çıktı. Annemi de en kötü şekilde dolandırdı. Son defa evden ayrılmadan önce annemin bütün banka hesaplarını boşalttı ve adına çok büyük krediler çekti. Onları ödemek için annem her şeyi ipotek etmek zorunda kaldı ama o bile yeterli gelmedi. Uğruna çok sıkı çalıştığı evini ve dükkânını da kaybedecekti. Birden ödeyemeyecek duruma geldiğimiz için kız kardeşim okulunu bırakmak zorunda kalacaktı."

Michael ona arkasını dönüp kravatını şiddetle titreyen ellerle çözmeye başladı. "Delisi olduğum işim –ailemin babamla birlikte evde güvende olduğunu düşünerek ülkenin bir ucuna gittiğim iş– çok az para kazandırdığı için istifa etmek zorunda kaldım. Bana hızla para kazandıracak becerilerim yoktu, senin gibi değildim. O yüzden babamın verdiği bu şeyi aldım. Bedenim onunkiyle aynı boydaydı, gülümsemem aynı onunkine benziyordu, bunu aldım ve sattım. Bununla California'nın yarısını siktim, aylar boyunca, gece gündüz demeden yaptım ve o parayı her şeyi düzeltmeye yardım etmek için kullandım. Fakat o sırada annem hastalandı ve o..."

Kravatı yere düştü ve gömleğinin üst düğmelerini boğuluyormuşçasına çözdü. Hırıltıyla nefes alırken avucuyla gözlerini kapattı.

Stella tereddüt ederek ona doğru adım attı. Elini Michael'in yüzüne koyunca sıcak gözyaşlarıyla sırılsıklam olduğunu fark etti. Stella'nın boğazı konuşamayacağı ölçüde şiştiği için kollarını onun boynuna doladı ve tüm gücüyle ona sarıldı. Michael yüzünü onun saçlarına gömüp onu kucakladı.

"Babanın o korkunç şeyi yapmış olması senin hatan değil, sen ona benzemiyorsun," diye fısıldadı. Michael buna nasıl inanıyor olabilirdi?

"Eğer orada olsaydım yaptığı şeyi fark edebilirdim ve durdurabilirdim."

"Şişşt." Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. "Orada olsaydın bile çok geç olana kadar bir şey bulamazdın. Onlarca insanı kandırmış. Onun iyi olduğu şey bu."

Michael onu hafifçe sıktıktan sonra yanağına bir öpücük kondurdu. Konuştuğunda sesi sert, samimi ve çıplaktı. "Çılgınca olan kısmı şu ki; yaptığı onca şeyden sonra bile, ondan ne kadar utanıyor ve nefret ediyor olsam da onu yine de özlüyorum. O benim babam. Babam yalan söyleyen, insanları aldatan bir suçlu ve ben onu seviyorum."

O noktada Stella'nın Michael'e söyleyeceği sözü yoktu, o yüzden ona sarılmaya devam etti. Birisi böyle acı çekerken ne söylerdi ki? Tek yapabildiği çarpan kalbini onunkinin yanına dayayarak onunla birlikte acı çekmekti.

Bir süre sonra Michael geri çekildi. Yanaklarından akan yaşları silip konuştu, "Teklifini kabul ettim çünkü sorunlarınla ilgili sana yardım etmek istedim ve onları çözdüğümüz gayet açık. Artık gerçek bir ilişkiye hazırsın. Eğer sırf otistiksin diye piçin teki seni istemiyorsa seni hak etmiyordur. Beni duyuyor musun? Utanacağın hiçbir şey yok."

Stella'nın yüzündeki bütün kan çekildi ve kalbi atmayı bıraktı. "Biliyor musun?"

Michael hafifçe gülümsedi. "Annemin evine ilk gelişinden sonra çözdüm."

Bunca zamandır biliyor muydu? Bu iyi miydi, kötü müydü? Bilmiyordu. "Ayrılmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Yoluma devam etme vaktim geldi Stella. Birbirimize ihtiyaç duyduğumuz her şeyi vermiyoruz."

Michael'in onu kastettiğini hemen anladı. *Stella, Michael* için yeterli değildi. Olduğu kişi ve şey yüzünden, iletişim sıkıntısı ve tuhaflıkları, üzerindeki etiket yüzünden.

Kara bir umutsuzluk onu dibe çekti. Michael'i baştan çıkarabileceğini umması saflık olmuştu. Çenesi titredi ve hareketi durdurmak için dudağının içini ısırdı. "Anlıyorum."

Michael, parmak uçlarını onun yanağına sürtüp saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Senin seksten daha fazlasına ihtiyacın var ve ben sana o şeyleri veremem."

Stella ayakkabılarına baktı. Belki Michael için sadece seksten ibaret olmuştu fakat Stella için, kulağa ne kadar acınası gelirse gelsin, aşk gibi hissettirmişti.

Michael, sıcak ellerini onun soğuk kollarından aşağı kaydırdı ve ellerini sıktı. "Geçtiğimiz birkaç ay için teşekkür ederim. Benim için çok özeldi."

Yeterince özel değilmiş.

"Teşekkür ederim Michael. Anksiyetem konusunda yardım ettiğin için."

"Bundan sonra eskort tutmayacağına söz ver."

"Bundan sonra eskort yok. Söz veriyorum." Stella'nın istediği tek bir eskort vardı.

"Aferin kızıma." Saçlarına bir öpücük kondurdu. "Şimdi gidiyorum."

"Seni eve bırakabilirim." Henüz ayrılmak istemiyordu.

"Taksi çağırmayı tercih ederim. Evindeki eşyalarımı toplamak istiyorum ve bunu yaparken sen orada olmasan daha iyi olur. Kendine iyi bak, olur mu?"

"Tamam."

Michael cebinden onun anahtarlığını, telefonunu ve kartlarını çıkarıp ona uzattı. "Hoşça kal Stella."

"Hoşça kal Michael."

Heykel gibi hareketsiz ve uyuşmuş bir vaziyette onun gidişini izledi. Ardından arkasını dönüp içeri girdi. Aslında eve gitmeyi tercih ederdi ama Michael eşyalarını huzur içinde toplamak istemişti. Diğer kaçış stratejilerinin de hepsi iptaldi. Otoparkta veya yolda onun yanından geçip gitme düşüncesi gözlerini yaşlarla doldurdu.

Yemeğe dönmesi en iyisiydi. Şu anda bulunmak istediği son yer burasıydı.

Tuvalete gidip becerebildiği kadarıyla makyajını düzelttikten sonra masaya oturdu.

Annesi sessizce, "Michael nerede canım?" diye sordu.

"Gitti. Ayrıldık."

Philip pis pis güldü.

Aliza, Michael'in boş sandalyesinin diğer tarafından ona acırcasına bakıp Stella'nın omzuna dokundu. "Onun gibi adamların özgür olması gerekir hayatım."

Stella tek kelime etmeden Aliza'nın elini itti.

Babası keyifsizce gözlerini kıstı. Kaba davranışlara karşı nasıl hissettiğini biliyordu. "En iyisi buydu."

İlk defa annesinin söyleyecek bir şeyi yoktu. Sadece endişeli gözlerle Stella'yı izledi.

"Çok daha iyisini hak ediyorsun," diye ekledi Philip. Bakışlarına göre *daha iyisi* diyerek ima ettiği kişi *kendisiydi.*

Dizlerinin üzerindeki ellerini yumruk yapınca parmak boğumları bembeyaz oldu. Göğsünde bir duygu kaynayarak dışarı çıkmak için haykırdı ama Stella onu bastırdı.

"Katılıyorum," dedi babası. "O adam sağlam ayakkabı değildi."

Keskin bir şeyler içini parçaladı ve kontrolünü yitirdi. "O zaman yeterince yakından bakmamışsın. O boş ge-

zen birisi değil. Tembel değil. Bazen tutku ve hırstan daha önemli şeyler vardır. Ölümcül kanserle boğuşan annesiyle ilgilenebilmek için kariyerini askıya aldı. Sevdiği insanlar için her şeyden vazgeçebilecek türden bir insan o, *her şeyden*. O iyilikten ibaret."

Ve Stella'yı istemiyordu.

Babasının suratı karardı. "O zaman neden öyle söylemedi?"

"Niçin bunu ona tepeden bakan insanlarla paylaşmak istesin ki?"

"Ben ona..."

"Bu kadar yeter Edward," diyerek patladı annesi. "Ne düşündüğün gayet açıktı. Stella'nın hırslı ve kariyerine odaklı birisiyle olmasını istiyorsun, ona bakabilecek biriyle. Stella'nın kendi başına yeterince hırslı ve ekonomik olarak kimseye muhtaç olmadığını fark etmiyor gibisin. Stella canım, hadi buradan çıkalım. Gürültü beni mahvediyor."

Annesi elini uzattı ve Stella uzatılan eli tutup annesinin onu salonun dışındaki boş oturma alanına sürüklemesine izin verdi. Alçak sehpanın üzerinde söğüt dalları ve gelinçiçeklerinden kocaman bir buket vardı.

Stella çiçeklerden birinin kenarına dokunduktan sonra oturdu ve gözlerini yumdu. Burası daha sessizdi ve başındaki gerilimin birazı azaldı. Fakat kalbindeki sızı geçmedi. Aksine dışarı doğru yayılıp yoğunlaşarak umutsuzluk ve yenilgi hissiyle onu ezdi. Bacağında annesinin elinin yumuşak ağırlığını hissedince gözlerini açtı.

Annesi onu kucaklayıp incilerle bezeli ve Chanel No. 5 kokan göğsüne doğru çekti. Stella bu kuvvetli kokudan hâlâ hoşlanmıyordu ama o anda aşina olduğu koku onu sakinleştirdi. Rahatladı ve annesinin ona küçükken yaptı-

ğı gibi sarılmasına izin verdi. Annesi onu teselli eden sesler çıkarıp sağa sola sallamaya başlayana kadar ağladığını fark etmedi.

"Çok üzgünüm hayatım. Senin için hep bir sanatçı erkek istedim, seni önceliği yapacak duyarlı birini. Sonrasında kusursuz kişiyi bulmak için stratejik bir yol düşünebiliriz. Gerçekten Tinder'ı denemelisin canım."

Şu anda bile, annesi hâlâ bal porsuğu modundaydı. Asla pes etmiyordu.

Stella uzun, hırıltılı bir soluk verdi. "O kişi Michael'di anne."

"Şimdi inatçılığın vakti değil Stella. Eğer odaklanırsan sana ondan daha iyi uyacak birini bulacaksın."

Stella hiçbir şey söylemedi. Michael onun için naneli çikolata parçacıklı dondurmaydı. Diğer tatları deneyebilirdi ama o her zaman favorisi olacaktı.

Sahip olduğu farklılıklar hep bu takıntıyı yapmasına sebep oluyordu. Bu özelliği, etrafı insanlarla çevriliyken bile yapayalnız kalmasına sebep olurdu. Genelde umursamazdı. İnsanlara ihtiyacı yoktu. Kendine ait bir alanı ve ilgisini çekecek şeylere ayıracağı zamanı olması onu en mutlu eden şeydi. Fakat Michael ilgisini çekiyordu ve onunlayken yalnız hissetmiyordu. Tam tersiydi. Tüm bunların tek taraflı olduğunu bilmek *canını yakıyordu.*

"Koca ve torun avını bir süreliğine rafa kaldırabilir misin acaba anne? Seni mutlu etmek istiyorum ama şu anda gerçekten yorgunum."

Annesi ona daha sıkı sarıldı. "Elbette, torun mevzusunu unut gitsin. Sana baskı uygulamak istememiştim. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Stella iç geçirerek gözlerini yumdu. Mutlu olmak umurunda değildi. Şu anda istediği tek şey, hiçbir şey hissetmemekti.

Stella'nın evindeki sessizlik sağır ediciydi. Michael'in bunu daha önce hiç fark etmemiş olması komikti. Buradayken vaktini genelde Stella'yla konuşmakla, onun alışılmadık gözlemlerini dinlemekle, kocaman mutfağında ona yemek yapmakla ve onu beslemekle, onu öpmekle, onunla sevişmekle geçiriyordu...

Bu evi özleyecekti. *Stella'yı* özleyecekti. Hem de çok. Onu şimdiden özlüyordu. Onu özlerken parçalara ayrılıyordu. Anlaşmalarına son vermek doğru olandı gerçi. Artık Michael'in yardımına ihtiyacı yoktu ve ondan daha iyi birine ihtiyacı vardı. Sabıkalı bir babası olmayan, akıllı birine. Ailesini etkileyebilecek ve dışarıda yemek yerken eski müşterilerine rastlamayacak birine.

Bu da ona haftaya cuma günü düzenli eskortluk işine geri döneceğini hatırlattı. Bu düşüncenin hiçbir cazibesi yoktu. Şu noktada birisi için aletini kaldırabileceğinden bile emin değildi. Tek istediği Stella'nın kokusu, tadı ve teniydi. Vücudu, kendini onunkine uyduracak şekilde ayarlamıştı ve başka hiçbir şey iş görmeyecekti. Eskiden ilgisini çeken fantezileri artık yavan ve sıkıcıydı. Kendine yeni bir tuhaf takıntı bulmuştu ve ekonomi hakkında hayaller kuran utangaç bir kızla ilgiliydi.

Stella'nın yatağına oturup ellerini yüzüne dayadı. Burada son oturuşuydu. Sikerler, yakında bu yatakta başka bir adam uyuyacaktı. Sefil, çirkin hisler başını uzatmaya başladı. Stella'yı öpmek, dokunmak, sevmek ona aitti. Yataktaki örtüleri çekip her şeyi paramparça etmek istedi. Eğer o sahip olamazsa kimse olamazdı. Stella kendine yeni bir sikik yatak alabilirdi.

Stella'nın yatak odasını haşat etmemek için ellerini yumruk yaptıktan sonra gardıroba doğru yürüdü. Tişörtlerini ve kot pantolonlarını çantasına tıktıktan sonra iç

çamaşırı çekmecesine geçti. Bir an önce gitmek için bunu halletmek istiyordu. Çorapları çantanın içine yığdıktan sonra düzgünce katlanmış baksırlarına geçti. Çekmecenin dibinde açılmamış bir paket buldu. Kullandığı baksırlarla aynı marka ve bedendeydi, gerçi kendisi genelde lacivert alırdı ve bu kırmızıydı. Etrafına bir kurdele sarılmıştı.

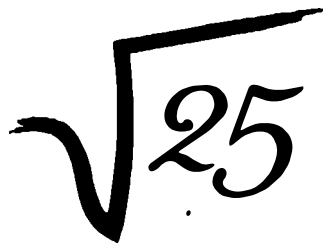
Stella ona iç çamaşırı satın almıştı.

Ona verdiği ilk hediyeydi. Ne komikti. Michael'in baksırlarının yıprandığını falan mı düşünmüştü? Belki de yıpranmışlardı. Paketi de çantasına atıp fermuarı kapattı. Pahalı bir şey değildi ve Stella kendisi kullanacak da değildi. Michael için satın almıştı, o yüzden onu da alacaktı.

Odadan çıkarken cebinden cüzdanını çıkarıp oradan katladığı bir kâğıt parçasını aldı ve komodininin üzerine bıraktı. İşte, babası olmadığının kanıtıydı.

Fakat bunu yapmanın bu kadar doğru hissettirmesinin sebebi o olmayabilirdi. Belki âşık olduğu için doğru hissettiriyordu.

Boş evden uzun adımlarla geçtikten sonra ışıkları kapatıp çıktı. Dış kapıyı kilitledikten sonra anahtarı hoş geldiniz yazan paspasın altına sıkıştırıp sessizce veda etti ve oradan ayrıldı.

Ertesi sabah, Stella gözlüğüne uzanırken eli bir parça kâğıda denk geldi. Kaşlarını çatarak eline aldı ve kızarmış, ağlamaktan şişmiş gözlerine doğru kaldırdı. Bir çekti. *Stella'nın* çeki. Elli bin dolarlık.

Kalkıp yatakta oturdu ve titreyen parmaklarını çekin yüzeyinde gezdirdi. Bu ne demek oluyordu? Neden çeki bozdurmamıştı?

Dün geceki sözleri zihnine sızdı.

Teklifini kabul ettim çünkü sana yardım etmek istedim.

Stella'yla olmak istediği için değildi, para için bile değildi. Ona acıdığı içindi.

Çünkü Stella otistikti.

Tuhaf bir duygu tıpkı zehir gibi içine yayıldı ve boğazından çıkan sesleri bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Stella onun üzerinde bir etki bıraktığını düşünmüştü. Özel olduğunu sanmıştı. Michael'in da onu sevebileceğini düşünmüştü. Fakat birlikte oldukları her sefer hayır işinden başka bir şey değildi. Tüm o öpüşmeler, yaşadıkları anlar, hepsi hayır işiydi. Şimdi de iyiliğini yaptığı için yoluna gidiyordu.

Acı ezip parçalayarak onu içeriden mahvediyordu. Stella hayır işi değildi. O bir bireydi. Eğer Michael'in na-

sıl hissettiğini biliyor olsaydı o teklifi asla yapmazdı. Yardıma muhtaç değildi. Onun parası da herkesinki kadar iyiydi. Neden Michael parayı alamamıştı ki?

Yüzünü öfkeyle silerken kendine bundan daha sert olduğunu söyledi. Onu istemeyen bir adam için dağılmayacaktı.

Kollarını öfkeyle sarsıp durarak yatağını topladı ve diş ipi kullanmak için ayaklarını vura vura banyoya gitti. Naneli ipi öyle güç kullanarak kullandı ki diş etleri kanadı. Diş fırçasını kavradığında içindeki pervasız bir şey ona fırçayı bıraktırdı ve dişini fırçalamak yerine duşa girdi. Bilerek ve isteyerek duş rutinini tersten yerine getirdi, kendini aşağıdan yukarı doğru lifledi. Kendisi bir robot veya engelli bir otistik kız değildi. O kendisiydi. Yeterliydi. Her şey olabilirdi. Kendini her şeye *dönüştürebilirdi*. Herkese yanıldıklarını kanıtlayabilirdi.

Duştan çıktığında ağır ağır soluyordu. Bunu yapacaktı ve iyi bir şekilde yapacaktı. Bitirdiğinde yeni, tazelenmiş ve harika olacaktı. Bu şeyler olmayı hak ediyordu.

Havluyu kısa kısa dokundurarak kurulandı, bekleyen diş fırçasının yanından kasten geçti ve gardırobuna gitti. Oradan Michael'in çok sevdiği siyah elbiseyi aldı. Hırka giymeye zahmet etmedi. İnsanlar baksın diye bıraktı.

Lavabonun üzerindeki aynaya göz gezdirirken en sonunda dişlerini fırçalamak için kendine izin verdi. Gözlerinin kararlılıkla parladığını fark etti. Saçları vahşi bir karmaşa gibiydi fakat ehlileştirmeye uğraşmadı. Uysal bir ruh hâlinde değildi. Diğer kadınlar içinde bulundukları ruh hâllerinin hareketlerini etkilemesine, rutinlerini değiştirmesine izin veriyordu. Stella da aynısını yapacaktı.

Bir dilim kızarmış ekmek yedikten sonra boş eve bakındı. Şimdi ne yapacaktı? Bedeni hareket, değişiklik, şid-

det ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Bugün çalışma falan olmayacaktı. İnsanlar pazar günleri çalışmazdı. Dükkânlar açılınca dışarı çıkarlardı. İşlerini hallederlerdi. Birlikte bir şeyler yaparlardı.

Artık Stella için *birlikte* diye bir şey yoktu.

Parlak siyah Steinway'inin başına oturduktan sonra tuşların üzerindeki kapağı kaldırdı. Otomatik olarak "Clair de Lune" parçasının açılış notalarını çaldı ancak şarkı çok yavaş ve fazla romantikti, ona Michael'i hatırlatıyordu. İlk kreşendodan sonra melodiyi bozdu. Müziğin yeniden nazik hâline geri dönmesine izin vermeden daha da yukarı çıkardı, içine melodik bir keder ekledi. Boğazı şişti ve yüreği notalara aktı.

Yeterli değildi. Piyanoya öfkesini verdi. Fırtına dalgalarının yamaçlara vurması gibi hızlı darbelerle notaları tuşlara indirdi. Öfkeli dalgaları birbiri ardına indirip durdu. Yine de yeterli değildi.

Daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Stella daima nazik olmuştu. Yumuşak bir ifadeyle konuşurdu. Kimseyi kasten incitmezdi. Müziği, düzeni ve kalıpları severdi.

Ellerini tuşlara indirerek akortsuz sesler çıkardı. Bir kaostu. Yüksek, yüksek, daha yüksek sesliydi. Avuçları acıyana kadar vurup durdu, dişleri sızlıyordu ve ses yüzünden vücudu titriyordu. O anda daha sertçe vurup gürültüye ve kendine karşı savaş açtı.

Piyanonun içinden gelen bir şaklama sesi parmaklarından kollarına doğru çıktı. Ancak o zaman titreyen ellerinin tuşlardan ayrılmasına izin verdi. Ayağını pedaldan kaldırdı, tellerde kalan çınlamayı bastırdı. [redacted] atışları kulaklarını doldurdu.

Piyanonun akort edilmesi gerekiyordu.

Daha sonra endişe edecekti. Yakında dükkânlar açılacaktı ve alışverişe gitmek istiyordu. Parfüm almak için.

***

Pazar günleri dükkânları kapalı olsa da bir şey Michael'in oraya gitmesine sebep oldu. Dış kapının kilidini açıp içeri girdi. Boş prova odasının önünden geçip arka taraftaki çalışma bölümüne girdi. Kuru temizleme yapılan kıyafetleri astıkları mekanik askıyı, rengârenk ipliklerin dizili olduğu duvarları ve yeşil renkli, ticari tipteki dikiş makinelerini inceledi.

Bu yer, annesinin yaşamını kazandığı yerdi ve annesi böylesine başarılı bir işletmenin sahibi olduğu için inanılmaz gurur duyuyordu. Geniş ailelerinde en başarılı olanlardan biri annesiydi. Şey, eğer babası olmasaydı öyle olurdu.

Michael için bu yer bir hapishaneydi. Can sıkıcı düzeltmeler, tadilatlar ve kuru temizleme yapmak istemiyordu. Sıfırdan bir şey yaratmak istiyordu.

Odanın arka tarafındaki çalışma masasına gitti ve çizim defterlerini tuttuğu ufak çekmeceyi açtı. En üstteki defter, parmaklarının altında soğuk ve tanıdık bir his uyandırdı. Kâğıdın yumuşaklığının verdiği histi. Çalışma masalarından birinin üzerine oturup boş bir sayfa açtı, kalemini yerleştirdi.

Genelde önce kıyafeti tasarlamaya başlardı, yakasını ve omuzlarını, hatta bazen her şeyin odak noktasıysa belden bile başlardı. Genelde yüz sadece bir gösterim, bir profil, çenenin eğiminden ibaret olurdu. Eller ve bacakları hızlı kalem darbeleri olurdu, sadece yüzeysel fikirlerdi. Bugünse yüzden başladı. Aklındaki tek şeydi.

O gözler ve gür kirpikler. Kıvrımlı kaşlar. O burun. O öpülesi dudaklar. Bitirdiğinde elindeki sayfadan ona ba-

tam kişi Stella'ydı. Stella'nın özünü kusursuzca yakalamıştı. Elleri onun her çizgisini biliyordu.

Benzerliği boğazının tıkanması için yeterliydi, cebinden telefonunu çıkarıp mesaj veya cevapsız arama var mı diye kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu. Bugün kontrol ettiği diğer doksan dokuz defada olduğu gibi.

Stella onun peşine düşeceğini ve arayacağını söylemişti, bunu yapmasını isteyecek kadar dağılmış hâldeydi. Eğer Stella'dan alabileceği tek şey takıntıysa bunu görmek istiyordu. Ne kadar drama varsa o kadar iyiydi. Belki de barışmaktan başka seçenekleri kalmazdı.

Telefonunun ekranı kararttı ve soğuk gerçeklik üzerine çöktü. Stella'nın takıntısı, Michael'in ailesinin sabıkalı geçmişiyle yüzleşecek, Michael'in diğer kusurlarının üzerine çıkacak kadar güçlü değildi. Gerçekten de sadece alışkanlık ve seksten ibaretti.

Ajansın uygulamasından gelen mesajla telefonu titredi. Birisi bu cuma günü için onu tutmuştu. Bir saniye için tutan kişinin Stella olabileceğini düşündü ve içini parlak bir mutluluk doldurdu. Michael hakkındaki her şeyi biliyor olmasına rağmen hâlâ onu istiyordu. Becerebildiği kadar hızla telefonunun ekranına dokundu ama eklenti yüklendiğinde yeni biri olduğunu gördü. Karnı kasıldı.

Eskortluk işinin sağladığı çeşitlilikten hoşlandığı zamanlar vardı. Şimdiyse başka birini öpmek ya da onlarla seks yapmak bir yana, onlara dokunmanın sadece düşüncesi bile onu tiksintiyle dolduruyordu. Lanet olası bir kuğu gibi kalıcı olarak... çift bağı kurmuş gibi hissediyordu. Ancak seçtiği kuğu aynı bağı onunla kurmuyordu.

Neden kuracaktı ki?

Michael'in becerdiği insanlara bakması yeterdi. Haya-

tında neyi başarmıştı? Gerçekten neyi yapmıştı? Bir ton kuru temizleme, işte o kadar. Michael bir hiçti. Test sürüşü yapacak kadar iyiydi ama kimse alıp evine götürmezdi. Stella'nın özgüvenini artırmasına yardım ettiği ve babasından daha iyi olduğunu kanıtladığı için gurur duymalıydı ama bencilin tekiydi ve tek istediği daha fazla Stella'ydı.

Yakın gelecekte, Stella, Michael'e aklını kaybettirdiği yöntemle başka bir adama –şu Philip bokuna– zevk verecekti. Elleri başka bir bedene dokunacaktı, ağzı...

Avuçlarını gözlerine bastırdı ve içini çalkalayan mide bulantısına karşılık nefes alıp verdi. Eğer Stella başka insanları becerecekse kendisi de yapacaktı. Hemen şimdi yapacaktı. Ayağa kalkmaya davrandı ama duraksadı. Pazar sabahıydı. Kadın peşine düşme vakti değildi.

Ayrıca fiziksel olarak bunu yapamazdı.

Şu anda başka bir kadına dokunmak onu kustururdu. Ya da daha kötüsü, bir bebek gibi ağlardı.

Halihazırda kendini bir arada tutmakta zorlanıyordu zaten. Gözleri yandı ve boğazı acıdı, her yanı acıyordu. Kadın falan yoktu. Açık kahverengi gözleri, utangaç gülümsemesi, ekonomi sevdası ve öpüştüklerinde çıkardığı tatlı nefes sesleri yoksa...

Siktir. Bu kadarı yeterdi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve Stella'yla ilgili düşünceleri kafasından çekip çıkarmaya çalıştı.

Sertleş ve yoluna devam et.

Fakat sertleşmekten ve yoluna devam etmekten bıkıp usanmıştı. Üç tükenmeyen yıl boyunca bunu yapıp durmuştu. Burada, kendi hayatında, bitip tükenmeyen borçlarında kapana kısılmıştı. Aşkında kapana kısılmıştı.

Onun sorunu buydu. Hep çok fazla seviyordu. Eğer

kalbini söküp çıkarabilse ve hissetmeyi bırakabilse özgür kalırdı. Elindeki çizim defterine bakarken tuhaf bir delilik hissi onu ele geçirdi.

Kafasından sessizce bir özür fısıldadıktan sonra Stella'nın resmini yırttı ve tam ortasından ikiye böldükten sonra parça pinçik etti. Parçalar, kuruyan bir ağacın yaprakları gibi yere süzüldü. Ardından defterin ön sayfasını çevirdi. Sayfadaki beyaz ve sarı elbiseye, Stella'yla geçirdikleri güneşli bir gün ilham olmuştu. Kesinlikle favorisiydi. Onu da yırtıp yok etti. Sonraki tasarımını da. Sonrakini de. Hepsini. Ardından çalışma masasına geri dönüp bütün çizim defterlerini aldı ve hepsini çöp kutusuna attı. Ardından, gizlice üzerinde çalıştığı projelerinin olduğu alttaki geniş çekmeceyi açtı. Dişlerini sıkarak kumaşları yırttı, dikiş üstüne dikiş, kumaş üstüne kumaş, rüya üstüne rüya yok oldu.

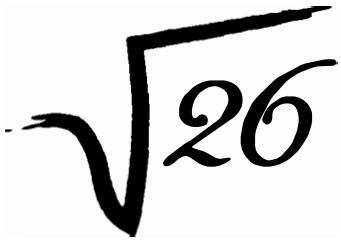
Mahvedilecek her şeyi mahvettiğinde yerdeki ve çöpten taşan kıyıma baktı.

İşe yaramıştı. Artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Genelde kullandığı dikiş makinesine gitti, oturdu ve yanındaki bitmemiş kıyafet yığınını gözden geçirdi. Paçasının dikilmesi gereken birkaç pantolon, daraltılması gereken elbiseler ve iç astarı yırtılmış bir ceket vardı. Hepsi başkasının tasarladığı kıyafetlerdi. Başka birisinin görüşüydü.

Hepsini bitirse iyi olurdu. Belki de bu hafta annesine daha fazla zaman kazandırabilirdi.

Dikmeye başladı.

O haftanın sonraki günlerinde, Michael, Mę'yi aylık kontrolü ve kan tahlili için doktora götürürken dükkânla ilgilenen ve Ngoại'ye göz kulak olan Sophie oldu. Oraya kısa bir yolları vardı ama annesi kollarını göğsünde bağlayıp gözleriyle kafasının yan tarafına delikler açarken sonsuzluk gibi geldi.

Annesi radyoyu kapattı. "Daha fazla dayanamıyorum. Bütün gün faresini kaybetmiş kedi gibi dolanıyorsun. Konuşmuyorsun. Müşterileri korkutuyorsun. Ölecek gibi çalışıyorsun. Michael, Mę'ye neler olduğunu anlat."

Michael, deri direksiyonu daha sıkı kavradı. "Bir şey olduğu yok."

"Stella nasıl? Cumartesi günü gelmesini söyle. Greyfurt indirimdeydi, çok çok aldık."

Michael hiçbir şey söylemedi.

"Mę aptal değil, biliyorsun. O kızdan ayrıldın mı?"

"Neden diğer türlü olmadığından o kadar eminsin?" Stella bunu eninde sonunda yapacaktı. Yeterince alıştırma yaptığına karar verince.

"Onun sana karşı tutkusu olduğu gün kadar açık. Bunu asla yapmazdı."

Üzerine akın eden hoş olmayan duygularla dişlerini

sıktı. Stella ondan yeterince hoşlanmıştı ama Michael için "tutku" duyduğu tek yer yatak odası olmuştu.

"Ailesiyle tanıştım, Mę."

"Ya? İyi insanlar mıydı?"

"Babası yeterince iyi olmadığımı düşündü," dedi dudaklarını acı bir şekilde bükerek.

"Elbette öyle düşünmüştür."

Michael dikkatini hızla yoldan ayırıp annesinin profiline çevirdi. "'Elbette öyle düşünmüştür,' diyerek ne demek istiyorsun?" Michael onun tek oğluydu. Onun hakkında hiç böyle konuşmazdı.

"Fazla gururlusun, tıpkı baban gibi. Anlayışlı olmak zorundasın. Adam sadece kızı için en iyisini istiyor. Tek çocuğu, değil mi? Ben babanla evlendiğimde nasıldı sanıyorsun?"

"Büyükannem ve büyükbabam seni seviyor."

"Şu anda seviyorlar. Başta beni onaylamadılar. Neden oğullarının doğru düzgün İngilizce konuşamayan, sekizinci sınıfa kadar eğitim almış, Vietnamlı bir kızla evlenmesini isteyeceklerdi ki? Düğüne gelmeyi reddettiklerinde baban tüm bağları koparmakla tehdit etti. Onları ikna etmek için uğraşmak zorunda kaldım. Kabul etmeleri öyle bir gecede olmadı. Fakat buna değdi."

"Bunu bilmiyordum..." Bu, büyükannesi ile büyükbabasına yeni, biraz olumsuz bir açıdan bakmasına sebep oldu.

"Birisini sevdiğinde onun için aklına gelen her şekilde savaşırsın. Eğer aklına koyarsan babası senden hoşlanacaktır. Eğer kızına doğru şekilde davranırsan seni sevecektir."

"Sanırım Stella için savaşmam fazlasıyla bencilce olurdu. Ona çok daha uygun adamlar var. Daha zengin, daha

eğitimli ve çok daha..." Annesi yavaşça ona doğru döndüğünde sözleri takılıp kaldı, annesi taşaklarını büzüştüren bir bakışla gözlerini kıstı.

"*Aynı baban gibi konuşuyorsun.* Eğer senden daha başarılı bir kadınla olmaya dayanamıyorsan o zaman onu yalnız bırak. Sensizken daha iyi. Eğer onu gerçekten seviyorsan o sevginin kıymetini bil ve bunu bir yemin hâline getir. Onun senden istediği tek şey bu."

"Babam gibi olduğumu mu düşünüyorsun? Sence ben onun yaptığı şeyi yapar mıydım?" Annesinin sözleri onu buz gibi suyun içine atmıştı ve ciğerleri çalışmayı bırakmıştı. Siktir, kendi annesi onun...

"Sen asla öyle bir şey yapmazdın," dedi elini savuştururcasına sallayarak. "Onun kalbi yok. Senin var ve seni doğru yöne doğru götürüyor. Ama en iyisi olman ve her şeyi kendi başına yapman gerektiğini düşünüyorsun. Babanla ikinizin ortak sorunu bu."

"Hayır, benim öyle..."

"O zaman neden hâlâ dükkânda çalışıyorsun? Neden bütün dikişlerimi yapıyorsun? Bu yaşlı kadının düz bir çizgi dikemeyeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu bezginlikle.

"Hayır, ben..."

"Artık evde kalamam. Eskiden olduğum gibi hızlı olmadığımı biliyorum ama iyi iş çıkarıyorum. Daha iyi hissediyorum. İlaçlar işe yarıyor. Beni eve kapatıp durmaya son vermeniz lazım ve sen Michael, dükkâna gelmeyi bırakmak zorundasın. Artık seni orada istemiyorum, özellikle de böyle kötü ruh hâlindeyken. İşletme için kötüsün."

"Anne, seni yalnız bırakamam ve aileden kimsenin seninle çalışmasına izin vermiyorsun." Bu artık Michael'in

üstesinden gelmek zorunda kaldığı kaçınılmaz gerçekti, gönüllü olarak içinde yaşadığı kafesin bir parmaklığıydı. Çünkü onu seviyordu.

"Ailede dikiş dikmeyi bilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Kaç kuzenin var? Mesela Quan? Cumartesi günü dükkâna uğrayıp ceketinin fermuarını tamir etmek için makineyi kullandı. Ne yaptığını biliyordu ve annesi için çalışmaktan hoşlanmıyor. Kardeşim çok bağırıyor."

Beyni onun ne söylediğini kavramak için uğraşırken arkasına yaslandı. "Onun ön tarafta çalışmasına izin verir miydin? Tüm o dövmeleriyle?"

Annesi, Michael'in tişörtünün altından görünen siyah mürekkepli kolunu işaret etti. "Senin de var. Fark etmediğimi sanma. Siz gençler bunu kendinize neden yapıyorsunuz anlamıyorum."

Michael, söz konusu kolu gözünün önünden çekmek için sol elini direksiyondan indirdi. "Kızların hoşuna gidiyor."

"Stella'm ondan hoşlanıyor mu?"

"Herhalde yani." Ejderhayı öyle çok öpmüştü ki muhtemelen dövmesi de onu en az kendisi kadar özlemişti. Philip James'in o kıyafetlerin altında bebek gibi boş tenli olduğu aklına geliverdi. Memnun bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

Ayrıca annesi ne zamandan beri Stella'ya kendisine aitmiş gibi seslenmeye başlamıştı?

"Stella senin sandığın kadar masum değil," diye ekledi. Annesinin yaklaşan hüsranını azaltmaya çalışıyordu.

Michael'e "*benimle dalga mı geçiyorsun?*" dercesine bir bakış attıktan sonra yanından geçip gittikleri binalara baktı. "Sanki bir kız, benim oğlumlayken çok uzun süre

masum kalırmış gibi. Ayrıca her anne işini bilen bir gelin ister. Tekrar kucağımda bebek tutmak istiyorum."

Michael boğulacaktı, öksürdü.

"Dönüşü kaçırma." Annesi, Palo Alto Tıp Merkezi'nin araç yolunu işaret etti.

Annesini kapıda bıraktıktan sonra arabayı park etmek için binanın altındaki otoparka gitti. Asansörden inerken aklı gürültülü düşüncelerden bir karmaşaydı. Onkoloji bölümünün bekleme alanında annesini aramaya koyuldu.

Annesi, kalbinin onu doğru yöne götüreceğini ve babasının yaptığı şeyi asla yapmayacağını düşündüğünü söylemişti. Stella için savaşmasını istiyordu. Aşkın yeterli olduğunu düşünüyordu.

Ancak aşk tek taraflıysa yeterli değildi.

En sevdiği resepsiyonist Janelle el sallayarak onu durdurdu. "Annen içeri girdi bile. Onu aramaya gitmeden önce buradaki bazı evrakları imzalamanı isteyeceğim."

Michael, kederle dolarak resepsiyon masasına doğru uzun adımlarla ilerledi. Tecrübelerine göre evrak işinden iyi bir şey çıkmazdı. Faturalar da evraktı.

"Vekâlet yetkin olduğu için burayı ve burayı imzala," dedi Janelle.

Michael kaşlarını çatarak kâğıtlara baktı. Her zamanki hastane evraklarına benzemiyorlardı. "Bunlar ne için?"

"Kurum, çeşitli sebeplerle federal veya eyalet desteği için onaylanmayan, sigorta kapsamına alınmayan ailelere yardım sağlamak için yakın zamanda yeni bir program başlattı. Annen de şu andan itibaren olmak üzere tam yardım alması için onaylanan birkaç şanslı kişiden biri. Bu içini rahatlatmış olmalı, hım?"

Michael kâğıtları kapıp yazıyı becerebildiği kadar hızlı

okudu. Ne kadar okursa o kadar afalladı. Kuşkudan cesi karıncalandı. "Bu sahiden gerçek mi? *Hepsi* ödendi mi?"

"Tamamen gerçek. Sadece belgeleri imzala, tatlım." Janelle'in gözleri sıcak ve anlayış doluydu, Michael nasıl tepki vereceğini bilemedi. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Artık hastane faturası yok. Daha fazla fatura yok. Fatura yok. Bu mümkün müydü? Michael, bu türden bir şansa inanamıyordu. Onun başına *kötü* şeyler gelirdi. Michael'e göre hayat, yumruklarla nasıl başa çıkabileceğini ve ayağa kalkıp devam edebileceğini görmekti. Bu bir tür düzmece olmalıydı.

"Biz nasıl seçildik?" Kalbinin çaresiz kakofonisinde konuştuğunu duyamadı bile.

Janelle yüzünde bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Seçim aşamasına aşina değilim ancak program bugün birkaç aileyi gerçekten mutlu etti. İnan tatlım. Her şey resmi ve bu oluyor." Elini sıktıktan sonra Michael'e tepesine plastik bir papatya yapıştırılmış bir kalem uzattı.

Michael, çıktıyı bir kez daha okudu, *finansal zorluk yaşanması bakımından* ve *tam sağlık sigortası* gibi kalıpları aradan seçti. Şüpheye yer bırakan bir şey yoktu. ödeme talebi yoktu, zorunluluklar yoktu, kafa karıştıran numaralar yoktu. Bu yasaldı. İçgüdüleri ona yasal olduğunu söylüyordu. Kalemin ucunu, belgede sarıyla belirginleştirilmiş yere koydu.

"Bu program nasıl finanse edildi?" diye sordu.

"Özel fon. Bu bölgeyi ve burada geniş yardımsever kuruluşlar olduğunu biliyorsun. Hadi imzala artık. Beni endişelendiriyorsun."

Kalbi yavaşladı, elleri titremeyi bıraktı ve sayfalar süren yasal laf kalabalığının altındaki belirtilen yerlere imzasını attı.

Janelle belgeleri bir araya topladı, ofisinden küçük bir kâğıt bardağa su doldurdu ve ona uzattı. "İç şunu. Bayılacak gibi görünüyorsun. Şimdi gidip annene güzel haberi ver. Muayene odasında."

Michael suyu kafasına dikip muayene odalarının olduğu tarafa gitti, doğruca sondan ikinci odaya ilerledi. Annesi muayene masasında uzanıyordu, kazağının altından çıkan kablolar onu bir EKG cihazına bağlıyordu. Bir hemşire makineden kâğıdı çıkarttı ve dosyasına notlar aldıktan sonra annesinin göğsündeki sensörleri çıkarmasına yardım etti.

Michael otururken, "Her şey nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Doktor gelince anlatacaktır." Hemşire gülümsedi, kâğıtlarını ve makineyi topladıktan sonra odadan çıktı.

"İyi haber olacak." Annesi, ilk defa pantolonuyla –düz beyaz– uyumlu olan leylak rengi, kaşmir kazağını düzeltti. "Mç iyi hissediyor."

Bu, bir gün için çok fazla iyi haber gibi olurdu ancak annesinin yanaklarına renk gelmişti ve gözlerinin altındaki lekeler ortada yoktu.

"Kilo almış mısın?" diye sordu.

"Bir buçuk kilo."

Michael'in vücudundaki gerilimin birazı gevşedi. "Bu harika."

"Endişe etmeyi bırak ve Mç'ye güven."

Kapı tıklatıldı ve annesinin doktoru içeri girdi. Omuzlarına kadar gelen, saman sarısı saçları ile kıvrımlı fiziği olan bir kadındı. İnsanları anında rahatlatan bir havası vardı.

"Haber iyi. Seni tekrar şoka soktuğumu biliyorum Michael. Annen gerçekten iyi gidiyor," diyerek hahkaha

attıktan sonra dikkatini Mç'ye çevirdi. "Son taramaların stabil ve taramaları daha da ileri aralıklara yaymaya başlayacağız. Şu anki ilaç dozunu aynı tutacağız ve her ay kan tahlili yapacağız. Elbette herhangi bir şey değişirse seni hemen görmek isteriz fakat bunun olacağını sanmıyorum."

"Daha fazla çalışmamda sorun olmadığını oğluma söyleyin. O ve kız kardeşleri beni eve hapsetmeye çalışıyor."

Dr. Hennigan, Michael'i anlayışlı bir gülümsemeyle inceledi. "Eğer çalışmak istiyorsa bırak çalışsın Michael. Hem fiziksel hem de zihinsel yönden aktif olmak sağlıklıdır."

Michael kollarını göğsünde bağladı. "Belki çalışmak yerine randevuya çıkmaya başlamalıdır."

"Ah hayır hayır hayır hayır hayır. Benim için daha fazla erkek olmayacak." Annesi elleriyle abartılı hareketler yapıp başını iki yana salladı. "Benden bu kadar."

Doktorun kaşları düşünceli bir şekilde havaya kalktı. "Oğlun haklı. Randevuya çıkmaya başlayabilirsin, Anh. Eğlenceli olabilir."

Annesi, Michael'i olduğu yere sindiren bir bakış yolladı ve Michael kendine engel olamayıp güldü.

Çok geçmeden muayene odasından çıktılar ve resepsiyon masasının yanından geçtiler. Janelle sıcak bir şekilde gülümsedi ve annesi ona dikkati dağılmış bir şekilde el salladı.

Janelle, "Şokta mı?" diye sordu.

Annesi kaşlarını çattı. "Oğlum erkek arkadaş bulmamı istiyor. *Benim*. Neredeyse altmış yaşındayım."

Janelle ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Gerçek aşk için asla geç değildir."

"Hah. Ben sadece çalışmak istiyorum. Para, erkeklerden daha iyidir. Hermès çanta istiyorum."

madığını kabul etmek zorundaydı. Bir şeyden yarı yola kadar hoşlanamazdı. Michael konusunda bunu denemiş ve feci şekilde başarısız olmuştu. Yani bu, hoşlandığı şeylerden tamamen yoksun kalmak zorunda olduğu anlamına mı geliyordu?

Piyanodan, dövüş sanatları filmlerinden ve Asya dizilerinden vazgeçebilirdi. Fakat ya en büyük tutkusundan?

Ekonometriden?

Ondan vazgeçmek adanmışlığını göstermenin en büyük işareti olurdu. İşi, hayatının öyle merkez noktasındaydı ki istifa ederse her şey değişirdi. Yeni bir insan olurdu.

Ekrandaki veri konusunda pes ederek gözlüğünü masasına bırakıp eliyle gözlerini kapattı. Zihni odaklanamayacak kadar gergindi. Eğer işini yapamıyorsa belki de istifa etmeliydi.

Belki de kendini topluma daha çok yarar sağlayacak bir şeye adamalıydı. Mesela tıp alanına. Eğer yeterince sıkı çalışırsa doktor olabilirdi. Fizyoloji ve kimyayı sevmiyordu ama ne önemi vardı ki? Muhtemelen çoğu doktor işlerinin gündelik gerçekliği yerine sonucuna odaklanıyordu. Gerçeği söylemesi gerekirse, işinin onu sıkması daha iyiydi. O zaman işini takının hâline getirmezdi.

İşte buydu. İşinden ayrılması gerekiyordu.

Kaskatı olmuş parmaklar ve hırslı bir kararlılıkla patronuna yollamak üzere bir istifa dilekçesi yazmaya başladı.

Sevgili Albert,

Son beş yılda yaptıkların için teşekkürler. Ekibinin bir parçası olmak, benim için paha biçilemez bir deneyimdi. Yalnızca heyecan veren, gerçek pazar verisi üzerinde çalışmama izin verdiğin için değil, ekonometri prensiplerinin

sabikiyle ekonomi biliminde büyük değişiklikler gerçekleştirme fırsatı verdiğin için de minnettarım. Ancak işten ayrılmalıyım çünkü

Çünkü ne? Albert, şu anda beynini dolduran sebeplerin hiçbirini anlamazdı. Albert bir ekonomistti. Tek önem verdiği şey ekonomi bilimiydi.

Eğer Albert'a otistik olduğunu söyleseydi adam umursamazdı. Otistik olması, Stella'nın bir ekonometrist olarak etkinliğini kötü etkilemiyordu. Hatta aksine, uzun süre boyunca fazlasıyla odaklı kalmasını sağlayan takıntılı doğası, rutine ve düzene olan sevgisi ve sıradan sohbetleri kavrayamayan, mantık odaklı zihni onu *daha güçlü* bir ekonometrist yapıyordu.

Tüm bunların onu sevilmeyecek biri hâline getirmesi ne yazıktı.

Kapısının hafifçe tıklatıldığını duydu ve saatini kontrol ettikten sonra ofisine giren Janie'ye bakmak için döndü. Tam vaktinde gelmişti. İstifa dilekçesini ekranda küçülttü ve stajyer adayını karşılamak için ayağa kalktı.

Janie gülümsedi ama endişeden dudakları titriyordu. Hareket Stella'ya Michael'i o kadar çok hatırlattı ki yüreği sıkıştı.

Biraz gecikmeyle Janie'nin elini sıktı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Lütfen otur."

Janie ellerini siyah etek-ceket takımında gezdirdikten sonra oturdu. Birkaç saniye boyunca ayağını yere vurduktan sonra bileklerini çaprazladı. "Seni görmek güzel, Stella."

Tuhaf sessizlik uzarken Stella dalgınca boynunu kaşıdı. Gömleğindeki açık dikişler, derisinde karıncalar yürüyormuş gibi hissettirdi.

Dikkatini kaşıntıdan uzaklaştırmak için, "Nasılsın?" diye sordu.

"Ben mi? Şey, iyiyim." Janie, uzun saçlarını bugün açık bırakmıştı ve Stella'nın masasına bıraktığı deri portföye bakarken koyu kahverengi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Michael iyi değil."

Stella'nın göğsü kasıldı ve yüzüne iğneler batıyormuş gibi hissetti. "Ah hayır, niye? Ne oldu? Annen iyi mi?"

"Annem iyi. Endişe etme," dedi Janie. Elleriyle sakinleştirici hareketler yaptı. "Şey, Michael'e kafası bozuk. Dükkândan ayrılmasını istedi ama Michael yapmıyor. Hepsinden de ötesi, son zamanlarda katlanılmaz şekilde suratsız. Durmadan çalışıyor. Sanki içine bir şey kaçmış gibi. Hepimiz endişeli ve kızgınız."

"Ben... mutsuz olmasının nedenini anlamıyorum." Stella'yla aynı sebepten mutsuz olamazdı. Umutsuzluk hissi ile açık dikişlerin tenine değmesinin verdiği his birbirine karıştı, gömleğini parçalayıp çığlık atmak istemesine neden oldu.

"*Sensin.* Seni özlüyor."

Stella başını iki yana salladı. Bu imkânsızdı. En derin arzusunu yüksek sesle duymak onu öfkenin sınırındaki bir kederle doldurdu. "Şu mülakata başlamaya ne dersin?" Hazırladığı örnek olay incelemesinin kâğıtlarını toplayıp Janie'ye verdi.

Janie kâğıtlara bakmak yerine onları portföyünün üstüne bıraktı. "Neden ayrıldınız?"

Çünkü daha en başından birlikte olmamışlardı. Çünkü Stella onun için hayır işinden ibaretti.

Gözleri dolarken kendini dosya dolabının çekmecesini kurcalayarak oyaladı. Birkaç defa öfkeyle gözlerini kırpıştırdıktan sonra yaşların akma riski geçti gitti. Yutkunup boğazını temizledi. "O konunun bu mülakatla ala-

kası yok. Örnek olay incelemesini okuman için sana beş dakika veriyorum, sonrasında konuşabiliriz."

"Bence ikiniz konuşmalısınız."

"Oldukça uzun bir konuşma *yaptık* zaten." Stella'nın bir daha yapmak istemediği bir konuşmaydı. Eğer bir kez daha Michael'in onun yeterli olmadığını söylediğini duyarsa kendini kaybederdi.

"Pekâlâ," dedi Janie. "Ayrılığın ikinize de iyi gelmediği açıkça ortada. Tekrar konuşmalısınız."

Stella şakağını ovalarken bileğine sıktığı parfümün kokusunu aldı ve yediği öğle yemeğinin boğazından yukarı tırmandığını hissetti. Elini hızla yüzünden çekip ağzından nefes aldı. "Yapamam."

"Hadi ama Stella. Muhtemelen bir şekilde batırmıştır ama ona bir şans daha ver. Sana deli oluyor."

"Batıran Michael değildi. Bendim." Sadece kendisi olarak batırmıştı.

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Michael ilişki yaşama konusunda gerçekten kötüdür. Sorunları var."

Bu, Stella'yı duraksattı. Sorunları olan oydu. Değil miydi? "Ne tür sorunları?"

"Dalga mı geçiyorsun? Sana anlatmadı mı?" Janie tavana doğru baktıktan sonra kendi kendine homurdandı. "Kabul edildiği bütün mühendislik fakültelerini reddettiği için babam ona kendini bok gibi hissettirdi. Michael'in boş gezen biri olacağını, fakir olacağını ve başka hiçbir halta yaramayacağı için hayatını güzel yüzüyle kazanmak zorunda kalacağını söyledi. Michael'e para yollamadı ve moda diplomasını kendi başına ödemek zorunda kaldı. Michael çok yetenekli ve özgüvenli gibi *davranıyor*. Fakat sen çıktığı kızlar arasında ona gerçekten yakışan ilk kızsın."

Stella bu bilgiyi sindirip daha sonra değerlendirmek

üzere bir kenara ayırdıktan sonra kendini gülümsemeye zorladı. "Bunu söylemen çok hoş. Teşekkür ederim."

"Aman Tanrım, sen de mi? Birbiriniz için yaratıldığınız çok açık. Buraya geliş sebebim tamamen fiyasko o zaman. Ben çıkayım." Janie kalkmaya hazırlandı.

"Görüşme yapmak istemiyor musun?"

Janie yine saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Beni tanıdığın için adam kayırma olmaz mı?"

Stella gülümsedi. "Altı kişiyle görüşeceksin ve seni işe alma kararı oy birliğiyle olmak zorunda. Sanırım bu adaletle ilgili endişelerini dindirir. Ayrıca seni işe almasak bile bence mülakat sürecinden bir şeyler öğreneceksin. Burada gerçekten çok zeki insanlar var. Biraz vakit ayırıp örneği oku, olur mu?"

"Pekâlâ." Janie kâğıtlara gömülüp Stella'ya fazlasıyla Michael'i hatırlatan kararlı bir ifadeyle okudu.

Görüşme sürerken Janie soruları birbiri ardına cevapladı, ona gelecekte yardımı olacak eşsiz, ezber bozan düşünce yapısını bile sergiledi. İlk senesinde bocalamış olsa da kendini silkelediği ve hemen kollarını sıvadığı açıktı.

"Son bir soru," dedi Stella. "Niçin diğer alanlar yerine ekonomi ve matematikte bir kariyer sahibi olmayı seçtin?"

Öne doğru eğilen Janie'nin gözleri parladı. "Bu kolay. Matematik evrendeki en zekice şey ve ekonomi insan dünyasını yönetiyor. Eğer insanları komplike açıdan anlamak istiyorsan bence ekonomi bunun yolu."

"Fakat insanları daha iyi anlamayı niçin istiyorsun? Geniş bir ailen var ve bir sürü arkadaşın olduğunu varsayıyorum."

"Çok fazla aile üyem ve arkadaşım var." Janie omzunu silkti. "Fakat onlar toplumun ufak bir parçası, tüm pazar-

ları veya ulusları temsil etmiyorlar. Açık olmam gerekirse o kadar da ilginç değiller. Beni büyülemiyorlar. Beni dünyadan uzaklaştırmıyorlar. Onlar için ölürüm ama onlar için yaşayamam. Ben ekonomi için yaşayabilirim. Bu benim görev aşkım, tıpkı senin için olduğu gibi."

Gözleri dolan ve anlamadığı sebeplerden duygulanan Stella ayağa kalktı ve Janie'nin elini sıktı. "Bence buradaki herkes senden epey hoşlanacak."

Janie sırıttı ve Stella onu sonraki mülakatına götürüp şans diledi. Ofisine geri dönünce en sonunda istifa dilekçesindeki bitmemiş cümlesine baktı: *Ancak işten ayrılmalıyım çünkü*

Niçin âşık olduğu mesleği bırakmayı düşünüyordu?

Michael yüzündendi. Bir adam yüzünden.

Tırnaklarını saçlarının arasından geçirip tokasından saç tutamlarını çekti. Onu olduğu hâliyle sevmeyen bir adamı elde etmeye çalışmakta hiçbir mantık yoktu. Bundan kimse kârlı çıkmazdı, hele de kendisi. Adil değildi, dürüstçe değildi. Stella'ya göre değildi.

Kendini düzeltmek için verdiği bu mücadele şu anda bitecekti. O bozuk değildi. Dünyayı farklı bir şekilde görüyor ve etkileşimde bulunuyordu ama *kendisi* gibiydi. Hareketlerini değiştirebilirdi, sözlerini değiştirebilirdi, görünüşünü değiştirebilirdi fakat özünde olanı değiştiremezdi. Temelinde, o daima otistik olacaktı. İnsanlar buna bozukluk diyordu ama öyle *hissettirmiyordu*. Ona göre bu sadece olduğu şeydi.

Michael ve kendisinin birbirlerine uymadığını kabullenmek zorundaydı. Zorla bir ilişki yaratmak için kendini paralaması saf ahmaklıktı. İşinden ayrılması saf ahmaklıktı ve bunu yapmayacaktı. Çenesini sıkıp istifa dilekçesini kaydetmeden dosyayı kapattı.

Eşyalarını toplayıp erkenden çıkmaya hazırlandı. Bu mahvolmuş gömleği çıkarması ve parfümü yıkayıp yok etmesi gerekiyordu. Geçen haftaki davranışı midesini bulandırdı.

Evet, yalnızdı. Evet, kırılmış bir kalbi vardı. Fakat en azından kendine sahipti.

√27

Yumuşak bir çınlama sesi Michael'e dükkânın dış kapısının açıldığını haber verdi. Tam yaptığı dikişten başını kaldırdığı sırada Janie çalışma bölümüne daldı.

"Teklif aldım."

Michael yaptığı işi kenara bıraktı. "Bu harika."

Annesi heyecanla bağırıp Janie'ye sarılmaya koştu. "Mę çok gururlu. İyi iş."

"Görüşmeye gittiğini bile bilmiyordum," dedi Michael. "Hangi şirket?"

Annesi Janie'nin başını okşayıp dikiş makinesine dönerken, Janie'nin gözleri hırçın bir tavırla parladı. "Stella'nın şirketi. İleri Ekonomi Analizleri."

Sessizlik kulaklarında kükredi. "Ne?"

"Staj yeri bulmam için yardım etmesini istedim ve buldu. Birkaç haftaya işe başlıyorum. Çok heyecanlıyım." Janie durduğu yerde dans etti, tüm dişlerini göstererek sırıtıyordu.

"Seni işe mi soktu?" Yanlış duymuş olmalıydı. Stella, kız kardeşine iş bulmamıştı.

"İEA'da çalıştığını bana hiç söylemedin. Profesörlerim bile orada staj yapacağım diye gıpta etti. Eğer seni severlerse yüksek lisans ve doktora araştırmalarında finansal

destek veriyorlar. Eğer bunu elime yüzüme bulaştırmamışsam başardım."

Annesi ciddi bir ses tonuyla, "Onu arayıp teşekkür etmelisin Michael," dedi. "Yaptığı büyük bir şey."

Eski sevgilileri, kardeşlerine iş bulduğunda insanlar bunu yapıyor muydu? Bekle bir saniye. Nasıl bu konuda bir örnek olabilirdi ki? Eski sevgililer bunu yapmazdı. Sadece Stella yapardı. Böyle şeyler yaparken onu sevmemeyi nasıl vazgeçecekti?

Janie göğsünü şişirip omuzlarına doğru üfledi. "Yalnız kendi hakkımı yemeyeyim, o mülakatlarda harikaydım. Kıdemli ekonometristlerin altısıyla da konuştum ve bir teklif yaptıklarında oy birliğiyle karar vermeleri gerekiyor."

Janie'nin Stella'yı gördüğü kafasına dank etti. Kısa süre önce. Kalp atışları hızlandı. Bilmesi gerekiyordu.

"O nasıldı?"

Bu soruyla Janie'nin bakışları sertleşti. "O iyi. Aslına bakarsan çok iyi görünüyordu."

"Bu... iyi." Ancak iyi hissettirmiyordu. Bok gibiydi. Stella'nın iyi olmasına mutlu olmalıydı ama değildi. Stella'nın onsuzken, kendisinin Stella yokken olduğu kadar üzgün olmasını istiyordu.

Stella gerçekten önüne bakmıştı. Sıktır, kaburgalarının arasına bir bıçak yese bundan daha iyiydi.

"Doğru. Bu iyi," dedi Janie.

Anneleri, Janie'ye azarlar gibi baksa da Janie sadece kollarını bağlayıp çenesini havaya kaldırdı.

Michael dikiş makinesinin başından kalktı. "Sen burada olduğuna göre erken paydos edeceğim."

Aklında herhangi bir yer olmadan arabasına bindi. Sadece dükkândan çıkması gerektiğini biliyordu.

Janie yakında ilk işine başlayacaktı. Annesinin sağlığı yeniden çıkmaya başlayacağı kadar düzelmişti. Stella önüne bakıyordu.

Onun dışındaki herkes hayatlarında ileri adım atıyordu.

Kendisini durduran neydi? Faturalar gitmişti ve artık eskortluk yapmasına gerek kalmamıştı. Annesi dükkânda çalışmayı bırakmasını istiyordu. Kafesinin bütün parmaklıkları gitmişti ama hâlâ hareket etmeye korkarak yerinde sayıyordu.

Belki de bunu değiştirmenin zamanıydı.

Arabasını Milpitas'taki erişte yemekleri üzerine spesiyaller çıkaran Vietnam restoranının otoparkına çekti. İçeri girdiğinde kapının üzerindeki ziller çaldı. Quan, el arabasının üzerindeki plastik çöp kovalarına kirli kapları dökerek temizliyor ve ıslak bir havluyla masaların üstünü siliyordu. Öğlen kalabalığı bitmişti ve ailesinin restoranının ön tarafındaki tek kişi oydu. Arka duvarın tamamını kaplayan akvaryumdaki tatlı su balıkları ona eşlik ediyordu.

Başını kaldırıp Michael'e göz attı, bir saniye duraksayıp, "Bok gibi görünüyorsun," dedi.

Michael ensesini sıvazladı. "Pek uyumuyorum." Uzun süre boyunca yatağını Stella'yla paylaştıktan sonra yalnız uyumaya geri dönmekte sorun yaşıyordu. Uykuya dalmayı başardığında da rüyasında onu görüyordu. Sonra çarşafının her yanına boşalıyordu. Bu da ona lanet çamaşırları yıkaması gerektiğini hatırlattı. Yine.

"Son zamanlarda seni pek görmüyorum. Hatununla işler nasıl gidiyor?"

Michael ellerini ceplerine soktu. "Ayrıldık."

Quan'ın dövmeli kolu masayı silerken yarı yolda donakaldı. "Niçin?"

"Yürümüyordu."

"Ne sikime yürümüyormuş?"

"Bak, başka bir konuda yardımını istemeye geldim."

Quan'ın kaşları havaya kalktı. "Demek *bu yüzden* bok gibi görünüyorsun. Seni terk etmesine sebep olacak ne yaptın? Özür dilemeyi denedin mi? Çiçek almayı? Oyuncak ayı? Çikolata? Hatunlar o şeylere bayılır. Bunu sana ben söylememeliyim."

"Bitiren bendim."

Quan sildiği havluyu masaya attı. "Bu da ne demek adamım? Niye?"

Michael elini saçlarının arasından geçirdi, kaburgalarındaki bıçak dönünce yüzünü buruşturdu. Çünkü Michael, Stella için yeterince iyi değildi. Michael onun için yeterince iyi *olabilseydi* bile, Stella onunla ilgilenmiyordu. Yoluna devam etmişti.

Michael'in tepkisini izlerken Quan'ın dudaklarından hızla bir soluk kaçtı. "Tamam, hangi konuda yardıma ihtiyacın var? En sonunda motor almayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, motor değil. Ben... dükkânda yerime bakacak birini arıyorum." Sözleri sesli olarak söylemek terlemesine sebep oldu.

"Bunu bana söylüyorsun çünkü...?"

"Sen dikiş dikebiliyorsun ve..." Michael mutfağa açılan sallanan kapılara doğru hızla bir bakış attı ve sesini alçalttı, "Annen için çalışmaktan nefret ediyorsun ama annemle anlaşıyorsun. En önemlisi de sana güveniyorum. Eğer annemi güvenilir ellere bırakmazsam gidemem."

"Ne yapmayı planlıyorsun? New York'a geri mi döneceksin?"

"Hayır, burada kalacağım. Orada olmasam bile yakın-

da kalmam gerekiyor, anlarsın ya? Kendi markamı oluşturmayı planlıyorum."

Kendisini bildi bileli hayali buydu ama hepsini bir kenara atmak zorunda kalmıştı. Tüm bu zaman boyunca fikirler ve konseptler aklında olmuşmuş, gittikçe büyümüş ve bastırmak daha da zor olmuştu ama şimdi...

"Vakti gelmişti." Quan sırıtarak omzuna bir yumruk indirdi.

"Yani yapacak mısın? Dükkânda çalışacak mısın?"

Quan ona komik bir bakış atıp konuştu, "İhtiyacın olduğu için kısa süreliğine yaparım ama kalıcı olarak yapmam. Tadilatlar inanılmaz canımı sıkıyor. Yen iş arıyordu ve dikiş dikmeyi sever. Bebeği de getirebildiği sürece bu herkesin işine gelir."

Michael, vücudunu ele geçiren tuhaf bir hafifleme hissetti. "Bu kulağa harika geliyor."

"Çok daha önceden sormalıydın. Ailemizde her zaman iş arayan biri oluyor. Dükkânda bu kadar uzun süre kalmanın sebebini kimse anlayamadı. Orada çalışmaktan nefret ettiğin gayet açık. Yalnız değilsin, biliyorsun. Ailen arkanda."

Michael, kuzeninin samimi yüzünü araştırırken, yardım istemeyi daha önce bir defa bile aklından geçirmediğini fark etti. Ailesiyle ve annesinin sağlığıyla ilgili olup biten her şey kendi şahsi yükü olmuştu. *Neden* bunu düşünmüştü ki? Gittiği için en başından beri suçluluk duyması mıydı sebebi? Belki de bencilliğinin kefaretini ödemesi gerektiğini hissetmişti. Belki de babası gibi fazla gururluydu.

"Haklısın. Daha önceden sormalıydım." Aklındaki fikirler değişip yerlerine oturdu. "Aslına bakarsan markam konusunda yardımın işime yarayabilir. Ben [illegible]

iş insanı değilim ve senin işletmede yüksek lisans yaptığını biliyorum..."

Quan yüzünde ciddi bir bakışla kollarını göğsünde bağladı. "Seninle iş yapmak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Michael, kuzeninin ciddi bakışlarına karşılık verdi. "Evet. Sanırım onu soruyorum. Yarı yarıya."

Quan masaları silmeye devam etti. "Düşünmem lazım."

"Tabii, elbette. Sana tasarımlarımı göndereceğim."

"Onu yapmana gerek yok," derken işine odaklanmıştı.

"Ah, tamam." Michael geriye doğru bir adım attı. Belki de sormamalıydı. Geçmişte ortak olmak hakkında konuşmuşlardı ama belki de sadece laftan ibaretti.

Quan sabırsız bir bakışla ona baktı. "Neler yapabildiğini biliyorum Michael."

Michael, içinde tuttuğu nefesini bıraktı. Kuzeninin ona çok az inancı olduğu için endişelenmekten, fazla inancı olduğu için endişelenmeye geçiş yaptı. "Elbette resmi evraklarla falan yapacağız ve her şeyi ayarlayacağız, böylece babamın anneme yaptığı gibi seni dolandıramayacağım."

Quan doğrulurken gözlerini devirdi. "El sıkışmaya ne dersin?" Kuzeni elini uzattı.

Michael'in dikkati birkaç defa kuzeninin elinden yüzüne fırladı. "Bu ne için? Karar verdin mi? Öylece mi? Daha iki dakika bile olmadı."

"Bunu yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Michael, kuzeninin elini sıkıca kavrayıp sıkarken sırıtışını yüzünden silemedi. Kendinden başka herkes ona güveniyor gibiydi. "Evet, hadi yapalım. Yarı yarıya."

Quan elini bırakmak yerine Michael'i kendisine doğru çekip tek koluyla, sertçe sarıldı. "Bokun tekisin, biliyor

musun? Ta ne zamandır bana sormanı bekliyordum. Çok fazla sürdü."

Stella, Philip'in ofisinin dışında durup nefes aldı ve kapıyı çıktı. Philip, bilgisayar ekranlarına arkasını döndü. Camın diğer tarafında Stella'nın olduğunu fark eder etmez kapıyı açmaya geldi.

"Selam Stella." Gülümsese de gözleri ihtiyatlıydı.

"Dışarı çıkıyorum. Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" Şu anda yapmak istediği son şey Philip'le vakit geçirmekti ama ailesine onu düşüneceğine dair söz vermişti ve Stella verdiği sözleri çok ciddiye alırdı. Annesi de babası da Philip'ten hoşlanıyordu. Belki kendisini ondan hoşlanmaya zorlayabilirdi. Ayrıca Philip, sırf acıdığı için onunla olacak türden bir adam değildi. Bu kısım önemliydi.

"Çok isterim." Philip'in gülümsemesinin gücü kör edici seviyelere ulaştı. "Bir saniye izin verirsen çalışmamı kaydedeyim."

Güzelce aydınlatılmış kaldırımlardan şehir merkezindeki restoranlara doğru yürürken Philip, elini Stella'nın beline yerleştirdi. Stella görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ama bir ya da iki dakika sonra aralarına mesafe koydu.

Çantasının kopçalarını tutan parmakları kasıldı. "Buna hazır değilim."

Philip elini yanına düşürdü. "Bakıyorum da hâlâ onu düşünüyorsun."

"Üzerinde çalışıyorum." Bu hafta, temizlikçisine yatak örtülerini yıkaması için izin vermişti. Artık Michael'ın kokusu yoktu.

"Annemle yatmış Stella. Bu onu daha hızlı aşmana yardım etmeli."

Stella onun katı profiline baktı. "Sen de Heidi'yle yattın."

"Heidi... yaşlı değil."

"Annen de değil."

Philip gözlerini devirdi.

"Eğer yeni stajyerimize asılacak olursan beni çok mutsuz edersin. O resmen bebek sayılır. Bu arada, kendisi Michael'in kız kardeşi."

"Ateşli Janie onun *kardeşi* mi?"

"En iyi aday oydu."

İstemeyerek, "Öyleydi," diye itiraf etti. "Regresyon analizi ve istatistik konusunda güçlü bir kavrama yeteneği var. Onun kardeşi olduğuna inanamıyorum."

Restoranda yerlerine oturduklarında Philip hâlâ Janie hakkında homurdanıyordu.

"Daha üç yıl önce liseden mezun oldu Philip."

"Yani?"

Stella, bıkkın bir soluk verdi. Ne kadar ikiyüzlü olduğunu yüzüne vurmak yerine, "Hadi hobilerimizden bahsedelim. Senin hobilerin var mı? Neler?" diye sordu.

Bu Philip'in ruh hâlini anında düzeltti. "Golf konusunda epey ciddiyim. Fena da değilim. Spor salonuna gitmekten hoşlanıyorum."

Philip, suyundan bir yudum aldı ve bakışları restoranın lüks iç kısmında gezindi.

Stella, ona da hobilerini sormasını bekledi. Adam, arka planda çalan klasik gitar müziğiyle uyumlu şekilde parmaklarını masaya vurdu. Suyundan bir yudum daha aldı.

"Her gün ya yüzmeye gidiyorum ya da koşuya çıkıyorum," diye ekledi.

"Dövüş sporları yok mu?"

"Eh. Üniversitedeyken eskrim dersi aldım ama bugün ve bu yaşta aptalca geliyor."

Yani herhangi bir karşılaşmada, muhtemelen Michael onu pataklardı. Stella bunu görmekten keyif alabilirdi.

"Dövüş sanatlarıyla ilgili filmleri severim," dedi Stella.

"Bu hiç sana uygun değil gibi. Şahsen ben tam belgesel insanıyım."

Philip, son izlediği belgeseli anlatıp dururken Stella'nın aklı uzaklaştı. Kendini bağış yemeği gecesini yeniden hayal ederken buldu. O geceyle ilgili fantezisinde, Michael ondan ayrılmıyordu. Tam tersine, ona çaresizce âşık olduğunu ilan ediyordu. Öfkeden köpüren Philip onu bir düelloya davet ediyordu ve adamlar havuzun yanında karşı karşıya duruyordu. Ellerinde kılıç olamayacağı için golf sopaları tutuyorlardı.

Hayali düşüncelerine gülümserken, Philip bunu cesaretlendirme olarak gördü ve gizli dosyalar ile siyasi belgesellere olan hayranlığı hakkında daha hevesle konuştu.

Stella, kendo yapan biri ile eskrim yapan birinin maçının nasıl görüneceğini merak etti. Eğer zincir ve golf sopaları kullansalar oldukça komik olurdu; birbirlerini sopayla döve döve öldürmeyecek kadar kontrolleri olduğunu varsayıyordu tabii. Bir K-drama'ya gerçekten böyle bir sahne eklemeleri gerekiyordu. Tekrar tekrar izlerdi.

Hatta kahramanın kazanmasına bile gerek yoktu. Kızı kazanmak için tek yapması gereken, onun için savaşmaktı. Eğer kavgayı kaybederse kız onu öperek iyileştirirdi.

Restorandan çıkıp kalabalık kaldırıma adım attıklarında Philip ona gülümsedi ve ellerinden birini kavradı. "Bence gerçekten iyi anlaşıyoruz Stella. Bunu tekrar yapmalıyız."

Ardından onu öpmek için eğildi.

Michael, Quan'la birlikte Üniversite Caddesi üzerindeki en sevdiği Kore barbekü restoranına doğru giderken Stella'yı görme umuduyla kaldırımlara bakınmadan edemedi. Stella'nın evi sadece birkaç sokak ötedeydi. Stella'nın akşamın bir vakti alışveriş yapması pek mümkün olmasa da ihtimal vardı.

Buna rağmen, onu caddenin karşısındaki Akdeniz restoranının önünde dururken görmeye hazır değildi. Saçlarını her zamanki gibi topuz yapmıştı, gözlüğü yerindeydi ve her zamanki gibi Oxford gömlek, kalem etek, sivri uçlu topuklu ayakkabı giyiyordu. Stella'sı, zeki, tatlı...

Şu Philip James miydi? Stella'yı öpmek üzere miydi?

Michael'in gözüne kırmızı bir perde indi.

Kasları kasıldı ve ileri atıldı. Quan kollarını sıkıca tutunca gidemedi.

"Sakin ol adamım."

Philip'in dudakları onunkilere değmeden Stella başını yana çevirip geriye doğru bir adım attı. Elini Philip'in elinden kurtardı, Michael'in bu mesafeden duyamadığı ama açıkça onu reddettiği bir şeyler söylüyordu.

Philip bir erkek gibi bunu göğüslemek yerine gözlerinde vahşi bir parıltıyla öne doğru atıldı.

"Tamam, kendisi kaşınıyor," dedi Quan.

Quan onu serbest bıraktı ve Michael tek bir adımını bile bilinçli şekilde atmadan caddenin karşısına geçti. Eğer yolda araba varsa da fark etmedi. Sadece doğruca onlara doğru gitti. Piç kurusu o kirli dudaklarını Stella'nın yan çevirdiği yüzüne değdiremeden Michael herifi tutup çekti ve yumruğunu Philip'in gözüne indirdi.

Philip geriye doğru sendelerken Michael afallamış Stella'yı kollarına çekti. Kalbinin öfkeli çarpışının altında, her şeyin çok doğru olduğuna dair bir his yerine oturdu. Onun hissi, kokusu, *o Michael'e aitti.*

"Sen iyi misin?" diye sordu Michael.

Stella kafa karışıklığıyla ona baktı. "Gerçekten onun gözüne yumruk mu attın?"

"Pislik herif seni zorla öpmek üzereydi. Yine. Kimse seni zorlayamaz. Asla."

Philip hızla şişmekte olan gözünü bırakıp parmağını Michael'e doğrulttu. "Randevudayız. Zorlama falan yoktu."

Stella, Michael'den uzaklaştı ve omzundaki çantasını düzeltti. "Şimdi eve gidiyorum. Yalnız. İyi geceler."

"Stella, bekle." Philip peşinden gitmeye çalıştı ama Michael önüne dikildi.

"Onu duydun. Eve yalnız gidiyor."

Philip üsteleyecek gibi görününce Quan gelip Michael'in yanında durdu. Elleri gevşekçe yanında sallanıyor olsa da etrafına şiddet yayıyordu, gözleri soğuktu. "Burada bir sorunumuz mu var?"

Philip, Michael ve Quan'ın oluşturduğu barikatı inceledikten sonra geriledi. Sanki konuşmak istiyormuş gibi dudakları hareket etti ama en sonunda dişlerini sıktı, uzaklaşan Stella'ya doğru özlemle baktıktan sonra oradan ayrıldı.

Michael, Quan'ın omzunu sıktı. "Sağ ol."

Quan'ın dudakları seğirdi, başını Stella'ya doğru eğdi. "Gidip onu kontrol etmelisin."

"Sen bir masa bul. Ben seni bulurum."

Stella'nın peşinden koşup yanında yürümeye başladı ama Stella yavaşlamak yerine hızını artırdı, gözlerini doğrunun önünde tuttu.

"Durumu kontrol altına almıştım. Şok tabancam olduğunu unutma."

Stella'nın ters ve samimiyetsiz ses tonu Michael'in garfını alına sızıp onu acayip rahatsız etti. Michael hâlâ

her gün onun hakkında rüyalar görüyordu ve Stella başka insanlarla görüşüyordu. Daha iki hafta bile olmamıştı.

"Bakıyorum da yeni yeteneklerini test etmek için bekleyememişsin."

Stella çantasının kulpunu kavrayıp daha hızlı yürüdü. Kaldırım bitti ve asfaltta topuklarını tıkırdatarak artık yerleşim yerine açılan sokaktan evine doğru yürüdü.

"Eğer onunla yatmak istediysen tamamen yanlış yaptın. Seni öpmesine izin vermeliydin. Neden vermedin? Gerildin mi?"

"Git başımdan Michael."

"Onu neden öpmediğini öğrenmek istiyorum. İstediğin kişi o, değil mi?"

Stella olduğu yerde dondu kaldı. Yan tarafa doğru bakarken aldığı hızlı soluklar yüzünden göğsü şişip iniyordu. "Neden peşimden gelip benimle konuşuyorsun? Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Nasıl davranmam veya ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

"Arkadaş gibi davranamaz mıyız?" En azından öyle olduklarını düşünüyordu.

Stella onunla göz göze geldi. Sokak ışıkları ve ay ışığının altında Stella'nın gözleri dolu dolu ve savunmasız görünüyordu. "Arkadaş mıyız?"

"Öyle olduğumuzu umuyorum."

"O bana uygun değil." Stella çenesi kaskatı ve gözleri kısılmış bir şekilde uzaklaştı. Michael onun kızgın olduğunu sanıyordu, ta ki gözyaşları yüzünden akmaya başlayana kadar. "Senin acıdığın arkadaşın olmak istemiyorum."

Gözyaşlarını görünce göğsü sıkıştı ve nefes almayı bıraktı. "Kim acımadan bahsetti ki?"

Stella yanaklarını silerken çenesi titredi. "Sen dedin.

Bana yardım ettiğini ama yine de yeterli olmadığımı söyledin. Söyledin ve ciddiydin. Artık geri alamazsın."

"Ben asla *sen* demedim. *Biz* dedim." Zorlukla yutkundu. "*Kendimi* kastettiğim bir kez bile aklına gelmedi mi? *Benim senin* için yeterli olmadığım?"

Art niyetsiz gözleri Michael'in yüzünü araştırdı, anlamadığı için kocamanlardı. "Niçin öyle bir şey düşüneyim ki?"

"Çünkü ben bir fahişeyim ve babam da bir suçlu."

Stella'nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve ondan bir adım uzaklaştı. "O şeyleri umursamıyorum. Onların hiçbiri kim olduğunu veya bana nasıl davrandığını etkilemiyor. Beni incitmek istemediğin için onları bahane olarak kullanıyorsun. Fakat gerçeği kaldırabileceğimi bilmeni istiyorum. Eğer senin için yeterli değilsem tamam ve bunu kabul ederim. Eninde sonunda seni aşacağım. Olduğum şey için şımartılmayı veya bana yalan söylenmesini istemiyorum. Senin *acıdığın için arkadaşım olmana* ihtiyacım yok."

Bunu söyledikten sonra yanından geçip sokakta ilerledi. Stella'nın yürüyüşü hızlı ve tamamen amaca yönelikti. Kalçalarının baştan çıkarıcı şekilde salınışı yoktu, zarafet yoktu; buna podyum yürüyüşü denilemezdi. Michael bunu seviyordu.

Onu seviyordu.

Ve Stella onu aşmaya çalışıyordu.

Onu aşması için de öncesinde ona âşık olmuş olması gerekiyordu. Eskortluk yaptığını, maddi durumunu, eğitimini ve babasını biliyordu ve yine de onu seviyordu.

İşte bu her şeyi değiştirirdi.

Kararlılıkla doldu. Kendi özgüvensizlikleriyle öyle kör olmuştu ki onu uzaklaştırmış ve incitmişti. Onun için savaşması gerekirdi.

İşte savaş şimdi başlıyordu. Eğer Stella ona güvenebiliyor ve onu kabul edebiliyorsa Michael da kendine güvenebilirdi. Stella o türden bir adamı hak ediyordu. Michael onun için o türden bir adam olacaktı.

Stella'nın, evine güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için uzaktan takip etti ve ardından Quan'ı bulmak için koştu. Bir savaş planı yapmak için yardıma ihtiyacı vardı.

$\sqrt{28}$

Yeni bir algoritma üzerinde çalışan Stella'nın dikkati ofis kapısının tıklatılmasıyla dağıldı. Tam arkasını dönerken kapı açıldı ve kocaman bir buket gelinçiçeği odaya girdi.

Kırklarının başındaki kıvrımlı, esmer bir kadın olan baş resepsiyonistleri Benita vazoyu Stella'nın masasının üzerine bırakıp soluğunu verdi. "Tamam, bu ağırdı. Görünüşe göre bir hayranın var."

Stella çiçeklerin arasındaki kartı aldı. Michael'in cüretkâr yazısını anında tanıdı.

Stella'm için. Seni düşünüyorum. Sevgiler, Michael.

"Bu ne demek bilmiyorum." Avucundaki nota gözlerini dikip baktı.

Benita, Michael'in notunu okumak için başını uzattı ve sırıttı. "Michael çıktığın tatlı çocuk, değil mi? Epey yakışıklı."

"Ayrıldık."

Benita'nın sırıtışı sinsileşti. "Görünüşe göre barışmak istiyor. Ona bir şans daha verecek misin?"

Stella cevap veremeden Philip kapısının önünden geçti. Kısa bir saniye sonra geri geldi ve masasındaki çiçeklere dik dik baktı. Epeyce morarmış gözü, yüzünün sağ tarafını süslüyordu.

"Orospu çocuğu." Stella'nın ofisine dalıp çiçeklere doğru yöneldi.

Stella kendini çiçeklerin önüne attı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Onları hak ettikleri yere, yani çöpe atacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Onlar benim." Bu, bir erkekten aldığı ilk çiçekti.

"Ben sana daha iyilerini alırım," dedi dişlerini sıkarak. "Bunların gitmesi lazım."

"Bana çiçek almanı istemiyorum."

"Biz çıkıyoruz, hatırlatırım."

"Çıkmıyoruz falan yok. Bir kere randevuya çıktık ve tekrarını isteminyorum. Birbirimize hiç uygun değiliz."

Benita dudaklarını büzüp havaya kalkan kaşlarla Philip'i izledi, olup bitenlerden eğlendiği belliydi.

Philip gergin omuzlarla ve ellerini sıkarak Stella'ya yaklaştı. "*Onunla* uyumlu musunuz yani?"

Stella kartı sıktı. Tek taraflı olsa da yine de uygun olur muydu?

"Onunla birlikteyken gerçekten mutluydum. O iyi bir dinleyici. Dahası beni tanımayı, gününün nasıl geçtiğini, neler yaptığını öğrenmek istedi ve..."

Benita, "Benim tek umursadığım şey yatakta iyi olup olmadığı," diyerek araya girdi.

Stella dudağını ısırdı ve halıya bakarken kızardı. İyi demek Michael'e haksızlık olurdu. *Efsanevi* demek daha doğruydu.

"Seni şanslı ördek." Benita, Philip'e dönüp kolunu tuttu. "Hadi PJ, mutfağa gidelim. Gözüne buz koymak lazım."

PJ?

Philip sessizce homurdandı ve çiçeklere kötü kötü bak-

ıktan sonra Benita'nın onu Stella'nın ofisinden çıkarıp görünmesine izin verdi. İkisi koridorda ilerlerken Philip elini kadının beline koydu, biraz daha aşağı indirdi ve poposunu sıktı. Benita, Stella'nın yapacağı gibi o eli itmek yerine Philip'in alnına dökülen saçı kenara itti ve morluğuna bakarak cıkcıkladı.

Bu... ilginçti.

Belli ki Benita, Philip'in kadınlar konusunda aşağılığın teki olmasını umursamıyordu. Bu Stella'nın işine gelirdi. Philip'e bir daha çıkma teklifi etmeyeceği için kendini kötü hissetmesine gerek yoktu.

Vazoyu evirip çevirdi ve çiçeklerin saplarıyla oynadı. Çiçek vermek ona her zaman çok mantıksız gelmişti. Kokuları kötüleşiyordu, soluyorlardı ve bir de onları temizlemek zorunda kalıyordunuz. Ancak bunlar Michael'dendi.

Telefonu tekrar tekrar titredi, masasındaki çekmecesinden çıkardığında arayanın o olduğunu gördü. Sesli mesaja düşmesine izin vermeyi düşündü ama başparmağı kendi kafasına göre hareket ederek konuşmak için kaydırdı.

"Merhaba."

"Aldın mı?" diye sordu.

"Evet... Teşekkür ederim."

"Philip Dexter'ın gözü bugün nasıl görünüyor?"

"Mor."

Michael tatmin dolu bir ses çıkardı, Stella onun şeytani gülümsemesini neredeyse görebiliyordu. Liseli bir kız gibi iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Michael'in barbarlığı onu bu şekilde memnun etmemeliydi.

"Birkaç güne yeşile dönmeye başlayacak," dedi Michael.

"Gözünü morartmamalıydın." Fakat yapmış olmasına seviniyordu. Kendini daha önce hiç bilmediği bir şekilde

özel hissetmesini sağlamıştı. Resmen kana susamış, kötü bir kadındı.

"Haklısın. Bir dahaki sefere hayalarına çift yumruk atacağım. Eğer birisi seni öpecekse o ben olsam iyi olur." Tuhaf bir duraksamanın ardından, "Bu akşam benimle yemek yiyecek misin?" diye sordu.

Onu tekrar görme düşüncesiyle aptal kalbi takla attı ama Stella kalbini itaat etmeye zorladı. Michael'in tüm bunları niçin yaptığını anlamıyor, ona güvenmiyordu. "Hayır."

Uzun sessizliğin ardından Michael, "Güzel, meydan okumaları severim," dedi.

"Sana meydan okumaya çalışmıyorum."

"Çalışmadığını biliyorum. Beni aşmaya çalışıyorsun, o daha da kötü."

"Michael..."

"Yapacak işlerim var. Sonra konuşuruz. Seni özlüyorum." Telefonu kapattı.

Gittikçe huzursuzlaşan adımlarla ofisinde volta atıp durdu. Stella'nın onu aşmasını istemiyordu. Ne sinir bozucuydu. Ne yapması gerekiyordu? Ebediyete kadar onun hasretini mi çekecekti?

Tüm bu tuhaf kur yapmaları, Philip'in Stella istemediği hâlde onu öpmeye çalışmasını gördükten sonra başlamıştı. Michael, Philip'i korkutup uzaklaştırmaya çalışıyordu çünkü Stella'nın kendini koruyabileceğini düşünmüyordu.

Hâlâ onun için hayır işiydi.

Ağır ağır soluyarak Michael'in notunu aldı, tortop yapıp çöp kovasına attı. İşte acımasıyla ilgili bunu düşünüyordu.

Eğer Stella bir adamı aşmak istiyorsa o adamı aşacaktı.

Oturup programlama ekranındaki kodun son birkaç sırasını okudu. Beyni odaklanamayacak kadar dağılmış vaziyetteydi. Michael hakkında düşünüp duruyordu. Vücudu hâlâ onun okşayışlarının ve edepsiz sözlerinin özlemini duyuyordu. Dahası *Michael*'i ve birlikte yarattıkları rutinleri özlüyordu.

Gerçekten Stella'yı geri istiyor olamazdı ama istese-ydi harika olurdu. Düşüncelerinin gittiği umut dolu yönü fark edince kendini azarladı ve veriye odaklanmak için zorladı. İşe yaramadı. Bezgince bir ses çıkarıp çöpten notu geri aldı, düzeltti ve çekmecelerinden birine soktu.

***

O hafta, Michael her gün arayıp onu yemeğe davet etti. Stella her gün reddetti. Onun yardımına ihtiyacı yoktu ve istemiyordu. Kendine gayet iyi bakabilirdi.

Hâlâ taze olan gelinçiçeği vazosu masasında dururken, cuma günü kan kırmızısından pembeye kadar her tondan güllerle dolu bir vazo daha geldi, ona balonlar ve üzerinde karate üniforması olan tüylü, siyah bir oyuncak ayı eşlik ediyordu. Oyuncaklar için yaşı biraz fazla büyüktü ve bu manzara onu utandırdı. Michael'in abartısı, Stella'yı ofisin diline düşürmüştü. Bunun durmasını sağlamak için bir yol düşünmesi gerekiyordu.

Çıkma saati gelince bilgisayarını kapattı, çantasını aldı ve kapıya doğru yöneldi. Çıkarken Karate Ayı'yı da aldı. Onu istemiyordu ama bütün gece ofisinde yalnız başına kalacağını düşünmek Stella'nın yüreğini burkuyordu.

Ayıyı kolunun altına sokup onu becerebildiği kadar küçültü ve binadan çıktı. Kimsenin onu oyuncak ayıyla yürürken görmesine ihtiyacı yoktu.

"Eve mi gidiyorsun?" Kasvetli ses tam arkasından, Stella boş otoparkı geçerken yükseldi ve yüreği ağzına geldi.

Elini göğsüne dayayarak hızla arkasını döndü.

Michael, yaslandığı duvardan uzaklaştı, başparmaklarını ceplerine takmıştı. Üzerinde ilk düğmesi açık bırakılmış Oxford gömlek; üzerine oturan, siyah bir yelek ve siyah kumaş pantolon vardı. Fazla muhteşemdi. Stella gözlerini kaçırdı ve asfaltın üzerine düşürdüğü ayıyı almaya gitti.

Ayının tüylerini silkelerken, "Buna gizlice takip etmek denir, biliyorsun," dedi.

Michael yüzünde utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi. "Biliyorum."

"Tüm bunlara bir son vermen lazım."

"Azıcık romantik değil mi? Kur yapma konusunda pek fazla deneyimim yok, o yüzden biraz fazla üzerine geliyorsam kusuruma bakma."

Stella dudaklarını büzdü. Michael'deki görünüş ve karizmayla, adamın parmağını şöyle bir kıvırıp kadınların kendisine doğru sürünmesini beklemekten başka bir şey yapmadığından emindi. Stella artık o aptal kadınlardan birisi olmak istemiyordu. "Kes şunu Michael. Bana kur yapmadığını ikimiz de biliyoruz."

Michael'in omuzları kasıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık beni Philip'ten korumana gerek yok. Dikkatini resepsiyoniste çevirdi."

"Bunların Philip'le hiçbir alakası yok." Michael ona doğru yürüdü, alnı kırışmıştı ve çenesi gergindi.

Michael yaklaşırken Stella'nın içgüdüleri geriye çekilmesini söyledi ama inatçılığı ayaklarını yere daha sağlam basmasına sebep oldu. Çenesini havaya dikti. Ondan

korkmuyordu. "Senin hayır işin olmakla işim bitti. Ben öyle bir şey istemi..."

Michael, Stella'nın yüzünü iki yandan kavradıktan sonra onu öptü. Hissettiği şeyler şok yaratarak üzerinden geçiyor, çırpınmalarını daha başlamadan bitiriyordu. Dudaklarında hissettiği dudakların serin ipeksiliği cennet gibiydi. Michael, sıcak dilini ağzına soktu, tuzlu tadı ve tanıdığı kokusu Stella'yı sarhoş etti. Michael'in omuzlarını kavrayıp vücudunu onunkine dayadı. Michael onu kollarına alıp kalçalarını aynı hizaya getirdi, kendi yumuşaklığına karşı onun sertliği vardı. Sıvı bir sızlama bütün uzuvlarını istila etti.

Michael, "Şuna da bak, benim için eriyorsun," dedi ağzına doğru. "Seni özledim."

Michael onu tekrar öptü, ayak parmaklarının kıvrılmasına ve adamın dudaklarına doğru iç geçirmesine sebep olan derinden, yavaş bir öpücüktü. Saçları açıldı ve Michael parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde Stella titredi.

"Güzel Stella," diye fısıldayarak ellerini o gevşek buklelerde gezdirdi. "Kur yapma konusunda pek bir şey bilmiyor olabilirim ama seni doğru şekilde öpüyorum."

Bu onu öpüşmenin soktuğu pusun içinden anında çekip çıkardı. Çekilip onun kollarından kurtuldu ve kolunun tersiyle ağzını sildi. "Beni öpme. Bana dokunma. Sırf acıdığın için benimle bir şeyler yapmanı istemiyorum."

"Neden acımaktan bahsedip duruyorsun? Ben asla sana acıdığımı söylemedim," dedi kaşlarını çatarak.

"Öyleyse neden paramı almadın?" Michael'in cevabını beklemeden ikinci defa ayıyı yerden aldı. Sıkıca kucaklamak istese de kendini zorlayarak ayıyı Michael'e uzattı. "Bu hafta güzeldi ama bana yetti. Durmanı istiyorum. Lütfen."

"Yani bu, bana karşı artık bir şey hissetmediğin anlamına mı geliyor?"

Stella'nın gözleri hafifçe doldu ve önünü göremeden ona arkasını döndü. "Şimdi gidiyorum."

"Çünkü benim sana karşı hislerim var."

Stella donakaldı, elini tuttuğunu hissetti ve tekrar onunla yüz yüze gelene kadar çekti. Çenesini yukarı doğru kaldırdı, gözyaşları her an akacak gibiydi. Michael gerçekten de bunu söylemiş miydi? Kalbi böyle kulaklarında atarken onu yanlış duymuş olmalıydı.

Michael bir nefes alıp verdi, bir tane daha aldı. "Parani almadım çünkü sana âşığım. Kendime, bana ihtiyacın olduğunu, sana yardım ederek babam gibi olmadığımı kanıtlayacağımı söyledim fakat bunlar sadece seninle olmak için bahaneydi. Bana ihtiyacın yok ve ben de babam gibi olmadığımı kanıtlamak zorunda değilim. Olmadığımı biliyorum. Aramızdaki ilişkiyi bitirdim çünkü senin beni sevmediğinden emindim. Fakat beni aşacağını söylediğinde bana umut verdin."

Stella'nın tenini ateş bastı; elleri, boynu, yüzü, kulaklarının ucu yanıyordu. Michael ona acımıyordu. Onu seviyordu. Doğru mu duymuştu? Bu doğru muydu?

Michael bir kez yutkundu. "Bir şey söyleyebilir misin lütfen? Bir erkek bir kadına onu sevdiğini söylediğinde karşılığının sessizlik olmasını istemez. Çok mu geç kaldım? Beni aştın mı?"

"Sana aldığım iç çamaşırını mı giyiyorsun?"

Michael kahkahalarla sarsıldı. "Bazen aklının çalışma şekli benim için tam bir gizem oluyor."

"Giyiyor musun?" Ayıyı kolunun altına sıkıştırdı ve parmaklarını adamın deri kemerinin üzerinden pantolonunun kemerine soktu.

Dudakları kıvrılan Michael kemerini çözdü, pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. "Eğer umuma açık yerde teşhircilikten tutuklanırsak aynı hücreyi paylaşmamıza izin verseler iyi olur."

Stella, gömleğinin ucunu yoldan çekti ve otoparkın kötü aydınlatmasına rağmen kırmızı, ekoseli baksırını görebildi. Gittikçe artan sıcaklık bedenini istila edip kalbini doldururken ve her uzvuna yayılırken gözlerini ona doğru kaldırdı. Michael onu seviyordu. Teorisi onaylanmıştı. Michael'in β'sı birden sıfıra değişmişti. Onun için. "Giyiyorsun."

"Donsuz gezmekten hoşlanmıyorum. Tahriş edici."

Sersem sırıtışını bastırmaya çalışarak Michael'in pantolonunu ve kemerini düzeltti. "Kadınlar sevdikleri erkekler için iç çamaşırı alırlar. Ekonomi bilimi öyle diyor. Veriler de bu iddiayı destekliyor."

"Beni sevdiğini mi söylüyorsun Stella?"

Stella, Karate Ayı'ya sıkıca sarılıp başını salladı, birden acayip utandı.

"Bana o kelimeleri söylemeyecek misin?" diye sordu Michael.

"Ailem dışında kimseye bunu söylemedim."

"Sence ben ortalıkta koşturup kadınlara onları sevdiğimi mi söylüyorum?" Michael onu kendine doğru çekip alınlarını birbirine dayadı. "O kelimeleri senden her türlü alacağım. Bu akşam."

"Endişe etmeli miyim?"

"Evet."

"Ne yapacaksın..." Michael'in gözlerindeki ateş, sözlerini yarıda kesmesine sebep oldu.

"Hadi eve gidelim."

"Tamam."

Stella'yı sokağın sonundaki evine doğru yönlendirmek yerine, onu ufak, gümüş rengi bir Honda Civic'e götürdü ve yolcu kapısını onun için açtı. "Arabamı değiştirdim," dedi omzunu tuhaf bir şekilde silkerek.

Stella oturup kemerini bağlarken aracın temiz, deri olmayan iç kısmını inceledi. Arabayla ilgili hiçbir şey ona Aliza'yı hatırlatmıyordu. "Bunu daha çok sevdim."

"Seversin tabii." Michael direksiyonun başına geçerken gülümsedi. "Bir kıyafet markası yaratmak için Quan'la ortaklık kurdum ve başlangıç için fona ihtiyacım vardı. Eskortluğu bıraktığım için de o arabayı elimde tutmam için hiçbir neden kalmadı."

En sonunda yapıyordu; eskortluğu bırakıyor, fırsatları değerlendiriyor ve adını duyuruyordu. O anda Michael onun gözünde o kadar mükemmeldi ki kendini vites kolunun üzerinden onun üstüne atıp nefessiz kalana kadar öpmek istedi.

"Bu harika. Senin adına çok mutluyum Michael." Fakat paraya ihtiyacı olduğu için arabasını satması canını sıktı, özellikle de Stella'nın çekini geri vermişken. "Hâlâ ödemen gereken hastane faturaları mı var? Vakfın sigorta programı her şeyi kapsayamadı mı?"

Michael kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Sen annemin faturalarını ya da programı nereden biliyorsun?" Bir anlık tereddütten sonra gözleri büyüdü. "*Sen* miydin?"

Stella gözlerini kaçırdı.

"*Sendin*," dedi keşfetmiş gibi bir sesle. "Annemin sigortası olmadığını nasıl bildin?"

"Dairendeki o gece faturaları gördüm ve onun tedavilerinin ücreti ile senin eskortluktan kazandıkların arasında bağ kurdum. Sanırım... sana o zaman âşık oldum."

Michael'in dudaklarında çocuksu bir gülümsemeye be-

lirdi. "O kelimeleri senden nefis bir şekilde söküp alacaktım." Fakat sonra gülümsemesi yok oldu, yerini düşünceli bir ifade aldı. "Bir servete mal olmuş olmalı. Koca bir tıp programı başlattın. Sen ne kadar zenginsin?"

Stella, oyuncak ayısına sarılmaya devam ederken alt dudağını ısırdı. "Artık o kadar zengin değilim. Şey, bir nevi öyleyim. Nasıl tanımlayacağına bağlı. Muhtemelen hoşlanmayacaksın. Öğrenmek istediğine emin misin?"

"Dökül, Stella."

"Güven fonum vardı. Yaklaşık on beş milyon dolarlık," dedi omzunu silkerek. "O programı başlatmaları için Palo Alto Tıp Merkezi'ne bağışladım."

"Bütün güven fonunu mu verdin? Benim için?"

"O türden paralarla böyle şeyler yapman gerekiyor, değil mi? Vermen gerekmiyor mu? Ben maaşımla geçinebilirim. Sadece para, Michael ve eskortluk yapmak zorunda kalmana dayanamadım. Eğer yapmak istiyorsan, o başka. Fakat eğer istemiyorsan..." Stella başını iki yana salladı. "Sadece bir seçim şansı vermeye kararlıydım. Ayrıca şimdi bir sürü aileye yardım ediyoruz. Bu iyi bir şey."

"*Biz* mi ediyoruz?" Michael öne doğru eğilip yanağını, ağzının kenarını öptü. "Hepsini sen yaptın. O para benim değildi." Dudaklarına birbiri ardına öpücükler kondurdu. "Bana bu seçim şansını verdiğin için teşekkür ederim, böylece seni seçebildim. Sen olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Stella o anda gülümsemeden duramadı. Michael'in bunu söyleyişini duymaktan bıkacağını hiç sanmıyordu. "Artık tam bir özgüvenle erkek arkadaşımın bir tasarımcı olduğunu söyleyebilirim. Eğer öyleysen, erkek arkadaşımsan. Öyle misin?"

Michael hemen cevap vermek yerine motoru çalıştırıp

otoparktan çıktı. Gözleri yolda, sesi normaldi. "Erkek arkadaşın olsam iyi olur. Üç ay içinde benimle evlenmeni isteyeceğim göz önüne alınırsa."

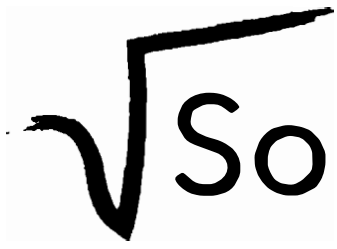
Hissettiği şok bir sıcak, bir soğuk dalgaları üstüne atıp dururken ağzı açık kaldı. "Niçin bunu bana söylüyorsun?"

Michael'in dudaklarında ufak bir gülümseme oynaştı, hızlıca Stella'ya baktıktan sonra dikkatini bir kez daha yola verdi. "Çünkü sürprizlerden hoşlanmıyorsun ve fikre alışmak için zamana ihtiyacın olacağını düşündüm."

O konuda haklıydı ama aklını buna çok fazla yoramadan Michael ellerinden birini direksiyondan indirip elini tuttu, her zaman yaptığı gibi parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi.

Stella hiçbir şey söylemeden anı yaşamak için kendine izin verdi. Belirsizlik, nefes kesen umut, endişe ve parıl parıl bir memnuniyet. İç içe geçmiş ellerinin görüntüsü onu memnun etti. Çok farklıydı fakat yine de beş parmak ve beş eklem vardı, aynı genel plandı.

Stella elini sıktı ve Michael da sıkarak karşılık verdi. Avuç avuca, iki yalnız parça, birbirinde huzur buldu.

Sonsöz

DÖRT AY SONRA

Stella, San Francisco'nun depo bölgesindeki sessiz bir kaldırımda ilerledi; şehrin dikkat çekmeyen bu köşesi, birkaç Batı Kıyısı temelli moda işletmesinin yerleşim yeriydi. Herhangi bir yazı bulunmayan bir kapıyı açtıktan sonra, çelik duvarlara, çimento zemine ve açık tavanlara sahip endüstriyel bir alana girdi.

Mekânın uzak ucunda bir fotoğraf çekimi vardı, Michael en son tasarımlarını sergileyen modelleri incelerken gülümsüyordu. Daha yeni sonbahara girmişlerdi fakat modeller kış koleksiyonunu giyiyordu. Anaokulundan ergenlik öncesine kadar, her yaştan çocuk nefis dikilmiş, minik takım elbiselerin, yelekleriyle uyumlu kasketlerin, kazak elbiselerin ve kenarları tüylü montların içinde poz veriyordu.

Onu ilk gören Quan oldu. "Selam Stella." Dalgınca el salladıktan sonra fotoğrafçı kadınla hararetli konuşmasına devam etti.

Michael, küçük bir kızın beyaz şifondan gece elbisesinin beline altın sarısı kurdele bağlarken duraksayıp resmen ışık saçarak Stella'ya baktı. "Erkencisin."

"Seni özledim."

Michael'in gülümsemesi genişledi ve küçük kızın omzuna hafifçe dokunup sete doğru yönlendirdi. Bir koordinatör çocukları ve sahne dekorlarını ayarlıyordu. Michael ona doğru yürürken ellerini kumaş pantolonunun ceplerine soktu ve onaylayan bakışlarını Stella'nın lacivert etek-ceket takımı ile boynuna gevşekçe bağladığı eşarpta gezdirdi. Stella, Michael'in onun bugünkü kıyafet seçimine hayranlık duyduğunu biliyordu. Stella, gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudakları incecik kaldı. Michael'i mutlu eden şeyler...

Michael yanına varınca eğildi ve onu dudaklarından öptükten sonra ellerini kollarından aşağı indirip elini tuttu. Parmak boğumlarını dudaklarına doğru kaldırdı ve başparmağını sol elinin parmaklarında gezdirerek dikkatini yüzük parmağında parıldayan kayda değer üçlü elmasa çekti.

"Bana bunu almak için borca girmiş olmana hâlâ inanamıyorum," dedi Stella.

Öyle olsa bile yüzüğün temsil ettiği her şeye bayıldığını itiraf etmesi gerekiyordu. Stella mücevhere hiç düşkün olmamıştı fakat kendini yüzüğe bakarken beklediğinden daha fazla yakalıyordu ve devamlı Michael'i düşünüyordu. Ofisteki insanlar onu hiçbir sebep yokken sırıtırken gördüklerinde gözlerini deviriyor ve fısır fısır söyleniyorlardı.

"Ne kadar 'müsait' olmadığını herkese duyurmam gerekiyordu. Ayrıca bu sabah itibarıyla, resmi olarak borçsuzum. Quan, risk sermayesine girmemizi sağladı. Noel'e kadar üç yeni mağaza açıyoruz."

Stella rakamları zihninden geçirdi ve içi heyecanla doldu. "Bu cidden hızlı. Sizin için geliştirdiğim yükselen büyüme eğrisinden bile daha iyi gidiyorsunuz."

"Aynen öyle. Aslında risk sermayedarlarını senin analizlerin sayesinde ikna ettik."

"Bence o senin tasarımların ve agresif pazarlama stratejin sayesindedir."

"Tamam, onun da biraz ilgisi olabilir." Michael kahkaha atsa da gözlerindeki bakış yumuşacık kaldı. "Tüm bu süreç boyunca yanımda olman benim için her şeye bedel. Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum." Son birkaç ay, ikisi için de yoğun geçmişti ama birlikteyken üstesinden gelmişlerdi. "Benim için de aynısı geçerli."

Michael'in yüz ifadesi ciddileşti. "Bugün şirkette ortaklarla toplantı yapacağınızı söylemiştin. Nasıl gitti?"

"Bana yine terfi teklifinde bulundular. Baş ekonometrist olarak. Güvenilir stajyerime ek olarak beş ast."

"Ve?"

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı, "Kabul ettim."

Michael'in dudakları aralandı ve sonraki saniyede Stella'yı şiddetli bir şekilde kucakladı. Şakağına bir öpücük kondurdu. "Pişman mısın?"

Stella ona biraz daha sokulup kokusunu içine çekti. "Hayır. Gerginim ama daha çok, mutluyum."

"Seninle çok gurur duyuyorum."

Stella'nın gülümsemesi öyle büyüktü ki yanakları acıdı. "Terfi büyük bir ikramiyeyle geliyor. Seni baştan uyarıyorum, sana yeni bir araba alacağım."

Michael geri çekilince Stella onu üzdüğünden endişe etti. Michael'in, "Ben kendime yeni bir araba alabilirim," derkenki yüz ifadesini okuyamadı.

Stella somurtmamak için dudağını ısırdı ama eğer Michael kendi başına kazanmak zorunda olduğunu his-

sediyorsa da bunu anlardı. Stella'nın onu şımartmasına gerek yoktu. Sadece istiyordu.

"Fakat seninkiyle aynı modelden istiyorum," diye devam etti. "Benimki siyah olsun."

Stella başını yana eğip ağır bir soluk aldı. "Yani bunun anlamı...?"

"Eğer bana araba almak istiyorsan ben de sürmek istiyorum demek oluyor." Dudakları imalı bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözleri fıldır fıldırdı. "Eğer bana baksır almak istiyorsan ben de giymek istiyorum."

Stella'nın göğsü hafifledi ve yanlışlıkla süzülüp gitmemek için onun elini kavradı. "Bu beni seviyorsun demek oluyor."

Michael, her zaman yaptığı gibi parmaklarını onunkilerin arasından geçirip sıktı. "Doğru. Bu sadece ekonomi bilimi."

SON

YAZAR NOTU

Daha önceden Asperger sendromu olarak bilinen, "Yüksek işlevli" otizm terimini ilk duyduğumda, kızımın anaokulu öğretmeniyle özel bir konuşma yapıyordum. Öğretmenin söylediği şeyle tamamen şoka girmiştim. Kızım ele avuca sığmıyor olsa da benim "otistik" olmakla ilgili önyargılarıma hiç uymuyordu. Benim gözümde o her zaman olması gerektiği gibiydi; maytap gibi kişiliği olan tatlı, minik bir şeydi. Eve geldim ve internette çabucak bazı araştırmalar yaptım. Bulduğum şeyler kızımın kişisel özelliklerine uygun gelmedi. Emin olmak için aile üyelerime ve doktoruna fikirlerini sordum. Sonuçlarda hemfikirdik: *otistik* değildi. Haklı olmalılardı, o yüzden peşini bıraktım.

En azından ben bıraktığımı düşündüm. Gerçek Hayattaki Ben bırakmıştı ama Yazar Ben büyülenmişti. Cinsiyetlerin değiştirildiği bir *Pretty Woman* fikri epey zamandır zihnimin gerisini tıtıklayıp duruyordu ama başarılı, güzel bir kadının neden bir eskort tutacağını bir türlü aklıma oturtamamıştım. İnternet araştırmamdan bir otizm özelliği aklımda kaldı: sosyal beceriler konusunda sorun yaşamak. Bu kesinlikle benim empati kurabileceğim bir şeydi ve eskort tutmak için ikna edici bir sebepti. Ya kadın karakterim kızımın sahip olmadığı otizme sahipse? Bu karakteri öğrenmem gerekti.

Ciddiyetle araştırmaya koyuldum ve acayip ilginç bir şeyi keşfettim: Bu teşhise sahip *kadınlar* için özel olarak yazılmış kitaplar vardı. Nasıl olur da kadınlar kendilerine ait kitaplara ihtiyaç duyardı? Sonuçta hepimiz insanız. Erkeklerin ve kadınların aynı olması gerektiğini düşündüm. Rudy Simone'un *Aspergirls* adlı kitabını aldım.

Kelimelerini okumaya başladığımda hiç bilmediğim bir his üzerime çöktü ve kitabın içine daldıkça daha da güçlendi. Meğerse otizmin tespit edilmesinde kadınlar ve erkekler arasında büyük bir fark varmış. Öncesinde okuduklarım otistik erkekleri tarif ediyordu ama birçok otistik kadın, çeşitli sebeplerle garipliklerini *maskeliyor* ve sosyal yönden daha kabul edilebilir olmak için otizmle gelen kişisel özelliklerini *saklıyordu*. Hatta takıntılarımız ve ilgi duyduğumuz şeyler bile genel olarak sosyal yönden kabul edilebilir olmak için şekillendiriliyor. Mesela üçle başlayan plakalar yerine atları ve müziği takıntı yapmak gibi. Bu yüzden de kadınlara sıklıkla tanı koyulamıyor veya hayatlarının ilerleyen dönemlerinde, sıklıkla da kendi çocuklarına tanı konulduğunda bu kadınlara tanı koyuluyor. Asperger sendromu olan kadınlar, insanların "spektrumun görünmez kısmı" dedikleri yerde bulunuyor.

Rudy Simone'un kitabını okurken kendimi kendi çocukluğuma bakarken ve milyon tane ufak şeyi hatırlarken buldum. Mesela okulumdaki birisi bana yüz ifademin korkutucu olduğunu söylemişti ve sonrasında ayna karşısına geçip saatlerce pratik yaptım. Ya da bazen günü en sevdiğim kuzenimin tavırlarını ve konuşma şeklini taklit ederek geçirirdim çünkü o popülerdi ve öyle olduğu için de doğru olması gerekiyordu. Ancak çok yorucuydu. Ya da endişeli veya sıkkın olduğumda parmaklarımı bir-

üç-beş-iki-dört defa, aynı şekilde tekrar tekrar vururdum ama bunun insanları sinir ettiğini fark etmiştim, o yüzden kimse göremesin veya duyamasın diye dişlerimle yapmaya başladım. Şu anda başlangıç seviyesinde periyodontal hastalığım var ama dünya yansa vazgeçemem. Ya da George Winston takıntımın beni daha küçücük bir çocukken piyano çalmayı öğrenmeye yönlendirmesi ve onlarca yıl sonra bile devam etmesi gibi. Ya da, ya da, ya da...

Sadece bir kitap araştırması olarak başlayan şey, benim kendimi keşfetme yolculuğuma dönüştü. *Yalnız olmadığımı* öğrendim. *Tıpkı benim* ve muhtemelen kızım gibi başka insanlar vardı. Ben devam edip en sonunda bir tanı aldığımda (otuz dört yaşında), otistik kadın karakterim Stella sayfada doğuverdi. Bir karakteri yazmak benim için asla çok kolay olmamıştır. Onu çok yakından tanıyordum. O benim yüreğimden geliyordu. Onu sosyal yönden kabul edilebilir yapmak için düşüncelerimi filtreden geçirmek zorunda kalmadım. Bu benim yıllardır bilinçsizce yaptığım bir şeydi. Bu özgürlük, kendi sesimi bulmamı sağladı. Bundan önce diğer yazarların yazım tarzını kullanarak başka biri olmaya çalışıyordum. *Aşkın Formülü*'nü yazarken kendim oldum ve o zamandan beri de pişmanlık duymadan kendimim. Bazen bir etiket seni kısıtlamak yerine özgür bırakır. En azından benim durumumda olan buydu. Benim gibi insanlarda yaygın olduğunu bilmediğim zorluklar konusunda yardım almak için terapiye başladım.

Bununla birlikte, bu spektruma sahip kişilerin kendilerine ait deneyimlere, bozukluklara, güçlere ve bakış açılarına sahip olduklarını belirtmek isterim. Benim (ve benimle birlikte Stella'nın) deneyimi, birçok şeyden sadece biri ve "standart" olarak görülmemeli. Bunda standart bir şey yok.

İlgilenenler için, otizm spektrum bozukluğu ve Asperger ile ilgili sıkıcı olmadan bilgi veren kaynaklar buldum:

Aspergirls, Rudy Simone. (kadınlara göre düzenlenmiş)

Everyday Aspergers, Samantha Craft (kadınlara göre düzenlenmiş)

Look Me in the Eye, John Elder Robison

The Reason I Jump, Naoki Higashida

Klinik psikolog Tony Attwood'un YouTube videoları

Otistik Kadınlar Birliği (facebook.com/autisticwomens association)

Sevgilerimle,
Helen Hoang

OKUYUCU KILAVUZU

TARTIŞMA SORULARI

1. Bu kitabı okumadan önce otistik bir kadını gözünüzde nasıl canlandırırdınız? Bu hayalle kıyaslandığında Stella nasıl?

2. Stella, iş arkadaşı Philip James'in yeni stajterlerinden çıkma teklifi aldığını duyunca şaşırdı, bu tür şeyleri başlatanın erkekler olması gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Bir kadının bir erkeğe çıkma teklifi etmesi o kadın hakkında ne söyler?

3. Otistik bir bireyin cinsel ilişkiyi keşfettiğini görmek sizi şaşırttı mı? Eğer şaşırttıysa niçin?

4. Otizmden bahsederken insanlar sahiplik bildirerek (otizmli kişi) ve kişiyi tanımlayan şekilde (otistik kişi) bir dil kullanmak arasında ikiye bölünmüş durumda. Sahiplik bildiren dille ilgili temel argümanlardan biri, kişiyi mental hastalıklarından ayırdığı yönünde. Öte yandan birçok otistik insan, kişiyi tanımlayan dili tercih ediyor çünkü otizmin kimliklerinin esas parçası olduğuna inanıyorlar ve "tedavi" gibi bir istekleri yok. Hangisinin doğru olduğunu düşünüyorsunuz? Bunun herkesin kişisel şartlanma ve tercihlerine göre değişebileceğini düşünüyor musunuz? Stella kendini tazelenmiş ve harika hâle getirmeye çalıştığında ne hissettiniz? Niçin o şekilde hissettiniz?

5. Michael'in gece işine sahip bir adamla ilgili ne düşünürsünüz? O meslekteki bir kadına bakış açınızla kıyas-

ladığınızda nasıl? Eğer cinsiyet bir fark yaratıyor diyorsanız, niçin?

6. Michael'in gündüz işi cazibesini nasıl etkiliyor?

7. Kitap boyunca Michael babasının "kötülüğünü" miras aldığından, genleriyle ona da geçtiğinden endişe ediyor. Bunun mantıksız olduğunu düşünüyor musunuz? Onunla empati kurabilir misiniz? Eğer evet ise nasıl?

8. Aşk/sevgi yeterli midir? Farklı kültürlere, eğitim seviyelerine ve maddi olanaklara sahip kişiler birlikte uzun soluklu ilişki yaşayabilir mi? Nasıl yürütebilirler?

HELEN HOANG, asla konuşmayan o utangaç kişi. Ta ki konuşmaya başlayana kadar. Sonrasında ağzından çıkanlar hep en talihsiz şeyler oluyor. İlk romantik romanını sekizinci sınıftayken okudu ve o zamandan beri de bağımlısı. 2016 yılında, eskiden Asperger sendromu olarak bilinen, otizm spektrum bozukluğu tanısını aldı. Yolculuğu, *Aşkın Formülü*'ne ilham oldu. Şu anda kocası, iki çocukları ve evcil balığıyla birlikte San Diego, California'da yaşamakta. Onu helenhoang.com sitesinden, facebook.com/hhoangwrites, instagram.com/hhoangwrites, ve twitter.com/hhoangwrites sosyal medyalarından takip edebilirsiniz.

